Åsa Hellberg

GLORIA

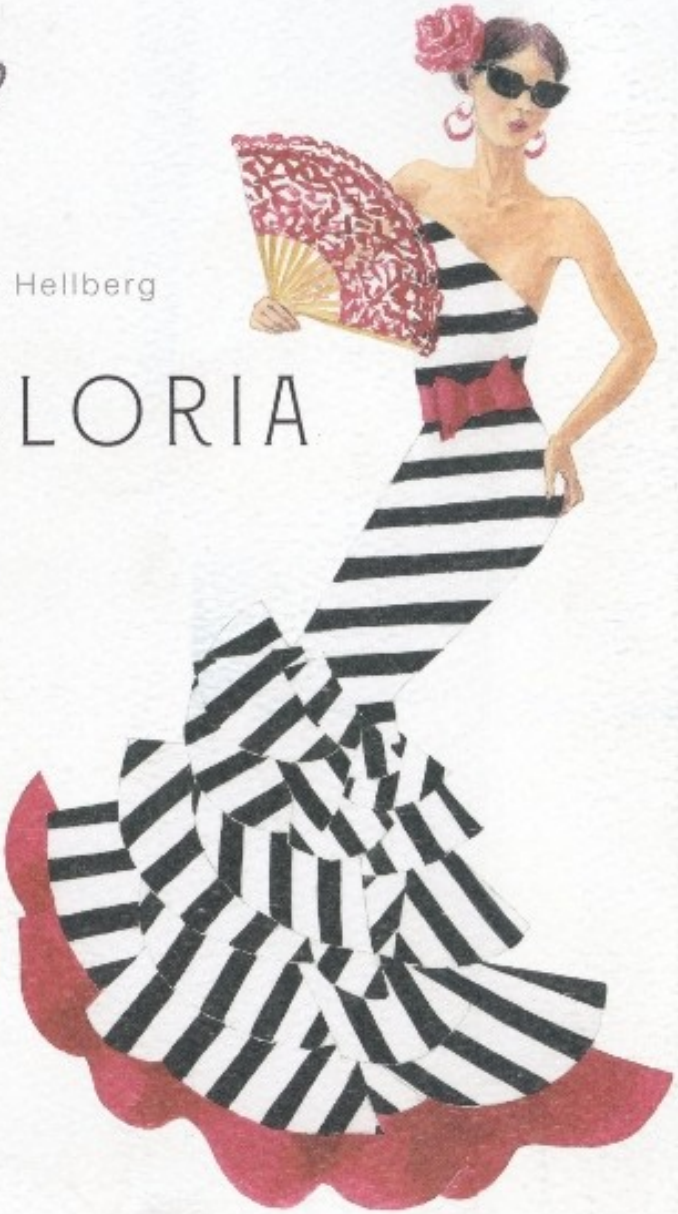

ÅSA HELLBERG

GLORIA

Traducere din limba suedeză de Daniela Ionescu
Titlul original: *Gloria,* 2016

Baroque Books & Arts, 2021

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2021

Bunicul așteptase multă vreme, dar acum, în sfârșit, avea ocazia să-și cumpere un bilet la Opera din Stockholm, la spectacolul *Electra,* în care rolul principal era interpretat de Birgit Nilsson.

Când cineva i-a smuls din mână numărul de ordine care-i asigura locul la coada de bilete și a fugit cu el, visul lui s-a spulberat.

Nu mai avea rost să-și ia alt număr de ordine. Biletele erau oricum pe terminate.

Așa că a fost nevoit să se întoarcă acasă, în Fjällbacka, fără să-și fi văzut idolul.

Cartea asta e pentru tine, Sven Hellberg, oriunde te-ai afla.

UVERTURA
ȘAISPREZECE IANUARIE

După ce a citit din scoarță-n scoarță *DN*-ul[1] și a mâncat două ouă cu caviar, pe care le-a însoțit cu trei cești de cafea tare, Gloria și-a adus în sufragerie creionul și carnetul de însemnări. Trebuia să-și facă un plan, să stabilească o cale de urmat, pentru că în mintea ei totul era un talmeș-balmeș.

Trebuia să existe o modalitate de a părăsi Opera din Stockholm. Doar că încă nu luase în considerare toate posibilitățile. Asta era! Nu trebuia decât să scrie toate variantele pe o coală de hârtie. Știa că atunci avea să se simtă cu mult mai bine.

Patru lucruri pe care trebuie să le facă o femeie de 53 de ani, înainte să ajungă la 54 – a scris ea ca titlu. Era un început bun. Exista o viață și în afara scenei. Nu trebuia decât s-o descopere. Și asta cât mai repede.

- Să se pensioneze sau să fie dată afară. Prima variantă e de preferat. Cu siguranță i-ar aduce mai mulți bani. De care are nevoie dacă vrea…
- … să-și facă rost de un apartament cât mai departe de Suedia, în care ar putea…
- … să încerce să facă sex cu cineva care să nu fie cântăreț de operă și care să aibă peste 30 de ani, dar nu neapărat 50. Ar fi un capitol excelent, dacă s-ar gândi…
- … să-și scrie autobiografia… care să fie veselă și sclipitoare, fiindcă, pentru nimic în lume, nu trebuie…
- … să-și piardă cumpătul.
- … să-și piardă cumpătul.
- … să-și piardă cumpătul.

Gloria a pus deoparte creionul și a început să se gândească la cum ar fi putut să-l convingă pe doctorul la care mergea în mod obișnuit să certifice că pe corzile ei vocale apăruseră niște noduli greu de tratat, din cauza cărora i-ar fi fost imposibil să-și continue cariera de cântăreață. Mai avusese odată asemenea

[1] Prescurtare de la *Dagens Nyheter* (Știrile zilei), cotidian din Stockholm (n. tr.).

noduli și fusese nevoită să se odihnească vreme de mai multe luni.

Și-a dres încet glasul. Nici urmă de răgușeală. Vocea îi era într-o formă mai bună ca niciodată. Pensia nu era iminentă, pentru că fizicul ei era perfect. Se antrena, cu folos, de trei ori pe săptămână. Mânca doar ce trebuia să mănânce – în orice caz, asta dacă era să dea crezare suplimentelor cu sfaturi de sănătate ale ziarelor de seară – și, spre deosebire de alte femei de aceeași vârstă, avusese norocul să moștenească gene bune, care-i făceau corpul s-o asculte. Nu se confrunta cu nicio neplăcere cauzată de vârstă, iar ciclul menstrual îi venea încă regulat.

Din păcate, ajutorul căutat nu era de găsit în direcția asta. A pus carnetul de însemnări lângă creion, s-a ridicat din fotoliu, s-a apropiat de fereastră și-a aruncat o privire afară, în lungul străzii Östgöta.

Locuia în apartamentul acela cu două camere de când fiul ei, Marcus, se mutase în Londra, cu doisprezece ani înainte, și imaginea pe care o vedea acum îi era arhicunoscută. Avea un sentiment de siguranță când, de fiecare dată, vedea firma aceluiași restaurant, fie că afară era iarnă, ca acum, fie că nu. Zăpada care cădea cu fulgi mari era bine-venită. Nu s-ar fi supărat dacă s-ar fi făcut și de-un metru înălțime.

S-a uitat la ceasul de pe perete. Nouă și jumătate. Dormise cinci ore. Se trezise la opt și zece. Nu era chiar atât de rău, dacă se gândea că stătuse trează și meditase aproape toată noaptea.

Ceva trebuia totuși să facă. Timpul nu trecuse niciodată mai repede.

*

Și-a pus haina roșie, lungă până la genunchi și căptușită cu puf, și și-a tras pe frunte căciula groasă din lână, gândindu-se c-ar fi trebuit să plece undeva. Să lase totul în urmă era cu siguranță cea mai bună idee.

S-ar fi descurcat o perioadă destul de lungă, poate chiar doi ani, cu ceea ce-i aduseseră angajamentele de până atunci. Dac-ar mai fi vândut și apartamentul, și-ar fi suplimentat veniturile cu încă două milioane. Putea să se mute pe o insulă exotică și

să supravegheze vânzarea de acolo. Nimic n-o împiedica să părăsească Stockholmul chiar în ziua aceea.

Firește, avea să devină o proscrisă, alungată din toate operele din lume, dar asta avea vreo importanță? Să abandoneze un contract pe care-l semnase n-ar fi fost un rămas-bun prea elegant, luat de la o carieră strălucită, dar era ciudat cum sentimentele față de o asemenea eventualitate i se schimbaseră.

Cu un an înainte ducea o viață pașnică și liniștită. Refuzase câteva angajamente, printre altele la La Scala și în Londra, dar cântase în Germania și dăduse un concert *magnific* în New York. Atunci nu se gândise că vreodată avea să-și dorească să evadeze de pe scena operei, care-i fusese casă de-a lungul atâtor ani.

Acum însă situația se schimbase radical.

Brusc, i s-a făcut dor de sora ei. Agnes era o fire liniștită și calculată, care știa să-și țină sentimentele în frâu și deschidea gura doar ca să spună ceva potrivit. Din păcate, în clipa aceea Agnes se afla de cealaltă parte a Atlanticului, iar Gloriei nu-i rămânea altceva de făcut decât să se descurce singură.

Și-a înfășurat șalul bleumarin în jurul gâtului, și-a vârât picioarele în botine, și-a tras mănușile din lână, care stătuseră pe calorifer, și a ieșit din apartament. După câteva secunde a deschis din nou ușa și și-a luat în grabă portmoneul de pe măsuța din hol, după care a încuiat și a coborât scările.

Afară era plăcut. O zi de luni din mijlocul lui ianuarie, în combinație cu furtuna de zăpadă, golise străzile de lume – inclusiv strada Folkunga, care, în schimb, era plină cu mașini.

A luat-o oblic peste stradă, a trecut prin fața magazinului alimentar ICA, a simțit obișnuita presiune în piept când s-a apropiat de cerșetoarea din colț și s-a îndreptat cu pași repezi către strada Göta, după ce i-a pus femeii o hârtie de o sută în borcanul gol. Data viitoare trebuia să-și aducă aminte s-o întrebe dacă nu voia o jachetă din flanel. Avea acasă una nouă, cu prețul încă pe ea.

Bătea vântul și aerul rece îi pătrundea prin fularul cu ochiuri rare. Zăpada îi biciuia obrajii și îi intra în ochi. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Să facă focul în șemineu și să bea un ceai. Să aprindă o lumânare parfumată și să se comporte ca o femeie obișnuită. Dar știa că, dacă s-ar fi întors acasă acum, s-ar fi

aruncat în patul rămas nefăcut și ar fi început să se uite pe pereți. Și ar fi stat acolo până seara.

Avea *o singură* zi liberă și nu știa să se bucure de ea.

Mâine trebuia să se întoarcă la repetiții și, o clipă, a simțit că ar fi fost mai plăcut să adoarmă într-un nămete decât să fie solista Operei Regale.

Când și-a amintit că, uneori, lucrurile pe care le gândim se și întâmplă, s-a ciocănit de trei ori cu degetul în cap. Chiar nu exista nici o altă posibilitate să scape?

Poate c-ar fi trebuit să reflecteze la ce-și dorea, în loc să se gândească la ce *nu-și* dorea. Nu, nu și iar nu, își spunea mereu, fără să se întrebe ce-ar fi putut, de fapt, s-o facă să spună da. Și asta era valabil pentru orice: dragoste, muncă și prieteni. Voia să-și schimbe întreaga viață. În afară de familia fiului ei, desigur. Și de sora ei. *Și* de cele mai bune prietene ale ei, Lena și Kit, deși prietenia cu Kit era acum în pană.

Nu mai vorbiseră de multă vreme. Gloria îi rugase pe cei de la operă să numească un alt inspicient, iar Kit îi rugase să-i dea atribuții în spectacolele în care Gloria nu juca. Dar cerințele nu puteau întotdeauna să fie satisfăcute și într-o perspectivă mai îndelungată, prin urmare, pentru că mai rămăseseră doar câteva luni până la premiera cu *Carmen,* se văzuseră nevoite să lucreze din nou împreună.

Fuseseră prietene bune, dar nu semănaseră niciodată una cu cealaltă. Spre deosebire de Gloria, Kit era blondă, cu ochi albaștri. Și era mai maleabilă. Era genul de om pe care toată lumea îl simpatizează din atât de multe motive, încât era mai ușor să-l numești pe acela care le învrăjbise: Adrian Lofti.

*

— Trebuie să vorbim, a spus Kit.

— Parc-ai fi un bărbat care încearcă să-i spună nevestei că vrea să divorțeze, a izbucnit în râs Gloria și s-a uitat în jurul ei, prin biroul lui Kit.

Ca de obicei, pe masă erau flori proaspete. Ordine și disciplină. În biroul Gloriei de acasă totul era cu susu-n jos. Singurele lucruri pe care știa exact de unde să le ia erau carnetele de însemnări.

— Nu chiar, dar nici nu cred c-o să sari în sus de bucurie.

— Mă îngrijorezi. Sper că nu ești bolnavă.

Gloria a privit-o cu neliniște.

Kit și-a dres glasul și și-a trecut degetele prin păr.

— M-am culcat cu Adrian. De mai multe ori. Cred că sunt îndrăgostită. Și el, la fel.

Și-a coborât privirea.

— De Adrian? Adrian al meu? Stai puțin! Glumești, nu-i așa? Am auzit niște zvonuri, dar n-am crezut nicio clipă c-ar putea să fie adevărat.

Kit era albă la față. Gloria, roșie. Obrajii îi ardeau și pulsul îi bătea de parc-ar fi alergat pe scări, din cabină până pe scenă.

A izbucnit în râs. Kit să se culce cu Adrian? N-o credea. Nu era posibil!

— Nu, nu e o glumă.

— De când vă întâlniți?

— De șase săptămâni.

Gloria a socotit repede în gând și a constatat că data coincidea cu aceea când relația ei cu Adrian se încheiase.

— De ce nu mi-ai spus nimic pân-acum? Ai făcut totul pe la spatele meu și eu mă chinuiam să înțeleg de ce nu mai vrea să se vadă cu mine. Doar ți-am povestit! La naiba, Kit, la naiba!

Impulsul de a se repezi la Kit și de a o zgâria pe obrajii palizi i-a vibrat o clipă în buricele degetelor. A trebuit să-și încleștеze pumnii ca să nu pornească la atac în mod concret.

În loc de asta, a scuipat pe podea.

— Du-te dracului, Kit! Și poți să-l iei cu tine în iad și pe Adrian! Asta n-o să v-o iert niciodată!

*

Gloriei nu-i mai păsa de Adrian nici cât negru sub unghie. Dacă ar fi fost să recunoască sincer, nu-i păsase prea mult nici înainte. Dar, dacă ar fi dat atenție zvonurilor, ar fi aflat că era fericit cu Kit. Nici de asta nu-i păsa.

În forul ei interior știa că ar fi fost obligația ei să-i ceară iertare lui Kit, să-i spună *iartă-mă, îmi pare rău pentru ce ți-am zis la nervi.* Dar nu putea.

Era dezamăgită de Kit pentru că nu i se destăinuise și, oricât încerca să treacă peste asta, nu reușea. Se simțea înșelată. Kit trebuia să-i fi povestit totul. Imediat. Nu după câteva săptămâni.

Alții poate că treceau ușor peste trădarea prietenilor.
Dar Gloria nu era așa.

*

Nu intenționase să intre în biroul de voiaj, dar înăuntru părea să fie cald și plăcut. Și-apoi, doar pentru că se uita la ofertele de călătorii, nu însemna că automat voia să și cumpere vreuna.

Dacă ar fi fost să plece undeva în iarna asta, ar fi zburat către un loc unde nu mai fusese niciodată. Călătoriile la Marcus și la familia lui, la Londra, nu se puneau la socoteală.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat-o bărbatul din spatele recepției.

Gloria și-a tras fularul de pe față ca să poată să răspundă.

— Nu, mulțumesc, am intrat mai mult pentru că e așa de frig afară, a spus ea și a zâmbit.

Apoi s-a întors către panoul cel mare, pe care erau afișate călătoriile scoase la ofertă.

Obrajii îi amorțiseră de frig. Și-a scos mănușile și și-a așezat palmele pe ei. Erau reci ca gheața. A început să și-i maseze în timp ce se uita pe lista cu călătorii.

— N-ai vacanță de iarnă? a întrebat-o bărbatul.

Gloria s-a întors din nou către el.

— Nu, din câte știu în clipa ăsta, n-am.

— Eu plec în Irlanda la primăvară. Trei săptămâni. O tură cu mașina prin țară. Ai fost acolo?

Omul a zâmbit larg, dar în aceeași clipă telefonul a început să sune, iar el i-a făcut semn cu mâna, că se scuza. Minunat! Nu era nevoită să-i mai răspundă. N-avea chef de flecăreli. Mai ales despre Irlanda, care-i trezea amintiri neplăcute.

Atunci ce amintiri vrei să ai, iubită Gloria, s-a întrebat. *Vrei să călătorești? Cumpără-ți un bilet și du-te! Nu mai ezita! Fă și tu măcar o dată ceea ce simți că e bine să faci.*

*

Pe drum spre casă a trecut pe lângă grădinița unde lucra Lena. Gloria nu mai fusese niciodată acolo, dar, când a văzut ușa roșie și veselă, s-a oprit în fața ei și-a deschis-o.

S-a dezbrăcat de palton și l-a agățat în cuierul din hol, apoi s-a aplecat și l-a ridicat în brațe pe unul dintre micuții care se jucau pe podea – cel care avea nasul cel mai murdar. Când Lena s-a apropiat de ea cu un zâmbet surprins, Gloria a înțeles că aceea era ocazia perfectă să facă pneumonie și că, de fapt, asta și sperase când părăsise căldura apartamentului.

DUMINICĂ, OPTSPREZECE IANUARIE

Dominic a aruncat o privire prin sala de sosiri și i-a făcut un semn cu mâna bărbatului care ținea o pancartă cu numele Evans.

— Grand Hôtel, sir?

— Vorbesc suedeză, i-a comunicat Dominic. Da, la Grand.

I-a întins șoferului geanta de călătorie.

Mai fusese în Stockholm cu șapte ani înainte, cu serviciul. Acum plănuia să se stabilească aici pentru totdeauna. Gândul îi încolțise în minte când i se oferise rolul Don José din *Carmen.* De fapt, ar fi trebuit să fie liber, și asta poate pentru totdeauna, dar, când cei de la Opera din Stockholm îi telefonaseră, Dominic nu putuse să-i refuze. Oferta asta aducea cu ea prea multe tentații.

Se gândise mult ce-ar fi fost dacă s-ar fi mutat înapoi în Suedia. Până atunci, dacă era să recunoască adevărul, nu îndrăznise. Dar acum, după atâția ani, nu mai exista niciun risc. În orice caz, așa i se păruse când acceptase să cânte în următoarea stagiune. Acum însă nu mai era sigur. Cu picioarele pe pământ suedez, teama revenise, deși nu exista nimeni și nimic care să-l rețină în Londra. În plus, în Stockholm locuia și mama lui, care avea 87 de ani, dar era încă sănătoasă și în putere.

Mica garsonieră din Söder[2], pe care o cumpărase înainte să se mute în Anglia, stătuse în mare parte din timp goală, dar acum i-o împrumutase temporar fiului unui verișor, așa că, trei săptămâni, trebuia să stea la hotel. Între timp avea să caute un alt apartament. O garsonieră era prea mică pentru o locuință permanentă, dar era o soluție excelentă pentru început.

Se întreba cum reacționase Gloria la vestea că el acceptase să cânte alături de ea. Dacă o cunoștea bine, se prefăcuse indiferentă.

---

[2] Prescurtare de la Södermalm, zonă centrală din Stockholm (n. tr.).

Sau poate că între timp, spre deosebire de el, Gloria reușise să lase în urmă povestea lor.

Poate că de asta se temea cel mai mult.

*

— Grand Hôtel, monsieur?

— Oui.

Sebastian Bayard iubea Stockholmul. Îl privea ca pe a doua lui casă, de când locuise acolo vreme de un an, după ce-și terminase studiile. Cele două ocazii în care fusese invitat, de-a lungul anilor, să cânte acolo ca oaspete nu făcuseră decât să-i întărească această imagine. În Stockholm era o libertate pe care în Paris n-o găsise niciodată. În plus, acolo nu era recunoscut peste tot și de toată lumea, lucru extrem de confortabil.

În Franța, ca și în multe alte țări, paparazzi îi supravegheau fiecare pas. În Suedia îl fotografiau eventual la premieră, dar în restul timpului era lăsat în pace.

Primise această ofertă târziu. Unul dintre soliști se îmbolnăvise și conducerea operei se văzuse nevoită să cheme în ultima secundă pe altcineva.

Sebastian cântase rolul de multe ori și, când a fost întrebat, doar cu o zi înainte, nu s-a gândit mai mult de două minute. Trebuia să cânte alături de Gloria Moreno din nou. Fiecare celulă din corpul lui reacționase când directorul operei îl informase cu privire la acest aspect. Când a auzit că Dominic avea să fie și el acolo, nu mai ezitase nicio secundă.

Gloria era magnifică. O femeie atât de plină de viață, încât nu putuse s-o uite niciodată – așa cum uita femeile cu care avea vreo relație.

Avea să fie o adevărată plăcere s-o seducă din nou, s-o facă să-și amintească cât de fantastici fuseseră odată împreună. Faptul că Dominic Evans avea să asiste la asta făcea situația și mai savuroasă.

Sebastian și Gloria nu mai avuseseră niciun contact timp de mulți ani și, cu siguranță, el nu mai era prezent în gândurile ei, dar Sebastian știa ce avea de făcut când voia ceva cu tot dinadinsul. De data asta, nimic nu trebuia să-i mai stea în cale.

*

— Mr Novak, can I take you luggage?[3]

Piotr i-a dat geanta de călătorie din piele de viței șoferului, care n-a mai scos niciun cuvânt tot restul călătoriei. Asta îi convenea de minune. În avionul de la Varșovia, vecinul de scaun nu tăcuse o clipă.

În timp ce taxiul se apropia de Stockholm, Piotr s-a aplecat și și-a șters praful de pe pantofi, apoi a luat pălăria pe care o pusese lângă el pe banchetă și i-a aplicat o lovitură ușoară în mijloc, pentru a-i reda forma, înainte să și-o așeze pe creștetul ras.

Era hotărât să-și petreacă restul serii în camera de la Grand. Voia să intre cât mai repede în atmosfera spectacolului, care, cu acea trupă de soliști, putea să fie o provocare.

Era o adevărată aventură să lucreze cu soliști de peste 50 de ani, dar nimeni din conducere nu îi ceruse părerea, deși dirijase acest spectacol de nenumărate ori. Cel mai recent la Metropolitan, unde ansamblul primise ovațiile în picioare ale unui public extrem de angajat și de entuziast.

Și, desigur, nu avea probleme cu cineva ca Gloria, despre a cărei prestație știa că avea să rămână uimitoare până în ultima clipă. Oare câți ani avea? Peste 50, dacă socotea bine, deși era greu de crezut.

Visase întotdeauna la ea, dar Gloria juca, firește, într-o altă divizie și de aceea el nu îndrăznise să-și mărturisească sentimentele. Erau prieteni, iar ea nu-l privea altfel decât așa. Dar cine știe? După ce avea să se satureze de cântăreții lirici, poate c-avea să simtă nevoia să se odihnească în brațele protectoare ale unui dirijor?

La trei ore diferență unul de celălalt, cei trei bărbați și-au preluat camerele din magnificul hotel din Stockholm. Recepționera, rutinată, obișnuită cu celebritățile, dar nu și cu cele din lumea operei, habar nu avea cine erau. Dar a hotărât, fără să ezite, că – dacă ar fi vrut asta – ar fi putut să-l seducă pe frumosul francez, ar fi putut să ia cina cu polonezul cel serios, dar că, din păcate, cu englezul n-ar fi ajuns nicăieri. *Păcat. E bărbatul cel mai interesant pe care hotelul l-a găzduit în ultimele luni,* s-a gândit ea privindu-l pe Dominic, care se îndrepta fără grabă către lifturi.

---

[3] Domnule Novak, pot să vă iau bagajul? (n. tr.).

NOUĂSPREZECE IANUARIE

Kit încerca să stea la birou cât mai mult posibil.

Adrian a băgat capul pe ușă. I-a spus că era palidă, dar că era frumoasă chiar și așa, apoi s-a apropiat și i-a mângâiat obrazul, înainte să se îndrepte spre proba de costum.

Ce făcuse ea înainte să-l întâlnească? Viața trebuia să-i fi fost aproape moartă, dacă se gândea că nu se simțise niciodată mai vie ca acum.

Nu crezuse niciodată că el ar fi putut s-o placă. Fusese convinsă că, dimpotrivă, prefera femeile în genul Gloriei, care erau ca un magnet pentru majoritatea bărbaților. Kit nu fusese niciodată invidioasă și asta nu le influențase niciodată prietenia. Gloria putuse să aleagă după pofta inimii. În ceea ce o privea, lucrurile nu decurseseră niciodată atât de ușor. Și, la drept vorbind, nici nu fusese foarte interesată.

Dar, când îl întâlnise pe Adrian, se îndrăgostise iremediabil și atunci începuse să sufere, văzând cum Gloria îl învârtea pe degetul mic. Kit nu spusese nimic despre dragostea ei. Crezuse că era doar un capriciu și o mărturisire oricum n-ar fi schimbat nimic. Împlinise 50 de ani și simțea cum timpul o mână din urmă. Când Adrian și Gloria deveniseră un cuplu, încercase să-și reprime dezamăgirea cât de mult putuse.

Apoi se întâmplase ce se întâmplase. Relația Gloriei cu Adrian durase câteva luni, apoi el se orientase spre Kit.

A simțit cum mâinile îi mototoleau hârtiile pe care le ținea și a trebuit să le dea drumul, ca să nu le strice. Le-a pus pe birou, le-a netezit și s-a uitat la ceas. Curând, vedetele aveau să sosească, iar ea era nevoită s-o întâlnească pe Gloria. Dacă aceasta avea să binevoiască să-și facă apariția.

DOUĂZECI IANUARIE

Gloria nu-și aducea aminte când avusese ultima oară o răceală atât de serioasă, cu febră, răgușeală și cu o asemenea durere în gât, încât îi era *imposibil* să meargă la repetiții. Începuse să simtă ceva de când părăsise grădinița, cu câteva zile mai devreme, și, în dimineața următoare, fusese de-a dreptul doborâtă.

— Ce mă sfătuiești să fac? a întrebat ea răgușită, la telefon.

— Sigur, așa nu poți să lucrezi, i-a spus doctorul Näslund, înțelegător. Ți-aș recomanda o săptămână de concediu medical,

începând de mâine, și după aceea o să mai vedem. Odihnește-ți vocea cât mai mult posibil și, dacă poți, nu vorbi nici la telefon.

Gloria a tușit demonstrativ.

— Ai putea să-mi scrii o hârtie?

Asta fusese cu trei zile înainte.

Cinci zile de concediu medical în plus sunt o veșnicie, s-a gândit ea, în timp ce, îngânând un cântecel, se îndrepta către bucătărie să-și mai facă un ceai.

La cât de bolnavă se pretindea, se simțea destul de vioaie și încerca să nu se gândească la cum își exagerase simptomele. De fapt, nu-i fusese la îndemână să mintă că avea treizeci și nouă de grade temperatură și după aceea simțise nevoia să inspire adânc, deoarece minciuna aproape că-i tăiase respirația.

Cea mai ambițioasă și loială cântăreață suedeză mințea cu aceeași ușurință cu care povestea cât o costase cea mai recentă poșetă.

Înainte ca zilele de concediu medical să se termine, avea să se hotărască cum urma să arate restul vieții ei. Situația actuală era de nesuportat și, ca să poată să se gândească în liniște, făcea așa cum îi recomandase doctorul – evita să vorbească la telefon. Șeful ei o sunase de mai multe ori, dar nu-i păsa. *Totul* era din cauza lor.

Unul dintre bărbații pe care încercase de mult să-l uite era acum înapoi în ansamblu, după mulți ani în străinătate, și cei de la operă nu se lăsaseră: voiau cu orice preț și *imediat* să-i aibă pe amândoi în același spectacol.

Trecuse un an de când o convinseseră să accepte situația asta, iar atunci se hotărâse să nu se gândească la lucrul ăsta nicio secundă mai mult decât era necesar.

De atunci nu se mai gândise la nimic altceva.

*

S-a întors pentru totdeauna, se spunea.

Cei de la operă erau în culmea fericirii că puteau să se laude cu Dominic. Toate sopranele abia așteptau să cânte cu el, mai puțin Gloria.

Dimpotrivă. Nu aveau decât să dea rolul ei oricui altcuiva, nu-i păsa nici cât negru sub unghie, chiar dacă ăsta era un giuvaier între rolurile pe care îi plăcea să le cânte. Dominic era foarte

talentat, nimic de zis, dar, ca să cânte împreună era nevoie de așa-numita chimie, care acum nu mai exista.

Altceva fusese când se întâlniseră la Conservatorul din Göteborg, în 1989. Pasiunea izbucnise imediat și îi risipise toate prejudecățile pe care le avusese despre bărbații înalți, bruneți, cu umeri lați și priviri languroase.

Legătura dintre ei devenise atât de sudată, încât Gloria abia se abținea să nu le smulgă perucile partenerelor lui de spectacol. El era al ei, iar ea, a lui. Amândoi erau geloși. Se certau până când vecinii făceau reclamație la poliție și se iubeau tot până atunci.

Dar asta trecuse, așa cum se întâmplă de obicei cu asemenea relații, iar acum Dominic îi era cât se poate de indiferent. În orice caz, așa credea. Dar nu putea să nege că voia să fugă de el, lucru care putea să însemne că nu-i era *deloc* indiferent.

Adevărul era că, mai degrabă, nu știa cum ar fi putut s-o influențeze o nouă colaborare profesională cu el și că nici nu îndrăznea să încerce așa ceva. Nu voia să mai trăiască niciodată ceea ce trăise atunci, cu douăzeci de ani înainte. Și să joace cu el, fiind în același rol datorită căruia, pe vremuri, scânteia pasiunii se aprinsese între ei…

Carmen era un rol plin de voluptate și Gloria știa în linii mari cum îl gândise regizoarea. Presupunea apropiere fizică între ea și Dominic. Ea trebuia să-l ademenească, să-l încingă, să-l facă s-o iubească. Sigur, doar ca personaj, dar Gloria se temea.

Stockholm-Londra fusese o distanță convenabilă între ei. Însă peste câteva zile distanța nu avea să se mai numere nici măcar în milimetri.

Dacă măcar ar fi refuzat atunci, cu un an înainte! Acum toate pregătirile fuseseră făcute. Soliștii își repetau rolurile de câteva luni. Costumele erau aproape gata. Premiera – se întoarse către calendarul pe care desenase X-uri mari și roșii – era programată peste doar cincizeci și cinci de zile.

Singurul lucru pe care trebuiau să-l mai facă acum era să repete ca ansamblu. Să lucreze rolurile, să le dramatizeze, pentru a antrena publicul într-o participare afectivă maximă. Pentru Gloria, asta era partea cea mai plăcută – mai ales când pregătea *Carmen.* Personajul principal era atât de complex construit, încât publicului îi era greu să se hotărască dacă trebuia s-o iubească ori s-o urască.

Pe de o parte, seducea bărbat după bărbat, ulterior aruncându-i pe toți în nefericire. Pe de altă parte, își punea libertatea deasupra oricărui alt lucru și îi părăsea pe toți cei care voiau să i-o îngrădească. Drama avea loc la începutul anilor 1800, dar nu încăpea nicio îndoială că personajul Carmen era unul feminist.

Era o operă fantastică, cu o muzică pe care toată lumea o cunoștea. Dar Gloria simțea o strângere de inimă. Pentru prima dată în viața ei nu aștepta cu nerăbdare o premieră. Iar de data asta nu mai avea nici sprijinul lui Kit.

Trebuia să stea de vorbă cu ea. Gloria avea nevoie să aibă acum alături prietenii și familia, chiar dacă nu le-ar fi mărturisit niciodată cât de vulnerabilă se simțea.

Abia dacă voia să recunoască asta față de ea însăși.

Cu o clipă înainte fredonase o melodie, dar acum se târa din nou spre dormitor, copleșită de boală. Nici măcar nu ridicase storurile și bine făcuse. A dat plapuma la o parte și s-a strecurat sub ea.

Dacă mama ar fi fost acolo, ar fi stat în bucătărie și i-ar fi pregătit supa ei spaniolă condimentată. Probabil c-ar fi ascultat P4[4] și-ar fi comentat știrile bombănind, ar fi îngânat muzica de la radio și, când i-ar fi servit Gloriei supa, ar fi certat-o că ieșise afară pe o vreme atât de rece.

Iarna, mama Carmen nu ieșea din casă – în orice caz, nu mai mult decât era nevoie. Când ea și tata Erland ieșiseră la pensie, se mutaseră în sudul Spaniei și mai veneau în Stockholm doar rareori, în vizită. O dată pe an, Gloria le cumpăra bilete de avion, ca să fie prezenți la câte o premieră, dar niciodată nu vruseseră să rămână mai mult decât o noapte.

A format numărul surorii ei, în timp ce se cuibărea mai bine în pernă. Dacă exista cineva care putea să-i dea un sfat bun, atunci persoana aceea era Agnes.

Când Agnes a răspuns, Gloria a tușit demonstrativ.

— Tusea asta nu-mi sună prea bine, a comentat Agnes.

— Sunt bolnavă.

— Realmente?

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat-o Gloria indignată.

— Vreau să spun că obișnuiești să dramatizezi lucrurile și că pe tine cea mai mică răceală te pune la pat.

[4] Post de radio (n. tr.).

— După cum știi, îmi câștig pâinea din exploatarea perfectelor mele corzi vocale și, când ele nu se simt bine, e, bineînțeles, o catastrofă, a răspuns Gloria tușind din nou.

Agnes a izbucnit în râs și Gloria s-a întrebat dacă râsul era ironic sau dacă venea din inimă. Prima variantă era mai probabilă.

— Am crezut c-o să găsesc la tine puțină înțelegere frățească, dar, dacă ai de gând să râzi de mine și de boala mea, închid.

— Iartă-mă, o să mă abțin, a zis Agnes. Draga mea soră mai mare, cum te simți?

Vocea îi era caldă și Gloria o simțea că zâmbea.

— Mulțumesc, o să supraviețuiesc. În orice caz, așa cred. Am nevoie de puțină consolare empatică și mă gândeam la supa mamei. Ești singura pe care pot s-o sun, la care să-mi vărs focul și care mă înțelege.

— Știu. Ai făcut bine, deși cred că exagerezi puțin. Eu sunt sora ta și *trebuie* să mă suni. Și acum pot să-ți povestesc și despre mine?

— Sigur.

— Ne despărțim.

Gloria a simțit cum mâna a început să-i tremure. A strâns telefonul mai tare.

— Ce? Dar… Agnes, nici nu mi-a trecut prin minte c-aveți asemenea probleme.

Agnes îi spusese odată că lucrurile nu prea mai mergeau, dar asta se întâmpla în orice relație.

— Nici n-avem. Dar totul e mort. Lipsit de viață. Și eu, și Stefan simțim că nu mai putem s-o ducem așa. Vorbim despre asta de doi ani. Iar acum a sosit timpul.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic? Eu îți povestesc totul, iar tu ții secret un lucru atât de important!

— Am considerat că e o chestie între mine și Stefan. Nu vreau să vorbesc pe la spatele lui. De fapt, nu e nimic dramatic. Copiii sunt adulți, iar noi am rămas în relații bune. O să vindem casa și eu o să-mi caut un apartament. Cam așa ceva…

— Vorbești de parcă nu ți-ar păsa deloc.

— Bineînțeles că-mi pasă, dar mă gândesc la asta de atât timp, încât acum nu mi se mai pare ciudat. Doar nu suntem nici primul și nici ultimul cuplu care se desparte.

— Nu, dar e prima *ta* despărțire. După… cât? Treizeci de ani?

— Am fost împreună treizeci și trei de ani.

— Dumnezeule, aveai doar șaptesprezece ani când v-ați întâlnit? Treizeci și trei de ani sunt o viață de om! Stefan se simte la fel de bine ca tine?

Gloria n-o credea pe Agnes. Nu lăsai în urmă o întreagă viață simțindu-te bine. Apoi a înțeles.

— Ai întâlnit un alt bărbat.

Agnes a izbucnit în râs.

— Nici vorbă! Dar n-aș avea nimic împotrivă să pot să simt din nou cum e să fii îndrăgostit. A trecut multă vreme de când nu mi s-a mai întâmplat. Și, da, Stefan se simte bine. A găsit un apartament pentru care a făcut o ofertă și-o să se mute imediat ce actele vor fi perfectate.

— Și tu unde-o să te duci?

— Încă nu știu. Ai vreo propunere?

— Una ar fi să ne mutăm în Spania, tu și cu mine, a spus Gloria. Să revenim la rădăcinile noastre, să facem cunoștință cu rudele mamei. M-am gândit de multe ori la ele, la cine sunt. Mama nu le-a pomenit prea des, iar eu eram prea ocupată cu aclamațiile și ovațiile ca s-o întreb. Ție ți-a spus ceva despre ele? Ar trebui s-avem măcar niște veri.

— Nu, nu cred, i-a răspuns Agnes. Cred că tata a zis odată că mama era absolut singură.

— Cum? A spus el asta? Eu nu l-am auzit niciodată.

— Tu n-ai auzit multe lucruri, a șoptit Agnes.

— Despre familia noastră? La ce te referi?

— Nu acum, Gloria. N-am timp. Stefan a pregătit cina și mă strigă. Dar într-o zi o să-ți povestesc tot ce-a zis tata. Ai grijă să te faci bine. Ne-auzim curând.

— Treci pe-aici! Mi-e dor de tine!

DOUĂZECI ȘI UNU IANUARIE

După ce-a văzut *Ultimele dorințe*[5], Gloria s-a hotărât să-și alcătuiască o listă cu dorințele pe care se gândea să și le îndeplinească în viitor. N-ar fi trebuit să fie chiar atât de greu. De un timp începuse să scrie zilnic liste de cumpărături, de persoane pe care trebuia să le sune, precizând când anume și pentru ce.

O jumătate de oră mai târziu, încă mai învârtea creionul între degete.

[5] Film american din 2007 (n. tr.).

Nici când s-a ridicat de la masa din bucătărie, ca să se mute pe canapeaua din nișa cu fereastră, din camera de zi, nu era mai lămurită ce-ar fi trebuit să scrie. În loc de o creativitate trezită la viață, nu se alesese decât cu popoul amorțit de la frigul care se strecura pe sub fereastra veche, deși pervazul era plin cu perne.

Ar fi trebuit, pur și simplu, să înceapă cu lucrurile de care știa că avea nevoie. Poate că asta avea să-i stârnească inspirația.

Lista importantă a Gloriei:

1. Să părăsească Stockholmul.

Simțea că ăsta era un gest indispensabil. Punct.

Dar nu putea să fie singurul lucru pe care-l dorea cu ardoare. Răsfoi carnetul de însemnări. Unde scrisese zilele trecute?

Aici.

Eh! Să găsească un bărbat care să fie orice altceva decât cântăreț. Asta era o prostie.

Nu avea nimic împotriva bărbaților. Dimpotrivă. Îi plăcea să-i aibă în jurul ei, când era la operă și mai ales în cabina ei. Pe sub crinoline se întâmplau mai multe lucruri decât ai fi crezut. Dacă îți scoteai jupoanele țepene, corpul putea să se miște destul de liber, în cazul în care asta era ceea ce-ți doreai.

Gloria se servea fără prea multă reținere, când îi ieșeau în cale candidați dispuși s-o adore, dar acum nu-și mai dorea asta. Dimpotrivă, se părea că nevoia de confirmare urmase aceeași cale pe care o luase și prietenia ei cu Kit. Nu pentru că ar fi avut vreo legătură una cu cealaltă, dar Gloria voia să facă sex când era binedispusă și fericită, iar în ultimul timp nu se mai simțea așa decât foarte rar.

Ce deprimant! De fapt, când fusese fericită ultima dată? Firește, când își întâlnise fiul și nepotul. Dar în afară de asta?

Când era tristă, nu voia decât să fie singură și, sinceră fiind, trebuia să admită că tristețea nu-i lipsise de-a lungul anilor. Era obișnuită cu singurătatea.

Dar fericită? Cine era fericit?

În orice caz, niciunul dintre oamenii pe care ea îi cunoștea.

2. Să se învețe cu Agnes, în noua ei calitate de celibatară.

Dacă sora ei era de-acum singură, poate c-aveau să-și țină companie una celeilalte ceva mai des. Asta era minunat! Amândouă erau vinovate pentru că nu se întâlneau decât din an în paște.

Gloria avea angajamentul ei la operă, iar Agnes, munca ei de pilot la SAS. *Slujba de la 9 la 5 și weekendurile libere nu sunt pentru noi două,* s-a gândit Gloria, zâmbind pentru sine în timp ce scria.

Dacă era să petreacă mai mult timp una cu cealaltă, asta trebuia să se întâmple acum, înainte ca Agnes să-și găsească o nouă iubire. Sora ei nu avea, desigur, nici cea mai vagă idee în legătură cu ce-o aștepta, adică niște bărbați insipizi, iar când asta avea să se întâmple, Gloria se gândea să-i ofere sprijin și liniște, să fie aproape când sora ei avea să se izbească de pereți de stâncă și de lipsa sentimentelor.

Poate suna puțin melodramatic, dar trecuseră treizeci de ani de când Agnes își dăduse o întâlnire cu un bărbat, iar între timp climatul amoros devenise considerabil mai dur și mai rece. În orice caz, așa arăta situația din experiența Gloriei.

Pur și simplu, trebuia s-o învețe pe Agnes tot ce știa ea. Într-un fel, simțea că ăsta era un lucru frumos.

3. Să-și găsească un hobby.

Se gândise că, la un moment dat, ar fi vrut să-și scrie povestea vieții. Să vorbească despre rădăcinile ei spaniole, să-și elogieze mama, care reușise să-și clădească o viață prin forțe proprii când se mutase în Suedia și nu se bazase numai pe tata.

Carmen nu avusese niciun prieten în afară de el și, ca să-și facă, urmase o școală de coafeze și, în 1967, când Gloria avea cinci ani, iar Agnes, doar un an, își deschisese propriul salon: *Părul lui Carmen.*

Avusese nevoie de o jumătate de an ca să-și adune câteva cliente, dar apoi lucrurile se derulaseră cu repeziciune. O femeie de afaceri, de origine italiană, arătase atât de bine cu tunsoarea ei cea nouă și modernă, încât toate prietenele doamnei respective vruseseră să arate la fel de bine și curând Carmen trebuise să-și facă rost de câțiva angajați.

În anii aceia, Gloriei îi plăcea în salon. Stătea cuminte pe un scăunel și asculta flecăreala clientelor. Salonul lui Carmen era popular. Nu doar pentru că angajații erau profesioniști, ci și datorită atmosferei. Multe femei se așezau pe canapeaua de la intrare fără ca măcar să aibă programare – doar ca să schimbe câteva cuvinte în locul acela plăcut, înainte ca soții să le ajungă acasă, de la munca lor importantă.

În cele din urmă, salonul avusese nevoie de un spațiu mai mare, dar, când Carmen se văzuse nevoită să petreacă mai mult timp în birou decât lângă scaunul clientei, oprise expansiunea. Își fondase firma ca să-și facă prieteni, nu să stea singură, îngropată în hârtii – așa obișnuia să spună.

Mama era specială. Agnes și Gloria vorbiseră de curând despre ea și ajunseseră la concluzia că niciuna dintre ele n-o cunoștea de fapt. Nu-i cunoșteau adâncul sufletului. Mama muncise mult, își educase fetele cu severitate, iar Erland, soțul ei și tatăl lui Agnes, nu îndrăznise niciodată s-o contrazică.

Învățase suedeză atât de bine încât vorbea aproape fără accent. Nu aducea niciodată în discuție propria ei copilărie. Dac-o întrebai ceva de asta, erai întâmpinat cu o privire întunecată, care te făcea să te lași păgubaș. Ar fi fost interesant să știe ce reușise Agnes să afle de la tata. Și Gloria îl numea așa, deși nu era tatăl ei biologic. Gloria nu fusese decât un bebeluș când Carmen venise cu ea în Suedia. Nu avea nicio amintire cu vreun alt bărbat și se părea că nici mama ei, pentru că întrebările pe acest subiect erau alungate ca muștele sâcâitoare. Gloria își amintea cât de convinsă fusese în copilărie că urma să aibă aceeași profesie ca mama. Asta ținuse până în clipa când Gina Dolores intrase ca un vifor pe ușă. Vedeta internațională, despre care se spunea că avusese o relație cu Franco, auzise despre salonul lui Carmen și, în timpul unei șederi în Stockholm, ca solistă-invitată a operei, venise acolo. Carmen fusese singura persoană căreia Gina Dolores îi permisese să-i atingă prețiosul păr, negru ca tăciunele și lung până la talie.

Gloria, o fetiță de zece ani, nu văzuse niciodată ceva mai frumos.

Totul, de la părul Ginei până la ochii ei cu machiaj intens și până la cerceii enormi, totul așadar era ca un magnet. Mama îi explicase că Gina era cântăreață. Cânta operă și se afla în

Suedia pentru o lună. Când toată familia fusese invitată la unul dintre spectacolele ei, Gloria se hotărâse deja.

Asta voia să facă și ea.

Să devină o stea la fel de mare ca Gina!

*

A lăsat creionul și s-a ridicat din pat. Trebuia să mănânce ceva înainte să-și continue lista. Până acum ajunsese la concluzia că voia să părăsească Stockholmul, să petreacă mai mult timp cu sora ei și că trebuia să-și găsească un hobby, ceva de făcut în afara slujbei.

Dacă punea la un loc toate lucrurile astea, însemna că ea și Agnes trebuiau să plece undeva împreună. Nu credea că putea s-o convingă pe practica și muncitoarea ei soră s-o urmeze, dar, în orice caz, putea s-o întrebe.

Gloria era sigură că sora ei mai mică avea destui bani. Pe de o parte, slujba de pilot îi aducea un venit frumos, iar vila din Sigtuna, de pe malul apei, ar fi trebuit să-i suplimenteze substanțial economiile, chiar și după ce Agnes avea să investească într-o locuință nouă.

Gloria nu glumise când își exprimase dorința de a-și căuta rudele spaniole. Rădăcinile etnice ale mamei începuseră s-o preocupe tot mai mult. Poate datorită și repetițiilor la opera care purta numele ei. Visele legate de mama deveniseră tot mai greu de suportat. Înainte o visa, dar acum se trezea aproape mereu în toiul nopții din cauza lor. Și, pentru prima dată după mulți ani, se simțea stresată. Era convinsă că asta îi influența și visele.

Gloria era fiica lui Carmen, în timp ce Agnes era mai apropiată de tatăl lor.

Era limpede că el făcuse mereu deosebire între cele două fete, indiferent dacă asta îi fusese sau nu intenția. În cazul ăsta, biologia jucase cu siguranță un rol decisiv, pentru că Agnes era copia lui în toate privințele. Calmul și temperamentul echilibrat erau de la el. Pe Carmen n-o puteai numi în niciun caz calmă, iar focoasă ar fi fost doar un eufemism.

Dumnezeule, câte neînțelegeri nu avuseseră ea și Gloria! Cel mai adesea, tata se retrăgea, iar Agnes dispărea și ea repede, când situația se inflama. Avuseseră noroc, pentru că atunci

locuiau într-o vilă, unde nu le auzea nimeni. Într-un apartament n-ar fi rezistat mult.

Dar de la Carmen Gloria învățase să stea dreaptă. Să nu permită nimănui să-i calce mândria în picioare.

Mândria și puterea de a reacționa energic la provocări o ajutaseră în viață.

Vorbise de multe ori cu Agnes despre copilăria lor și știa că Agnes considera că mama fusese nedreaptă. Agnes auzise întotdeauna spunându-i-se să ia exemplu de la sora ei mai mare – lucru imposibil, deoarece surorile erau diferite atât ca înfățișare, cât și ca fire.

Dar fetele se împăcau bine una cu cealaltă. Între ele erau aproape patru ani diferență și nimeni n-o cunoștea pe Gloria la fel de bine ca Agnes.

Apartamentul de deasupra celui al Gloriei era de vânzare. Poate trebuia să-i spună asta lui Agnes? De acolo, sora ei ar fi avut de parcurs un drum ceva mai lung până la Arlanda[6], unde lucra, prin comparație cu drumul pe care-l făcea acum, din Sigtuna, dar și ea se apropia de vârsta de pensionare. Cât timp poți să fii un bun pilot? Până la cincizeci de ani poate? După aceea poate să se întâmple orice. Deci Agnes mai putea să zboare cel mult încă un an – dacă situația era așa cum o judeca Gloria.

*

După ce a mâncat, a încercat să doarmă. În vis făcea sex cu Dominic. Orgasmul era atât de puternic, încât intensitatea senzației a trezit-o.

A avut orgasm în somn?

Asta nu i se mai întâmplase de mult. Nici asta și nici să-l viseze pe Dominic. Dar poate că nu era chiar atât de ciudat că tocmai el figura ca prim-amant în clipa aceea. Pe de o parte, era pe cale să se întoarcă definitiv în Stockholm, pe de altă parte, viața lor sexuală fusese la apogeu când Dominic o părăsise. Puțini bărbați, dacă de fapt mai existase vreunul, o făcuseră să se înfierbânte așa, ca el.

Gloria avusese relații și cu alți soliști invitați să cânte preț de o stagiune în Stockholm, dar asta din pură comoditate. Când

[6] Aeroportul Internațional din Stockholm (n. tr.).

angajamentul lor la operă luase sfârșit, în mod firesc se încheiase și relația lor. Ceea ce Gloriei îi convenise. Nu avusese nevoie de ceva permanent. Nu fusese în stare să ducă mai mult de-atât. Când Dominic plecase, fusese și ultima dată când acceptase să fie părăsită de un bărbat. De atunci nu-i mai dăduse niciunuia ocazia să facă asta, iar acum socotea că era prea bătrână ca să se mai expună unui asemenea risc. Îi era bine singură, dar uneori simțea nevoia unui corp cald alături.

Simțise nevoia.

Dacă visele cu un amant de demult îi generau orgasme în somn, atunci așa să fie! Dacă voia cu-adevărat să facă sex, putea să sune cel puțin cinci bărbați care i-ar fi sărit imediat în ajutor.

Dar asta n-o amuza câtuși de puțin.

Și, cu acest gând, a trecut la punctul următor de pe listă.

4. Să rupă agenda cu numere de telefon.

Era timpul să cunoască alți oameni.

Ar fi păstrat doar câteva. De exemplu, pe cel al Lenei, o prietenă adevărată. Erau împreună încă din clasa întâi. Chiar dacă mai mult vorbeau la telefon – deoarece Lena avea mereu copii în jurul ei, situație incompatibilă cu fobia Gloriei de bacterii –, știau aproape totul una despre cealaltă.

Gloria fusese cea care înlesnise întâlnirea Lenei cu Kit, iar cele două femei deveniseră prietene aproape instantaneu – lucru care o bucurase. Acum însă ea rămăsese pe dinafară, chiar dacă Lena o suna la fel de des ca înainte.

Doamne, ce mai râseseră împreună, toate trei! De absolut tot. Și cel mai mult de ele însele. De imposibilitatea de a se lua prea în serios și de a se vedea lucrurile prin ochii celorlalți (Gloria), de sânii căzuți (Lena) sau de absența amanților (Kit).

Acum, cele două prietene făceau cu siguranță haz pe socoteala ei. Nu că-i făcea plăcere să creadă așa ceva, dar știa că se purtase arogant și nerezonabil. Kit avusese nevoie să-și spună oful. O dată! Lena se oferise să-și asume rolul de mijlocitor, dar fusese prea devreme pentru ca Gloria să poată să accepte o asemenea propunere. Pufnise disprețuitor pe nas și de atunci discutaseră despre orice altceva, numai despre asta, nu. Lena nu mai deschisese subiectul niciodată.

Gloria a luat o batistă de hârtie, și-a șters ochii, apoi și-a suflat nasul. Nu era deloc bine să plângi când erai atât de răcit și, cu nasul complet înfundat, a intrat în baie să caute spray-ul nazal. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

Niciodată nu fusese mai demnă de milă decât acum. Când a auzit soneria de la ușă, abia a putut să-și târască picioarele până acolo. Și-a lipit ochiul de vizor, ca mai întâi să vadă cine era. *Cu siguranță e cineva de la operă,* s-a gândit ea, deschizând ușa și primind buchetul care-i era întins. Cei de la operă manifestau întotdeauna grijă și atenție în orice situație față de vedetele lor, iar acum erau, desigur, neliniștiți de boala ei.

Crini albi. Trecuse mult timp de când nu mai avusese astfel de flori pe masă. A deschis încet plicul care le însoțea și a scos din el un bilețel. Acum știa că erau de la el.

Ne vedem la cină? *Trebuie să vorbim despre ultimul act. D*

DOUĂZECI ȘI DOI IANUARIE

Agnes învârtea furculița prin salată. Gloria s-a gândit că sora ei arată obosită.

Privind-o, Gloria știa că acum era destul de sănătoasă ca să se întoarcă la lucru chiar de a doua zi, când ansamblul avea să se reunească, dar nu-i prea păsa de asta. Era încă în concediu de boală.

— Arăți îngrozitor, a spus ea, turnând apă în paharul lui Agnes.

— Și tu la fel.

— E bine că spui asta. Ar trebui să plecăm într-o țară caldă, a spus Gloria și și-a ridicat paharul. Ce spui de Insulele Canare? E destinația perfectă în perioada asta a anului.

A băut câteva înghițituri și și-a îndreptat privirea spre fereastră. În parcul din Nytorget[7] zăpada era neatinsă. Ianuarie era o lună nesuferită și cu atât mai mult anul ăsta, când nu avea la ce să spere.

Când podbalul avea să înflorească prin șanțuri, ceva mai târziu, către aprilie, poate că ea avea să fie internată, în urma unei crize nervoase.

— Tu și cu mine?

Vocea lui Agnes a răsunat uimită.

— Ce-ar fi așa de ciudat?

[7] Zonă din Stockholm (n. tr.).

— Dar n-am mai călătorit împreună de când am fost la Ibiza, prin… 1984. Și atunci nici măcar nu i-am vizitat pe mama și pe tata. Așa că, da, ar fi ciudat. Dar ar fi cu siguranță plăcut. Îmi amintesc c-ai fost un tovarăș de călătorie agreabil.

Agnes a zâmbit, dar ochii i-au rămas triști.

— Spune-mi ce-i cu tine, a îndemnat-o Gloria, privind-o cu gravitate. E cât se poate de evident că nu te simți bine. Din cauza despărțirii?

— Cred că e o combinație între toate lucrurile posibile, i-a răspuns Agnes oftând și scuturând ușor din cap. Cu atât mai mult cu cât am sentimentul că muncesc peste puterile mele. Nu înțeleg cum de ni se dă voie să zburăm așa cum o facem acum. Am ajuns să nu mă mai simt bine. Poate c-am îmbătrânit, dar tot timpul sunt obosită. De multe ori aterizăm după miezul nopții, pentru ca, după o zi, să fim din nou în Arlanda, la patru dimineața. E aproape imposibil de rezistat.

— Exact asta spun și eu. Avem nevoie de-o vacanță în Canare. Nu e prea departe, n-am avea probleme de fus orar și nu avem nevoie decât să ne așezăm în două șezlonguri, pe plajă, și să ne încărcăm bateriile.

— Ce vor spune cei de la operă, dacă-ți iei concediu acum?

— Vor înnebuni, *nu* pot să-mi iau liber acum. Dar, pentru că sunt răcită, momentan nimeni nu mă vrea acolo. Ceea ce îmi convine de minune. Ți-am spus că Dominic e aici?

Gloria a întâlnit privirea lui Agnes și a remarcat că sora ei a ridicat din sprâncene surprinsă.

— I-auzi! Cântă cu tine în *Carmen*? Ce părere ai despre asta, după atâția ani?

— De fapt, nu vreau să fiu în același spectacol cu el. Îmi pare rău c-am acceptat. Tu ai văzut *Carmen.* Trebuie să fim foarte aproape unul de altul, cel puțin în primele două acte.

Și-a coborât privirea în farfurie. Deși salata de pui arăta apetisant, n-avea niciun chef de ea.

— Mi-a trimis flori.

— Crini albi?

— N-ai uitat.

— Îmi amintesc că, după ce te-a părăsit, nu mai puteai să-i suferi.

— Eu am fost cea care l-a părăsit pe el.

— Dar de ce? Erați foarte îndrăgostiți.

— Da, dar a trecut.

Gloria s-a întins după paharul cu apă și a băut două înghițituri înainte să se așeze pe scaun cu o bufnitură de efect. Era un subiect pe care-l detesta.

— Prostii, a comentat Agnes, luând cu degetele o bucată de pui.

Gloria s-a scuturat dezgustată. Sora ei ar fi trebuit să se gândească la igienă mai mult decât o făcea acum. Așa te îmbolnăveai din te miri ce.

— Deci *acum* ți s-a făcut foame, a zis ea pe un ton acru. E bine că hotărârea mea de atunci, de a-i da papucii lui Dominic într-un mod pacifist și îndelung chibzuit, are acum efectul ăsta.

— Nu e interzis să suferi când te desparți de cineva.

— Acum nu știu dacă vorbești despre mine sau despre tine, dar pe omul ăsta l-am văzut ultima oară acum douăzeci de ani. Tu ești în toiul unei separări. Nu aud niciun cuvânt despre suferința *ta.*

— Dar noi nu ne despărțim în mijlocul unei iubiri pasionale. Am încercat, dar nu simțim altceva decât camaraderie unul pentru celălalt. N-aș putea nici să mă gândesc să mă mai culc cu Stefan și n-am mai făcut asta de trei ani.

— Nu pot să cred! Glumești? Încă un motiv să-ți faci bagajul și să pleci undeva unde să-ți mai dai jos din haine. Ai avea nevoie să petreci puțin timp cu un spaniol focos.

— Mă cunoști doar. Tu ești cea care-și petrece timpul în felul ăsta. Eu sunt prea timidă, retrasă și lipsită de experiență. În plus, nu sunt interesată. Relațiile sexuale ocazionale nu sunt pentru mine. Dar îndrăgostită aș vrea să fiu din nou.

— Bine, atunci plecăm în Spania, ca să poți să te îndrăgostești din nou. Cu siguranță c-o să pot să te ajut, fiindcă eu sunt o *petrecăreață* și știu cum se face.

A privit-o ironic pe Agnes, apoi și-a luat șervetul de pe genunchi.

— N-am vrut să spun asta, dar tu ai mai multă experiență și, în plus, o oarecare relaxare, când e vorba despre sex. Nu faci prea mare caz de asta și poți chiar să-ți povestești aventurile. Eu n-am avut decât *doi* parteneri în toată viața. Primul mi-a luat fecioria pe peluza cu iarbă din spatele sălii de gimnastică, în timpul unei petreceri la școală, în anul întâi de liceu. După părerea mea, sexul e supraevaluat.

Gloria s-a șters la gură, deși nu mâncase nimic, și și-a pus șervetul pe masă.

— Ai terminat de mâncat? Știu un birou de turism nu departe de-aici. E timpul să-ți faci puțin de cap.

*

Același bărbat care stătuse în spatele recepției cu câteva zile înainte, când Gloria intrase ca să se încălzească, le-a făcut un semn prietenesc, când surorile au deschis ușa.

— Te-ai răzgândit? a întrebat-o el pe Gloria.

— Poate, i-a răspuns ea, îndreptându-se către avizierul cu oferte last-minute. Hotelul e specificat, nu-i așa? l-a întrebat ea, privindu-l cu coada ochiului.

— Da, bineînțeles, astea sunt prețurile cele mai scăzute. Unde vreți să mergeți? Unde vreți să vă cazați? Dacă vă hotărâți acum, pot să vă ajut. După aceea vine vacanța de iarnă și-o să fie mai greu să găsiți exact ce vă doriți.

Agnes a prins-o pe Gloria de mână.

— Pot să vorbesc cu tine? i-a zis ea, trăgând-o deoparte. Nu putem să cumpărăm o călătorie numai așa... Nu știu nici măcar dacă pot să-mi iau liber de la serviciu.

— Fii și tu puțin mai liberă, fă-ți de cap! Ia-ți, ca mine, un concediu de boală! Nu ești chiar sănătoasă sau, în orice caz, nu ești odihnită, cum ar trebui să fie orice pilot. Ce poate să se-ntâmple?

— Dacă mint, pot să mă-mbolnăvesc cu-adevărat.

Gloria a izbucnit în râs.

— Știu că nu crezi în forțe oculte, așa că nu încerca strategia asta cu mine.

Dacă Agnes nu mergea cu ea, se gândea să plece singură. Nu voia să le facă greutăți nici celor de la Operă, nici colegilor, doar pentru că nu era de acord cu noul ansamblu, dar simțea că nu avea de ales decât între asta și o catastrofă mentală.

— Totuși am nevoie de un timp de gândire, a spus Agnes.

— Atunci plec singură. N-am avut niciodată o nevoie mai mare ca acum să părăsesc Stockholmul.

— Nu poți să aștepți câteva zile, să vorbesc la serviciu și să cer câteva zile libere?

Gloria a scuturat din cap.

— Trebuie să plec azi. Simt asta în tot corpul.

— Dar de ce atâta grabă?

— Mâine e trecerea în revistă și recenzarea bucăților muzicale, luni, colaționarea, iar eu n-am chef de asta. În plus, sunt în concediu medical.

— Dar nu mai ești bolnavă și vrei să stai în Spania mai mult decât ai concediu medical. Ești conștientă de ceea ce vrei să faci?

— Știu eu? Cred că sunt pe cale să mă concediez singură.

S-a întors din nou către bărbatul de la recepție.

— Vreau să stau undeva, la periferia Playa del Inglés, într-o cameră cu vedere la mare și cred c-ar fi nimerit să fie o cazare all-inclusive. Două săptămâni. Pot să plec în seara asta?

*

Când s-a trezit stând pe marginea patului, cu lista în mână, a izbucnit în râs. Dacă tot voia să plece din țară pe nepusă masă, ar fi trebuit să-și permită să fie și ea puțin mai liberă: să-și arunce doar câteva lucruri într-o geantă de voiaj. Dar nu. Pe biroul ei era mereu dezordine, ceea ce n-o deranja, dar era exclus să nu știe exact ce avea de pus într-o valiză.

Așa că a urmat lista punct cu punct și a așezat pe pat tot ce avea de luat cu ea. Jachete subțiri din lână, pantaloni scurți și alte lucruri pe care imediat le bifa pe hârtie. În cele din urmă, a pus și lista în bagajul de mână, împreună cu pașaportul, portofelul, telefonul mobil, ochelarii de citit și cei de soare.

După ce a făcut un duș și s-a ras pe picioare, s-a uitat la ceas. O jumătate de oră până când trebuia să iasă la mașină.

Sigur n-o să am nevoie și de o geacă mai groasă, s-a gândit ea, stând în fața șifonierului, după ce se spălase pe dinți și își aplicase rimelul pe gene. În cele din urmă s-a hotărât să-și ia o geacă subțire și ușoară, din piele moale, pe care n-o mai folosise de la sfârșitul lui august. Găsise un loc perfect de parcare pe stradă, în fața apartamentului, și apoi comandase un garaj încălzit la Arlanda, la un preț bun. De acolo și până în sala de plecări nu trebuia să meargă pe-afară, deci o geacă subțire era de-ajuns.

*

Deși afară erau aproape minus cincisprezece grade, Fordul Fiesta a pornit fără să protesteze și, când Gloria a ieșit din oraș, presiunea pe care o simțise în piept în ultima vreme a dispărut. În timp ce parcurgea cei cincizeci de kilometri până la aeroport, s-a surprins chiar fredonând melodiile de la radio. Avea să fie o vacanță minunată.

Când a văzut mașinile acoperite cu zăpadă din parcarea deschisă, de lungă durată, a aeroportului, s-a bucurat că alesese varianta garajului. O mie cinci sute de coroane pentru două săptămâni însemna că plătise cu doar o sută de coroane mai mult decât dacă și-ar fi parcat mașina afară, iar acum nu trebuia să-și mai facă griji, să-și dezgroape mașina de sub zăpadă, la întoarcere.

DACĂ avea să se mai întoarcă.

Putea să-și aranjeze un show în Playa del Sol și să rămână în Playa del Inglés pentru totdeauna.

*

Conștiință blestemată, *diabolică*!

A izbit volanul cu mâinile de mai multe ori.

Vacă loială și conștiincioasă, ce-ai de gând să faci? Nu trebuie decât să pleci, să dispari! Ți se oferă o posibilitate unică să eviți confruntarea cu cei care te-au rănit. Pleacă, du-te naibii!

Dar… *nicio șansă!* Nu putea să coboare din mașină.

Șase mii nouă sute de coroane și liniștea ei sufletească duse pe apa sâmbetei, pentru datorie.

DATORIE.

N-ar trebui ca datoria să fie stimulată de *chef?*

Mai erau cincizeci și una de zile până la premieră, nu era de neînlocuit, solistele s-ar fi bătut pe rolul ei. Atunci *de ce,* când era așa de-aproape?

De ce?

VINERI, DOUĂZECI ȘI TREI IANUARIE

Intrând pe ușa care ducea către scena operei, Dominic a avut senzația că participa la o ceremonie. Începând din următoarea săptămână, repetițiile aveau să se țină în sala mare din

Gäddviken[8], în Nacka[9] – lucru nou pentru el. Pe „timpul lui” se repeta la operă sau la Rotondă, deasupra restaurantului *Pivnița operei.* Dar singurul motiv pentru care azi se aflau în clădirea operei era că se făcea trecerea în revistă a ariilor. Și că acestea se repetau. Aveau să se întoarcă aici cu două săptămâni înainte de premieră.

Data viitoare avea să intre pe la intrarea publicului. Avea să urce scara. Avea să dea o mică tură prin foaierul aurit, să admire busturile predecesorilor lui. Sau n-avea să facă asta decât cu mama, cu ocazia unui alt spectacol. Era sigur că mama i-ar fi fost recunoscătoare.

Mama fusese cea care îl inițiase în muzica clasică. De la 13 ani venise aici împreună cu ea și o ascultase pe Birgit Nilsson. Să mergi la operă, la acea vârstă, nu era poate ceva neobișnuit, dar alegerea spectacolelor îi uimea pe ceilalți. Tata clătinase din cap când Dominic vrusese s-o vadă pe *La Nilsson,* dar mama cedase imediat insistențelor lui. Deși nu înțelegea un cuvânt în germană, fusese cu totul copleșit de spectacolul de trei ore.

În timp ce colegii lui de clasă își puneau pe pereți afișe cu jucători de fotbal și formații de rock, Dominic își tapetase dormitorul cu posterele premierelor de la operă. Bunul prieten al mamei care lucra la operă ca asistent de regie îi făcuse rost de ele.

Se gândea să bea o cafea în restaurantul operei, înainte de adunare. N-o mai văzuse pe Gloria de peste douăzeci de ani și nu știa cum trebuia să reacționeze la reîntâlnirea cu ea. Într-un fel, și-ar fi dorit să nu simtă nimic, dar numai gândul că avea să se afle în aceeași încăpere cu ea îl făcea să fie convins că lucrurile n-aveau să stea deloc așa. Mai degrabă, invers.

În schimb, știa cum avea să reacționeze la întâlnirea cu Sebastian Bayard. Când îl văzuse apărând în ușă, abia se stăpânise să nu-l ia la bătaie. Cei douăzeci de ani care trecuseră nu schimbaseră situația cu nimic. Furia lui rămăsese aceeași.

*

Sebastian s-a uitat în jurul lui. Ia te uită! Cel care stătea singur acolo nu era chiar marele, inegalabilul tenor? Cântărețul

[8] Teritoriu din districtul Nacka, lângă Stockholm (n. tr.).
[9] District lângă Stockholm (n. tr.).

pompos, caraghiosul înfumurat și snob, care, dintr-un motiv necunoscut, era considerat cel mai grozav din lume?

Prostii!

Sebastian nu vedea nimic la el.

Sigur, avea o voce bună, dar tot restul era complet iritant. *Arată ca un miner, cu umerii ăia lați. Și aspectul de italian grețos de dulce, care pe unii pare să-i cucerească, e aproape dezgustător,* s-a gândit Sebastian. *Un bărbat lipsit de șarm, într-o cămașă prea strâmtă. Se vede că se antrenează. La vârsta lui! N-ar fi timpul s-o ia mai ușurel?*

O clipă a vrut să se așeze lângă el și să abordeze singurul subiect comun de conversație, dar după aceea s-a gândit că era mai bine să-l provoace profesional și să-i demonstreze că era mai bun decât el.

Cu gândul ăsta, s-a îndreptat zâmbind către casă și și-a plătit o cafea.

— Domnișoară, i-a spus fetei, făcându-i cu ochiul.

Roșie ca racul la față, tânăra i-a luat din mână bancnota de douăzeci de coroane. El i-a mângâiat mâna cu degetul, iar ea l-a lăsat, fără să-l privească, prefăcându-se că nu sesizase. *Doar știi deja că ai șarm, n-ai nevoie să-l încerci pe pielea fetițelor suedeze nevinovate, oricât de tentant ar fi pe moment.*

Și-a retras mâna și a luat ceașca de cafea.

— Mulțumesc.

S-a așezat apoi la o masă, într-un colț al restaurantului. Din câte știa, Gloria nu fusese informată că și el avea să cânte în spectacol. Totul se petrecuse rapid. Trebuise să vină în Stockholm imediat, chiar a doua zi după ce primise propunerea. Gloria era în concediu medical de câteva zile. Se întreba cum avea să reacționeze când avea să-l revadă.

Pentru el era important ca ea să-l accepte și se bucure de perspectiva acestei colaborări, dar Gloria nu era de găsit, așa că trebuia să-i aștepte întoarcerea.

Toată lumea știa că nu aveai voie să reîncepi să cânți prea curând după o infecție în gât, așa că, dacă Gloria rămânea în concediu încă o săptămână, avea să se întoarcă abia luni, la colaționare, când toți cei implicați în spectacol trebuiau să se reunească.

Acum însă nu veniseră decât cântăreții.

S-a sprijinit de spătarul scaunului și a zâmbit ca pentru sine, în timp ce studia umerii prea lați ai lui Dominic.

Se anunțau câteva luni extrem de amuzante.

*

Ariile se repetau de obicei cu voce scăzută, dar asta nu s-a întâmplat și acum. Când Dominic și Sebastian și-au început duetul, vocile le-au răsunat puternice și hotărâte.

Uimită, Kit vedea cum cei doi bărbați își umflau piepturile și își însoțeau cântul cu gesturi și priviri care o duceau cu gândul la lupta dintre doi titani.

Aceste săli erau pline de enorme ego-uri, pe care nu era întotdeauna ușor să le gestionezi. În ceea ce-o privea, fusese înzestrată de natură cu diplomație și știa să ascundă ce credea sau ce gândea.

Într-un fel, era bine că prietenia ei cu Gloria se încheiase. Pentru prima dată, Kit nu se gândea decât la ea însăși. Era fericită cu Adrian și, chiar dacă asta o costase prietenia cu Gloria, considera că sacrificiul meritase.

Știa că Gloria îl simpatizase pe Adrian, dar că nu fusese nimic mai mult de-atât. După reacția pe care o avusese, ai fi putut să crezi că Adrian fusese iubirea vieții ei, dar Adrian devenise interesant numai când el nu-și mai dorise o relație de genul ăla. Gloria nu era obișnuită să fie părăsită, ea era cea care pusese punct numeroaselor ei aventuri, și faptul că Adrian se retrăsese el o făcuse să-și piardă cumpătul.

Kit observase, dar nu îndrăznise să discute cu Gloria despre asta. În schimb, când Gloria îi spusese că n-avea s-o ierte niciodată, rămăsese pironită și tăcuse ca o neajutorată.

Pentru ce?, se întrebase. Îi spusese Gloriei de relația ei cu Adrian doar când socotise că venise vremea să facă asta. Dacă n-ar fi fost decât o aventură de-o noapte, n-ar fi avut nevoie să sufle niciun cuvânt. Gloria n-ar fi avut nimic de-a face cu asta. Dar când se dovedise că totul era mai mult de-atât, îi mărturisise sincer cum stăteau lucrurile.

Chiar dacă Gloria și cu ea fuseseră cele mai bune prietene, Kit înțelegea că prietenia lor nu mai era acum reciprocă. Jucai în jumătatea de teren a Gloriei sau nu mai jucai deloc.

A oftat și i-a privit pe cei doi bărbați care se luptau pentru favorurile lui Carmen. Tăcutul Don José, care, gelos, avea să-și piardă marea iubire a vieții, și charismaticul toreador, care, cu bravadele de la coride, avea s-o impresioneze iremediabil pe Carmen. Dominic și Sebastian erau vestiți în întreaga lume, cântaseră în toate operele mari de pe planetă. Femeile din ansamblu se năpustiseră cu telefoanele mobile în mâini în clipa în care ei doi intraseră în sala de repetiții și, curând, internetul se umpluse cu fotografiile lor.

Dominic, care interpreta rolul lui Don José, intrase primul. Tot ceea ce Kit auzise despre el părea să fie adevărat. Gloria îi povestise că avusese o aventură cu el, cu mulți ani înainte, dar nu-i dăduse niciun detaliu, lucru care pe Kit o făcuse suspicioasă.

Gloria nu era niciodată monosilabică atunci când venea vorba despre bărbați, iar Kit pusese tăcerea ei pe seama refuzului de a recunoaște că Dominic fusese pentru ea mai mult decât o simplă aventură. Acum, când se găsea în aceeași încăpere cu Dominic, Kit înțelegea de ce. El și Gloria emanau exact același fel de energie. Dacă Dominic umplea singur scena, nu era greu să-ți imaginezi ce efect avea alăturarea celor doi.

După el intrase și Sebastian, umflat în pene și părând a nu avea niciun dubiu cu privire la cine era marea vedetă a spectacolului – dar și conștient de cine avea să câștige, în cele din urmă, favorurile lui Carmen. Vocea francezului era ca o catifea, jocul lui, curată magie, iar șarmul lui aproape că relaxase atmosfera încărcată generată de prezența lui Dominic.

Avea să fie o luptă pe viață și pe moarte și, împotriva voinței ei, Kit s-a simțit pătrunsă și ea de acea stare. S-a surprins chiar gândindu-se că-i era milă de Gloria. Cum avea să se descurce pe scenă, cu cei doi bărbați alături?

ACTUL ÎNTÂI
CINCIZECI DE ZILE PÂNĂ LA PREMIERĂ
PRIMA ZI

Gloria a dormit, s-a trezit, a mâncat, a simțit că-i venea să vomite, s-a uitat la telefon, s-a gândit s-o sune pe sora ei, s-a răzgândit, a încercat să citească, a făcut o baie, a mai dormit puțin, a spus o rugăciune, a încercat să scrie o listă cu scuze, și-a suflat nasul, a plâns, și-a sortat hainele din șifonier, și-a dres vocea, a curățat cuptorul, a dormit și a visat că era mică și că mama o pierduse.

A DOUA ZI

Gloria n-a putut nici să doarmă, nici să mănânce, nici să vomeze, n-a răspuns la telefon când sora ei a sunat, n-a putut nici să citească. A făcut un duș, s-a culcat, l-a blestemat pe Dumnezeu, n-a putut să plângă, și-a dres vocea, a adormit, în cele din urmă, și a visat că mama o pierduse *intenționat.*

A TREIA ZI

Gloria s-a instalat într-un colț, la Hamburger Börs[10]. De acolo vedea intrarea de la scenă. Adunarea începea peste patru minute, dar Dominic nu se zărea. Poate era deja înăuntru?

Gloria se îmbrăcase elegant. Geaca roșie și călduroasă, căptușită cu puf, fusese înlocuită cu un mantou roșu din lână, croit pe corp. Cizmele din piele, cu toc înalt, și fusta strâmtă, până la genunchi, nu-i țineau câtuși de puțin de cald. Dar îmbrăcămintea, părul proaspăt aranjat și machiajul intens al ochilor îi dădeau siguranța de sine de care avea nevoie în acele momente. Trebuia să nu se gândească la genunchii care îi tremurau și nici la transpirația din palme.

Era o stea de operă aclamată în întreaga lume și o femeie de peste 50 de ani. Ai fi putut crede că era capabilă să se servească de experiența pe care o acumulase de-a lungul anilor, dar, în timp ce traversa strada și se îndrepta către intrare, simțea că toată experiența ei se risipise ca prin farmec.

Nu putea să-și lase colegii în plata Domnului, chiar dacă, un timp, se gândise să facă asta. Dar, atâta vreme cât nu-și rupea vreo mână, vreun picior sau gâtul, se simțea nevoită să urce pe scenă și să-și facă datoria. Indiferent ce simțăminte o încercau.

Ziua avea să treacă repede. Pe asta avea să se concentreze.

---

[10] Local de varieteu în centrul Stockholmului (n. tr.).

A tras adânc aer în piept, apoi a deschis ușa. Venise momentul să-și înfrunte demonii.

*

O sută de capete s-au întors către ea când a apărut pe scena pe care câteva scaune erau așezate în semicerc. S-a oprit în spate, printre coriști. Acolo se simțea ceva mai în siguranță. Nu știa dacă membrii corului considerau că era ciudat că se așezase în grupul lor. Ea își ațintise privirea în podea.

Gloria n-a fost ultima venită. Dominic a intrat imediat după ea. Când a trecut printre rândurile de scaune, din mijlocul adunării s-a ridicat un murmur. Gloria a pufnit în râs când l-a văzut așezându-se în primul rând. Nu era genul care să se așeze lângă oamenii obișnuiți. Regizoarea Denise Williams s-a ridicat și l-a salutat cordial, strângându-i mâna. Dar când și șefa operei și-a făcut apariția, Gloria a înțeles că era un moment important. Până atunci, directoarea fusese prezentă doar ocazional, când în clădirea operei se aflau celebrități, și atât ea, cât și Denise arătau atât de impresionate de Dominic, încât Gloria a simțit o ușoară senzație de dezgust.

Ea nu fusese primită cu același entuziasm. Deși *ea* era vedeta spectacolului. În orice altă împrejurare, nu i-ar fi păsat. Dimpotrivă. Și alții puteau să aibă succesul lor. Gloria le iubise pe cântărețele de odinioară, care avuseseră această modestie, și aspirase mereu la un comportament asemănător.

Dar să-l lingușească pe *Dominic*?

În *niciun* caz.

Exclus.

A preferat să-și coboare privirea, în timp ce el era îmbrățișat de ceilalți, și n-a mai ridicat la loc capul decât atunci când a văzut, cu coada ochiului, că Dominic se așezase din nou.

Pe Kit n-o văzuse. Gloria intrase ca să studieze intens plăcile pardoselii, în loc să se uite în jurul ei. Inspicientul era un personaj-cheie din spatele scenei, iar Kit n-ar fi pierdut această ocazie.

Gloria și-a privit unghiile, și-a răsucit mâinile pe toate părțile, ca să vadă dacă nu-i apăruseră noi pete de vârstă, apoi a început să bată darabana cu degetele în poșetă. Când cei din jur s-au uitat surprinși la ea, a deschis-o, a scos un carnet de

însemnări și un creion și a prins să deseneze mici figuri. Moșneguți triști, cu abdomene proeminente.

— Atenție! Vă urez tuturor un călduros bun venit! Ne așteaptă o perioadă de muncă intensă, dar am convingerea că vom avea o colaborare extrem de plăcută.

Gloria își dorea de mult să colaboreze cu Denise Williams. Spectacolele regizoarei britanice erau legendare și singurul lucru care o bucura pe Gloria era că Denise avea să-l regizeze și pe acesta. Spectacolul montat de Denise la Royal Opera House, în Londra, fusese cu-adevărat magic. Gloria văzuse arareori ceva mai bun. Dominic nu jucase în spectacolul acela. Altfel, Gloria ar fi evitat să-l vadă. Nu-l auzise cântând de douăzeci de ani. Între timp, Dominic ar fi putut să devină un cântăreț ca oricare altul. Spera că Denise nu era atât de impresionată de el, încât să nu-și facă pe deplin datoria acum, când se afla, în sfârșit, în Stockholm. Asemenea lucruri se întâmplaseră și în cele mai bune opere. Bârfele se răspândeau repede în branșa asta.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe scenograful nostru, care a făcut o treabă excepțională.

Când scenograful s-a ridicat și părți din decoruri au fost aduse pe scenă și arătate, s-au auzit aplauze răzlețe.

Au urmat designerii de costume, iar Gloria a constatat că avea să fie îmbrăcată la fel de provocator cum se spunea și cum ea însăși considera că trebuia, în acord cu personajul pe care-l interpreta.

Așa fusese și când jucase rolul Carmen ca studentă la Conservator și când Dominic îi șoptise că era înnebunit după ea, după care se iubiseră pe o masă, într-un depozit de costume, fără să-și mai scoată hainele de scenă.

Gloria și-a înfipt unghiile în palmă ca să-și alunge gândul la corpul lui gol de atunci. Niciunul dintre ei nu mai arăta la fel.

În orice caz, ea nu mai arăta ca atunci.

Din câte putea să vadă, părul lui era încă negru, dar era cu siguranță vopsit. Așa și-l păstrase și ea pe al ei negru. Firele albe îi apăruseră încă de la 35 de ani, iar acum era cu siguranță complet argintiu. Era greu de spus, pentru că de atunci și-l vopsise încontinuu.

De unde stătea, nu putea să vadă corpul lui Dominic, dar pe vremuri, când îi cunoștea fiecare centimetru, fusese divin. Umeri

lați, abdomen plat, picioare lungi, pietroase. În plus, fusese un cântăreț fantastic și era de la sine înțeles că îl aștepta o carieră de excepție. Puțini tenori avuseseră toate aceste calități.

Când Denise a reînceput să vorbească, Gloria a auzit că venise momentul când erau prezentați artiștii. Ea s-a ridicat și a primit primele aplauze. Le-a zâmbit celor care stăteau lângă ea, dar n-a îndrăznit să privească înspre primele rânduri.

Dacă ar fi făcut asta, poate c-ar fi fost pregătită când a fost anunțat al doilea rol principal masculin, iar de pe un scaun s-a ridicat *Sebastian Bayard.*

Care s-a întors direct către ea și i-a trimis o bezea.

— *Chérie,* dac-ai ști cât mă bucur!

Gloriei nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-i răspundă cu un semn prietenesc cu mâna. Orice altceva era exclus. Spera că nimeni nu-i observase mâna, care îi tremurase înainte de a o așeza la loc pe genunchi.

Era un complot? Cineva se uitase pe lista bărbaților cu care avusese de-a face (bineînțeles că avea una) și-i alesese pe cei mai buni?

De ce n-o anunțase nimeni că Sebastian acceptase rolul toreadorului? Era adevărat, în ultima săptămână nu mai răspunsese la telefon, dar cei de la operă ar fi putut... *să-i trimită o scrisoare.*

*

Nu erau noutăți îmbucurătoare. Era mai degrabă o catastrofă.

Cei de la operă nu aveau habar ce făcuseră când îl angajaseră pe francez. Dacă ar fi vorbit întâi cu ea, ar fi aflat că puneau în pericol întregul spectacol.

Nu că s-ar fi gândit să le spună exact de ce; că relația cu Sebastian se *suprapuse se* un timp cu cea cu Dominic, că Dominic, când aflase, spărsese șapte farfurii, trei pahare de șampanie și fereastra dinspre grădina interioară.

Nu avea nicio relevanță faptul că relația cu Sebastian fusese o pură răzbunare și că nu s-ar fi uitat niciodată la el dacă Dominic nu s-ar fi hotărât să cânte la Londra, în loc să rămână cu ea, în Stockholm.

Gloria s-a făcut mică în scaun.

Inima îi bătea cu putere. Simțea că tâmplele erau gata să-i explodeze și să împrăștie șuvoaie de sânge peste toată adunarea. Spera că o hemoragie cerebrală nu era pe cale să se abată asupra ei. Nu știa ce-ar fi fost mai rău – sau, în cazul ăsta, mai bine: o hemoragie cerebrală sau un stop cardiac?

Dominic s-a ridicat și s-a uitat la rivalul lui de scenă, Sebastian.

Apoi s-a întors către Gloria și a fixat-o cu privirea. Ea a încercat să se uite în altă parte, dar n-a reușit să se ferească. Privirea lui tăia, pe deasupra scenei, direct în ea. Toracele i se mișca ritmic și își auzea propria respirație.

În sală se lăsase o tăcere mormântală. Toți așteptau cu sufletul la gură cuvintele marii vedete.

Sebastian era un artist al lumii.

Dominic era însuși *Dumnezeu.*

Din fericire, Gloria încetase să mai respire. Acum avea să moară.

— Suntem iar noi doi, a spus el liniștit.

Vocea întunecată și mângâietoare a bărbatului a umplut întreaga sală.

Numai ea înțelegea ce voia el, de fapt, să spună.

Ceilalți știau că Gloria și Dominic avuseseră o aventură.

Gloria și Dominic știau că între ei fusese mult mai mult de-atât.

Dacă Sebastian nu avea grijă, nu avea să supraviețuiască acestui spectacol.

Și poate că nici ea.

A PATRA ZI

Agnes a sunat-o pe Gloria și a întrebat-o dacă voia să meargă la vizionarea apartamentului. Dar Gloria a refuzat-o. Puteau să se vadă acasă la ea, după.

Agnes, care nu mai era la fel de antrenată ca odinioară, a încercat să urce câte două trepte odată, dar și-a simțit musculatura coapselor luându-i foc. Când a ajuns la ușa întredeschisă de la etajul al patrulea, s-a văzut nevoită să se oprească o clipă, înainte să se așeze pe scăunelul din fața ușii, pe care agentul imobiliar îl pusese acolo pentru vizitatori, care trebuiau să se descalțe.

— Bună, bine ai venit! Dacă vrei, poți să-ți scrii numele și numărul de telefon pe listă, a spus femeia îmbrăcată elegant, de

la Mäklarhuset[11], și s-a uitat la Agnes cu o privire pe care aceasta a socotit-o cercetătoare.

Poate că Agnes nu era într-una dintre cele mai bune zile ale ei. Probabil că arăta prea stresată și prea săracă pentru acea zonă rezidențială din Södermalm, dar aspectul fizic nu fusese niciodată punctul ei forte. Dimpotrivă, nu-i păsase niciodată de altceva decât să fie sănătoasă și curată. Spre marea durere a mamei Carmen, care se străduise din răsputeri să-și facă fiica să arate mai feminină – ceea ce însemnase că, la orice ocazie, îi propusese rochii, tocuri înalte și coafuri sofisticate. Și bijuterii – care ar fi putut să îmbunătățească o ținută banală.

Spre deosebire de sora ei mai mare, care în privința aspectului fizic era copia fidelă a mamei, Agnes semăna cu tatăl ei, un bărbat înalt, cu ochi închiși la culoare, dar cu părul blond.

Sâni mai mari de cupa B n-avusese niciodată. În plus, după ce alăptase doi copii, ambii i se lăsaseră și acum un sutien măsura A aproape că i-ar fi fost de-ajuns.

Agnes nu-și făcuse probleme din cauza asta, dar, odată, mama se uitase la sânii ei plați și clătinase din cap atât de violent, încât propriii ei sâni se legănaseră preț de câteva clipe, dintr-o parte în cealaltă.

Că Agnes făcuse copii și, în plus, continuase să trăiască împreună cu același bărbat în toți acei ani, lui Carmen nu-i păsase. Nu fusese ceva atât de important. De fapt, Agnes nu înțelesese niciodată ce fusese important pentru mama. Ar fi făcut orice doar să se simtă acceptată de ea, dar nu reușise niciodată, pentru că întotdeauna fusese comparată cu sora ei mai mare.

— Uită-te la Gloria, îi spunea Carmen, dar Agnes nu avea chef să se uite.

Odată vrusese să discute cu tata despre asta, dar el nu păruse interesat de tratamentul diferențiat la care mama își supunea fiicele.

— Face și ea ce poate, fusese singurul lucru pe care-l spusese.

Atunci.

Când surorile deveniseră adulte, iar părinții, niște bunici minunați – asta pe la începutul anilor 1990 –, situația se mai îmbunătățise. Invidia pe care Agnes o simțise în tinerețe, când

[11] Agenție imobiliară suedeză (n. tr.).

fusese atât de dornică să primească atenția mamei, se mai domolise. În schimb, Agnes făcuse echipă cu tata și, ca urmare a interesului lui pentru zbor, începuse să ia lecții de pilotaj, pentru ca mai târziu să devină pilot.

— Baia a fost renovată în 2011 și atunci a fost montată și cada cea mică. Nu-i așa că e delicioasă? sporovăia agentul imobiliar, în timp ce douăzeci de perechi de ochi încercau să se uite în același timp prin deschizătura ușii.

Agnes s-a plimbat mai departe prin apartament, până la dormitor. Singurul dormitor. Era un apartament de doar două camere, dar nu voia un spațiu mai mare. Fereastra dădea către curtea interioară, care părea să fie folosită doar pentru parcarea bicicletelor. Cel mai neplăcut lucru, când era vorba să locuiești în perimetrul „vămilor”[12], era că lucrurile lăsate afară câteodată făceau picioare, așa c-ar fi trebuit să întrebe dacă exista undeva vreo cameră unde să-și încuie bicicleta. Ar fi plâns cu lacrimi de sânge dacă „bijuteria” ei italiană ar fi dispărut.

— Deci? Ești gata să faci o ofertă?

Vocea gravă a bărbatului din spatele ei aproape că a speriat-o.

S-a întors către el și i-a zâmbit.

— Încă nu m-am hotărât. Dar tu?

Omul avea o înfățișare plăcută și un zâmbet cald. Și dinți frumoși.

— Nu știu. Nu mi-am vândut încă apartamentul vechi și nu îndrăznesc să mă angajez să cumpăr altceva, până când nu închei vânzarea.

Agnes a încuviințat din cap.

— Și eu la fel. Acum locuiesc în Sigtuna[13], dar aș vrea să mă mut în oraș.

Agnes și-a cules un puf ieșit prin căptușeala hainei. Ar fi trebuit să-și cumpere o geacă nouă.

— Divorțezi?

— Da. Și tu?

---

[12] Când vrei să intri cu mașina în perimetrul Stockholmului „mic" (nucleul orașului), la toate punctele de acces întâlnești niște dispozitive electronice numite „vămi", care citesc numărul de înregistrare al vehiculului. Apoi proprietarul acestuia primește o înștiințare de plată (n. tr.).

[13] Cartier din Stockholm (n. tr.).

— Da. După douăzeci și cinci de ani. Dar am avut un apartament la doar două străzi de-aici. Îmi place Söderul, apropierea de apă, și-aș vrea să rămân în zonă. Iar serviciul îl am după colț, îmi ia două minute să ajung acolo.

— Apa e ceea ce-o să-mi lipsească enorm din cartierul meu. Casa noastră e chiar pe malul Mälarenului[14], a spus Agnes. Și e aproape de serviciul meu.

— Cu ce te ocupi?

— Lucrez la Arlanda. Acolo unde locuiesc e un loc perfect pentru diminețile în care trebuie să mă trezesc devreme, dar mă gândesc că acum o să pot merge la film și la teatru, ceea ce n-am mai făcut cât am locuit la țară.

Agnes a zâmbit. Conversația îi făcea neașteptat de multă plăcere.

— Am putea să ne mai întâlnim și altă dată? A, iartă-mă, nici măcar nu m-am prezentat. Mă numesc Christer, a spus bărbatul și i-a întins mâna.

— Bună, Christer, eu sunt Agnes, i-a răspuns ea și i-a strâns mâna. Mă găsești pe *hitta.se*[15] numele meu de familie e Fossum. Cred că sunt singura cu numele ăsta. Cel puțin în Sigtuna.

Câțiva cumpărători au intrat în cameră și Agnes s-a întors către ei.

— Acum o să mă uit la bucătărie, a adăugat ea și a arătat cu capul spre ușă. Vii și tu?

*

Christer a întrebat-o dacă avea chef de o plimbare, după vizionarea apartamentului, dar Agnes era deja în întârziere și, după ce s-a despărțit de el, a luat-o pe strada Östgöta, grăbindu-se către locuința Gloriei.

Încă trei etaje de urcat și, după ce a sunat la ușă, s-a aplecat gâfâind, ca să-și tragă răsuflarea.

— Cine e? s-a auzit vocea surorii ei dinăuntru.

Agnes s-a îndreptat de spate.

— Eu sunt, normal! Deschide!

Ușa s-a deschis și Gloria și-a întins brațele către ea.

— Bine ai venit. Cum a fost vizionarea? L-ai cumpărat?

---

[14] Mare lac care ajunge până în Stockholm (n. tr.).

[15] Pagină de internet cu informații despre cei care locuiesc în Suedia (n. tr.).

Vorbea încontinuu. A intrat în bucătărie, a deschis un dulap și a scos din el două pahare de vin.

— Am pregătit o sticlă cu vin roșu.

— Elegante, a remarcat Agnes, arătând către pahare, în timp ce Gloria turna vinul.

— Mulțumesc. Vinul roșu are un gust mult mai bun în pahare din astea mari, așa că, atunci când le-am găsit la *Cervera*[16], am cumpărat imediat o duzină.

— Ai vreodată atâția oaspeți? s-a interesat Agnes și a luat paharul.

Gloria a izbucnit în râs.

— Niciodată! Dar când le-am cumpărat eram convinsă că voi începe să organizez cinele mondene și strălucitoare la care am visat întotdeauna și pentru care cred că sunt făcută. Ridicol, nu?

— Deloc. Dar ce faci cu toate lucrurile astea? Ai primit serviciul cel mare de la mama și de la tata. Îl folosești vreodată?

Agnes se întristase când aflase că acel serviciu îi revenise Gloriei, lucru pe care însă nu i-l spusese niciodată surorii ei. Doar nu fusese vina ei.

— Nu, stă ascuns acolo, sus, în dulap, de când l-am primit, i-a răspuns Gloria. Vino, stai jos, vreau să aud totul despre apartamentul pe care l-ai văzut.

*

— *Nu pot să cred!* Te duci la o vizionare și agăți bărbați? Bună treabă, Agnes! Acum să vezi că, în sfârșit, o să ai și tu o viață sexuală.

Agnes a tușit jenată.

— Nu știu la ce te gândești tu, a replicat cu o voce răgușită. Poate c-o să mergem la un film. De unde-ai scos treaba asta cu sexul? a continuat ea, tăindu-și încă o bucată de pui.

— Dar e simplu! Omul nu te-ar fi întrebat dacă vrei să te mai întâlnești cu el, dacă n-ar fi fost interesat de asta!

Gloria zâmbea larg.

— Până vă întâlniți, o să te învăț tot ce știu, a continuat ea gesticulând cu furculița.

— Mda… Sunt sigură că n-o să-ți ia prea mult.

---

[16] Lanț de magazine cu produse de calitate pentru bucătărie, cu sticlărie și decorațiuni interioare (n.tr.)

Gloria a pufnit în râs.

— Așa, și ce crezi tu c-ar trebui să mă înveți? a insistat Agnes. Se pare c-am fost agățată fără ca eu să mișc un deget. Poate că mie mi se potrivesc vizionările de apartamente.

— Da, dar ce faci după aceea? De exemplu, cum se prezintă etajul tău inferior? Ești complet rasă acolo? Practici pista de aterizare? Sau, pur și simplu, nu-ți pasă cum arată regiunea?

Agnes a lăsat tacâmurile din mâini.

— Chiar vrei să vorbim despre asta când mâncăm ceva atât de bun?

— De ce nu? Nu te-ai culcat cu nimeni altcineva, în afară de soțul tău, de atât de mult timp, încât poate că nu știi că, mai nou, trebuie să te dichisești și acolo. Grosul trebuie îndepărtat. Eu, personal, las smocul pe loc, dar îl tund. În felul ăsta nu transpir la fel de mult pe sub toate costumele de scenă. E și mai accesibil, dacă îi vine cuiva ideea să…

Agnes a ridicat o mână în semn de protest. Apoi a luat furculița și și-a înmuiat bucata de pui în sosul de usturoi.

— Când o să mă hotărăsc să fac din nou sex, o să te informez în detaliu cum voi proceda cu smocul meu. Acum putem să schimbăm subiectul? a zis ea, vârându-și mâncarea în gură.

— Dacă tu crezi că poți să-ți pregătești viața sexuală în felul ăsta, n-ai decât. Eu mă gândesc la variantele spontane, știi tu, lângă un copac, într-un parc. Sau într-un cinematograf.

— Termină! De când sunt eu spontană?

— Niciodată nu e prea târziu. Dacă Christer ăsta are asemenea aptitudini, nu pierde ocazia. Prima dată nu e chiar așa de bine, dar dup-aia…

Gloria pare satisfăcută, s-a gândit Agnes. *Ca și când, în sfârșit, i s-a ivit ocazia să-și ajute sora mai mică.*

De cele mai multe ori lucrurile stătuseră exact invers – în orice caz, de când deveniseră adulte. În copilărie, Gloria cea plină de temperament îi pusese la punct pe toți cei care măcar o atinseseră pe Agnes. Dar acum Gloria era cea care fugea la Agnes imediat ce în viața ei se instala din nou haosul.

Ceea ce se întâmpla adesea.

În orice caz, în mintea Gloriei.

Gloria avea obiceiul să exagereze lucrurile, tuna și fulgera până când izbucnea în plâns. Apoi, în ziua următoare, uita totul. Sau așa dădea impresia. Lui Agnes nu-i era ușor să facă față

acestor schimbări radicale de dispoziție. Ei, una, nu i se ivea niciodată ocazia să fie tulburată de asemenea furtuni. Din punct de vedere sentimental, era o tipă anostă. *Puțin* tristă, *puțin* veselă, *puțin* furioasă. Spre deosebire de Gloria, care devenea *copleșitor* de tristă, *copleșitor de* veselă, *copleșitor* de furioasă.

Cum puteai să plângi cu disperare într-o zi, pentru ca în ziua următoare să nu mai recunoști nimic? Acesta ar fi fost un adevărat mister, dacă Agnes n-ar fi crescut cu mama lor, care era la fel. „Ajunge acum”, obișnuia odinioară să-i spună Carmen Gloriei, pentru ca apoi să-i întindă o batistă. „Suflă-ți nasul și îndreaptă-ți spatele. Nu lăsa pe nimeni să vadă că ești tristă, pentru că asta te face și mai vulnerabilă.”

În afară de vocea ei fenomenală, succesul Gloriei se datorează și talentului ei dramatic, se gândea Agnes.

— N-am putea să vorbim despre ce-ai simțit când l-ai întâlnit pe Dominic? Mi-l amintesc ca pe un tip periculos de atrăgător. Tot așa mai e și-acum? L-am văzut de curând pe Hugh Jackman într-un film și m-am gândit la Dominic. Seamănă, nu?

Gloria a ridicat din umeri.

— Din câte-am văzut, e neschimbat. Am stat în spate, iar el, în față. Și am plecat de-acolo cât de repede am putut. Azi am repetat doar cu pianistul, dar mâine nu mai am de-ales. O să trebuiască să-l salut.

— Pari neliniștită.

— Sunt. Dar numai din cauza spectacolului. Dacă Dominic are vreun concurent în lumea operei, atunci ăla e Sebastian Bayard. Iar acum Sebastian e și el în spectacol.

— Sebastian? Tipul ăla blond și șarmant, cu care te-ai întâlnit după Dominic? Și tu cânți acum cu amândoi?

Lui Agnes aproape că i s-a făcut milă de Gloria. Chiar și ea înțelegea că spectacolul putea să eșueze lamentabil, din cauza distribuției. Totul se întâmplase cu mulți ani înainte, dar, dacă Gloria nu uitase, cu siguranță că nici cei doi bărbați nu lăsaseră trecutul în urmă.

Gloria a încuviințat din cap.

— Vrei să facem schimb de vieți?

— Pentru nimic în lume! Eu rămân cu Christer.

A CINCEA ZI

După colaționare, Gloria a plecat acasă devreme, scuzându-se că încă nu se simțea prea bine după răceală. Ceilalți soliști urmau să mănânce de prânz împreună, în restaurantul operei.

Tocmai trezită din somn, s-a grăbit să-și umple aparatul de espresso cu cafea măcinată. Nu procedase bine. Nu făcuse decât să amâne întâlnirile incomode – s-a gândit la asta și a apăsat pe butonul de pornire. Aparatul de cafea a început să tușească și să scuipe și, în timp ce apa era presată prin cafeaua fin măcinată, Gloria a pus laptele la încălzit și a început să-l bată cu telul ca să-l spumeze. Abia când laptele a dat în fiert a realizat că nu se gândea la ce făcea și, blestemând, a aruncat totul în chiuvetă. Cratița era arsă și probabil imposibil de recuperat. Iritată, a umplut-o cu apă și detergent de vase și a renunțat complet la lapte. Poate că un espresso tare și fără adaosuri era lucrul de care avea nevoie.

DN-ul a rămas nedeschis pe masa din bucătărie, în fața ei. Azi n-o tenta nici măcar suplimentul cultural. Și, în altă ordine de idei, mai nou era vorba mai mult despre modernități decât despre muzică clasică. Nu că Gloria ar fi fost vreo introvertită contemplativă, dar, pur și simplu, nu cunoștea muzica nouă, întrucât cel mai adesea asculta operă.

Știa de la directoarea operei că ziarul plănuia un reportaj înaintea spectacolului. Trei mari celebrități de operă pe aceeași scenă reprezenta desigur un subiect despre care trebuia să se scrie. Celălalt rol feminin, interpretat de Ann-Charlotte, nu era la fel de interesant. Păcat! Despre ea ar fi trebuit să se scrie. Gloria era convinsă că Ann-Charlotte avea să ajungă departe. Acest rol putea să fie primul ei mare succes și avea să fie interesant să-i urmărească traiectoria. Gloria discutase îndelung cu Ann-Charlotte și tânăra solistă îi mărturisise că găsise în ea figura mentorului – rol pe care Gloria îl acceptase încântată. Îi plăcea ideea de a ajuta o colegă mai tânără, aflată la începutul carierei.

A învârtit cu furculița de câteva ori prin oul prăjit, apoi l-a dat deoparte. Își simțea stomacul neîncăpător. S-a ridicat și s-a îndreptat către baie. S-a aplecat peste chiuvetă și și-a privit chipul bine demachiat în oglindă. Și-a pus degetele arătătoare pe obraji și i-a tras în spate. Era vremea pentru un lifting? Azi

oare mai era la modă? Ar fi putut să meargă măcar la o consultație?

Cu machiajul, încă mai pot să îndepărtez urmele oboselii, s-a gândit, deschizând dulăpiorul din baie. Acolo avea atât de multe borcănașe, de tuburi și de palete de culori, încât era convinsă că, la intrarea pe ușa operei, avea să strălucească asemenea stelei de Crăciun. Trebuia să ajungă la sală peste o oră.

Simțea că azi aspectul ei fizic era de cea mai mare importanță.

*

Atmosfera din încăpere vibra de tensiune și poate că era bine că regizoarea Denise nu remarcase asta. *Habar n-are în ce s-a băgat,* s-a gândit Gloria. Cei doi cocoși se așezaseră de-o parte și de alta a Gloriei și se salutaseră cordial, dar ea știa că gestul fusese fals. Era o zi suplimentară de repetiții, pentru că ea nu fusese prezentă la trecerea în revistă a ariilor. Ceilalți soliști nu păreau conștienți de ceea ce se petrecea. În afară de Ann-Charlotte, a cărei intuiție era ceva mai bună decât a celorlalți. Tânăra se balansa cu scaunul, uitându-se cu îngrijorare când la un bărbat, când la celălalt. Gloria se uita la ea din când în când, cu coada ochiului, și o vedea frecându-și palmele de genunchi, răsucindu-și șuvițe din păr sau scărpinându-se în cap.

Gloria se gândea să discute cu ea despre asta, dar mai târziu. Ann-Charlotte trebuia să știe că nu era prima dată când Gloria, Dominic și Sebastian se întâlneau să cânte împreună. A pus o mână pe brațul ei. Ann-Charlotte i-a aruncat o privire întrebătoare. Gloria a clătinat din cap în semn de „nu acum”.

Era ciudat, dar nervozitatea Gloriei se risipise destul de repede. Nu într-o asemenea măsură încât să se simtă confortabil, dar acceptase situația și înțelesese că, pur și simplu, trebuia s-o gestioneze cum se pricepea mai bine.

Dominic era aproape neschimbat, chiar și văzut de-aproape. Cum era posibil, după atâția ani? Se așezase atât de aproape de ea, încât Gloria simțise că folosea tot *Cool Water.* Spera că bărbatul nu remarcase aviditatea cu care îi inspirase parfumul.

— Am vorbit serios. Suntem iar noi doi.

Dominic s-a întins după ceașcă și Gloria nu și-a mai putut dezlipi privirea de la mâinile lui. Era cu-adevărat frumos, din cap până-n picioare.

— Așa se pare, pentru că o să cântăm împreună, i-a răspuns ea rar. Dă-mi și mie o ceașcă, te rog.

Mâinile îi tremurau și nu voia ca el să vadă asta.

— Ai primit florile?

— Da, mulțumesc, a fost drăguț din partea ta. Cum de ți-ai amintit că-mi plac crinii?

El i-a pus o ceașcă în mână și s-a aplecat către urechea ei. Umărul lui lângă al ei. Gloria i-a simțit respirația caldă pe ceafă și s-a înfiorat.

— Îmi amintesc totul, i-a șoptit el. Totul.

Apoi Gloria l-a simțit pe Dominic crispându-se.

— *Ma chérie!*

Sebastian s-a apropiat ca un taifun.

— A trecut prea mult de când nu ne-am văzut! Pot să te invit la cină într-o seară și să reînnodăm vechea noastră prietenie? a spus francezul, luând-o pe după umeri.

— Doar altădată ne simțeam atât de bine împreună, a continuat el, izbucnind într-un hohot de râs.

Dominic nu era la fel de amuzat. A trântit ceașca pe masă, aproape s-o spargă.

Gloria, în schimb, se simțea înviorată de dramatismul situației. Dacă ar fi putut să mențină aceeași atmosferă palpitantă și pe scenă, spectacolul ar fi putut să intre în istorie. Alternativa era ca el să eșueze cu totul – lucru mai puțin plăcut.

*

După prânz au trecut prin fiecare scenă a operei. Gloria, absorbită de lucru, a reușit să se desprindă mental de cei din jur și să se concentreze pe rolul ei.

Acesta era *grand finale*-ul ei. Cum de se gândise c-ar fi putut să-l rateze *pentru un bărbat*?

Dominic, trădătorul, o să danseze după cum o să-i cânt eu și pe scenă, și în spatele ei, s-a gândit ea, într-un acces de vanitate. Și cu Sebastian avea să mănânce pe jos.

Amândoi apăruseră după douăzeci de ani și crezuseră că ea o să le cadă în brațe.

O îngâmfare *fără margini!*

Își dorea ca sentimentul să-i rămână și s-o ajute în zilele când avea să se simtă mai fragilă.

Dar asta, firește, era o dorință prea mare.

*

— Da, în mare, cam asta a fost, i-a spus ea lui Ann-Charlotte, zâmbindu-i.

Mergeau pe jos către Slussen[17]. Frigul din ultimele zile se mai înmuiase și simțea că plimbarea îi făcea bine, după ce petrecuse cea mai mare parte a zilei în interiorul unei încăperi.

— Amândoi? Isuse! Îl cunoști și pe Piotr? E atât de masculin, cu sprâncenele lui negre ca tăciunele și cu țeasta rasă! a exclamat Ann-Charlotte.

Dirijorul luase parte la repetiția ariilor și Gloria se bucurase să-l revadă. Fusese adorabil în încercările lui de-a o curta de-a lungul anilor și, cu toate că acum avea o frizură nouă și un corp bine antrenat, continua să nu fie genul ei. Dar Gloria îl simpatiza, iar competența lui profesională era indiscutabilă.

— Da, am lucrat împreună de multe ori. E drăguț.

— Drăguț? Eu cred că arată periculos de bine, a zâmbit Ann-Charlotte. Eu nu am avut nicio aventură amoroasă cu colegi. E un lucru pe care l-ai recomanda?

— Ah, nu, în niciun caz! Dimpotrivă! Dac-ai ști cât am suferit gândindu-mă la spectacolul ăsta! A fost îngrozitor! Așa că ascultă sfatul unei cotoroanțe bătrâne: ține-te departe de bărbații cu care lucrezi, a concluzionat Gloria zâmbind larg și luându-și adepta pe după umeri.

— Cotoroanță bătrână, a repetat Ann-Charlotte râzând. Știi foarte bine că orice femeie din operă ar vrea să fie ca tine.

Gloria mai auzise asta și altădată. Că trebuia să fie fantastic să fii în pielea ei. Nu doar pentru că primea toate rolurile pe care le dorea aici, acasă, dar succesele ei din străinătate fuseseră, de asemenea, răsunătoare. În plus, se credea că Gloria era o femeie dorită de toți bărbații.

Ceea ce, în mare măsură, era adevărat. Dacă punea ochii pe vreun bărbat, până la urmă Gloria îl obținea. Dar apoi sentimentele i se stingeau. Se sătura de ei. După ce-și învățase

[17] Zonă din centrul Stockholmului (n. tr.).

lecția, nu se mai legase decât de soliști-invitați, bărbați care, în mod firesc, după încheierea stagiunii plecau mai departe, către următorul angajament. Și nici nu se mai implicase vreodată sentimental mai mult decât ar fi trebuit.

Azi își prețuia libertatea mai presus de orice altceva și, dacă vedea la cineva vreo tendință de a se apropia de ea prea mult, depășind pragul ei de confort, punea imediat punct relației. Avea nevoie să fie liberă și cel care încerca să-i limiteze libertatea nu avea loc în viața ei. Fusese întemnițată, se frânsese în mii de bucăți și asta nu trebuia să se mai întâmple niciodată.

Nimic n-o mai putea face să cadă în aceeași capcană, pentru că rana rămăsese nevindecată.

Acum ea era cea care ținea bagheta dirijorului. Doar că, în ultimele luni, cât se neliniștise din cauza spectacolului, uitase.

Prin urmare, nu era chiar atât de invidiat.

A dat drumul brațului lui Ann-Charlotte și a arătat cu mâna spre barul din Hilton.

— Ce zici? Bem un pahar de apă minerală și sărbătorim că ziua de azi a trecut? Ești invitata mea!

Ann-Charlotte a scuturat din cap.

— Nu, trebuie să mă duc acasă și să studiez. Săptămâna viitoare încep repetițiile și nu mă simt deloc pregătită.

— Bine, cum crezi. Și eu ar trebui să fac la fel.

A ȘASEA ZI

Kit trebuia să meargă în localul de repetiție din Nacka, împreună cu corul, și, în timp ce mărea viteza benzii de alergat, a socotit că asta se întâmplase de opt ori în ultimele patru săptămâni. În rest, fuseseră în clădirea operei. În ultimele două săptămâni avea să-și dedice timpul în întregime spectacolului, ceea ce însemna că urma să-i dea instrucțiuni și Gloriei.

Ar fi fost concediată dacă n-ar fi informat-o pe cântăreață cu privire la problemele care se iveau pe scenă, inclusiv cu privire la cele tehnice, dar era, fără îndoială, tentant s-o lase să cadă într-o trapă deschisă. Și poate chiar să-și rupă piciorul…

Gloria îi lipsea, dar o și ura. Sentimentele erau greu de gestionat. Dar știa că marea problemă era poziția ei de inferioritate.

Nu doar bărbații își pierdeau graiul în fața celebrei Gloria, ci și Kit, chiar dacă fuseseră prietene atât de bune. Gloria era o divă

obișnuită să i se dea ascultare, în special în operă. Dar, în același timp, era amabilă și politicoasă. Kit era nevoită să recunoască că se simțea incapabilă de ceva, în general, și asta nu doar din pricina Gloriei. Era un lucru valabil și în relațiile cu alții.

De exemplu, nu putea să-l creadă pe Adrian. Deși o copleșea cu dovezi de dragoste, ea se îndoia că era cu-adevărat posibil ca el s-o iubească. Adrian o avusese pe Gloria! Cum ar fi putut ca acum s-o prefere pe Kit? Îl întrebase asta de mai multe ori. Cu o zi înainte reușise chiar să-l enerveze. Adrian îi spusese că acel complex de inferioritate era ridicol la vârsta ei.

Dar el nu simțise niciodată ce simțea ea, iar asta o speria. Cum ar fi putut să trăiască împreună, dacă erau atât de diferiți? De fapt, Adrian se potrivea mult mai bine cu Gloria, iar gândul ăsta o făcea să sufere.

Picioarele aproape că i se înmuiaseră de la efort. S-a aplecat în față ca să ajungă la butoanele de control ale benzii de alergat și, după ce a redus viteza, a tras micul prosop de pe mânerul benzii. Și-a șters fața de transpirație, în timp ce banda s-a oprit și ea a reușit să coboare, cu picioarele tremurându-i. Alergase zece kilometri, ceea ce era curată nebunie, pentru că, în mod normal, cursa ei de jogging era de cinci kilometri.

Peste câteva ore avea să fie incapabilă să se mai miște, dar ideea asta o lăsa total indiferentă.

Un picior rupt ar fi fost chiar mai eficient. Mai ales dacă asta i s-ar fi întâmplat Gloriei. Poate că pe asta ar fi trebuit să mizeze.

*

Lena era scutită de sarcina de a închide grădinița în ziua aceea și asta îi convenea de minune, căci promisese să-și ducă nepoții la ea. Întâi însă trebuia să bea o ceașcă de cafea în liniște. Apoi era pregătită pentru rolul de cea mai bună bunică din lume – pentru câteva ore, până când fiica ei avea să-i ia acasă.

Clopoțelul de deasupra ușii a sunat vesel când Lena a intrat în vechea cafenea din Södermalm. I-a făcut un semn prietenesc cu mâna proprietarului, pe care l-a zărit în ușa de la bucătărie. Masa ei era liberă și, binedispusă, s-a așezat, în timp ce-și dădea jos geaca și fularul. A răsuflat ușurată. Liniște și pace. Niciun

zgomot. Nimeni care să strige „Lena!” sau „Doamna educatoare!”.

Lena își iubea munca, dar aprecia și momentele în care era liberă și, două ore în fiecare săptămână, când toți ceilalți erau ocupați, erau doar ale ei. Mergea la coafor, la pedichiură sau, ca astăzi, se așeza într-o cafenea și savura în liniște, de una singură, o cafea.

— Cafea? Prăjitură?

Omul știa exact ce voia Lena să comande și i-a zâmbit larg.

— Exact. Orice prăjitură. Două chiar.

Un minut mai târziu avea în față o ceașcă aburindă și două prăjituri. Gândul i-a fugit la vremea când făcea des prăjituri împreună cu fiica ei. De o vreme, asta nu se mai întâmpla aproape niciodată.

— Copiii n-ar trebui să mănânce făină albă *deloc,* i se spusese pe un ton iritat când propusese să înlocuiască tabletele electronice de pe genunchii copiilor cu implicarea lor în prepararea de prăjituri, în bucătărie.

Asta fusese înainte de Crăciun și se gândise c-ar fi fost plăcut să facă plăcinte cu șofran[18] împreună cu nepoții, dar uite că nu se putuse.

Lena înțelegea timpurile noi, nu era chiar atât de bătrână, și, dacă voiai să eviți făina, asta era problema ta – a fiecărui om în parte. Era păcat ca un copil să nu poată să participe la prepararea și la coacerea plăcintelor cu șofran și era păcat să nu mănânce așa ceva. A mușcat din prăjitura sfărâmicioasă, care i s-a topit de îndată în gură. Să renunți de bunăvoie la bucuriile astea, așa cum făcuse fiica ei… Ce trist trebuia să fie!

Doar că acum nici ea nu mai pregătea nimic de Crăciun. Nu-i făcea plăcere să coacă prăjituri doar pentru ea. De primul advent, cumpărase câteva prăjituri de la Konsum[19]. Și must de Crăciun[20]. Avea zahăr și copiii bineînțeles că nu aveau voie să bea așa ceva, așa că-l ascunsese până la plecarea lor acasă, apoi băuse singură un litru și jumătate, în timp ce se uitase la filmul *Invincibilii,* pe care-l închiriase special.

---

[18] Numite în suedeză *lussekatter,* aceste plăcinte tradiționale suedeze se mănâncă pe 13 decembrie, de ziua Sfintei Lucia (n. tr.).

[19] Lanț de magazine alimentare din Suedia (n. tr.).

[20] Băutură nealcoolică acidulată (n. tr.).

Lena a zâmbit când bărbatul a venit să-i umple din nou ceașca. Nu apucase s-o bea nici pe prima.

— Totul e în ordine cu voi? l-a întrebat ea.

— Da. Mulțumesc. Ne simțim bine. Și tu?

— Și eu, mulțumesc. Ați sărbătorit Crăciunul? Ah, nu, unde mi-e capul? Voi nu-l sărbătoriți, nu-i așa?

— Anul ăsta am încălcat toate regulile. Am făcut chiar și un brad de Crăciun. Dar nu ne-a picat prea bine să tăiem un copac din pădure, să-l aducem într-un apartament călduros și să atârnăm o grămadă de globuri colorate și strălucitoare în ceva ce tocmai am omorât, așa că anul viitor o să sărim peste Crăciun. Dar acum, în orice caz, am făcut o încercare, a terminat de explicat bărbatul, salutând cu mâna un client care tocmai intrase. Mai vrei o prăjitură? a întrebat-o el pe Lena, care a scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc. Îngrijește-te de noul tău client.

Se gândea să-și termine în liniște ceașca de cafea, apoi să-și ia nepoții iubiți. Îi era dor de ei.

Acasă la bunica Lena era zarvă mare. Fiindcă nu exista niciun obiect electronic cu care să-și piardă timpul, copiii se jucau alergând și râzând. Lena stătea în spatele ușii și apărea brusc, când treceau pe lângă ea. Deși știau că era acolo, țipetele și râsetele erau de fiecare dată la fel de pline de încântare.

Până când surioara cea mică s-a repezit direct în ușă și s-a ales cu un cucui roșu în frunte, pe care bunica a trebuit să-l ascundă în spatele unui plasture cu Bamse[21].

— Destul acum! Haideți să citim, le-a spus ea și i-a așezat pe canapea.

Apoi a adus cartea care știa că le plăcea: *Skrållan*[22] *și pirații.* Era cartea ei, pe care o primise când împlinise cinci ani. Avea grijă de vechile ei lucruri și păstra cartea pe o etajeră, în dulap, ca să-i împiedice pe copii să ajungă la ea.

Chiar când lua cartea de pe etajeră, a sunat telefonul.

— Bună, Kit. Ce faci? a răspuns ea și le-a întins cartea copiilor, care stăteau cu brațele întinse.

— Așa și-așa. Trebuie să vorbesc cu tine, i-a spus Kit.

---

[21] Personaj dintr-o serie de povești pentru copii (n. tr.).

[22] Personaj din poveștile lui Astrid Lindgren (n.tr).

— Atunci vino încoace! Acum sunt cu nepoții, dar or să fie luați la șase. La ora aia o să-mi fie foame. Vrei să mâncăm împreună? Undeva, afară?

— Pot să aduc eu ceva. De la restaurantul thailandez de la colț. Îl știi, nu?

— Perfect. Ne vedem mai târziu.

Lena s-a așezat între cei doi copii pe canapea.

— Acum o să aflați prin ce aventuri a mai trecut neastâmpărata Skrållan.

*

Lena a scos din sertar tacâmuri, deși pe masă se aflau bețișoare chinezești, și i le-a întins lui Kit.

— Vin?

— Nu, mulțumesc. Puțină apă, i-a răspuns Kit.

— Și eu tot apă vreau.

Lena a deschis robinetul și a lăsat apa să curgă, a scos paharele, apoi și-a vârât degetul arătător sub jetul de apă, să vadă dacă era suficient de rece, apoi a umplut paharele și le-a pus pe masă. A tras al treilea sertar și a scos din el șervețele cu motiv de Crăciun.

— E vreo problemă dacă ți se amintește de Crăciun? a întrebat ea.

— Nicio problemă!

Lena s-a așezat în fața lui Kit și a desfăcut una dintre casoletele din carton pe care le adusese aceasta.

— Aia e cu pui, iar în cealaltă e ceva cu carne de porc. Am luat primele două feluri din meniu. Acolo e orezul, i-a indicat Kit, arătând cutia acoperită cu folie. Stai puțin, a continuat ea și a început să scormonească în punga de hârtie. Soia, a zis ea, scoțând două pliculețe cu sos. Orezul nu merge fără asta.

Au început să mănânce în tăcere.

Lena era atât de flămândă, încât n-a mai scos niciun cuvânt până când nu a luat mai multe înghițituri. Apoi a pus tacâmurile pe masă și a privit-o pe Kit.

— Acum te-ascult, a spus ea.

— Gloria s-a întors și întâlnirea cu ea e doar o chestiune de timp.

— Tu știi că eu nu pot să vorbesc cu tine despre Gloria. E una dintre cele mai bune prietene ale mele, exact așa cum ești și tu. Nu puteți să vă rezolvați problemele și apoi să ne întâlnim iar cu toatele?

— Eu aș vrea, dar nu știu cum să procedez. Am încercat să discut cu ea, dar, când o sun, nu-mi răspunde. În plus, încep să mă îndoiesc că Adrian a fost în toate mințile când m-a ales pe mine.

— Da, e așa un nebun! a zâmbit Lena.

— Nu e o glumă.

Kit o privea fix pe Lena, care se gândea cât de schimbată era Kit. Ceva din toată povestea asta de dragoste nu-i pria.

— Înțeleg, dar *ar trebui* să fie. Mereu e vorba despre alții, Kit. Dar ce simți *tu* pentru Adrian? Ce vrei *tu?*

— Îl iubesc.

— Atunci asta e.

— Dar dacă mă părăsește?

— Poate c-o s-o facă. Sau poate c-o să-l părăsești tu pe el.

— Niciodată!

— Și eu am spus asta când stăteam în fața altarului și uite unde-am ajuns până la urmă.

Căsnicia Lenei durase până când fiica ei împlinise 7 ani, dar divorțul nu se pronunțase decât doi ani mai târziu. De atunci locuia singură și, chiar dacă avusese legături temporare, după ce se separase de soțul ei, nu simțise niciodată nevoia să locuiască din nou împreună cu cineva. Lucrurile stăteau altfel cu Kit, care întotdeauna fusese singură. Lena avea totuși nepoții, care veneau uneori și o făceau să uite de singurătate.

După ce amândouă au terminat de mâncat, Lena s-a ridicat, a strâns farfuriile, apoi a deschis congelatorul și a scos o cutie cu înghețată de vanilie.

— Resturi de la nepoți? a întrebat Kit.

— Chiar deloc. Nepoții mei sunt oameni cu apucături sănătoase. În familia asta numai eu mănânc înghețată. Vrei, nu?

— Bineînțeles!

Telefonul lui Kit a scos un „pling” de sms, iar ea s-a aplecat și l-a scos din geantă.

— Adrian? a întrebat-o Lena, în timp ce punea o felie groasă de înghețată pe farfuria lui Kit.

Kit a privit-o neliniștită și a clătinat din cap.

— Nu. Gloria. Vrea să ne întâlnim și să vorbim.

A ȘAPTEA ZI

Gloria s-a întins lenevă. Nu prea-i venea să se ridice din pat. Dar nici nu era obligată. Dacă voia, putea să rămână în pat și să citească *DN*-ul toată ziua. S-a dat jos din pat și, în picioarele goale, a luat ziarul din fața ușii de la intrare. Apoi a fugit cu el din nou în pat, la căldură, și și-a pus ochelarii. „Comportamentul autodistructiv al adolescentelor – un fenomen tot mai răspândit", scria cu litere mari pe prima pagină. A răsfoit mai departe, a citit reportajul, apoi a lăsat ziarul și și-a scos ochelarii.

Era o lectură dureroasă. Își amintea cum era să fii marginalizat. Totul începuse în clasa a patra, când descoperise că arăta altfel decât colegii ei de clasă, care erau blonzi și pistruiați. În epoca aceea, Gloria urâse aspectul ei fizic. Era mai înaltă decât prietenii ei, avea păr negru și *sâni.* Începuseră să-i crească încă din clasa a treia, când avusese și prima menstruație. Fusese îngrozitor!

Se simțise nesigură și niciodată nu îndrăznise să ridice mâna, dacă nu știa sigur că răspunsul era corect sau dacă nu era furioasă și nu voia să se bată cu ceilalți. Nu fusese niciodată ca restul fetelor, care nu aveau astfel de excese comportamentale. Ea stătuse în banca ei și făcuse liste cu toate lucrurile pe care avea să le facă la maturitate, când urma să-i fie mult mai bine decât atunci, în copilărie.

În clasa a șasea fusese ajunsă din urmă de colegi, iar într-a șaptea mulți crescuseră mai înalți decât ea, dar deja atunci era prea târziu. Își descoperise un alter ego, pe suedeza *Karin,* după care leșinau toți băieții, și înțelesese deja că, odată și-odată, avea să se servească de acel personaj, care deocamdată nu trăia decât în cămăruța ei.

Prima dată când Gloria o folosise pe *Karin* în altă parte decât în oglinda dormitorului fusese la *Bobadilla*[23]*.* În orice caz, așa își amintea acum. Intrase, deși nu avea decât 15 ani. Machiajul, artă pe care-o exersa de-o veșnicie, o ajutase să arate mai în vârstă. Cel pe care vrusese să-l impresioneze se numea Anders, avea 17 ani și venea din Vasastan[24]. „Eu sunt Karin", ciripise ea.

---

[23] Club de noapte din Stockholm (n. tr.).

[24] Cartier central din Stockholm (n. tr.).

Îi luase ceva timp să intre în rol, dar apoi Gloria cea nesigură dispăruse fără urmă.

Își aruncase părul pe spate și mestecase gumă indiferentă, astfel că Anders se zăpăcise cu totul. Se îmbrăcase cu o pereche de jeanși mulați – stătuse o jumătate de oră întinsă pe pat, până reușise să le închidă fermoarul, dar modelul îi scosese formele în evidență. În rolul lui *Karin,* Gloria nu mai fusese ea însăși și remarcase efectul asupra băieților. După Anders urmaseră Johnny, Peter și Bengan și, în cele din urmă, datorită personajului *Karin,* Gloria devenise o maestră în a atrage atenția asupra ei.

Karin era sigură pe ea și îndrăzneață. Și curând făcuse corp comun cu personalitatea Gloriei. Nu avea nevoie decât să șoptească încet *„Karin”* și se transforma automat.

Acum ar fi trebuit să șoptească numele magic de multe ori – era convinsă de asta.

*

Deși ar fi vrut să rămână în pat toată ziua, Gloria și-a propus să reziste tentației și, cu un efort de voință, s-a ridicat, spunându-și că nu avea sens să risipească o întreagă zi de vineri cu meditații inutile.

Ajunsă în bucătărie, a pus de cafea și și-a prăjit pâine, pe care a uns-o din belșug cu dulceață. Mâncând, a continuat să răsfoiască *DN*-ul, de la prima la ultima pagină. S-a simțit imediat mai înviorată.

După duș a fost și mai bine și, în timp ce își usca părul cu un prosop, a pornit către dormitor, pășind pe podeaua care scârțâia.

Telefonul era la locul lui, pe noptieră. În seara precedentă, în urma unui impuls de moment, îi trimisese un mesaj lui Kit și o întrebase dacă puteau să se întâlnească. Răspunsul venise imediat. *Propune când,* îi scrisese Kit.

După aceea Gloria începuse să-și regrete gestul și hotărâse să aștepte până dimineață, dar acum simțea că era timpul să răspundă. Trebuiau să înceapă lucrul împreună, în săptămâna care urma, și, în acel moment, în viața ei era un haos total. Dacă ar fi rezolvat măcar conflictul cu Kit, s-ar mai fi liniștit.

Dar era speriată și nu știa de unde să înceapă.

Nu era sigură că puteau să găsească drumul de întoarcere către prietenia lor, dar trebuiau să se comporte civilizat. Să poată să colaboreze. Nu că Gloria ar fi crezut că, în calitatea ei de maestru de scenă, Kit nu și-ar fi făcut datoria. Era recunoscută ca o bună profesionistă, dar mai știai? Dragostea îi schimbă pe oameni. E lucru cunoscut.

Ce zici de sfârșitul de săptămână? Sunt acasă și sâmbătă, și duminică. Hotărăște tu ziua și ora.

*

Dacă ar fi fost să iasă din casă atunci, ar fi trebuit să-și usuce părul cu föhnul, altfel capul era în pericol să-i înghețe. Coama ei deasă avea nevoie și de o zi întreagă ca să se usuce de la sine. Dar, de data asta, Gloria a ales să-și aplece capul și să lase aerul cald să-și facă treaba. Se gândea ca după aceea să-și prindă părul într-o coadă de cal. Când a ridicat capul, a constatat că arăta ca Diana Ross în 1973. Noroc că existau căciuli.

Grăbită, a trecut de câteva ori peria rimelului peste gene – în caz c-ar fi recunoscut-o cineva. Apoi și-a pus o pereche de pantaloni de corp subțiri, din lână, și pe deasupra și-a tras jeanșii. Termometrul de afară, din dreptul ferestrei de la bucătărie, arăta minus cinci grade în curtea interioară. Pe stradă era cu siguranță cu două grade mai frig. A scormonit în coșul de la ușă și și-a scos șosetele de lână, perfecte pentru bocancii un pic prea mari.

Avea nevoie să ia puțin aer și nu avea nici un alt plan când a ieșit din apartament și a început să se deplaseze spre strada Göta.

Încerca să meargă *elastic.* Să salte puțin. Să-și accelereze pulsul. Să sară ușor, fără să se vadă, în cazul în care cineva ar fi observat-o, dar asta nu era ușor. În plus, simțea că oasele îi pocneau la încheieturi.

Carmen are patru acte și trebuie să am o condiție fizică bună, dacă vreau să rezist până la sfârșit, s-a gândit în timp ce-și îndoia genunchii.

Luând în considerare posibilitatea să renunțe la spectacol, nu se mai antrenase. Nu fusese un sacrificiu prea mare. Antrenamentul i se părea *îngrozitor* de plicticos. Încercase să se

convingă că-l urmase totuși de trei ori pe săptămână. În realitate, se gândea la cei cinci sute de metri de plimbare până la ICA.

În *Grădina ursulețului,* copiii se jucau gălăgios și, ca de obicei, Gloria a ocolit parcul. Îi iubea pe micuții guralivi și i-ar fi fost greu să treacă pe-acolo fără să se oprească. Acum însă trebuia să-i evite. Din păcate. Așa arăta viața ei când trebuia să se mențină sănătoasă.

Dacă Marcus venea cu familia, trebuia să se cazeze la hotel. Fabian era delicios, dar mic, ceea ce însemna că nasul îi curgea mai tot timpul. O durea când se gândea că toți cei la care ținea cel mai mult se aflau departe de ea, în Londra. Durerea era și mai mare când pregătea un spectacol și nu avea voie să-i întâlnească.

În multe privințe, ar fi putut să fie o mamă bună. Puțini copii ar fi fost mai iubiți decât Marcus, dacă n-ar fi trebuit să-l împartă cu scena. Dar, fără scenă, n-ar fi supraviețuit. Nevoia ei de aplauze era ciudată, pentru că, în viața privată, nu exista. Îi spusese asta lui Agnes cu câteva zile înainte, ceea ce-o făcuse pe sora ei să râdă în hohote preț de câteva minute bune.

Câteodată, Agnes poate într-adevăr să fie complet lipsită de sensibilitate, s-a gândit Gloria și și-a îndoit genunchii și mai tare.

*

În perioada următoare nu avea să mai intre în magazine. Sigur, mâncare avea să fie nevoită să cumpere, dar altceva nu-i mai trebuia. Avea soluție antiseptică în geantă, iar la ICA și la Lidl nu-și scotea niciodată mănușile din piele. N-avea niciun motiv. Dimpotrivă! Pungile din plastic erau mult mai ușor de desfăcut cu degetele îmbrăcate în mănuși, nu trebuia să se teamă de vreo arsură, dacă lua, de exemplu, un pui de la rotisor, și era protejată și de bacterii.

Mănușile se aflau acum în geantă. Era prea frig pentru ele și își pusese o altă pereche: din lână, cu un deget. A decis s-o ia pe-o scurtătură, peste Slussen, și a trecut prin tunel, către Slottsbron[25], apoi a traversat strada, ca să se apropie de apă.

[25] Podul Palatului - pod în centrul Stockholmului, în fața Palatului Regal (n. tr.).

Se bucura că-și pusese geaca groasă. O avea de mulți ani, dar nu exista nimic mai călduros și mai plăcut. Nu doar ea arăta ca împachetată. Toți cei pe care îi întâlnea aveau același fel de haine.

Toți, în afară de Sebastian.

— *Ma chérie,* ce mult mă bucur că te întâlnesc, a exclamat el. Pot să te invit la un vintoddy[26], undeva? E frig în țara asta.

S-a uitat în jos, la pantofii lui de vară.

Geaca e cam subțire și cam nepotrivită, dar singurul lucru cu-adevărat sigur e că arată mai bine decât oricine altcineva de pe stradă, la ora asta, s-a gândit Gloria.

A făcut în gând o evaluare rapidă a situației. Dacă nu vorbea cu nimeni altcineva, în afară de Sebastian, și nu mergea la toaleta restaurantului, putea să evite o eventuală îmbolnăvire.

A încuviințat din cap.

— Sigur, mi-ar face plăcere. Putem să încercăm la *Le Rouge,* a spus ea și a arătat în direcția străduțelor înguste din Gamla Stan.

Pantofii lui Sebastian alunecau. S-a agățat de ea, zâmbind vesel. Înaintau nesigur, gata să cadă și râzând în hohote pe strada pavată cu piatră cubică.

Și-l amintea vesel, deschis și ușor de abordat, spre deosebire de Dominic, care avea un temperament vulcanic și impulsiv. Relația destinsă și liniștită cu Sebastian, după pasiunea tumultuoasă pe care o trăise cu Dominic, o alinase. El o ajutase să uite totul. Sebastian era un fel de paiață, căreia îi plăcea să le joace feste celorlalți. Și era greu să reziști accentului lui francez, când vorbea engleză. Asta trebuia s-o recunoască.

Dar el flirta deschis și cu alte femei, ceea ce Gloria nu suporta. Nu pentru că l-ar fi iubit, atât de departe nu ajunsese niciodată, dar ea prefera o aventură banală, în schimb el, nu.

— În sfârșit, a oftat Sebastian deschizându-i ușa.

S-au șters pe picioare și au hotărât să nu-și lase hainele groase la garderobă. Când s-au așezat, Gloria și-a scos geaca și i-a întins-o lui Sebastian.

— Pune-ți-o pe umeri să te încălzești, i-a spus ea.

El a izbucnit în râs.

— Mulțumesc. Arăt înghețat?

— Ți s-au învinețit buzele.

[26] Vin fiert cu scorțișoară și zahăr (n. tr.).

Sebastian i-a făcut cu ochiul.

— Există și alte feluri în care aș putea să-mi încălzesc buzele.

— Cu siguranță, dar nu prea ai de ales. Asta e tot ce ți se oferă, i-a replicat Gloria și i-a zâmbit.

Sebastian a comandat vintoddy, apoi s-a aplecat peste masă.

— Tot magnifică ai rămas, i-a șoptit el. Dacă în spectacolul ăsta rolul principal nu era al tău, aș fi refuzat angajamentul. Plănuiam să-mi petrec restul iernii în Martinica. Deci e vina ta că acum stau aici și îngheț de frig, în loc să beau cocktailuri pe plajă și să-mi frig tălpile pe nisip.

— Mi-e greu să înțeleg alegerea asta, a comentat Gloria. Eu mai degrabă aș sta întinsă pe o plajă decât să cânt.

Sebastian a privit-o cercetător.

— De ce? Istoria operei începe, de fapt, cu reprezentația asta.

— Exact de asta mă și tem, a bombănit Gloria în suedeză, în timp ce Sebastian s-a întors către chelnerul care venise cu băuturile.

— Iartă-mă! Ce-ai spus?

I-a dat Gloriei unul dintre pahare, iar el l-a înălțat pe-al lui.

— Nimic. Noroc, Sebastian!

Băutura era fierbinte, dar atât cât s-o poți bea.

— Vrei să vorbim despre el?

— Poftim? Despre cine?

Gloria l-a privit nedumerită.

— Despre marele tenor.

— Ah, Dominic? Nu, de ce să vorbim despre el acum, când ne simțim atât de bine? a zâmbit ea.

— Nu mai aveți nicio legătură?

— Nu, niciuna! Nu ne-am văzut de douăzeci de ani.

— Sunt nouăsprezece ani și jumătate de când noi doi ne-am văzut ultima oară.

— Doamne, ce repede trece timpul, a remarcat ea, vrând să schimbe subiectul.

Nu mai exista nimic din epoca aia, despre care ar fi trebuit să se discute. Dacă Sebastian avea probleme cu Dominic, trebuia să și le rezolve cu el. Nu voia să fie amestecată în conflictul lor.

— Dar nu sunteți pe picior de război, nu?

— De ce-am fi? Eu, acum, nu-l mai cunosc și, din câte știu, n-avem niciun motiv să ne certăm. Povestește-mi de Paris! N-am mai fost acolo de-o veșnicie!

— Parisul e întotdeauna la fel! Ar trebui să vii. Să faci dragoste cu mine sub acoperișurile vechi ale orașului. Încă îmi amintesc parfumul tău.

Sebastian zâmbea larg.

— Sunt convinsă. Mulțumesc pentru ofertă, dar trebuie s-o refuz. Și n-aș vrea pentru nimic în lume să te fur colegelor mele. Ieri am auzit că ești foarte dorit.

Sebastian a ridicat din umeri.

— Nu-mi pasă de ele. Pe tine mi te-amintesc și pe tine te vreau.

Nu mai zâmbea. Era grav și tulburat.

A OPTA ZI

Birgit, mama lui Dominic, a deschis ușa și chipul i s-a umplut de fericire când l-a văzut.

— Ce mult mă bucur să te văd! Intră, intră! Aproape să nu te recunosc cu hainele astea groase! Lasă-mă să-ți iau paltonul. Ah, ce greu e! Trebuie să ai grijă de spate. Chiar nu mai ai și altceva de îmbrăcat? Hainele cu puf sunt practice, ușoare și călduroase. Dar, e clar, e vorba despre cum sunt tratate animalele. Rațele. Ori sunt lebede? Da, da, dar altfel cred că ți-ar sta bine cu bleumarin.

Dominic a întins o mână și a ajutat-o să pună paltonul din lână pe umeraș. Era mai mică decât și-o amintea. Mai subțire. Altfel – slavă Domnului! – era neschimbată.

Dominic a băgat mâna în buzunarul de la piept și a scos cutia.

— Poftim!

— Pentru mine? a exclamat femeia surprinsă.

Dar ochii îi luceau de fericire.

Dominic îi făcea cadouri ori de câte ori se întâlneau. Știa cât de mult îi plăcea să deschidă pachete, iar lui îi plăcea să-i vadă ochii strălucitori – asta încă din copilărie, când îi dăruia desene făcute de el. Mama se bucura de desenele lui de atunci la fel de mult cât se bucura acum de bijuteriile pe care fiul ei i le aducea.

— Of, nu pot să desfac șnurul. Vrei să fii drăguț și să mă ajuți? Nu știu de ce le înnoadă așa de tare, a comentat ea, întinzându-i cutia.

— Ai început să ai probleme cu mâinile?

— Nu mai mult decât de obicei. Aș folosi foarfecă, dar șnurul ăsta e așa de frumos, c-aș vrea să-l păstrez.

Dominic a zâmbit și s-a întrebat câte sertare pline cu șnururi avea mama lui. Și la ce le folosea. A desfăcut șnurul și i-a dat cutia înapoi.

— Așa…

Bătrâna a ridicat capacul, a inspirat adânc și l-a privit.

— Dominic, nu trebuia…

A scos lanțul greu din aur, cu pietricele mici.

— Când o să port eu ceva atât de frumos?

— În fiecare zi, i-a răspuns el. Și, mai ales, la premieră.

— Mulțumesc, mă răsfeți. Acum vino și povestește-mi despre tine, l-a chemat ea, îndreptându-se către sufragerie. Pot să-ți ofer un pahar cu sherry?

Dominic s-a uitat împrejurul lui, prin cameră. Arăta la fel: nimic nu se schimbase în patruzeci și cinci de ani. Canapeaua, care fusese atât de scumpă, încât părinții își dăduseră pe ea toate economiile, era de o rezistență neobișnuită și se păstrase într-o stare perfectă. Nu fusese niciodată comodă, dar stăteau rar pe ea. Mama avea fotoliul ei, pe care-l folosea când se uita la televizor sau când citea, iar Dominic stătea de cele mai multe ori în fotoliul rabatabil din piele, care fusese al tatei.

Mama a deschis dulapul-vitrină și a scos paharele subțiri din cristal, pe care le-a pus pe măsuța de servit cu rotile. Atât cât își amintea Dominic, părinții lui avuseseră întotdeauna sherry și whisky în sticle din cristal, puse pe o măsuță de servit, și a zâmbit când mama a scos dopul uneia dintre ele. Sticla de whisky stătea neatinsă de la moartea tatei, care survenise cu zece ani înainte. De atunci, ea nu mai schimbase nimic în apartament. Hainele tatei atârnau încă în șifonierul din dormitor. Așa voia mama, deși Dominic se oferise de mai multe ori s-o ajute să strângă lucrurile tatei.

— Poftim!

I-a întins paharul, l-a pus pe al ei pe masă, între ei, și s-a așezat încet.

— Mușchii mei nu mai sunt ce-au fost odată, a remarcat ea pe un ton de scuză.

— Nici ai mei, i-a zâmbit fiul.

Bătrâna a izbucnit în râs.

— Copil drag, nu știi despre ce vorbești!

*

A rămas acolo mai mult decât planificase, dar, când a ieșit în strada Sankt Erik, a rezistat tentației de a lua un taxi. Avea nevoie să facă mișcare și să respire puțin aer curat. Nu fusese o minciună, că picioarele nu-l mai purtau ca înainte, dar știa că el era singurul vinovat pentru asta. Antrenamentul era necesar, dar cumplit de plicticos, și prefera să facă plimbări pe jos decât să-și piardă timpul într-o sală de fitness. Totuși, în ultimele luni, nici măcar nu se mai plimbase. Lua un taxi oriunde se ducea.

Acum a traversat strada cu pași rapizi, îndreptându-se către parcul Rålambshov. Era un traseu de plimbare plăcut, pe lângă apă. Trebuia să fie la hotel peste o jumătate de oră.

De partea cealaltă a lacului Mälaren, cerul strălucea feeric datorită luminilor orașului. S-a oprit și și-a scos mănușile din buzunarul paltonului. Și le-a pus gânditor, privind peste apă, către Söder Mälarstrand. Voia sau să locuiască aproape de mama, în Kungsholmen[27], sau să se întoarcă în ceea ce el numea partea lui de oraș. Până să se mute în Anglia, locuise în Söder. Așa că iubea zona din jurul pieței Medborgarplatsen.

Înainte să devină celebru, când încă studia la Conservator, mergea în puburile din Söder la fiecare sfârșit de săptămână. Gloria lucra din două în două săptămâni într-un magazin de tutun, ca să poată să se întrețină pe ea și pe Markus, în săptămânile când copilul stătea la ea. Dominic ieșea cu colegii la o bere, în timp ce ea lucra. Asta fusese înainte ca relația lor să ia acea întorsătură nedorită, înainte ca totul să se termine.

Dominic știa că în epoca aia fusese preocupat de sine mai mult decât acum. Între timp, viața îi dăduse destule bobârnace ca să-l reașeze cu picioarele pe pământ, printre muritorii de rând, dar odinioară fusese un tip arogant. În anii aceia credea că totul avea să-i vină de-a gata, fără eforturi, fără sacrificii. Gloria nu putuse să se mute cu el, în Anglia. Avea un copil de crescut. Iar el crezuse că Gloria avea să-l aștepte, că, deși era mai talentată decât el, avea să-l aștepte să-și construiască o carieră.

În schimb, Gloria se aruncase în brațele acelui cântăreț francez și, dacă Dominic ar fi fost să fie sincer, trebuia să recunoască faptul că nu-l suporta nici acum pe Sebastian.

Nu putuse să împiedice relația lor și nici nu putea să i-o impute altcuiva decât lui însuși, pentru că el fusese cel care

[27] Cartier central din Stockholm (n. tr.).

lăsase totul în urmă și se mutase. Dar se răzbunase în alte moduri. Începuse să pună condiții la angajamentele care i se propuneau și n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să lucreze vreodată împreună cu francezul. Asta fusese revanșa lui Dominic, iar Sebastian o știuse.

Și-a ridicat gulerul paltonului. Respirația îi lăsa urme în aerul rece ca gheața. La naiba, ce frig era! Și-a vârât mâinile în buzunare și a grăbit pasul. Avea de gând să facă în așa fel încât individului să-i iasă muzica pe nas! O dată și pentru totdeauna! Voia să ajungă la hotel cât mai repede și să repete duetul încă o dată, înainte de cină. Pe care se gândea să și-o comande în cameră. Până la repetiția de luni nu mai voia să se vadă cu nimeni.

— Dominic!

Piotr își agita brațele de parcă ar fi avut în față întreaga orchestră a operei. Dominic a oftat în sinea lui. Evident, nu putea să-și ignore dirijorul, trebuia să schimbe câteva cuvinte cu el. Și-a scos mănușile și, descheindu-și paltonul, a deschis ușa barului și a intrat.

— Piotr! Ce mai faci?

— Mulțumesc, sunt bine! Îl aștept pe Sebastian, care s-a încăpățânat să ne întâlnim întâi în bar și abia după aceea să mergem la restaurant. Vrei să iei cina cu noi?

— Mulțumesc pentru amabilitate, dar mănânc în cameră. Mai am niște bucăți de studiat.

Piotr a izbucnit în râs.

— Chiar dacă ai interpretat rolul ăsta de-atâtea ori?

— Cine ce-a făcut?

Sebastian se furișase în spatele lor și Dominic a trebuit să-și rețină impulsul de a-și sălta cotul la înălțimea potrivită și de a-i sfărâma arcada.

De ce nu spusese conducerii operei că refuza să facă parte dintr-un ansamblu în care era inclus și omul ăsta? Sebastian ar fi zburat imediat. Dominic înțelegea că direcțiunea nu-și mai încăpea în piele de mulțumire că reușise să reunească trei nume atât de cunoscute, dar regreta că nu protestase. Atmosfera de lucru ar fi fost mult mai relaxată dacă francezul s-ar fi întors la Paris.

Dar acum era prea târziu și Dominic s-a străduit să-și păstreze calmul, să se comporte cât mai civilizat.

Sebastian acceptase angajamentul, deși fusese anunțat abia în al doisprezecelea ceas, iar asta însemna că, pe termen scurt, nu avusese nimic altceva în agendă. Cel mai probabil, la fel ca Dominic, și el începuse să mai reducă ritmul de lucru, să se gândească mai curând la viața care-i mai rămăsese, la ceea ce, implacabil, avea să urmeze.

Pensia.

Dominic accepta tot mai puține roluri. Simțea că nu mai avea la fel de multă energie ca altădată și, chiar dacă nimeni nu se plânsese vreodată de calitatea vocii lui, remarca singur că vârsta începea să-și pună amprenta. De-acum, un spectacol ajunsese să-l epuizeze.

Dar cel mai marcat era un alt detaliu: nu mai era hămesit să prindă roluri. Nu-i mai rămăsese nicio provocare, interpretase tot ce era de interpretat.

Când i se oferise rolul, reacționase așa cum nu mai reacționase de-o veșnicie. De fapt, jubilase! Continua să simtă și acum o bucurie intensă, chiar dacă intrarea în scenă a lui Sebastian i-o umbrea puțin. Doar dacă găsea un fel potrivit de a se purta cu acest om, și tot ar fi fost un mare câștig. După ce aveau să înceapă repetițiile, nu putea să-l mai ignore.

— Îți doresc o seară plăcută, i-a spus Dominic lui Piotr, fără ca măcar să-l salute pe Bayard.

Apoi a părăsit barul, îndreptându-se către recepție și lifturi.

Ca să și-l scoată din minte pe francez nu avea nevoie decât să se gândească că, în curând, avea să cânte cu Gloria.

Dominic știa că el și Gloria, împreună, puteau să fie asemenea unui foc de artificii de Anul Nou. O dovediseră de multe ori, înainte ca el să se mute în Londra.

Din câte putea să-și dea seama, nimic nu le stătea în cale pentru ca asta să se întâmple din nou și, în cazul ăsta, niciun suedez n-ar fi pierdut ocazia să-i vadă cântând împreună, indiferent dacă iubea sau nu opera.

A simțit imediat că era minunat că se afla în Stockholm. Gloria nu răspunsese invitației lui la cină, dar asta nu era decât o piedică neînsemnată, peste care putea să treacă ușor.

Gloria era femeia lui. Fusese atunci, era acum și avea să fie pentru totdeauna.

În orice caz, așa arăta planul de pe hârtie.

A NOUA ZI

Gloria se plimba înainte și înapoi prin hol, uitându-se la ceasul de pe perete. Chiar în clipele alea, probabil că prietena ei Kit urca scările. Întotdeauna fusese punctuală.

Și-a repetat discursul în gând. *Iartă-mă pentru ce-am spus și pentru că m-am înfuriat. Am fost șocată și îndurerată din cauza a ceea ce eu am considerat a fi o trădare, dar între timp mi-a trecut și sper că de-acum încolo o să putem să ne comportăm civilizat.*

Nu era chiar atât de greu să spună cuvintele astea, nu-i așa?

Când a auzit soneria, era pregătită. Deschizând ușa, s-a simțit plină de bunăvoință.

Până când a văzut spatele lui Adrian dispărând pe scări, în jos.

De câte ori nu stătuse exact în același loc și-i privise spatele dispărând, când Adrian pleca din apartament, după o noapte petrecută acolo? Pe vremea aceea el se întorcea și-i trimitea un sărut din mers. Acum n-a mai făcut-o.

— Asta a fost o idee cât se poate de proastă, a exclamat Gloria, trântindu-i lui Kit ușa în nas.

Inima îi bătea atât de tare, încât s-a speriat și s-a așezat pe canapeaua din sufragerie.

Se gândise să se apropie de Kit, nu să-și vadă fostul iubit alergând pe scări *în casa ei.* El nu avea nicio legătură cu asta. Cum de Kit nu-și dăduse seama de asta? Chiar nu înțelesese nimic? Reluarea prieteniei lor nu-l includea și pe Adrian. Bărbatul coborâse acum scările Gloriei pentru *ultima dată!*

Gloria a rămas nepăsătoare la bătăile în ușă. Kit își ratase șansa, așa că acum îi era indiferent ce se mai întâmpla.

Când dincolo de ușă s-a făcut liniște, s-a ridicat de pe canapea. Trebuia să facă neapărat ceva, ca să nu-i cedeze nervii. Poate să tricoteze? Se gândise de câteva ori cu tristețe că nu avea niciun hobby. O căciuliță poate? Cu o pereche de andrele circulare? Ultima dată când se lansase într-o asemenea întreprindere o făcuse cu un fir de angora în nuanța de albastru a cerului – dacă-și mai amintea bine.

Cu chiu cu vai, reușise o bandă de frunte.

Lipsa de răbdare – ăsta era semnul de recunoaștere al Gloriei.

Singura situație în care avea răbdare era când își studia rolurile. În cazul ăsta, nu pierdea nimic din vedere, ducea întotdeauna lucrul la bun sfârșit, muncea metodic și cu multă răbdare, chiar dacă studiul înainta încet.

Dar asta-i era limita.

Dacă nu-i plăcea o carte, o închidea pentru totdeauna, după treizeci de pagini. Unui film îi acorda douăzeci de minute, apoi trecea la altceva.

Față de oameni avea o toleranță și mai scăzută – de-asta se și simțea bine singură. Prefera să aibă câțiva prieteni buni decât sute de cunoștințe.

Acum își pierduse definitiv una dintre cele mai bune prietene, iar asta o durea, dar se părea că pe ea mai mult decât pe Kit. Altfel Kit n-ar fi fost atât de necugetată, încât să-l aducă pe Adrian la ușa ei.

Sau?

Dacă el ar fi stat undeva, pe stradă, Gloria nu l-ar fi văzut. Nu putea să priceapă de ce Adrian și Kit aleseseră să urce amândoi scările.

Cu cât Gloria se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult i se părea o acțiune plănuită. Dar de cine? De Adrian sau de Kit? Se temea el de prietenia dintre Gloria și Kit? Poate că așa era, s-a gândit ea. Poate a crezut că Gloria avea de gând să-l vorbească de rău. Teama asta putea s-o înțeleagă. Dacă te-ai culcat cu două femei care erau prietene bune, *exista riscul ca ele să discute despre asta.*

Dar Gloria nu mai avea niciun chef să vorbească vreodată despre Adrian și credea că nici lui Kit nu i-ar fi plăcut să facă asta, așa că el nu avea de ce să se teamă.

În cazul în care Kit fusese cea care-l adusese până la ușa apartamentului, însemna că prietena ei își pierduse total discernământul pe care-l avusese odinioară. Kit fusese loială și înțeleaptă, dar poate că între timp se schimbase?

Din păcate, pentru că-i trântise ușa în nas, Gloria nu apucase să vadă privirea lui Kit, care altfel i-ar fi spus multe. Dacă inițiativa de a veni acolo îi aparținuse lui Adrian, Gloria ar fi putut s-o ierte pe Kit. Adrian era un bărbat temperamental și, în mod cert, Kit n-ar fi putut să i se împotrivească, dacă el ar fi hotărât s-o urmeze.

Ce zi!

— La naiba! a înjurat Gloria cu voce tare.

Acum totul era la fel ca ieri. Reveniseră în punctul zero. Se bucurase de întâlnirea cu Sebastian. Simțea că între ea și el exista o prietenie reală. Sebastian încă voia s-o aibă sub plapumă, dar ea lua dorința asta ca pe un compliment și nimic altceva. La drept vorbind, Sebastian n-o mai atrăgea deloc, dar curtea pe care i-o făcea era inofensivă și n-o deranja.

După ce a făcut trei ture în jurul apartamentului de exact șaptezeci și doi de metri pătrați, s-a oprit în fața rafturilor cu cărți pe care le așezase deasupra ușii dormitorului și s-a ridicat pe vârfuri, ca să ajungă la autobiografia lui Dominic. O cumpărase când apăruse, cu puțin timp înainte să afle că Dominic avea să-i fie partener în *Carmen.* Cartea rămăsese nedeschisă și poate că acum nu era cel mai inspirat moment s-o citească. În lunile care urmau avea să fie nevoită să se vadă cu el destul de des – fie că voia sau nu. Totuși se temea să nu găsească în carte lucruri pe care nu voia să le știe.

Dar ce-ar putea să fie în paginile astea?, s-a gândit ea, deschizând cartea. Se detașase de el din toate punctele de vedere și, în ciuda afirmațiilor lui din zilele precedente, știa că și Dominic procedase la fel. Și asta încă din 1995. Acum nu era vorba decât despre o înfruntare între el și Sebastian, nimic altceva.

Laurei. Pentru tot.

Gloria a închis cartea cu zgomot și-a aruncat-o pe pat.

Apoi s-a liniștit și a scuturat din cap, uimită de subitul ei acces de vanitate. Nu voia să mai aibă de-a face cu el, dar nici să vadă dedicațiile lui adresate altor femei.

Ca și altădată, a simțit nevoia să se învingă pe sine însăși, să se încredințeze că sistemul solar nu se învârtea în jurul ei. Cel mai adesea reușea, câteodată, deloc. Reacția ei spontană era mereu copilărească, dar se felicita că revenea rapid la starea de înțelepciune. Ar fi preferat doar ca înțelepciunea să-i rămână permanent, ca să nu mai apuce să reacționeze.

Gloria a luat din nou cartea și a rezistat impulsului de a o pune înapoi pe etajeră. Și-a pus-o sub braț. Se gândea să-și pregătească un ceai, pe care să-l ia cu ea în nișa ferestrei din sufragerie. Și apoi să citească. Pur și simplu.

S-a oprit în fața ușii de la cămară. Ce voia la ceai? Biscuiți *Marie*? Nu, nici vorbă, s-a hotărât ea când a dat cu ochii de

pachetul de prăjituri *Ballerina.* La ce carte se apuca să citească, era clar că avea nevoie de ciocolată. Ca un fel de contrast. Dacă găsea în carte ceva care nu-i plăcea, putea să se consoleze cu prăjitura. Biscuiții *Marie* nu aveau niciodată efectul ăsta.

S-a gândit că se lăsa conștient distrasă de cartea lui Dominic, fiindcă nu rezolvase conflictul cu Kit. Era aproape ironic că dădea o asemenea importanță diferendelor din viața ei, în loc să le lase în urmă și să meargă mai departe. Nu era prima dată când ar fi vrut să-i semene surorii ei. Agnes ar fi rezolvat întâi toate problemele și abia apoi ar fi mâncat *un* biscuit. Un biscuit *Marie.*

Gloria știa că nici măcar nu putea să se gândească c-ar fi fost în stare să rezolve ceva, înainte să dea gata tot pachetul cu prăjituri.

*

Dominic scria bine, în cazul în care scrisese singur. S-a lăsat absorbită de poveste, deși mult din ce era scris acolo îi era cunoscut. Totuși o parte dintre informații erau noi.

Că tatăl lui a fost englez, știa. Părinții lor se întâlniseră o dată, dar lucrurile nu merseseră conform planului. După întâlnire, Carmen făcuse o criză de nervi, susținând că părinții lui Dominic n-o acceptaseră, dar nu putuse niciodată să explice motivul acestei impresii. Așa se întâmplase mereu. Dintr-un motiv oarecare, Carmen se simțise marginalizată, în diverse situații, deși restul familiei considerase întotdeauna că exagera. Singura situație în care se simțea confortabil în prezența străinilor era când se afla în salonul ei de coafură, pentru că acolo lumea îi aprecia îndemânarea.

Temperamentul lui Carmen era mai fierbinte decât lava Vezuviului și, din acest motiv, Gloria evitase orice alte întâlniri. O hotărâre bună, dacă se gândea la felul cum se terminase relația ei cu Dominic.

Gloria a dat la o parte căpăcelul pachetului rotund de prăjituri, a ras cu dinții umplutura de nuga și abia după aceea a vârât în gură toată bucata. Așa mânca prăjiturile de când era mică. Agnes ar fi mușcat direct.

Gloria era convinsă că prăjitura era făcută din trei straturi în scop de promovare comercială. Existau și o grămadă de alte

feluri în care putea să fie mâncată, dar felul în care o mânca Agnes era lipsit de finețe și de fantezie. De fapt, când se bucura ea vreodată de ceva? Era întotdeauna atât de expeditivă cu totul! Gloria se îmbăia îndelung, Agnes făcea duș. În copilărie, când Gloria stătea tolănită pe pernă în pat și asculta muzică clasică, Agnes încăleca bicicleta de antrenament și pedala ca o nebună, ceea ce, conform Gloriei, pe fundalul unei muzici atât de frumoase, ca *Dansurile ungare* ale lui Brahms, era o adevărată blasfemie. Gloria se înfuria din cauza acestei lipse de respect, mai ales când gâfâielile lui Agnes se întețeau exact în toiul celei mai frumoase părți.

Fetele stăteau în aceeași cameră și Agnes susținea că avea același drept să facă orice dorea ca și Gloria, care asculta muzica aceea *plicticoasă.* Adesea, controversele lor se încheiau când în dormitor apărea Carmen. Și, de cele mai multe ori, Carmen îi dădea dreptate Gloriei, care avea să devină cântăreață și avea nevoie să asculte muzică fără să fie deranjată. Agnes știa că mama *era* nedreaptă în privința asta. Dar, pe vremea aia, Gloria se bucura cel mai mult când obținea ce voia. Puțin îi păsa că-și întrista sora mai mică. Nu aflase decât mulți ani mai târziu cât de apăsată se simțise Agnes în acea epocă.

Gloria a vârât în gură blatul prăjiturii și a sorbit din ceai, apoi s-a așezat comod, cu cartea deschisă. *Totuși nu e o carte chiar atât de periculoasă,* s-a gândit ea. *În orice caz, nu încă.*

Când a ajuns la capitolul intitulat Conservatorul, a lăsat volumul deoparte. Nu îndrăznea să mai citească atunci. Până acolo, Dominic povestise cronologic despre copilărie, adolescență și tinerețe, despre părinți, totul până la vârsta de 25 de ani. Chiar dacă trecuse o vreme de când relația lor se consumase, ea era încă de notorietate. Despărțirea lor ocupase multă vreme prima pagină a presei de scandal. *„Cele două vedete ale Operei Regale se despart. Dominic Evans se mută în Londra.”*

Cu siguranță că Dominic nu putuse să treacă peste acest episod fără să scrie nimic. Iar ea nu era pregătită să-i afle versiunea.

S-a ridicat și s-a îndreptat către dormitor. Când a trecut pe lângă birouașul din hol, și-a deschis telefonul, pe care-l închisese ca să scape de apelurile încăpățânate ale lui Kit.

Treisprezece mesaje noi. Zece erau de la Kit. Două, de la Adrian. Unul, de la Dominic.

S-a hotărât să le citească mai târziu.

Era ora zece și-i era foame, chiar dacă mâncase o grămadă de prăjituri. După dejun se gândea să facă o baie fierbinte, din aceea care îți încrețește pielea de pe buricele degetelor, să se radă pe picioare, pentru că părul îi crescuse atât de mult, încât curând ar fi putut să-l împletească, să-și aplice o mască hidratantă pe păr, așa cum coafeza îi spusese c-ar fi trebuit să facă de mai multe ori pe săptămână, și o alta, hrănitoare, pe față, ca pielea să-i devină moale și foarte tânără, și, la final, să-și facă și unghiile.

Cu o culoare roșie ca sângele.

Dacă în ziua următoare trebuia să zgârie pe cineva, voia s-o facă obligatoriu cu stil.

*

Taxiul era comandat pentru unsprezece fără un sfert. Repetițiile începeau la unsprezece. Până la premieră avea să fie liberă numai la sfârșit de săptămână, ca orice muritor de rând.

De obicei, îi plăceau repetițiile. Să vadă cum spectacolul prindea viață, sub îndrumarea unui regizor priceput, pentru ea era câteodată sensul vieții. Dar să petreacă orele dintre unsprezece și patru și apoi dintre șapte și zece, în fiecare zi, vreme de patru săptămâni de atunci înainte, împreună cu Dominic și cu Sebastian era un lucru care n-o bucura nici pe departe. În plus, acolo avea să fie și Kit – în orice caz, când corul urma să fie prezent. Din perspectiva asta, brusc, i se părea că localul de repetiții gigantic din Nacka era prea înghesuit.

A întins un deget sub jetul de apă, ca să controleze dacă era destul de fierbinte. După aceea și-a trecut în revistă spumantele de baie. A deschis pe rând capacul a cinci recipiente, până când l-a găsit pe cel dorit: un spumant Armani, pe care-l primise în dar de la un admirator care obișnuia să vină la premierele ei. Era un cadou foarte personal, dat fiind că nu se cunoșteau, dar acum Gloria îi era recunoscătoare bărbatului pentru generozitatea lui.

Spumantul mirosea a femeie.

A femeie coptă și calmă.

Nicidecum a o femeie pe cale să facă o criză de nervi.

A ZECEA ZI

Piotr se împăcase de mult cu gândul că părul îi părăsise definitiv capul, pentru ca mai apoi să-i apară pe spate. Asta se întâmplase într-o noapte, când avea patruzeci de ani, iar după aceea începuse să-și radă și cele câteva fire care-i mai rămăseseră pe țeastă. Dar cum nu putea să facă asta și pe spate, acolo își lăsase părul să-i crească în voie.

Probabil c-ar fi arătat mai mult a dirijor dacă și-ar fi lăsat o șuviță, ca o cunună în jurul cheliei. Așa cum arăta acum, putea foarte bine să fie confundat cu un avocat cu clientelă dubioasă. Dar detaliul ăsta se dovedise a fi în avantajul lui. Femei care înainte nu-l băgaseră în seamă, acum, când îl vedeau, căpătau o anume sclipire în privire. Piotr privea situația liniștit. În anumite perioade, accepta tot ce i se oferea, în altele trăia în celibat – o hotărâre care făcea minuni pentru pofta lui erotică. Când revenea în cursă, era un amant mai bun ca niciodată. Femeile îl doreau mereu mai mult, iar asta era cea mai bună notă pe care putea s-o obțină.

Acum trecuseră cinci luni de când făcuse sex ultima dată. În schimb, se concentrase pe antrenamente, ca să-și recapete forma fizică perfectă. Restul energiei și-l rezervase ca să dea totul în fața orchestrei din Stockholm. Și pentru Gloria.

Gurile rele spuneau că Gloria, cu mulți ani înainte, avusese câte o aventură și cu Dominic, și cu Sebastian, dar Piotr știa că el îi întrecea pe amândoi cu fizicul lui excepțional.

Nu fusese niciodată mai puternic, mușchii nu i se profilaseră niciodată mai frumos decât acum.

Când îi întâlnise pe Dominic și pe Sebastian în barul hotelului Grand, înțelesese că bărbații nu se suportau. Ceea ce era în avantajul lui. Cât ei se certau, el putea să încerce să se apropie de Gloria. Știa exact cum trebuia tratată o femeie de calibrul ei – se antrenase în acest sens. Cu răbdare, avea să mânuiască bagheta de dirijor și pe sub fusta ei.

A simțit aproape un început de erecție amintindu-și cum reacționase la manevra asta precedenta femeie cu care întreținuse relații sexuale. Una dintre cântărețele din Viena aproape că înnebunise de dorință și acum Piotr se gândea s-o cucerească în același fel și pe Gloria.

A urcat în taxi zâmbind și a dat adresa localului de repetiții Gäddviken, din Nacka.

*

Dominic era pregătit așa cum nu mai fusese niciodată înainte.

Asta trebuia să fie marea lui reprezentație, poate cea mai mare dintre toate. Îl interpretase pe Don José atât la Metropolitan, cât și la Royal Opera House din Londra, dar cea mai intensă și vie amintire a acestui rol data din timpul studenției, când îl jucase pe Don José având-o alături pe Gloria, care, încă de atunci, era o Carmen perfectă. Niciuna dintre partenerele de scenă pe care le avusese ulterior nu putuse s-o egaleze în privința prezenței scenice și a charismei.

Din multe puncte de vedere, Gloria *era* Carmen. Trecutul ei, setea ei de libertate, felul în care colecționa bărbații...

Lui Dominic nu-i plăcea ideea că era doar unul dintre mulți. Totuși, în mod cert, ăsta era adevărul. Când o anunțase c-avea să plece în Anglia pentru o jumătate de an, ea își ridicase bărbia, îl privise în ochi și-i urase succes. Apoi părăsise apartamentul și se aruncase în brațele lui Sebastian Bayard.

Sufletul îi clocotea de mânie când se gândea la asta.

Cum putuse Gloria să facă așa ceva?

Douăzeci de ani mai târziu, durerea era la fel de mare.

Se întrebase de mii de ori dacă nu primise să interpreteze acest rol ca un fel de revanșă, ca să-i arate Gloriei că atunci făcuse o alegere greșită, dar răspunsul îl primise doar când întregul ansamblu se reunise. Fără s-o vadă, *simțise* unde stătea Gloria și, când auzise că era prezentată și o văzuse ridicându-se în picioare, sufletul i se încălzise.

După ani, nimic nu se schimbase. Totul rămăsese la fel ca odinioară.

În ziua următoare a stat atât de aproape de ea încât i-a simțit parfumul. De-a lungul timpului, întotdeauna remarcase când vreo femeie folosise același parfum – cu toate că aroma nu fusese niciodată aceeași ca pe pielea Gloriei.

Parfumul era *Shalimar.*

El îi dăruise prima sticluță. Strălucind de fericire, Gloria îi căzuse în brațe și-i spusese că era cel mai frumos cadou pe care-l primise vreodată. Pe vremea aceea, Marcus era încă mic,

Gloria era săracă, iar cadourile pe care le primea – mari sau mici – o bucurau enorm.

Se întâlneau adesea la ea – el se mutase mai mult sau mai puțin acolo. Încă de la început se împăcase bine cu Marcus. Curând, Marcus și Dominic dezvoltaseră o legătură care n-o implicase și pe Gloria.

Dominic și-ar fi dorit și un copil al lor, un frate sau o soră pentru Marcus, dar asta nu se întâmplase.

Când acceptase să plece în Anglia, renunțase la ideea întemeierii unei familii împreună cu Gloria.

*

Sebastian a trecut pe la NK[28] și și-a cumpărat o geacă groasă, o căciulă și o pereche de cizme călduroase. *Chiar am nevoie de așa ceva,* s-a gândit el, mergând dinspre Slussen spre Nacka. Suedezii erau aproape ridicoli în grija lor de a nu-și pune sănătatea în pericol. El, în schimb, nu avea astfel de apăsări. Mergea la restaurant, fuma din când în când și nu se gândea niciodată că frigul ar fi putut să-i afecteze vocea. Dimpotrivă, pentru el, o plimbare era ca o cură de vitamine – era convins de asta.

S-a îndreptat cu pași grăbiți către terminalul liniei Viking[29] și s-a uitat în sus, către Fåfänga[30]. Vizitase cu altă ocazie acel loc și acum își amintea că fusese o întâlnire amoroasă. Dar nu-și amintea cu cine. În orice caz, nu cu Gloria, pentru asta că n-ar fi uitat. În acea epocă, Stockholmul era plin cu femei disponibile, cu acele ființe splendide, pe care puteai să le ademenești ușor. Nu-i înțelegea pe cei care susțineau că suedezele erau reci. Experiența îi arătase că erau prostuțe, dar al naibii de fierbinți.

Și-a tras căciula pe frunte și a grăbit pasul, ca să nu înghețe pe drum. S-a uitat spre pod. După ce îl traversa, trebuia s-o ia la dreapta.

În sfârșit, aveau să înceapă să muncească realmente. Zile lungi, cu un ansamblu foarte competent. Piotr era unul dintre

[28] Prescurtare de la Nordiska Kompaniet, un mare magazin universal din Stockholm (n. tr.).

[29] Companie navală care operează călătorii de agrement între Stockholm și Helsinki (n. tr.)

[30] Punct panoramic pe o stâncă din Stockholm (Södermalm), unde există o cafenea și un restaurant (n. tr.).

dirijorii celebri ai lumii. Să lucrezi cu el era o onoare. Iar Denise, ale cărei realizări le văzuse de nenumărate ori, era una dintre cele mai bune regizoare. Se vorbea mult despre tehnica ei, despre abilitatea de a scoate tot ce era mai bun în cântăreții cu care lucra. Era un fel de Ingmar Bergman a lumii operei. Denise avea grijă de cântăreți, îi îmbrățișa de parc-ar fi fost propriii ei copii și îi îndruma până când obținea spectacolul pe care-l dorea.

Sebastian trebuia să admită că și perspectiva de a lucra cu Dominic, marele maestru al tenorilor în viață, îl încânta. El era bariton și niciodată nu trebuise să intre în competiție cu Dominic pentru vreun rol. Spera totuși să obțină respectul tenorului. Venise vremea ca talentul să-i fie recunoscut.

*

Gloria a închis atât grilajul de metal, cât și ușa de la intrare, ca să fie sigură că nimeni n-avea să-i intre în casă cât era la repetiția din Nacka. De fapt, precauțiile erau ridicole. Oamenii cu care avea să se întâlnească în ziua aceea erau mult mai periculoși decât niște spărgători de rând.

Taxiul o aștepta afară și, după exact zece minute, s-a oprit în fața impunătorului local din Gäddviken.

L-a salutat prietenește din cap și i-a zâmbit corepetitorului, care sosise odată cu ea.

— Deci tu și pianul tău vă veți chinui cu noi în săptămânile care urmează, a remarcat Gloria, care știa că omul avea o sarcină grea.

Să înlocuiești o întreagă orchestră nu era lucrul cel mai ușor din lume.

— Da, dar suntem doi, o să lucrăm cu schimbul, a zâmbit pianistul. În orice caz, o să ne descurcăm. O să fie nemaipomenit să te aud cântând, a continuat el și i-a deschis ușa, lăsând-o să intre. Rolul ăsta e făcut pentru tine!

Gloria s-a crispat.

— A... adică... nimeni...

Omul și-a dres glasul.

— ...nu cântă ca tine. Cu asta cred că suntem de acord.

Gloria s-a relaxat. Pianistul nu vrusese să fie răutăcios.

— Da, i-a răspuns ea, apoi a întins mâna și l-a bătut ușor pe obraz. Cu asta suntem *absolut* de acord.

Bărbatul a roșit.

— Eu, eu, eu n-am vrut să spun că…

Gloria era singura vinovată. Flirtase cu pianistul – lucru total inutil, fiindcă nu urmărise nimic. Bărbații tineri n-o interesaseră niciodată, dar îi folosise pentru veșnica ei nevoie de confirmare, exact așa cum făcuse și acum.

Pentru că-i era teamă de întâlnirea cu partenerii de scenă și avea nevoie de încurajare? Probabil. Dumnezeule, era mai ridicolă ca niciodată!

— N-ai vrut să spui nimic, știu. Și acum, hai, prietene, să-i întâlnim și pe ceilalți! Am nevoie de încă o porție de cofeină înainte să începem.

*

Gloria a înțeles imediat că de cafea nici nu putea să fie vorba. Toți stăteau comasați pe scenă, în sala mare, iar în mijloc se afla probabil Denise. Când a văzut-o, Ann-Charlotte i-a făcut Gloriei semn cu mâna. Grupul s-a împrăștiat și, spre uimirea ei, Gloria a văzut că, de fapt, în centru fusese Dominic.

Care parcă emana lumină. La naiba! În cămașă neagră și pantaloni negri, era atât de frumos, încât Gloria a simțit imediat o durere în stomac. Nu era normal ca apariția unui alt om să-ți provoace o durere fizică.

Când Dominic s-a desprins de ceilalți, îndreptându-se încet către ea, Gloria a trebuit să facă un efort supraomenesc ca să reziste impulsului de a fugi de acolo. *Mândră, fii mândră,* i-a trecut prin minte și, în timp ce bărbatul se apropia, s-a îndreptat de spate, încercând să pară cât mai înaltă posibil. Când Dominic a ajuns lângă ea, a ridicat privirea spre el.

— Nu vreau să te deranjez, a spus ea.

— Nu mă deranjezi, dimpotrivă, i-a răspuns el liniștit.

I-a întins mâna ca atunci când, la o premieră, cei doi deținători ai rolurilor principale ies pe scenă încă o dată, ca să-și primească aplauzele.

Gloria l-a ignorat și a trecut pe lângă el, îndreptându-se către grupul care acum stătea cu spatele spre ei.

Și-a scos mantoul căptușit cu blană și l-a aruncat pe un scaun. Apoi a întâlnit privirea amuzată a lui Denise.

Gloria s-a prefăcut că n-o văzuse.

— Am venit! Putem să începem.

A UNSPREZECEA ZI

Agnes clipea somnoroasă în fața telefonului. Nu era posibil să fie deja opt. Nu era în stare nici măcar să ofteze. Câte ore dormise? Cinci?

Stefan plecase la serviciu, la Uppsala, încă de la șapte, așa că – slavă Domnului! – nu mai trebuia să dea ochii cu el.

Cu o zi înainte se gândise câteva clipe să renunțe și să-și ia concediu medical, dar știa că indispoziția și oboseala aveau să fie date uitării imediat ce-avea să intre în camera personalului din Arlanda.

Escala din New York nu era lungă, dar acesta era un oraș pe care voia să-l viziteze de fiecare dată când ajungea acolo. Deși echipajul stătea peste noapte în New Jersey, întotdeauna timpul liber și-l petreceau în Manhattan. Cei mai mulți făceau cumpărături. Nu și Agnes însă. Ea se plimba. Sau făcea jogging, dacă vremea era bună.

Buletinul meteorologic spunea acum că urma să fie frig, ca atare și-a scos hainele de antrenament din valiza care stătea întotdeauna pregătită în hol. Era ultima călătorie înainte ca primii clienți să vină și să vadă casa. Atât ea, cât și Stefan își luaseră o săptămână liberă ca să aranjeze totul. Nu era o săptămână la care se gândea cu plăcere.

După New York trebuiau să aranjeze casa și s-o pregătească pentru vizionări. În seara precedentă vorbise cu Gloria, care era în Nacka și se pregătea pentru cea de-a doua repetiție a serii.

— N-am timp să vorbesc acum, îi spusese ea, vreau doar să-ți spun că nu încape nicio îndoială că trebuie să te muți la mine. Nu mai puteți să continuați așa. Te duci acolo pentru curățenie și, când totul e gata, vii la mine. Eu nu ajung acasă înainte de zece și jumătate seara, așa că poți să faci ce vrei în apartamentul meu. În plus, am nevoie de cineva cu care să vorbesc, așa că, dacă găsesc un ceai cald când vin, totul o să fie perfect.

Agnes s-a ridicat anevoie din pat, cu ochii cârpiți de somn, și s-a îndreptat către baie. Știa că exact asta era ceea ce trebuia

să facă. Urma să stea o săptămână la Gloria și să se gândească la viitor.

A răsucit butonul uscătorului și a atârnat prosopul, astfel încât să-l încălzească. Camera era de dimensiunile unei băi comunale ceva mai mici, avea cadă cu hidromasaj, în care încăpeau opt persoane, o saună mare și, la ieșire, o piscină, care acum era golită și acoperită. În primii ani fusese încălzită tot timpul anului, dar asta se întâmpla pe vremea când ea și Stefan erau fericiți și își petreceau timpul liber împreună. A oftat, și-a dezbrăcat halatul și l-a atârnat lângă prosop.

Separarea păruse la început atât de ușoară. Se înțeleseseră. Chiar dacă Agnes fusese cea care avusese inițiativa, Stefan își dăduse imediat acordul, ușurat. Chiar îi mulțumise pentru că îndrăznise să deschidă subiectul la care și el se gândea de multă vreme. Atunci Agnes încă mai credea că puteau să rămână cei mai buni prieteni. Apoi discuțiile încetaseră și răceala se insinuase între ei pe nesimțite. Iar ea n-a mai înțeles în ce direcție se îndreptau.

A deschis ușile cabinei de duș, a intrat și a scos dușul de mână din suportul de pe perete. L-a reorientat și a așteptat până când a venit apa caldă, apoi l-a pus la loc și s-a așezat sub el.

În clipa aceea nu știa cine era cel cu care trăise în toți acei ani, iar asta o speria. *Ce bine-ar fi dacă vânzarea s-ar face repede și fără probleme!*

*

Dacă e ceva ce mi-ar lipsi în Stockholm, ăsta ar fi un garaj încălzit, s-a gândit ea și a pornit mașina. Era ora zece. Luase cu ea cafea, într-un pahar din plastic, pe care l-a așezat în suportul de lângă scaunul șoferului. Soarele era pe cale să răsară. A vârât mâna în spațiul dintre scaune și și-a scos de acolo ochelarii de soare. Până acum, vremea se arăta bună pentru zbor.

Un sfert de oră mai târziu a intrat în parcarea aeroportului. De câte ori făcuse drumul ăsta de-a lungul anilor? A socotit repede în minte, deschizând portbagajul și scoțându-și valiza: de trei ori pe săptămână, timp de peste douăzeci de ani, patruzeci de săptămâni pe an... făceau... A închis portbagajul și a încuiat

mașina, continuând să calculeze... în jur de două mii cinci sute de călătorii. Pe același traseu.

Din Stockholm, distanța până în Arlanda era de două ori mai mare. Ce se întâmpla dacă, după ce se muta, dimineața trebuia să-și dezgroape mașina de sub zăpadă? Cât de simplu era să găsești un garaj în Söder, în cazul în care ar fi ajuns acolo? Prețurile probabil că erau extrem de piperate.

Și-a pus chipiul de căpitan, și-a încheiat pelerina și și-a ridicat gulerul. Efectul dușului cald trecuse și frigul o pătrundea, deși era bine îmbrăcată. A salutat un coleg, care tocmai venea și se grăbea s-o ajungă din urmă.

— New York?

Agnes a încuviințat din cap.

Colegul a zâmbit larg.

— Atunci știu c-o să fie un zbor plăcut.

Au continuat tăcuți către *crew base,* unde trebuiau să-i întâlnească pe ceilalți colegi. Agnes a căscat, cu mâna la gură. O ceașcă de cafea era într-adevăr prea puțin. Dar, imediat ce a deschis ușa bazei, și-a simțit toate simțurile ascuțindu-i-se. Obosită putea să fie după ce ateriza pe Newark. Acum era responsabilă pentru toți cei aflați la bord, așa că nu avea voie să caște.

— Cafea, Agnes? a întrebat-o Kenneth, pilotul secund.

Agnes a dat din cap în semn că da.

— Mulțumesc, mi-ar prinde bine, i-a răspuns ea, deschizându-și iPad-ul ca să verifice informațiile zilei despre vreme, ruta de zbor și alte lucruri pe care trebuia să le știe înainte de decolare.

Se anunța un zbor liniștit și, după un sfert de oră, a mers la echipaj și le-a comunicat colegilor informațiile de care aceștia aveau nevoie.

După alte douăzeci de minute era deja la bordul aeronavei, împreună cu pilotul secund. Amândoi știau exact ce aveau de făcut și, în timp ce pasagerii urcau, s-au ocupat de diversele calcule și liste.

— Bifat.

Agnes a pus deoparte jurnalul de bord și i-a zâmbit lui Kenneth.

— Spuneai ceva despre un post de căpitan?

— Se apropie. Cel puțin, pentru mine. Ție câți ani ți-a luat să-l obții?

— Optsprezece.

— Eu am doar cincisprezece, dar acum sunt mulți care se pensionează și asta înseamnă mai multe posturi libere.

— Întâmplător, mi-aș dori să fiu unul dintre cei care se pensionează acum, a comentat Agnes. Dar trebuie să mai aștept patru ani. Cel puțin.

Când șeful de cabină a anunțat *cabin clear,* Agnes și-a ascuțit simțurile și mai mult. Știa că așa avea să se întâmple. Oboseala pe care o simțise acasă dispăruse imediat ce ajunsese la serviciu. Aștepta cu nerăbdare călătoria care urma.

*

— Ce vrei să mănânci? Pui sau chiftele? l-a întrebat Agnes pe Kenneth.

— Alege tu. Mănânc orice, i-a răspuns el.

— Atunci, chiftele. N-am mai mâncat de mult, a decis ea și i-a zâmbit stewardului, care se pregătea să le aducă mâncarea.

Rareori mâncau același lucru. Dacă unuia nu-i pria mâncarea, celălalt trebuia să fie în stare să aterizeze. Asta nu i se întâmplase niciodată lui Agnes, în cei douăzeci și cinci de ani petrecuți în aer. Altfel, regula spunea că avionul trebuia dus la sol cât mai repede posibil.

— Ceva planuri pentru cele douăzeci și șapte de ore pe care le avem la dispoziție în metropolă? a întrebat-o Kenneth.

— Nu, în orice caz niciun plan nou. O să fac ce fac de obicei. Dacă vremea e bună, o să alerg prin Central Park, ca toți ceilalți cărora le place joggingul și care locuiesc acolo, în oraș, iar dacă o să fie frig, o să mă plimb cât mai mult. De fiecare dată, pe alte străzi. Niciodată nu poți să vezi destul din New York.

— Știu. Eu nu alerg, dar m-aș plimba cu tine cu plăcere, dacă nu-ți displace să ai un partener.

— Nu-mi displace deloc. Ar fi foarte frumos.

Era sinceră. De vorbăreți se dispensa cu plăcere, dar Kenneth nu era dintre cei care se simțeau obligați să spună ceva tot timpul.

*

Nu putea să se adapteze la ora americană, dar a încercat să se țină trează cât mai mult posibil. La zece erau înapoi la hotel. În Suedia era patru dimineață și Agnes era atât de obosită, că nu mai putea să-și țină ochii deschiși.

Când a stins lumina, s-a gândit că în curând avea să fie liberă și instalată într-un mic apartament în Söder.

Abia aștepta.

A DOUĂSPREZECEA ZI

Marele avantaj al Gloriei era că, atunci când lucra, putea să se detașeze de toate problemele personale. Dar detașarea nu însemna că problemele se și rezolvau.

În ziua aceea, Kit și corul aveau să fie în sala de repetiție, iar Gloria reușise să-și reprime acest gând până când ușa s-a deschis și Kit a apărut în fața ei.

Fără Adrian, de data asta.

Pe Gloria o apucau nervii doar când se gândea la ce se întâmplase, așa că i-a întors spatele vechii ei prietene și a început să discute cu Sebastian. Francezul era foarte atent cu ea, iar Gloria a profitat de asta. Sebastian i-a adus ceai, sandviciuri și apă la temperatura camerei, imediat ce i le-a cerut pe fiecare.

Când a simțit o bătaie ușoară pe umăr, a oftat și s-a întors.

— Putem să vorbim puțin? a întrebat-o Kit, albă la față.

Pare bolnavă, s-a gândit Gloria.

A ridicat din umeri, vrând să lase impresia că-i era indiferent.

— Da, dar nu avem prea mult timp.

Kit a făcut un semn către cealaltă parte a încăperii, unde puteau să fie singure.

— Hai să mergem acolo!

Gloria nu i-a răspuns, nu era rândul ei să vorbească. Dar a acceptat, pentru că era curioasă să audă ce-avea de spus Kit.

Kit își frământa mâinile.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat zilele trecute, a început ea.

Privirea îi era hotărâtă, lucru demn de laudă, dar plină de durere și, cu toate că Gloria nu voia să se lase impresionată, detaliul ăsta a înduioșat-o.

— Te gândeai să intri cu Adrian în apartamentul meu?

Kit a scuturat energic din cap.

— Nu, nu, el a vrut să vină cu mine și trebuia să mă aștepte afară, în stradă, n-am intenționat nicio clipă să-l aduc în casă. Iartă-mă!

— El e cel care ar trebui să-ți ceară ție iertare, a remarcat Gloria, care se simțea ușurată că ideea nu-i aparținuse lui Kit. Dar îți mulțumesc, sunt fericită că nu tu l-ai tras după tine, pentru că a fost extrem de neplăcut să-l văd acolo.

— Înțeleg, nu știu ce i-a venit. Când l-am întrebat…

Gloria a ridicat mâna.

— Știi ce? Nu mă interesează detaliile. Puțin îmi pasă cum gândește el. Ce vreau să știu e cum gândești *tu.*

— Despre noi două?

Gloria a încuviințat din cap.

— Vreau să fim prietene. Să fim ca înainte.

— Nu cred că e posibil încă, a spus Gloria. Dar aș vrea să-ți cer iertare pentru tot ce-am spus când mi-ai mărturisit că sunteți împreună. Am spus prea multe și-mi pare rău.

— Am putea măcar să *încercăm* să fim din nou prietene? a implorat-o Kit.

Era gata să izbucnească în plâns.

— O să lucrăm împreună și n-am de gând să mă cert cu tine atât timp cât îți ții bărbatul departe de locul ăsta, dar, în ceea ce privește partea personală, o să mai vedem, Kit. Nu vrei să luăm fiecare zi așa cum o să vină?

— Dar dacă o să fim amândouă invitate la Lena?

— Cum am zis, o să mai vedem. Dar apreciez că ți-ai cerut iertare. Îmi pare cu-adevărat bine!

— Carmen, avem nevoie de Carmen! a strigat asistentul de regie, iar Gloria i-a făcut semn cu mâna.

— Vine!

S-a întors către Kit și i-a zâmbit.

— Mai vorbim mai încolo.

*

Se aflau în a treia zi de repetiții și totul mergea bine, fără conflicte. Gloria nu stătuse prea mult în preajma lui Dominic, dar momentul ăsta se apropia. Denise voia un spectacol *fizic, mai fizic* decât se obișnuia pe alte scene ale lumii.

— Sper că n-aveți nicio problemă cu asta, a spus ea, la care cei doi interpreți ai rolurilor principale masculine, Dominic și Sebastian, au scuturat hotărât din cap.

Gloria n-a răspuns. Avea să vadă câtă apropiere fizică putea să suporte. Nu putea să se pronunțe înainte să ajungă la respectivele scene din operă.

În pauza de prânz, Dominic s-a apropiat de ea și a prins-o de braț.

— Vino aici puțin, i-a șoptit el și a luat-o deoparte.

Gloria și-a tras mâna.

— Ce vrei? l-a întrebat ea, aranjându-și mâneca bluzei.

— Mai e nevoie să mă întrebi, Gloria? a zis el, așezându-se în fața ei și băgându-și mâinile în buzunare.

Gloria se gândea că, atât timp cât Dominic n-o țintuia cu privirea, mai avea o șansă să fugă de-acolo.

Acea privire cu care o vânase ani de-a rândul. *Acea* privire care o determinase să facă sex cu alți bărbați, doar ca să și-o șteargă de pe retină. *E un ticălos,* a trebuit ea să se sugestioneze din nou. *Un trădător. Un bărbat care părăsește.* În orice caz, pe ea o părăsise. Dar poate că *acelei Laura* îi rămăsese fidel.

— Da, trebuie să întreb, pentru că nu știu ce vrei să-mi spui. Nu ne-am văzut și nu ne-am auzit din secolul trecut și crede-mă când îți spun c-ar fi mai bine să nu vorbim unul cu celălalt în afara scenei.

— Încetează cu zeflemeaua, i-a cerut Dominic pe un ton sec. Nu ajută la nimic. M-am întors ca să rămân și am de gând să reiau totul, vreau să spun tot ce-a fost între noi. Tu știi ce-am avut împreună.

Gloria a făcut un pas în spate, oprindu-se într-un decor care-i stătea în drum. Dominic a înțeles că voia să fugă. A lipit-o de perete, punându-și brațele de-o parte și de alta a ei și închizându-i orice posibilitate de evadare. Era prizonieră, captivă între brațele lui. Parfumul lui Dominic i se strecura seducător în nări. Oare întotdeauna fusese atât de înalt și de lat în umeri?

— Mâinile jos, Dominic, mă faci să mă simt inconfortabil!

— Întotdeauna liberă, nu-i așa? Nicio legătură, nicio obligație, niciun angajament care să însemne sacrificarea chiar și a celei mai mici părți din libertatea ta. Tot așa ai rămas? Serios?

Privirea lui devenise brusc arzătoare. Gloria a încercat să-l dea la o parte, cu același rezultat cu care ai încerca să urnești un munte din loc.

— E o diferență mare între a-ți lua deliberat un angajament și a fi silit să faci lucrul ăsta. Iar tu ar trebui s-o știi!

— Ce înseamnă asta? a întrebat el.

— Nimic, i-a răspuns Gloria obosită. N-am vrut să spun nimic.

Oricum Dominic n-ar fi înțeles niciodată ce simțise ea. Că odată încercase să-l uite, să-l lase în urmă, și că nu mai voia să treacă din nou prin ce trecuse. Atunci fusese tânără, acum nu mai avea aceeași putere să reziste la suferințele inimii. Ăsta era un capitol încheiat.

Știa să judece obiectiv, era conștientă de vulnerabilitatea ei în fața lui Dominic. Nu existase nicio celulă din corpul ei care să nu fi intrat în stare de alarmă la vestea că Dominic se întorcea în Suedia. Singurul bărbat pe care-l dorise cu-adevărat vreodată. De ceilalți putuse să se dispenseze fără probleme, deși *detesta* să recunoască asta.

Dominic și-a coborât brațele.

— Nu vreau să mă cert cu tine. N-am putea să ne vedem la cină, ca doi prieteni vechi? Promit să-ți respect granițele. Nu ne-am văzut de mulți ani și vreau să știu cum te simți. Marcus o duce bine. În orice caz, eu atât știu.

Dominic a zâmbit cu o căldură care i-a cuprins și ochii.

— De unde știi?

Gloria s-a încruntat.

— Locuim în același oraș. Ne vedem câteodată. Bem o bere. Vorbim de una și de alta.

— Pe naiba! Nu cred o iotă din ce-mi spui.

El a clătinat din cap.

— Ba da, e adevărat. Dar am hotărât că e relația noastră și că tu n-ai nimic de-a face cu ea.

— OK, dovedește-mi! Spune-mi cum o cheamă pe soția lui.

— Vrei să spui pe soțul lui? Bill. Și l-am întâlnit și pe Fabian. Un copil frumos. Seamănă puțin cu tine. Are aceeași încăpățânare și același temperament vulcanic.

Ce dezamăgire!

Trebuia să discute cu Marcus despre asta. Să facă lucruri în ascuns de ea, în felul ăsta! Era în regulă să se vadă cu Dominic, dar de ce să nu știe și ea?

— Îmi dau seama ce gândești. Nu-l învinovăți pe el pentru asta. Eu am fost cel care a crezut că n-o să-ți convină și l-am rugat să nu-ți spună nimic. Am ținut legătura cu el în toți acești ani, chiar și când era mai tânăr, dar atunci, prin tatăl lui, care a fost de acord.

— De ce să nu-mi fi convenit? E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

— *Să nu mai iei niciodată legătura cu noi, să stai cât mai departe posibil de noi.* Îți aduci aminte? Sigur, e un citat din 1995, dar unele lucruri sunt mai greu de uitat decât altele.

Gloria a oftat. Așa spusese, dar el ar fi trebuit să înțeleagă că asta nu avea să rămână valabil pentru tot restul vieții. În ceea ce-l privea pe Marcus. În ceea ce-o privea pe ea, cerința rămăsese la fel de actuală.

— Am fost mereu atentă la oamenii cu care i-am permis fiului meu să se întâlnească. E dezgustător că tu l-ai invitat la tine și la femeile tale, a remarcat ea pe un ton de furie stăpânită.

— Ce vrei să spui?

— Am auzit unele zvonuri.

— Bineînțeles, dar te asigur că n-au fost adevărate.

— Deci nu te-ai mutat împreună cu cântăreața aceea de operă de la Londra?

— Nici vorbă. Poate că nu am dus chiar o viață de ascet în toți anii ăștia, dar cu fiul tău m-am întâlnit întotdeauna singur. Iar eu n-am mai locuit cu cineva de când… Deci… Ce zici? Nu vrei să te mai gândești, să-mi accepți invitația la cină?

Gloria a oftat din nou.

— OK.

— OK?

Chipul lui Dominic s-a luminat. Zâmbetul îi era larg.

— Bine, dar cu condiția să fie vorba numai de o cină. Să discutăm despre spectacolul nostru și despre nepoțelul meu.

Înainte ca Gloria s-apuce să se ferească, Dominic s-a aplecat și-a sărutat-o pe obraz, lăsându-și buzele să întârzie pe pielea ei parfumată.

*

La zece și jumătate a tras ușa de la intrare după ea, apoi a încuiat-o. A făcut la fel și cu grilajul metalic. S-a așezat pe

bancheta din hol și și-a tras fermoarul cizmelor. Apoi și-a aruncat fularul pe cuier, și-a pus încălțările pe o bucată de ziar, și-a scos geaca și a atârnat-o în cuier. Întotdeauna proceda la fel, în aceeași ordine. Apoi a intrat în dormitor și și-a aruncat toate hainele de pe ea. Goală, a intrat în baie și a deschis robinetele. În timp ce cada se umplea cu apă caldă, și-a pus halatul și a ieșit în bucătărie, unde și-a turnat apă într-un pahar și a băut-o lacom, înghițitură cu înghițitură, până la ultima picătură.

S-a șters cu mâna la gură, a intrat din nou în baie, a turnat în apă câteva picături de spumant și a verificat temperatura cu degetele. Apoi a fugit în dormitor și și-a luat laptopul.

Voia să vadă un episod din *O familie modernă,* în timp ce făcea baie. Personajele o amuzau și așa avea să uite de ziua aceea epuizantă.

Ca și cum întâlnirile cu Dominic și cu Kit n-ar fi fost de-ajuns, ceva se întâmplase și cu Piotr. Nu înțelegea la ce se gândise dirijorul când începuse să-i plimbe bagheta pe picior, în sus, până sub rochie.

— Ce te-a apucat? exclamase ea, împingându-l ușor.

Piotr o privise uimit. Ca un copil, prizonier într-un corp gigantic și bine antrenat.

— Noi doi suntem prieteni, ne cunoaștem de-o veșnicie. Te rog să nu mai crezi că între noi o să fie vreodată și altceva! Am nevoie de tine în munca mea. De profesionalismul tău. Mulțumesc!

Gloria se concentra cu toate puterile pe ambiția de a crea cea mai extraordinară Carmen care fusese văzută vreodată și avea nevoie de un dirijor cu care să colaboreze, nu cu care să se culce. Piotr îi ceruse apoi iertare vreme de aproape o oră și ea spera că amândoi aveau să uite rapid inițiativa lui ridicolă.

Gloria nu avea de gând să se culce cu nimeni. Puterea ei de seducție era confirmată mereu. Nu avea decât să se uite în jurul ei pe scenă; Dominic o dezbrăca din priviri și asta era atât excitant, cât și de rău augur, dacă se gândea că-i promisese să ia cina cu el, la sfârșitul săptămânii. Dar să se culce cu el? Asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

Acum a întins mâna și a închis robinetele. Spuma ajungea până la marginea căzii. A deschis Netflixul și a pus laptopul pe măsuța de lângă cadă. Apoi a intrat în apa fierbinte și s-a

scufundat încet, făcând spuma să dea pe-afară. Era minunat să simtă cum mușchii i se relaxau. Contracția dorsală i-a dispărut imediat și o toropeală plăcută a cuprins-o încet. Și-a sprijinit capul pe perna de baie și și-a lăsat gândurile să se întoarcă la spectacol.

În ziua următoare aveau să repete prima dată scena în care Carmen îl seducea pe Don José. Ideea lui Denise nu era construită pentru o interpretare tocmai liberă.

— Vreau să-ți folosești mult fizicul. Să te apropii de Dominic atât de mult, încât să-i simți tot timpul respirația. Să i te arăți. Ademenește-l în așa fel încât să nu-și mai dorească niciodată altă femeie.

Dacă voia să se înece, asta ar fi fost o ocazie excelentă.

A TREISPREZECEA ZI

Agnes era obosită după călătoria lungă la New York, dar, pentru că nu făcuse din noapte zi și din zi, noapte, orele care urmaseră fuseseră suportabile. Stefan fusese la serviciu când ea își strânsese câteva lucruri, ca să înnopteze la Gloria. Lucru care-i convenise de minune. Aveau să fie mult împreună în săptămâna următoare, când trebuiau să aranjeze casa și, cu siguranță, asta avea să fie de-ajuns. Înainte îi trimitea câte-un sms din New York, să-l întrebe dacă totul era în ordine acasă, iar el îi răspundea că nu era nicio problemă. De data asta renunțase la mesaj. Dacă el nu voia să discute cu ea când se aflau în aceeași cameră, un sms din SUA l-ar fi interesat cu atât mai puțin.

Când a acționat marșarierul, a aruncat o privire spre casă, apoi a băgat în viteză și a pornit către Söder. Nu, nu avea să-i lipsească. Își încheiaseră conturile una cu cealaltă: vila galbenă de pe malul apei și ea. O aștepta o viață nouă, pe care era nerăbdătoare s-o înceapă.

Dar dacă asta avea să se întâmple sau nu în Söder era o altă poveste. După douăzeci de minute de căutări, Agnes tot nu găsise un loc de parcare. Era transpirată și nervoasă când a văzut că, în sfârșit, o mașină a părăsit un loc destul de încăpător, la trei străzi distanță de apartamentul Gloriei. Așa avea să fie de-atunci înainte? Pe de altă parte, acolo nu avea nevoie de mașină. Putea să ia Arlanda Expressul[31] și, când ora

[31] Tren rapid care merge din centrul Stockholmului până la aeroportul internațional Arlanda (n. tr.)

trenului nu i s-ar fi potrivit, avea dreptul la un taxi plătit de SAS[32]. Cumva și problema asta avea să se rezolve.

Înainte să facă o plimbare pe Götgatsbacken[33], și-a lăsat bagajul în apartamentul Gloriei. Se gândea să bea o cafea la una dintre cafenelele din apropiere, apoi să se întoarcă și să doarmă puțin, înainte ca sora ei să sosească acasă.

*

Pe la zece seara, când Gloria a venit, Agnes stătea cu picioarele pe măsuța din fața canapelei.

— Ceaiul e pregătit, a spus Agnes și și-a coborât picioarele.

S-a ridicat și s-a îndreptat către hol, unde Gloria își scotea cizmele.

— Mulțumesc! Cred că am nevoie de-un litru. Cum mai e New Yorkul? a întrebat ea, deschizându-și fermoarul gecii.

— Greu de spus. N-am stat acolo decât douăzeci și patru de ore. Dar, din câte-am putut să-mi dau seama, e ca de obicei.

Gloria și-a scos fularul și l-a pus pe polița pentru pălării a cuierului.

— Ar trebui să merg și eu cu tine o dată, a remarcat ea.

— Sigur. Dar atunci va trebui să stăm mai mult de douăzeci și patru de ore. Sau să mergem acolo în vacanță. Când ai timp pentru asta?

— Nu înainte de vară.

Gloria s-a întins după un umeraș.

— Așa de rău e?

— Chiar mai rău! Mâine va trebui să fac frumos în fața lui Dominic. Chestie care-ar fi trebuit să se întâmple azi, dar – slavă Domnului! – corul a trebuit să repete. Știi cât de cumplit de umilitor o să fie să dau din fund în fața lui?

Agnes a intrat în bucătărie. Gloria a urmat-o, după ce și-a agățat geaca în cuier. S-a așezat la masă.

— Să aprind lustra?

— Nu, vreau o lumină mai caldă, a răspuns Gloria.

S-a întins după cutia de chibrituri și a aprins lumânările din sfeșnic.

---

[32] Scandinavian Airlines System, companie aeriană scandinavă (n. tr.).

[33] Partea de nord a străzii comerciale Göt, din Södermalm (sau Söder), din centrul Stockholmului (n. tr.)

— Mă întreb ce-ar fi zis mama, dac-ar fi știut că o interpretezi pe *Carmen.* Nicio operă n-o emoționa mai mult.

— Știu. Uneori mi-e atât de dor de ea, că mă doare fizic. Și tu simți la fel?

— Nu, a replicat Agnes, turnând apă fierbinte peste pliculețele cu ceai. Tu ai fost întotdeauna mai apropiată de ea decât mine.

— Nu-i adevărat!

— Termină, Gloria, știi foarte bine că așa a fost! Tu erai giuvaierul mamei. Tu și salonul de coafură însemnați cel mai mult pentru ea. Tata și cu mine a trebuit să ne descurcăm fără ea.

— Ți se pare că așa au stat lucrurile pentru că Erland a fost tatăl tău, dar nu și al meu.

— Dar a fost și al tău!

— Da, se purta frumos cu mine, nu zic nu, dar el era tatăl tău. Mie mi-a fost tată vitreg. E o deosebire. Fii amabilă și adu tu și laptele!

Agnes nu i-a răspuns. I se povestise întreaga istorie, dar jurase ca Gloriei să nu-i spună niciodată nimic despre ceea ce se întâmplase atunci, cu mulți ani înainte.

Era un secret greu de păstrat, dar, până atunci, reușise. Întrebarea era cât mai putea s-o apere pe Gloria de adevăr. Sora ei era o femeie adultă, părinții muriseră și oare Gloria nu avea totuși dreptul să știe cum stătuseră, de fapt, lucrurile?

— Hai să vorbim despre altceva! Noi două avem perspective complet diferite în ceea ce privește trecutul, a spus Agnes, care înțelegea că acela nu era cel mai nimerit moment să inițieze o asemenea discuție.

A deschis frigiderul și a pus cutia de lapte pe masă.

— Povestește-mi de Dominic!

Gloria s-a strâmbat.

— I-am promis c-o să cinăm împreună.

Agnes a izbucnit în râs.

— Poți să te prefaci cât vrei, dar nu-mi spune că nu aștepți cu nerăbdare întâlnirea asta! Unde, când și cum?

— Duminică, dar mai multe nu știu.

A turnat câteva picături de lapte în ceașcă și i-a întins cutia lui Agnes, care a refuzat-o cu o clătinare din cap.

— Cu ce-o să te îmbraci? a continuat Agnes.

Gloria s-a uitat la sora ei.

— Da, chiar dacă eu nu sunt interesată de cum arăt, tu ești, i-a explicat Agnes. Sunt convinsă că te-ai gândit deja la haine, așa că hai, s-auzim! Rochie? Decoltată?

— Da și da. Dar mai mult pentru că nu am altfel de haine. Și, *în mod clar,* nu merită să-mi cumpăr ceva nou.

Gloria a luat o înghițitură de ceai.

— Și pot să-mi pun un șal pe umeri, ca să nu i se mai scurgă ochii în decolteul meu.

— Nu l-am mai întâlnit de când v-ați despărțit, dar nu era un bărbat care să facă așa ceva. Era mult mai bine crescut decât îl descrii tu. Cred chiar că era de-a dreptul un gentleman.

Gloria s-a prefăcut că n-a luat în seamă comentariul.

— Maniere și clasă? Poate la început, când ne-am întâlnit. Dar apoi cred că s-a produs un regres, în ceea ce-l privește.

— Of, termină! Ești încă furioasă!

Agnes își amintea perfect cât de disperată fusese Gloria când Dominic se hotărâse să plece în Anglia.

Se exteriorizase cu furie, cu sete de răzbunare și ducându-se cu alți bărbați, dar Agnes își cunoștea sora și știa că manifestările respective fuseseră doar expresia unei adânci mâhniri.

Gloria își însușise ideea mamei, că nu trebuia să se arate vulnerabilă, dar Agnes nu reușise niciodată să-și țină capul la fel de sus ca sora ei mai mare. În orice caz, nu așa, pretinzând o totală indiferență.

Când era tristă, Agnes plângea și voia să vorbească deschis. Gloria devenea zeflemitoare, iar durerea pe care o simțea, credea Agnes, era doar a ei, pentru totdeauna.

*

Gloria a căscat. Repetițiile lungi o epuizaseră. Era minunat să-și aibă sora acolo, dar, când a văzut că se făcuse ora unu, a propus ca amândouă să meargă la culcare. În timp ce Agnes se spăla pe dinți, Gloria i-a așternut patul pe canapea. Acolo dormeau toți oaspeții, iar când Marcus era acasă, împreună cu mica lui familie, primea dormitorul ei, și Gloria dormea pe canapea. A întins cearșaful proaspăt călcat peste perna lată a canapelei, care, în noaptea aia, funcționa pe post de saltea. Agnes avea să doarmă acolo ca o prințesă.

— Mai ai nevoie de ceva? a strigat Gloria către baie. Dacă nu, îți spun noapte bună.

Agnes a ieșit ștergându-se la gură.

— Nu, mulțumesc, sunt gata. La ce oră te scoli mâine dimineață?

— La nouă. Să te trezesc?

— Nu, la ora aia o să fiu deja plecată. Ține-mi pumnii, să rezist la curățenia asta cu Stefan. Dacă vrei, într-o zi poți să vii să ne ajuți cu cutiile de carton rămase de la mama și de la tata. Trebuie să le împărțim lucrurile, între noi, acum. Într-un apartament de două camere n-o să mai am loc pentru toate.

— Sigur, o să vin cu plăcere. Și fii sigură că, la curățenie, totul o să meargă bine cu Stefan. Trebuie doar ca amândoi să încercați să fiți rezonabili.

Agnes a izbucnit în râs.

— Da, dacă doar asta trebuie să facem, atunci… Noapte bună! Și mulțumesc că mă lași să dorm la tine.

— Mă bucur că ești aici, i-a răspuns Gloria.

*

Cartea lui Dominic stătea pe noptieră. *Citește-mă,* părea s-o implore. Gloria a vârât-o în sertarul măsuței și a luat un roman polițist. Anne Holt. Una dintre scriitoarele ei preferate, dar se părea că nu și în seara asta. Îi era imposibil să se concentreze pe text, când capul îi era plin de alte lucruri. Simțea furnicături în tot corpul și, iritată, a aruncat cartea și a sărit din pat.

Deci trebuia să se gândească. La ce? La operă? Nu era în stare. Și nici la cântăreți. Sebastian făcea eforturi și bineînțeles că avea să iasă la cină și cu el – orice altă variantă era exclusă. Nu avea de gând să-l avantajeze în niciun fel pe Dominic.

Gândurile i-au alunecat la ceea ce spusese Agnes, că mama o preferase pe fiica ei mai mare. Gloria știa că, într-o oarecare măsură, asta fusese adevărat, dar nu fusese vorba că mama o iubise pe una dintre ele mai mult decât pe cealaltă. Doar că mama n-o înțelesese niciodată pe Agnes, care era atât de liniștită, atât de cuminte și atât de *total* dezinteresată de propria ei înfățișare.

Gloria considera că Agnes arăta bine indiferent cum se îmbrăca. Cu constituția ei longilină, putea să poarte orice. Chiar și jeanșii pe care mama îi urâse.

Și Agnes se bucurase întotdeauna de sprijinul tatei. Al tatălui ei. Cine fusese tatăl biologic al Gloriei mama nu povestise niciodată. Gloria o întrebase, firește, dar Carmen refuzase să-i răspundă la întrebarea asta. Ca și cum n-ar fi fost importantă. Dar pentru ea fusese întotdeauna. Agnes avusese o mamă și un tată. Gloria avusese doar o mamă. Fusese nedrept, orice-ar fi spus Agnes.

Cel mai greu îi fusese înainte să-și descopere alter ego-ul. *Karin* se aflase deasupra acestor lucruri. În pielea lui *Karin,* acceptase realitatea așa cum era și mersese mai departe fără să mai privească în urmă. Cu cât Gloria se folosise mai mult de această tehnică, cu atât îi fusese mai ușor.

Azi însă nu se gândea la cine era tatăl ei adevărat. Ceea ce știa sigur era că el alesese altceva în locul ei și poate c-ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta. Poate că tatăl ei fusese un nebun, căci mama nu vrusese să vorbească niciodată despre el.

Tata Erland se împărțise între Agnes și Gloria. Practic, nu făcuse nicio deosebire între ele. Dar Gloria știuse că el nu era tatăl ei adevărat, iar asta o împiedicase mereu să se apropie de el, chiar și când aceste încercări, stângace, dar sincere, veniseră din partea lui.

Gloria și-a potrivit pernele la spate, și-a tras plapuma până la piept și și-a împreunat mâinile pe abdomen. Abdomenul puțin proeminent, de care încercase, de atâtea ori, să scape prin înfometare. Încetase să mai lupte cu el când una dintre colege se îmbolnăvise de cancer intestinal. Se împăcase cu ideea și, cu doi ani înainte, făcuse pace cu corpul ei. Continua să fie sănătos, iar asta era tot ce conta.

A auzit o bătaie ușoară în ușă.

— Intră, sunt trează. Și am nevoie de ceva care să-mi alunge gândurile.

Sora ei și-a strecurat capul pe ușă.

— Sigur?

Gloria i-a făcut semn să intre și Agnes a înaintat în vârful picioarelor, ca și cum ar fi tremurat de frig – lucru imposibil, dată fiind pijamaua groasă cu care era îmbrăcată.

S-a așezat pe marginea patului.

Gloria a privit-o.

— Serios? Asta aveai pe tine când te băgai în pat cu Stefan?

— Ei, da! Ce vrei să spui cu asta?

Gloria și-a aruncat plapuma de pe ea și Agnes și-a pus mâinile la ochi.

— Termină! Înțeleg. Pune-o la loc!

Umerii îi tremurau ca și când ar fi fost cuprinsă de un fior rece.

— Dacă vrei să ai o șansă la bărbatul pe care l-ai întâlnit la vizionarea apartamentului, trebuie să reconsideri lucrurile astea, a sfătuit-o Gloria, trăgându-și peste ea plapuma groasă din puf.

— Aș putea să mă bag în celălalt pat? a întrebat-o Agnes. Mi-e frig.

— Haide!

Gloria a zâmbit. Își amintea exact aceeași scenă din copilărie. Mama le culca pe fiecare în patul ei, dar dimineața le găsea în același pat. Gloria ținându-și în brațe sora mai mică, fiindcă lui Agnes întotdeauna îi era frig.

Agnes s-a cuibărit sub plapumă. Apoi s-a întors pe o parte și s-a uitat la sora ei.

— În copilărie eram îngrozitor de invidioasă pe tine, i-a spus ea.

Gloria i-a întâlnit privirea.

— De ce? Pentru că eram fetița mamei?

— Și de asta, dar mai ales pentru cum arătai. Aș fi vrut să am și eu pielea ta măslinie. Și părul tău negru.

— Iar eu voiam să fiu ca tine, a zâmbit Gloria. Să am mintea ta. Ai avut o notă mai mică de nouă la vreo materie?

— N-am avut niciodată mai puțin de zece, i-a răspuns Agnes căscând.

— *Nu pot să cred!*

— E adevărat. Vezi singură cât de neimportant a fost, dacă nici măcar nu-ți amintești.

— Îmi amintesc cât de isteață erai, dar nu și ce note aveai. Cred că eu am terminat clasa a noua cu șapte.

— Dar cântai ca un înger și mergeai ca o doamnă.

Agnes și-a tras plapuma până sub bărbie, zgribulindu-se.

— Chiar ai închis toate ferestrele?

Gloria a surâs.

— Bineînțeles că nu. Oberlihtul e deschis. Trebuie să am aer curat noaptea. Mai vrei o plapumă?

— Nu, o să mă încălzesc imediat. Vreau să-mi mai spui despre întâlnirea de mâine cu Dominic.

— Apropo de căldură? Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Mâine o să repet scena. Și-atât. Și, apropo de asta, trebuie să încercăm să dormim. Statul de vorbă toată noaptea nu trebuie să devină o obișnuință, a spus ea și a privit-o cu severitate pe sora ei, care stătea întinsă în patul de-alături.

— OK, a zis Agnes. Stingi tu lumina?

În cameră s-a făcut tăcere. Gloria auzea cum respirația lui Agnes devenea tot mai liniștită.

— Psss, Agnes!

— Mmmm… ce…?

— Dacă nu iese nimic cu tipul pe care l-ai întâlnit la vizionarea apartamentului, am eu un francez focos și un dirijor simpatic pe care poți să-i încerci.

A zâmbit în întuneric.

— Mulțumesc, drăguț din partea ta! Vreau să spun: ce poate să fie mai bun decât un bărbat testat și educat de sora mea?

— M-am gândit eu că sămânța o să cadă pe pământ roditor. Noapte bună. Somn ușor.

A PAISPREZECEA ZI

— Gloria, aș vrea să-l lași pe Dominic mai aproape. Trebuie să fie sedus de parfumul tău, de feminitatea ta, de strălucirea ta. În clipa asta, tu ești cea care vrei să-l ai pe el, nu invers. Hai, știu că ai asta în tine, a spus Denise. Pe el! a adăugat ea și a zâmbit.

Apoi i-a făcut semn corepetitorului.

— De la început!

Acea privire alunecoasă. Gloria a mormăit pentru sine. El știa exact ce face. Gloria era convinsă că Dominic folosise chiar acea apă de față, pentru că știa cât de mult îi plăcea ei, cum nu se mai sătura s-o miroasă. Cum, în brațele lui, își cufunda nasul deasupra claviculei lui și rămânea acolo minute în șir.

— Vino mai aproape, dragostea mea, a șoptit el, iar ea i-a văzut zâmbetul care-i juca în colțul buzelor. Poți să vii *exact* cât de aproape vrei.

În acea scenă, Gloria, deci Carmen, trebuia să-l ademenească pe José, care era logodit cu o altă femeie, Michaela, interpretată de Ann-Charlotte. Dar seducătoarei Carmen puțin îi păsa de

asta. Flirtase cu toți bărbații din jurul ei, până José o remarcase. După aceea începuse să strângă încet lațul în jurul lui.

În timp ce Gloria se plimba printre bărbații de pe scenă și cânta *L'amour,* Dominic trebuia să stea indiferent și tăcut într-un colț și să-și curețe arma.

Dar asta era peste puterile lui.

N-o slăbea nicio clipă din priviri.

— Întrerupeți!

Denise își agita mâinile.

— Când te saturi de uitat, putem să reluăm scena fără să te mai uiți deloc la ea? Adică așa cum e gândită scena asta, a adăugat ea sec.

Gloria a încercat să-și rețină un zâmbet. Dacă Dominic voia să se uite la ea, n-avea decât. Ea, în schimb, respecta indicațiile regizoarei.

În scena următoare se lipea de el, își presa corpul în al lui și-i trecea degetele prin păr. Ochii lui negri ardeau. *Asta înseamnă cu-adevărat să provoci soarta,* s-a gândit Gloria, când Dominic a prins-o în brațe și a tras-o cu putere către el.

— Ai grijă, a șoptit el. Altfel, tot ce se întâmplă aici o să se transforme imediat în realitate.

*

Scena următoare era cu Dominic și Ann-Charlotte. Gloria s-a gândit să profite de ocazie și să bea ceva cald. În salonul de cafea, Sebastian stătea singur.

— Cum merge treaba? a întrebat-o el.

— Bine, mulțumesc. De ce stai aici?

Gloria și-a turnat apă caldă, în care a pus o felie de lămâie, și s-a așezat la masa lui.

Sebastian a zâmbit balansându-se cu scaunul.

— Mă odihnesc, ca să intru în formă înainte de al doilea act. Doar trebuie să te seduc și aștept asta cu nerăbdare. Ce face marele tenor? Poate să-și țină mâinile acasă?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, i-a răspuns ea.

Sebastian s-a ridicat.

— Ei, *please!* Dacă nu te-a pipăit pe tine, atunci sigur o s-o pipăie pe Ann-Charlotte. Nu cred că ea o să aibă ceva împotrivă. Vii să ne uităm?

Multe se puteau spune despre Dominic, dar ea nu-l văzuse și nu-l auzise niciodată încercând să-i facă curte vreunei femei cu care lucra. Nici măcar nu era sigură că ei doi ar fi devenit un cuplu, în cazul în care s-ar fi întâlnit pe scenă.

Iar micuța și timida Ann-Charlotte n-ar fi putut niciodată să... Gloria s-a ridicat repede de pe scaun. Voia să-i vadă, dar numai ca să-și laude colega mai tânără.

Au intrat chiar când colega se ghemuia în brațele lui Dominic și își cânta dragostea pentru el. El o privea galeș, exact așa cum trebuia. Încă nu înțelesese pe cine iubea de fapt și, dacă nu cunoșteai povestea, ai fi crezut că Ann-Charlotte avea să câștige lupta pentru José. Dar asta nu avea să se întâmple. În scena următoare, Gloria intra și prelua controlul. Din clipa aceea totul avea să fie pierdut pentru Michaela lui Ann-Charlotte.

Piotr, care a intrat și s-a așezat pe un scaun, între sufleur și asistentul de regie, îi zâmbea Gloriei jenat. Ea îi iertase tentativa de flirt, lucru pe care se gândea să i-l aducă la cunoștință mai târziu. Aveau să lucreze împreună și simțea că trebuia să neutralizeze într-un fel ceea ce se întâmplase. Dar Piotr trebuia să aibă grijă pe viitor. Ca mulți alți bărbați, își arogase dreptul de a depăși niște granițe care ar fi trebuit să fie firești.

— Bravo!

Regizoarea a bătut din palme la sfârșit.

— Minunat! Exact așa trebuie! Mulțumesc! Acum haideți să luăm o pauză. Ne vedem peste trei ore. Vine cineva la masă?

*

Gloria s-a așezat la rând. Ceva mai în față se auzea zgomot de farfurii și de tacâmuri.

— Ați lucrat bine astăzi, Gloria, i-a spus Denise, bătând-o pe umăr. Ai înțeles ce vreau de la voi, dar nu e ușor să-l ai partener chiar pe el.

Gloria i-a întâlnit privirea deschisă.

— De ce am sentimentul că ești convinsă că asta e ceva minunat?

Denise a izbucnit în râs.

— E chiar atât de evident? Ca să fiu sinceră, voi doi sunteți echipa la care am visat. Sunteți amândoi adulați de o lume întreagă și, împreună, iscați vâlvătaia dogoritoare a unui foc de

tabără. Dar știu și că aveți un trecut împreună și vreau să vă ajut să treceți peste el.

— Draga mea, peste asta am trecut de mult.

Gloria și-a desfăcut brațele ca să-i ilustreze dimensiunile *enorme* ale distanței temporale care o despărțea de acea veche poveste.

— E bine dacă asta simți! Atunci înseamnă că n-ai nicio problemă să-l aduci în pragul nebuniei, așa cum vreau să faci, a zâmbit Denise. Ia o tavă de-acolo și hai să ne-așezăm lângă unul dintre partenerii tăi!

Un cartof, un polonic de tocăniță și roșii. Un pahar mare cu apă la temperatura camerei. Gloria a așteptat până când Denise și-a luat mâncarea, apoi s-au îndreptat împreună către masa la care se așezaseră Sebastian și Anne-Charlotte.

— Bravo, ați fost minunați! a spus Gloria, luând loc pe scaun.

— Crezi? a spus Ann-Charlotte emoționată. Nu știu…

— Da, cred! Și tu, și Dominic ați strălucit.

Gloria a înfipt furculița într-o bucată de carne și brusc a simțit cât de foame-i era. Pentru scena următoare avea nevoie de energie. Primul duet cu Dominic, după douăzeci de ani. Nu avea să fie o problemă, dacă nu se lansa în aventură pe stomacul gol.

*

Când a sunat telefonul, moțăia în camera de odihnă. A scotocit mecanic prin poșetă, în căutarea aparatului. Cât dormise?

Marcus. S-a dezmeticit brusc.

— *Darling,* ce mult mă bucur că mă suni! Cum sunteți? Și-a dres glasul și s-a ridicat.

— Bine, îmi pare rău că nu te-am sunat imediat, dar am fost extrem de ocupat cu repetițiile, cu noua bonă suedeză și cu munca lui Bill. Cum te simți? Te-ai văzut cu Dominic? M-a sunat și mi-a spus că ne-a dezvăluit secretul.

— Da, am fost puțin spus uimită! Și puțin furioasă pe tine, pentru că nu mi-ai spus nimic despre asta. Dar nu vreau să vorbesc despre el și nici să te cert prin telefon. Cum se simte Fabian? Îi e dor de bunica?

— Cu siguranță, chiar dacă n-o spune. Dar *mie* mi-e dor de tine! N-ajunge?

— Nu, nu mai ajunge.

Gloria a zâmbit.

— Cum e bona?

— Competentă. Puțin speriată, dar Fabian pare s-o placă. Dimineața, când o vede, i se luminează fața.

— Ce bine! Vede și ea că Fabian îmi seamănă?

— Vede *cineva* asta?

— Sunt convinsă.

— Biologic, nu are nicio genă de-ale tale.

— Detalii.

— Ai dreptate, bineînțeles.

Gloria *a auzit* că Marcus zâmbea și și-a dus mâna la piept. Îi era dor de familia ei. Un dor pe care-l resimțea ca pe-o durere fizică. Nu era deloc plăcut să-i știe atât de departe, tocmai în Anglia. Ar fi vrut să locuiască în Söder, lângă ea. Acum se vedeau de patru ori pe an, iar asta era prea puțin.

Dar Bill n-ar fi vrut niciodată să locuiască în Stockholm, iar Fabian își avea mamele în Londra, așa că, firește, cel mai ușor ar fi fost ca Gloria să se mute acolo, nu invers.

— *Darling,* trebuie să închid, sunt în mijlocul unei repetiții. Ne auzim, ca de obicei, la sfârșitul săptămânii?

*

Toți cei care luau parte la spectacol erau prezenți pe scenă, curioși să-i audă pe Gloria și pe Dominic cântând în duet.

Ea trebuia să stea cu mâinile legate la spate și, seducându-l, să-l convingă s-o elibereze. Acum José își dădea seama c-o iubea pe Carmen.

Evoluțiile fiecăruia de la repetițiile individuale nu puteau să se compare cu asta. Acum cântau cu-adevărat împreună, nu se mai reținеau și renunțaseră la partituri.

Preț de câteva clipe, Gloriei i s-a părut că plutea deasupra lor și că, în timp ce cânta, și asculta. Vocile li se aflau într-o totală simbioză, ca și cum n-ar fi fost despărțite niciodată, iar ea nu putea să-și stăpânească senzația de fericire care o invadase. Așa prindeau viață spectacolele nemuritoare. Gloria știa bine asta, la fel de bine ca toți cei de față.

Când tonul final s-a stins, au rămas țintuiți, neputând să-și smulgă privirea adâncă din ochii celuilalt. Apoi cei de pe scenă au început să aplaude și să fluiere admirativ.

Denise a început să danseze și și-a ridicat brațele în aer.

— Doamne Dumnezeule, ce buni sunteți! Exact asta vreau! Dacă puteți să repetați interpretarea asta la fiecare reprezentație, atunci o să trebuiască să ne pregătim pentru încă o stagiune. Cel puțin!

Asta a adus-o pe Gloria înapoi în realitate.

N-ar fi fost în stare să trăiască acel sentiment mai mult de douăzeci de reprezentații – și chiar și așa ar fi fost la limită. În clipa aceea, ea și Dominic nu mai erau despărțiți și nici nu fuseseră vreodată. Erau din nou la Conservator, erau un monolit, când nimeni nu știa unde începea unul și unde se sfârșea celălalt.

Un singur corp, un singur circuit sangvin, o singură inimă.

Dominic s-a aplecat către ea.

— Nu știu ce faci cu mine, dar știu deja că, pentru mine, o singură stagiune n-o să fie de-ajuns. Vreau mult mai mult de-atât! Ești extraordinară și eu…

A tăcut, când Gloria s-a dat cu un pas înapoi. Simțea că trebuia să iasă din câmpul lui magnetic, dacă voia să fie capabilă să mai articuleze un cuvânt în seara aia. Pe de altă parte, poate c-ar fi fost plăcut doar să tacă. Repetiția se terminase, ea trebuia să plece acasă, la sora ei, care ar fi înțeles că voia să fie lăsată în pace. Orice voia Dominic să-i spună, ea nu voia s-audă.

Trebuia să-și facă un plan care s-o ajute să treacă peste cina cu el, de la sfârșitul săptămânii. Nu merita să încerce s-o contramandeze. Știa că Dominic nu i-ar fi acceptat refuzul.

Gloria se simțea prinsă în capcană și nimic n-o speria mai mult.

A CINCISPREZECEA ZI

Agnes se gândea relaxată că avea destul timp la dispoziție înainte să se vadă cu Stefan și că nu mai trebuia să se înfurie din cauza cozilor nesfârșite de mașini de la ieșirea din Stockholm, către Uppsala, unde trebuiau să se vadă.

Se angajase pe banda din dreapta și intenționa să rămână acolo. Nu se grăbea. Trebuia să-și încarce bateriile, căci se simțea epuizată – deși dormise bine în patul dublu al surorii ei.

Redactorul specializat pe traficul rutier, de la postul P4, vorbea despre situația cozilor, dar pe E20[34] părea să fie haos. Se gândea că avea să-i ia în jur de o oră de când părăsise apartamentul Gloriei până să ajungă la destinație.

Locuiseră douăzeci și cinci de ani în casa din Sigtuna. Era mare și niciodată nu fuseseră nevoiți să arunce vreun lucru. În schimb, umpluseră pivnița *și* magazia din curte cu cantități enorme de nimicuri – lucru pe care îl înțeleseseră când începuseră curățenia. Și chiar după ce aveau să arunce o parte din obiecte, ceea ce avea să rămână tot era prea mult.

Când agentul imobiliar venise să vadă casa, înainte de vizionările pentru clienți, le explicase că proprietatea era cu atât mai ușor de evaluat, cu cât camerele erau mai goale. Iar prețul creștea.

— Oamenii vor să-și închipuie cum ar arăta spațiul cu mobila lor, cu tablourile lor… Așa că încercați să scoateți cât mai multe de-aici, să ascundeți toate fotografiile și să goliți complet baia. Chiuvetele trebuie să fie lună și dormitorul trebuie să arate ca o cameră de hotel nouă. Fără Biblie.

Și agentul izbucnise în râs. Dar Agnes și Stefan nu fuseseră deloc amuzați. Încă de atunci tăcerea începuse să se instaleze în vila de pe malul lacului Mälaren.

Agnes încercase s-o întrerupă și să vorbească despre copii, despre ofertele pentru noul apartament al lui Stefan și despre lucruri obișnuite ca, de exemplu, că avea nevoie de pantofi noi de alergat. Dar nu primise decât răspunsuri monosilabice. Nu răutăcioase, dar reținute, ca și cum Stefan ar fi terminat de vorbit cu ea pentru totdeauna. De fiecare dată se simțise ridicolă.

Stefan se gândea la altceva, era ocupat să-și planifice noua viață, din care ea nu avea să mai facă parte. Deși nu asta fusese înțelegerea. Intenția fusese să treacă ușor peste divorț și să rămână prieteni buni. Să fie *fericiți, fericiți!* Să continue să se ajute unul pe celălalt și să se felicite, dacă vreunul dintre ei avea să-și găsească un nou partener. Să se comporte ca niște adulți înțelepți, așa cum se recomanda mereu și peste tot.

Nimeni nu mai vorbea cu voce tare despre neajunsurile și iadul unui divorț. Acum trebuia să ieși lin dintr-o relație și să pășești într-alta senin. Cu toate balamalele bine unse și cu o

[34] Autostradă care leagă Stockholmul de Göteborg (n. tr.).

ridicare din umeri. Așa văzuse Agnes lucrurile și așa se gândise să procedeze.

Cum *puteai* să fii atât de naiv la 50 de ani?

Nu ajunseseră nici măcar să se mute din casă, și relația deja înghețase. Agnes nu înțelesese motivul și, când îl chestionase cu prudență pe Stefan, întrebându-l dacă voia să vorbească despre asta, el o privise mirat și nu-i răspunsese. Când ea îl informase c-avea să stea la Gloria, în perioada dinaintea vizionărilor, el doar încuviințase din cap.

Când a văzut indicatorul de la intrarea în Uppsala, Agnes a oftat. Venise momentul să-și pună din nou masca socială.

*

— Bună! a strigat ea, când a intrat în biroul de arhitectură al lui Stefan, aflat la ieșirea din oraș.

Stefan lucra, deși era sâmbătă, și Agnes nu mai fusese în stare să-l întrebe de ce trebuia să facă asta. Era viața lui. Hotărâseră ca ea să vină și să-l ia de la birou, apoi să meargă împreună și să cumpere lăzi pentru mutat de la Ikea. Nu era ceva ce aștepta cu plăcere. Dar trebuia s-o facă și pe-asta.

A strigat încă o dată, înaintând prin încăperile pustii, către biroul lui Stefan.

— E timpul să…

Agnes s-a oprit brusc. Stefan stătea în fotoliu, cu ambele mâini pe piept.

— Cred că am făcut un infarct.

O privea cu ochi măriți de groază. Transpirația îi curgea pe frunte și pe obrajii palizi.

— Am sunat după Salvare. Ar trebui să ajungă curând. Dar nu pot să mă îmbrac. Ajută-mă, Agnes, ajută-mă!

Glasul i s-a frânt, dar Agnes era deja lângă el. S-a așezat în genunchi, i-a luat fața între palme și s-a uitat în ochii lui panicați, încercând să nu-și arate propria neliniște.

— Stefan, ascultă-mă! O să fie bine, știu că totul o să fie bine. Respiră adânc și liniștește-te! Mă ocup eu de tot.

S-a ridicat repede, și-a scos telefonul din geantă și și-a pus casca în ureche. În același timp a alergat și a adus geaca și pantofii lui Stefan din hol. Apoi a format 112 și, ascultând sunetul apelului, s-a așezat din nou în genunchi și l-a ajutat pe

Stefan să se încalțe. El nu avea putere nici măcar să-și salte picioarele.

S-a ridicat și i-a pus geaca pe umeri. Stefan își ținea mai departe mâinile pe piept, ca și cum n-ar fi vrut să-și dea drumul inimii, iar ea... Gândurile i s-au întrerupt, când în receptor a auzit o voce.

— Bună ziua! Mă numesc Agnes Fossum. Sunt aici cu soțul meu, Stefan Petré, care a sunat adineauri după o salvare, și aș vrea să știu cât timp va mai dura până va sosi.

*

Mergea în Volvoul ei, în spatele Salvării, recunoscătoare pentru anii de antrenament în situații de urgență, care o învățaseră să-și păstreze calmul și să acționeze corect, chiar dacă neliniștea era acum pe cale s-o copleșească. În timp ce conducea cu 120 de kilometri pe oră, către Spitalul Academic din Uppsala, l-a sunat pe fiul ei cel mic, Erik, care însă avea telefonul închis. I-a lăsat un mesaj și i-a spus exact ce ar fi avut de gând să-i spună și fratelui lui mai mare, Edwin: că tata era în drum către spital și că era convinsă că totul avea să fie bine, dar că era bine s-o sune imediat ce aveau să-și deschidă telefoanele și să-i primească mesajele.

Mai mult nu putea să facă. Era sâmbătă, iar băieții, în mod cert, petrecuseră în seara precedentă și acum dormeau. Știa că aveau s-o sune în secunda în care aveau să-i asculte mesajul.

Cum fusese posibil? Stefan, care ducea o viață atât de sănătoasă! Mânca rațional, se mișca la fel de mult ca ea și, din câte știa, dormea bine. Dar, sigur, era stresat. Întotdeauna voia să facă mai mult. Pentru el, să lucreze sâmbăta, așa cum făcuse și acum, nu era nimic neobișnuit.

Un infarct *nu* însemna neapărat decesul, iar acum, în Salvare, Stefan primea toate îngrijirile necesare. Totuși episodul nu era de bun augur.

Tatăl lui Stefan murise în urma unui infarct miocardic la vârsta de 67 de ani, iar ăsta era unul dintre motivele pentru care Stefan evita abuzurile. Tatăl lui nu procedase așa. Dimpotrivă. Fumase mult, stătuse mult în fața televizorului și nu se mai plimbase de când genunchiul începuse să-l doară.

Era boala de inimă o moștenire? Avea vreo importanță dacă Stefan se îngrijea sau nu? Agnes trebuia să discute cu specialiștii de la spital, ca să obțină mai multe informații. Ce putea să facă, mai mult de-atât? Își amintea că o dată Stefan se plânsese de palpitații. Avusese asta vreo legătură cu infarctul de acum? Ar fi fost bine dacă s-ar fi dus atunci la un doctor? Dar atunci palpitațiile îi dispăruseră repede.

Trebuia, desigur, să contramandeze vizionarea casei. Poate să-și ia chiar un concediu medical, să-l îngrijească. Nu erau separați încă și pentru ea era de la sine înțeles că trebuia să-l ajute. Oricum l-ar fi ajutat. Totuși era tatăl copiilor ei.

S-a întrebat cât avea Stefan să rămână în spital. Câteva zile, bineînțeles. Cât timp avea să stea acolo, în siguranță, ea putea să continue curățenia prin casă. Trebuia să-i întrebe pe băieți dacă nu puteau s-o ajute. Era imposibil ca Stefan să nu depășească episodul. Era puternic.

A luat din nou telefonul și a sunat-o pe Gloria.

— Vai, Agnes, ce îngrozitor! Dar o să se facă bine, nu-i așa?

— Da, o să se facă bine. *Trebuie* să se facă bine, i-a răspuns Agnes pe un ton implorator, în timp ce claxona mașina din față, care nu se mișca din loc, deși semaforul se făcuse verde.

— Cum te simți? Pot să te ajut cu ceva?

— În clipa asta, cu nimic, dar dacă ai putea să mă ajuți la curățenie, la sfârșitul săptămânii viitoare, ar fi minunat.

— Pot să te ajut și mâine.

— Mâine ai întâlnire.

— Întâlnirea pot s-o amân. Nimic nu poate să mă împiedice să te ajut! Sună-mă imediat ce afli mai multe.

Salvarea se îndepărtase și nu mai avea rost să încerce s-o ajungă din urmă. În plus, trebuia să găsească un loc de parcare în fața spitalului, ceea ce putea să-i ia timp. Se strecura prin trafic cât de repede putea. N-ar fi fost o idee bună să rămână fără carnet de conducere chiar acum.

Când a intrat în parcare, a început să-i sune telefonul. Erik. Bietul băiat! Probabil era șocat din cauza mesajului ei.

— Bună, dragule! Așteaptă puțin, să-mi pun casca în ureche… Așa! Am nevoie de amândouă mâinile. Da, sigur c-ai ascultat mesajul, a continuat ea, căutând un loc de parcare liber.

— Da, l-am ascultat. Cum se simte? Ai ajuns la spital?

— Acum trebuie să parchez, i-a comunicat Agnes și tocmai atunci a zărit un loc de parcare. Ce știu până acum, de la personalul de pe Salvare, este că a făcut un infarct miocardic. Mai multe n-au putut să-mi spună. Dar tata era conștient și vorbea, ceea ce e un lucru pozitiv, a continuat Agnes, coborând din mașină. Cumpăr un tichet de parcare și fug înăuntru. Cu Edwin n-ai vorbit?

— Nu. Te-am sunat întâi pe tine. Trec pe la el să-l trezesc. Să venim acolo?

— Da, tata s-ar bucura. Luați un taxi, îl plătesc eu când veniți.

Agnes a lovit ușor automatul de tichete. La naiba! De cât timp avea nevoie să citească un card? Când tichetul a apărut, l-a smuls din aparat, și-a luat cardul, apoi s-a repezit la mașină, continuând să vorbească la telefon cu Erik. A deschis portiera, a pus biletul la vedere, pe bord, și și-a luat poșeta de pe scaunul pasagerului.

— Dragule, fug acum în spital! Sunați când ați ajuns aici.

Și-a pus geanta pe umăr și a început să alerge cu pași mici către intrarea de la Urgențe. Le spusese atât Gloriei, cât și lui Eric că totul avea să fie bine, dar, dacă asta era adevărat sau nu, rămânea de văzut. Dacă Stefan mai făcea un infarct masiv, la fel ca tatăl lui?

Trebuia să fie bine.

*

— Stefan Petré, a fost adus de Salvare acum zece minute. Eu mă numesc Agnes, sunt soția lui. Tehnic vorbind, nu era soția nimănui, dar, în clipa aceea, ăsta era un detaliu neimportant.

— Dacă așteptați puțin acolo, o să vină imediat cineva să discute cu dumneavoastră, i-a spus femeia din spatele ghișeului din sticlă, arătându-i sala de așteptare.

Agnes a făcut așa cum fusese rugată. A deschis geanta și voia să-și scoată portofelul, când a auzit sunând telefonul lui Stefan. Fusese pe masă, în biroul lui, și, când fugise afară, la mașină, îl luase și-l aruncase în poșeta ei.

— Sunt Agnes, acesta e telefonul lui Stefan.

— Mă numesc Kerstin și-l caut pe Stefan.

— Nu e aici momentan. Pot să-i comunic ceva?

Agnes nu avea nici cea mai vagă idee cine era femeia respectivă.

— Poți să-i transmiți că l-am sunat.

— Așa o să fac.

Oare Stefan cunoscuse pe altcineva? Agnes a încercat să-și dea seama ce simțea. Dacă îi păsa sau nu de asta. Dar acum neliniștea era mai intensă decât orice alt sentiment.

S-a ridicat și a început să se plimbe prin încăpere. Se întreba ce se întâmpla de cealaltă parte a zidului – dacă Stefan era în continuare acolo. A simțit că începea s-o doară capul și s-a uitat la ceasul de pe perete. Zece și jumătate. De obicei, la ora asta era la a treia ceașcă de cafea.

Un bărbat în halat alb s-a apropiat și i-a pus o mână pe umăr. S-a aplecat către ea:

— Agnes?

Ea a încuviințat din cap.

— Vrei să fii amabilă și să mă urmezi? i-a cerut bărbatul cu o voce gravă.

A ȘAISPREZECEA ZI

Dominic era extaziat. Acesta era cuvântul cel mai potrivit. Nu-și mai amintea de când nu se mai simțise așa. Cu o zi înainte părăsise hotelul Grand și se mutase acasă, în apartamentul lui micuț, cu o singură cameră.

De-a lungul anilor, proprietatea se dovedise a fi o investiție bună. O garsonieră, în centrul Stockholmului, valora acum, în cazul unei eventuale vânzări, două-trei milioane. Locuința pe care o avea în Londra era un apartament pentru care plătea o chirie extrem de costisitoare și, în primul an, investise aproape tot ce câștigase doar în întreținerea casei. Apoi situația se schimbase: începuse să primească onorarii care i-ar fi permis să-și cumpere un apartament propriu. Dar întotdeauna trăise cu sentimentul că, în cele din urmă, avea să se întoarcă acasă, în Stockholm. Că avea să rămână în Londra douăzeci de ani nici nu crezuse și nici nu plănuise.

A ajuns acasă după o rundă de cumpărături la ICA și, fluierând, a intrat în mica bucătărie, ca să scoată mâncarea din sacoșe. Cafea pentru filtru, prăjită doar pe jumătate, cașcaval,

caviar Kalle[35], lapte ecologic în cutie de carton verde[36] și pâine Skugaholm[37]. Îi era dor să mănânce micul lui dejun preferat. În orice caz, timp de câteva zile. Apoi avea să revină la obiceiuri alimentare mai sănătoase, pentru că, la vârsta lui, nimic nu mai venea de la sine.

Fiindcă detesta mișcarea și antrenamentele susținute, prefera să aibă grijă la ce mănâncă. Sigur, făcea câte treizeci de flotări și câte cincizeci de abdomene pe zi, un obicei pe care și-l păstrase din adolescență, dar asta era tot, dacă nu avea un spectacol mai solicitant. Nu se mai cățăra de multă vreme pe balcoane. Evita asemenea roluri, deși încă îi mai erau oferite.

Sms-ul de la Gloria venise imediat după ora opt. Chiar atunci înghițea ultima bucată din sandviciul numărul patru și începea să se simtă sătul. A dat pe gât ultimele picături din ceașca de cafea și a sunat-o. Încă nu se obișnuise cu conversațiile prin sms.

— Îmi pare tare rău, a spus el, când Gloria a răspuns și l-a informat ce se întâmplase. Cum se simte Agnes?

— Date fiind circumstanțele, bine. Se despart și vor să vândă casa. Azi ar fi trebuit să facă ordine prin casă, înainte ca proprietatea să fie fotografiată și să înceapă vizionările, iar acum o să fie nevoită să se descurce singură, în zilele în care băieții n-or să poată s-o ajute.

— Așa că azi o ajuți și tu?

În telefon s-a auzit un sunet, ca și cum Gloria era undeva, afară.

— Da, și ar fi minunat dacă am putea să ne reprogramăm cina, să ne vedem altă dată.

În vocea ei se simțea ușurarea, ceea ce pe Dominic l-a deranjat. Oare doar el se gândea cu bucurie la întâlnirea aceea între patru ochi, fără francezi, regizori și coriști care să le urmărească fiecare pas?

A auzit cum Gloria deschidea o portieră de mașină.

— Trebuie să plec, a spus ea. Ne vedem luni.

*

[35] Produs tradițional suedez, lansat în 1954, după o rețetă originală suedeză, pe bază de icre de cod (n. tr.).
[36] Cu procent mediu de grăsime de 1,5% (n. tr.).
[37] Denumirea unei celebre firme suedeze de panificație (n. tr.).

De fapt, Dominic își dorea o mașină, dar mai întâi trebuia să se lămurească în privința amplasamentului noii lui locuințe. Dacă achiziționa ceva în centru, nu avea nevoie de automobil. Dar îi plăcea să șofeze, iar bani avea.

La o oră și jumătate după ce vorbise cu Gloria, s-a urcat în camioneta pe care o închiriase lângă Globen[38]. Avea nevoie de câteva lucruri în garsonieră și, după micul dejun, s-a gândit să continue cu „tema Svensson”[39] și să meargă la Ikea.

Nu mai condusese o mașină în Suedia de douăzeci de ani și, la început, traficul pe dreapta i s-a părut ciudat, dar curând a început să se bucure de pitorescul drumului care-l ducea către Curba Regelui[40]. Era plăcut să simtă că făcea un efort fizic. La drept vorbind, în Londra nu avea nevoie să miște niciun deget. Era un cântăreț răsfățat, la una dintre cele mai mari opere ale lumii, și avea atât șofer, cât și asistent.

Era pur și simplu revigorant să închirieze o mașină pe care s-o conducă singur și să meargă cu ea la Ikea. Sigur că, făcând rost de un apartament mai mare, avea să-și cumpere o mobilă de calitate mai bună, iar în depozitul Shurgard[41] păstrase o grămadă de lucruri care-l costaseră aproape o avere, dar deocamdată nu avea nevoie de ele.

Înainte să-și cumpere un apartament nou se gândea să privească garsoniera ca pe o cameră de hotel plăcută. Oricum, avea să petreacă foarte puțin timp acolo, în următoarele săptămâni, iar patul era cel mai important obiect din casă. Pat pe care voia să și-l cumpere acum de la Ikea.

*

Magazinul fusese remodelat, față de precedenta lui vizită acolo.

După un tur al etajului al treilea și-a dat seama că i-ar fi luat ore întregi dacă ar fi păstrat același ritm. Dacă voia să mai facă

---

[38] Sală polivalentă din Stockholm (n. tr.).

[39] Nume comun în Suedia, folosit adesea în sens ironic, pentru a desemna suedezul fidel unui mod de viață tradițional (n. tr.).

[40] Suburbie din Stockholm unde se găsește cel mai mare magazin Ikea di oraș (n. tr.).

[41] Firmă care închiriază spații de depozitare persoanelor private și firmelo (n. tr.).

și altele în ziua aceea, trebuia să se îndrepte spre raionul de paturi.

S-a felicitat că alesese Ikea. În alte locuri ar fi trebuit să aștepte câteva săptămâni. Acum patul avea să-i fie adus acasă chiar în seara respectivă, între orele șapte și zece. Asta îi convenea de minune, întrucât cina cu Gloria fusese amânată.

Imediat după ora două, Dominic a ieșit de la McDonald's-ul de pe Calea Nynäs cu doi hamburgeri cu brânză, o cutie mare cu cartofi prăjiți și o Cola Light, pe care le-a pus în mașină, lângă el. Își dusese deja canapeaua și patul vechi la centrul de recuperare a materialelor din Östberga.

Și-a amintit că trebuia să-i dea două bilete de spectacol vecinului care-l ajutase la cărat.

— Nicio problemă, îi spusese omul când Dominic îl sunase și-l rugase să-l ajute.

Un asemenea vecin era o mină de aur. Poate c-ar fi trebuit să-i cumpere și o sticlă de whisky?

Până acum, ziua a fost bună, în afara cinei contramandate, s-a gândit el. Voia să returneze mașina închiriată abia în dimineața următoare, înainte să meargă mai departe, spre Nacka, unde se țineau repetițiile, așa că putea să profite de timpul rămas și să-și rezolve și alte probleme.

Mulțumit, și-a vârât în gură încă un cartof.

*

Dominic recunoștea locurile și se orienta perfect, deși nu mai fusese acolo de mulți ani și, mulțumit de sine, a intrat pe poarta deschisă. Parcarea era mare și mașina închiriată a încăput destul de ușor lângă cele două automobile care se aflau deja acolo.

Așa i-ar fi plăcut și lui să locuiască. Să aibă o peluză cu iarbă. Își imagina cum s-ar fi luptat cu tăiatul ierbii în fiecare săptămână, dar asta nu era o imagine neplăcută. Cu siguranță, exercițiul ar fi fost mai eficient decât un antrenament la sala de fitness. Pe de altă parte, iarba nu se mai tăia ca altădată. Avea prieteni care lăsau niște roboți să le facă treaba – ceea ce însemna că trișau.

N-am nici cea mai vagă idee cu ce-aș putea să-i ajut, dar ceva trebuie să se găsească, s-a gândit el și a sunat la ușă. Care i-a

fost deschisă de o copie mai tânără a lui Stefan. Nu-i mai văzuse pe băieții lui Agnes de când aceștia erau foarte mici, iar acum în fața lui stătea deja un tânăr bărbat.

— Edwin? a încercat el. Mă numesc Dominic și nu te-am văzut de douăzeci de ani, a zâmbit el. Ai vreo mamă sau vreo mătușă pe-acasă?

— Nu Edwin. Eu sunt Erik.

Băiatul a zâmbit și s-a întors către interiorul casei.

— Mamă, te caută cineva!

Apoi s-a dat la o parte și l-a invitat pe Dominic să intre.

Scara s-a auzit scârțâind și, când Dominic a întors capul, a întâlnit privirea uimită a lui Agnes, căci ea era cea care cobora.

— Dar, Dumnezeule, *Dominic!* a strigat ea și s-a grăbit spre el. *Ce* faci aici? a continuat Agnes, repezindu-se în brațele lui deschise.

— Gloria mi-a povestit ce s-a întâmplat cu Stefan și, pentru că nu aveam alte planuri, dar azi dispun de o camionetă, m-am gândit să vin încoace și să văd dacă nu pot să vă ajut cu ceva.

Agnes l-a privit și a clătinat din cap.

— Nu ești întreg la minte, dar fii bine-venit! a zâmbit ea. Gloria, vino-ncoace! a strigat apoi, în direcția scării. Ne-a sosit un ajutor!

*

— Ce faci aici? l-a întrebat Gloria cu nemulțumire în glas, în timp ce mergeau către subsol, unde o încăpere trebuia golită, iar lucrurile, mutate într-alta.

— Nu aveam ce să fac, pentru că planul era să mă văd cu tine. Nu vă prinde bine o pereche de mâini în plus, preț de câteva ore?

— Ba da, dar am senzația c-ai venit cu un gând ascuns și, dacă e așa, poți să renunți de pe-acum.

Dominic a privit-o – era imposibil să nu facă asta. Gloria își ridicase părul negru și bogat într-o coadă de cal, era nemachiată și treningul pe care-l purta era unul dintre cele mai urâte pe care le văzuse vreodată. A simțit cum inima, înduioșată, a început să-i bată mai tare.

— Bine, a spus el.

— Ce „bine”?

— Renunț la gândul că tu ești... da, acum nici nu-mi mai amintesc la ce m-am gândit. Oricum, nu avea nicio legătură cu faptul că și azi ești la fel de atrăgătoare ca odinioară.

Dominic a luat o cutie de carton de pe un raft.

— Și acum muncește, draga mea! Văd că stai degeaba!

Gloria a pufnit în râs.

— Să te folosești de boala lui Stefan, în felul ăsta, e nedemn, a comentat ea. Aveam o părere mai bună despre tine.

— Nu, nu aveai.

Dominic a luat încă o cutie și a icnit când a constatat cât de grea era. Apoi a dus-o încet, în camera de depozitare.

Aș vrea să fiu și eu la fel de organizată, s-a gândit Gloria. Deși Agnes numise „mărunțișuri nefolositoare" toate lucrurile care se aflau la subsol, ele erau măcar adunate în lăzi.

Gloria stătea cu mâinile încrucișate și se uita cum Dominic căra lăzile, dar pe el asta nu-l deranja. Era bucuros că Gloria nu plecase de-acolo și, din asta, a dedus că, deși susținea contrariul, totuși îi făcea plăcere să stea cu el.

— Cum merge acolo, jos? a strigat Agnes de la etaj.

— Bine! Am grijă să-l pun la treabă.

— Văd că pot să mă bazez pe tine și asta îmi dă un sentiment de siguranță. Când sunteți gata, veniți sus, la un pahar cu limonadă.

*

— Când vine Stefan acasă? a întrebat-o Dominic pe Agnes, când aceasta s-a așezat în fața lui, la masa din bucătărie.

I-a luat paharul și i-a turnat limonadă.

— Peste trei-patru zile mi s-a spus, când am plecat de la spital. Apoi presupun că, vreo câteva săptămâni, o să stea în concediu medical.

— Tu cum te simți?

— Sunt într-o stare tulbure.

Agnes s-a uitat în jurul ei, apoi a continuat aproape șoptind:

— Ne despărțim și acum nu prea vorbim unul cu celălalt. E o situație ciudată. Erik și Edwin presupun c-o să rămân să-l îngrijesc pe Stefan, dar eu nu sunt sigură. Trebuie să discut mâine cu el. Săptămâna viitoare avem programată o ședință

foto, pentru casă. De-asta facem curățenie. Dar poate că-i o nebunie să mă gândesc la vizionări, când Stefan e bolnav.

— Despre ce vorbiți?

Gloria a intrat în bucătărie.

— Despre tine, i-a replicat Agnes. Despre cât de grasă, de bătrână și de urâtă ai devenit de când Dominic te-a văzut ultima dată. Chiar acum îmi spunea că e șocat și că are de gând să plece înapoi în Anglia cât mai repede posibil.

Dominic o simpatiza pe Agnes. Ea fusese întotdeauna partea pozitivă a Gloriei. Nu se întâlniseră de multe ori, dar de fiecare dată s-a simțit bine cu ea și cu Stefan. Agnes era inteligentă, spontană și calmă. Era opusul explozivei ei surori. Dar așa se completau de minune una pe cealaltă.

— Mie-mi convine! N-ai decât să emigrezi, a conchis Gloria și s-a așezat la masă. Pot să primesc și eu un pahar?

În timp ce Dominic îi turna limonadă, s-a prefăcut că-și ștergea transpirația de pe frunte, iar când a primit paharul, l-a golit dintr-o suflare.

— Am aranjat totul la subsol, a anunțat ea. Acum ce trebuie să mai fac? Ai vreo listă pe undeva?

Dominic a izbucnit în râs.

— Tot dependentă de listele tale ai rămas?

— Dacă ai o listă, nu uiți nimic!

Gloria s-a uitat la el furioasă, apoi s-a întors spre Agnes.

— Ți-am spus că mâine începem să repetăm actul al doilea? Abia aștept să-l aud *în sfârșit* pe Sebastian cântând.

ACTUL AL DOILEA
TREIZECI ȘI TREI DE ZILE PÂNĂ LA PREMIERĂ
A ȘAPTESPREZECEA ZI

Sebastian se gândea să-i demonstreze Gloriei de ce era în stare.

Pe parcursul weekendului se pregătise mental. Vocea era acolo, cu ea n-avea nicio problemă. Dar trebuia să intre în pielea lui Escamillo: toreadorul cel impozant, care-o dorea pe Carmen.

Voia să cânte atât de bine, încât s-o facă să cedeze și, gândindu-se mai bine, și rolul îl ajuta. Escamillo seducea cu siguranța de sine și cu atitudinea lui îndrăzneață, spre deosebire de personajul plin de lașitate al lui Dominic, Don José.

Sebastian știa că, dacă Dominic avea nesăbuința să vadă repetiția din acea zi, avea să se înfurie la culme. De fapt, Sebastian spera că tenorul avea să fie acolo. Era prima ocazie, din cele multe care urmau, când Sebastian se gândea să-l surclaseze pe Dominic.

A zâmbit propriei sale imagini din oglindă, în timp ce-și pomăda părul blond cu ceară. Existau șanse ca el să fie cel ales de Gloria. Flirtaseră, iar Sebastian aștepta acum momentul potrivit. Nu voia să forțeze lucrurile. Dimpotrivă, voia să-și savureze așteptarea. Când Gloria avea să i se arunce în brațe, trebuia să facă asta pentru că tânjise după o reîntâlnire și, dacă Sebastian avea noroc, Dominic avea să fie acolo și să urmărească scena complet lipsit de putere.

Sebastian a simțit că pulsul îi crescuse și că adrenalina i se răspândise în tot corpul. I se părea imposibil ca Gloria să-l prefere pe englez. De fapt, ce putea Dominic să-i ofere? Sigur, poate că era un cântăreț mai bine situat în topul internațional, dar, ca amant, Sebastian era fără pereche – știa asta cu siguranță.

Iar Gloria o știa și ea.

El putea să-i ofere libertate și voluptate, la pachet. Dominic voia s-o aibă în proprietate.

Și-a făcut singur cu ochiul în oglindă și și-a mai aranjat părul încă o dată.

Era momentul să intre pe scenă.

— Ascultați!

Denise s-a așezat în mijlocul scenei.

Hainele largi îi fluturau în timp ce ea, sugestiv și cu gesturi ample, arăta cum concepuse scena care urma. Marea majoritate a celor din cor trebuiau să fie deja acolo, iar un grup de bărbați trebuia să intre din culise, împreună cu toreadorul, marele torero Escamillo. Corul jubila la vederea maestrului, apoi Sebastian începea să cânte și să *facă scena numai a lui,* așa cum se exprimase Denise. În arie, el povestea despre lupta lui din arenă, cu taurul, adresându-se mulțimii, care îl asculta cu pioșenie, entuziasmată de spectaculoasa înfruntare de forțe dintre animal și om.

Dominic nu era acolo – în orice caz, nu încă –, iar Sebastian se simțea umilit. El fusese prezent la toate repetițiile, inclusiv când de el nu fusese nevoie. Putea să converseze cu colegii, ba chiar îi plăcea să facă asta, pentru că astfel evita singurătatea invitatului dintr-o altă țară. În plus, voia să afle toate bârfele. Exista întotdeauna un sâmbure de adevăr în tot ceea ce se vorbea, adevăr pe care, într-un fel sau altul, ar fi putut să-l folosească.

Cu Piotr se și împrietenise. În orice caz, luaseră deja cina împreună de două ori. Dar cu altcineva nu se mai întâlnise în particular. Weekendul și-l petrecuse de unul singur, iar sâmbătă seară se gândise o clipă să sune pe cineva din ansamblu, dar dacă gestul lui ar fi fost interpretat greșit, ar fi putut să-i dea peste cap planurile cu Gloria.

— Sebastian, ești gata? Ai pantofi potriviți? Bine, atunci îi dăm drumul!

Gloria era deja pregătită, pe scenă. În jurul ei se roteau coriștii. Trebuiau să fie veseli și să-l aștepte pe toreador într-o atmosferă de sărbătoare. Lângă ei stătea sufleorul, gata să-i ajute.

Când a intrat, Sebastian a simțit nervul, cel care-l făcea să-și ascută simțurile și mai tare. Când a început să cânte, a făcut-o cu o energie pe care toți cei prezenți o recunoșteau și, deși Carmen nu era încă impresionată, el știa că Gloria era. Gloria se îndrăgostise de vocea lui întunecată și de atunci el și-o îngrijise cu atenție.

Când i-a întâlnit privirea, a văzut. Sclipirea. Interesul neexprimat, aruncat asemenea unor săgeți în direcția lui, în timp ce îl privea pe sub breton. Sebastian s-a apropiat încet de

ea, a mângâiat-o cu vocea și, cu toate că trebuia să stea liniștită pe un scaun, Gloria s-a ridicat.

Cu coada ochiului, Sebastian a văzut că Dominic intrase și el, pentru ca apoi să se întoarcă și să iasă imediat din nou. *Porc de tenor arogant,* s-a gândit el în timp ce cânta și-și mișca șoldurile. *Curând, femeia ta va fi din nou a mea și-o să fie o adevărată încântare s-o aud gemând numele meu, nu pe-al tău.*

*

Vocea lui era asemenea catifelei. Caldă, întunecată și indescriptibil de frumoasă. Gloria era la fel de atrasă de ea ca odinioară. Denise îi spusese să stea pe scaun, dar ea considera că era mai bine să-l întâmpine pe Escamillo în picioare. În clipa aceea trebuia să-l trateze de sus și nu-i era ușor să facă asta, dacă stătea pe un scaun.

Și-a încrucișat brațele pe piept, și-a coborât privirea și nu și-a mai ridicat-o până când el nu s-a apropiat și s-a oprit în fața ei. Atunci i-a văzut sprâncenele ridicate și a notat zâmbetul vag, înainte ca el să se întoarcă brusc și să se îndepărteze din nou.

Dacă Sebastian a intenționat să-l facă pe Escamillo sexy, atunci a reușit cu brio, s-a gândit ea, trăgând aer în piept.

De Sebastian Bayard nu era interesată. Câtuși de puțin. Dar îi plăcea cum intrase în rol.

Clap… Clap… Clap…

Dominic a intrat din nou în încăpere și zgomotul pașilor lui s-a auzit exact când Sebastian a terminat de cântat.

— Sper că poți și mai bine, i-a strigat Dominic.

Gloria a încercat să-și ascundă zâmbetul. Uitase ce diavol putea să fie Dominic.

— Ține-ți gura, Dominic! A fost foarte bine, Sebastian! Corul, v-ați comportat ca niște găini bete, așa c-o luăm de la capăt. Toată lumea la locul ei! Corepetitorul? Poftim, începeți! a strigat Denise.

Sebastian *putea* mai bine și, de data asta, s-a oprit în față Gloriei, până aproape că a devorat-o din priviri. Ea s-a apropiat de el și, în cele din urmă, n-a mai rămas între ei decât o distanță de un decimetru. Atunci Denise a venit în vârful picioarelor și i-a îndepărtat, fără să-i întrerupă. În schimb, i-a făcut semn lui Sebastian să se miște mai mult. Descria cercuri cu mâinile, ca

să-l facă să înțeleagă că trebuia să se învârtă și în jurul scenei, nu numai în jurul lui Carmen.

La sfârșit, regizoarea a izbucnit în râs.

— Chimia dintre voi e fantastică, dar nu trebuie să vă apropiați chiar atât de mult!

A zâmbit larg.

— Mulțumesc, acum luăm o pauză!

*

Kit a ajuns-o din urmă, când Gloria se îndrepta către cabină.

— Bună! Cum te simți?

— Mulțumesc, bine. Dar tu?

Gloriei aproape că i s-a făcut milă de Kit, al cărei chip exprima o nesfârșită tristețe.

— Și eu sunt bine. Mă întrebam dacă n-ai vrea să ne vedem într-o seară. Poate împreună cu Lena? Ar fi atât de plăcut să ne întâlnim toate trei!

— Da, poate. Dar atunci aș vrea s-o luăm și pe Agnes. Are nevoie să iasă puțin.

Kit a dat energic din cap.

— Sigur, bineînțeles, e mai mult decât bine-venită. Unde să ne vedem? La mine?

Gloria a ridicat din umeri.

— Sigur! Sau la mine.

— Atunci o sun pe Lena. E bine la sfârșitul săptămânii?

— Poate mai bine la sfârșitul săptămânii viitoare, i-a spus Gloria, care nu era sigură că sora ei putea să-l lase pe Stefan singur atât de curând. O să văd.

Poate că băieții puteau să stea ei acasă, cu tatăl lor? Lui Agnes i-ar fi prins bine să iasă puțin din casă.

Gloria înțelegea neliniștea surorii ei, care nu știa ce avea să se întâmple acum. Era o situație pe care n-o prevăzuse. Ce avea să se întâmple dacă Stefan nu mai era în stare să reziste unei despărțiri? N-ar fi fost nici imposibil, nici ciudat. Ce avea atunci să facă Agnes?

— Te duci să mănânci? a întrebat-o Kit.

— Da, mi-e o foame de lup. Știi ce e de mâncare azi?

— N-am idee. Mergem împreună?

Din nou, acea nesiguranță. Dacă începeau să se întâlnească din nou, Kit trebuia să-și schimbe puțin atitudinea.

— *Buh!* a strigat Gloria și Kit a tresărit speriată.

Gloria a izbucnit în râs.

— Sunt chiar atât de periculoasă?

Kit a zâmbit, puțin forțat.

— Da, mi-e puțin frică de tine.

— Te rog să nu-ți mai fie frică! Mă cunoști doar, sunt blândă ca un miel.

Acum era rândul lui Kit să râdă.

— Tu ești în multe feluri, Gloria. Numai blândă nu.

*

Coriștii erau acolo in corpore. Sala de mese era plină, iar la somonul cu cartofi se făcuse coadă. Sebastian stătea la o masă și le-a făcut semn cu mâna. Ceva mai departe, Dominic, la o altă masă, se uita în farfurie.

— Vrei să stai cu Sebastian? a întrebat-o Kit, punându-și un pahar cu apă pe tavă.

— Nu, mulțumesc. Sunt locuri libere acolo, a spus Gloria, arătând către o masă din colțul opus.

Se prefăcea că nu vedea semnele lui Sebastian. Gloria credea că Sebastian voia o reacție, o mărturisire despre ceea ce simțise în timpul scenei de mai devreme, dar ea nu era în stare să audă nimic. Sebastian n-ar fi înțeles dacă ea i-ar fi spus că entuziasmul ei fusese legat de personajul lui, nu de el, și că acum entuziasmul îi dispăruse cu totul.

— Cum e să cânți cu ei? a întrebat-o Kit încet, după ce s-au așezat la o distanță convenabilă de cei pe care întrebarea îi viza.

— Ce să zic... Domnul Tenor intră în familia mea și se comportă ca și cum ar avea dreptul la asta, iar Domnul Bariton îmi face curte.

Gloria și-a înfipt furculița într-o bucată de somon.

— Altfel... e plăcut să cânți cu ei. Amândoi sunt la fel de buni precum se spune.

Gloria a vârât bucata de somon în gură.

— O să fie un spectacol splendid, a remarcat Kit. Am auzit că biletele nu s-au vândut niciodată atât de bine.

— Da, e fantastic! Au zis că deja trebuie să începem să ne gândim pentru toamnă.

— *Flautul fermecat* se joacă de trei ani.

— Știu. E *îngrozitor* să te gândești la asta!

Gloria a aruncat o privire către Sebastian și Dominic.

— Ăștia doi cred că se urăsc. Ceea ce, bineînțeles, e foarte posibil. Dar eu cred că unul o să-l facă mai bun pe celălalt, a adăugat ea gânditoare.

— Arată de parc-or să se ia la bătaie dintr-o clipă în alta, a observat Kit.

— Dar n-o să se bată. În schimb, o să-și mute conflictul pe scenă. Într-un fel sau altul, acolo o să se decidă lucrurile, a concluzionat Gloria cu siguranță în voce.

A OPTSPREZECEA ZI

Gloria a simțit că toți mușchii feței i se contractau, dar trebuia să citească în continuare ce scrisese Dominic despre ei. O întrebase dacă îi citise cartea.

— Despre ce carte vorbești? îl întrebase ea, prefăcându-se că biografia lui n-o interesase câtuși de puțin.

A fost prima pe care am văzut-o când clasa s-a adunat și cred că, în prima săptămână, nu am reușit să rețin numele nimănui altcuiva. Până atunci, nici un alt om nu-mi mai făcuse o impresie atât de puternică. Înainte de ea, fusesem un oarecare, printre ceilalți. În prezența ei, devenisem un bărbat.

N-a durat mult până când Gloria Moreno și cu mine am devenit un cuplu.

N-a avut nicio șansă să evite insistența cu care am curtat-o. Am făcut totul: i-am trimis flori, ciocolată, am invitat-o la cină. Abia când mi-a acceptat invitația, mi-a povestit despre fiul ei, Marcus.

Gloria avusese abia 20 de ani când îl născuse, iar când eu și ea am început Conservatorul, Marcus avea 7 ani. Ne-am împrietenit destul de repede, fiul ei și cu mine. Și, după ce ne-am mutat împreună, iar Gloria a început să lucreze, eu obișnuiam să stau acasă cu Marcus.

Nu am avut nicio problemă cu statutul ei de mamă. În ochii mei era chiar și mai atrăgătoare, deoarece corpul ei zămislise un copil.

Charisma ei avea o asemenea intensitate, încât îi zdrobea cu totul pe cei care o întâlneau, dar nu cred că pe vremea aceea ea era conștientă de atenția pe care o suscita. Abia mai târziu, când am început să lucrăm, a înțeles că bărbații ar fi dat orice să stea în preajma ei. Gloria trata atenția lor cu dispreț, dar și cu interes.

O inimă tânără, ca a mea, simțea durere când vedea concurența cu care avea de luptat. Pe vremea aceea nu eram pregătit pentru asta. Azi se spune că ai conștiința propriei valori. Expresia asta nu fusese încă inventată atunci. Erai gelos. Asta era tot și nu dădea prea bine.

Gloria suferea și ea de gelozie, iar eu profitam de asta, pentru că izbucnirile ei mă făceau să mă simt iubit. Era, desigur, un dans periculos, pentru că trăiam tot timpul pe marginea prăpastiei infernului. Apăream cu vânătăi la operă, unde amândoi fuseserăm angajați, imediat după terminarea studiilor, și niciunul dintre noi nu povestea ce se întâmplase.

Ne băteam și ne iubeam. Ziua, când Marcus era la școală. În fața lui nu ne-am certat niciodată. Gloria îmi zgâria tot spatele, ca să-mi arate unde-mi era locul. Iar eu o ciupeam atât de tare, încât vânătaia rezultată îi trecea abia după trei săptămâni.

Totul era atât de fără sens! Pentru că niciunul dintre noi nu se uita după altcineva.

Niciunul dintre noi nu avea chef de altcineva.

Și credeam cu tărie că Gloria m-ar fi urmat oriunde m-aș fi dus. Ea și Marcus, pe care, după o vreme, ajunsesem să-l consider copilul meu, chiar dacă avea un tată care se îngrijea cu dragoste de el.

Dar lucrurile n-au stat deloc așa. După câțiva ani la Opera din Stockholm, mi s-a oferit un angajament fantastic la Opera din Londra.

Bineînțeles că am acceptat propunerea, fără să mă gândesc o clipă că Gloria avea să refuze să meargă cu mine. Doar ea era familia mea. Ea și Marcus. Pentru mine era de la sine înțeles că urma să trăim împreună în Londra. Gloria avea să cucerească imediat publicul londonez, iar Marcus putea să-și viziteze tatăl ori de câte ori ar fi dorit.

Mi-a luat mulți ani să înțeleg hotărârea ei de a mă părăsi.

De atunci n-am mai fost niciodată eu însumi.

Gloria avea lacrimi în ochi. Îi era imposibil să citească mai departe.

Și-a scos ochelarii și i-a pus lângă ea, pe pat, apoi s-a lăsat pe pernă.

Când el plecase la Londra, inima ei, care pulsa numai căldură, primise lovitura de grație, spărgându-se în mii de bucăți.

Exact ca el, și ea crezuse că erau de nedespărțit. Sigur, se certau mult, dar amândoi erau plini de temperament și dramatici și se împăcau repede după aceea. Să nu mai fie o parte din Dominic a durut-o atât de mult, încât o vreme a crezut c-avea să moară. Singurul lucru care a putut s-o scoată din întunericul de a nu mai fi iubită a fost să iasă cu altcineva. Și exact asta făcuse.

I-a spus lui Dominic despre Sebastian, în bucătăria apartamentului lor, cu câteva ore înainte ca el să plece la Londra.

— Cum ai putut? a strigat el și a aruncat furios farfuriile din chiuvetă, spărgându-le pe podea. Cum ai putut să-mi faci asta?

— Să-ți fac asta? i-a urlat ea înapoi. Dar tu, care-ți părăsești familia? Ce fel de om ești?

— Eu nu v-am părăsit, eu vreau mai mult decât orice să mergeți cu mine.

— E imposibil să nu înțelegi că asta nu se poate. Viața lui Marcus e aici. În povestea asta nu e vorba doar despre tine și despre mine.

Gloria își amintea totul. Și cum trântise ușa după el, pentru ultima oară.

După aceea nu se mai văzuseră. Relația cu Sebastian mai continuase câteva luni. Încercase să nu se mai gândească la Dominic și, când cineva i-a spus că-l întâlnise, a arătat clar că nu mai era interesată de el:

— Cine ai zis? Dominic? Ah, tipul care-a lucrat aici o vreme, da' era un ticălos? Nu, nu sunt deloc interesată să știu ce mai face.

Bârfele însă nu putuse să le evite. Răutăcioșii existau și-ți serveau noutățile, fie că tu voiai să le auzi, fie că nu.

Fiecare loc de muncă avea un bârfitor de serviciu, iar la Opera din Stockholm el se numea Magdalena von Knopf, care știa absolut totul despre toată lumea. Cum puteai să fii atât de interesat de amănuntele neplăcute din viața altora, era greu de

înțeles. În orice caz, pentru Gloria, care detesta orice formă de a vorbi pe cineva pe la spate.

Dominic avea o Anna – asta îi povestise acea „Knoppan”, cum fusese poreclită, când se întorsese de la Londra, unde văzuse *Othello* și apoi îl căutase pe Dominic, care interpreta rolul principal.

— Ovații în picioare, un spectacol fantastic! Și Dominic a fost extraordinar – nu am cuvinte să ți-l descriu!

Asta se întâmplase în sala din Nacka, iar Knoppan vorbise atât de tare, încât ar fi fost imposibil să n-o auzi. Avea la ea cuvintele, care îi ajungeau și-i mai și rămâneau.

— Și se pare că are și-o femeie. Anna Poparova o cheamă. Am întâlnit-o în cabina lui. Foarte agreabilă. O rusoaică. Cred că a găsit în ea o comoară.

Nu se uitase la Gloria. Nici nu fusese nevoie. Știuse că fiecare cuvânt îi fusese înregistrat.

O comoară.

Anna, Dominic și Knoppan – toți puteau să se ducă la dracu’.

În ziua aceea, când ieșise din cantină, Gloria își ținuse capul mai sus decât de obicei. Trecuse pe lângă Knoppan fără s-o bage în seamă și de atunci aceasta fusese atitudinea față de femeia respectivă. După nouăsprezece ani, Gloria se comporta în continuare ca și cum corista nici n-ar fi existat și, dacă se întâmpla să cânte împreună, privirea Gloriei era complet goală, în cazul în care trebuia să se uite în direcția ei.

S-a ridicat și s-a uitat după paharul cu apă care stătea întotdeauna pe noptieră. A constatat cu un oftat că în seara aceea uitase de el. Nu avea decât să se scoale din pat și să-și pună halatul.

Era deja ora trei – a văzut când și-a programat alarma de trezire de pe mobilul care stătea la încărcat în hol. Trebuia totuși să mai și doarmă. Dar cum? Cum să adormi când creierul nu ducea până la capăt un singur gând, înainte ca altul nou să apară?

Dac-ar fi fost să aștearnă pe hârtie tot ce avea în minte, s-ar fi gândit la asta la sfârșitul săptămânii, nu în noaptea aia, când trebuia să doarmă ca să fie în formă pentru repetiția de a doua zi.

A lăsat robinetul cu apă rece să curgă. A intrat în sufragerie și-a luat de acolo lucrurile de care avea nevoie pentru scris.

După ce și-a umplut paharul, a intrat din nou în dormitor, cu carnetul de însemnări și cu pixul, pe ambele depunându-le pe noptieră. Apoi și-a pus halatul pe spătarul scaunului, s-a vârât în patul dublu, a luat o înghițitură de apă, s-a cuibărit sub plapumă, și-a potrivit pernele la spate și s-a întins după carnet și pix.

Gânduri actuale care mă deranjează:

- Memoriile lui Dominic. A scris mai multe despre noi?
- Să nu-mi pese de viața lui. Și eu am avut amanți, destul de mulți, dac-ar trebui să recunosc. Dacă el a avut-o pe Anna, în toți anii ăștia, asta n-ar trebui să mă deranjeze acum. Trecutul e cel care mă bântuie și la asta trebuie să mă gândesc sâmbătă sau duminică.
- Trebuie să-i trimit un sms lui Agnes și s-o întreb dacă poate să vină la sfârșitul săptămânii viitoare. Asta o s-o fac mâine-dimineață.
- Kit: nu mai e o problemă atât de mare. În orice caz, nu una căreia să-i acord prea mult timp acum. Ea e OK, eu sunt OK și cu asta basta.
- Agnes și Stefan. Pot să mai fac ceva pentru ei? Mâine dimineață mai bine o s-o sun pe Agnes, în loc să-i trimit un sms.

Când a stins veioza, trei sferturi de oră mai târziu, se liniștise. Nu voia să uite la ce trebuia să se gândească și acum simțea cum aluneca spre somn, încet și plăcut.

După două ore s-a trezit, s-a repezit la veioză și-a aprins-o. Gâfâind, s-a ridicat în capul oaselor. La naiba, ce vis! Era mică, împreună cu mama, și se rătăcise. Avea un fel de tăbliță la gât, dar nimeni nu putea să înțeleagă ce scria pe ea, pentru că, până să fie găsită, plouase.

A simțit o picătură de transpirație alunecându-i pe frunte și s-a întins după paharul cu apă.

De obicei, îi plăcea s-o viseze pe mama, de data asta însă *nu* îi mai plăcuse.

A NOUĂSPREZECEA ZI

Când telefonul a sunat, Agnes stătea în micul ei birou. Trebuia să plătească o serie de facturi, înainte să plece la spital și să-l viziteze pe Stefan.

Absentă, a răspuns în timp ce introducea un număr lung în sistemul de plăți al băncii.

— Bună, Agnes! Sunt Christer. Ne-am întâlnit la vizionarea unui apartament, săptămâna trecută.

— Ce surpriză! a exclamat Agnes uimită.

Și-a scos ochelarii și i-a pus pe masă.

— Deci mi-ai găsit numărul, a zâmbit ea, simțind că roșise.

Dumnezeule, ce ridicol!, s-a gândit imediat.

— Da, ești singura din Suedia cu numele ăsta, așa că n-a fost prea greu. Te sun dintr-un motiv special. Mi-ai spus că-ți place să mergi la film și la teatru, iar acum am făcut rost de două bilete la Stadsteater[42], pentru sâmbătă. Crezi că te-ar interesa?

— Oh, mi-ar face mare plăcere! N-am mai fost la teatru de-o veșnicie!

— Poate vrei mai întâi să afli ce-o să vedem? a izbucnit el în râs.

— Nu, vreau să fie o surpriză. Dar, înainte de asta, trebuie să rezolv câteva lucruri. La ce număr te găsesc? Pot să-ți dau răspunsul puțin mai târziu, în seara asta?

*

Agnes se bucura că vremea era caldă. Nu trebuia să curețe zăpada. Stefan era încântat de tractorașul lui de curățat zăpada și, de obicei, el era cel care se ocupa de problema asta. Dar acum, pentru o vreme, n-avea să mai poată să iasă la zăpadă. Agnes nu-l întrebase pe doctor dacă Stefan avea sau nu voie să conducă tractorașul, dar era de la sine înțeles că el trebuia să evite efortul fizic în perioada care urma.

A contramandat și ședința foto pentru casă. Datorită Gloriei și lui Dominic, în locuință era acum ordine, dar trebuia să discute cu Stefan despre ce aveau să facă în continuare. Agnes avea mustrări de conștiință că voia să plece de-acolo cât mai repede cu putință. Îi era teamă că Stefan avea să se agațe de ea.

La vizitele anterioare la spital, băieții fuseseră cu ea. Asta era prima zi când urma să-l viziteze singură. Ceea ce o neliniștea. Nu mai știa cum să-i vorbească lui Stefan. Și ce să discute cu el.

A scos mașina din garaj și a tras adânc aer în piept, apoi a ieșit din curte. Nu era o zi la care se gândea cu plăcere. După

[42] Unul dintre teatrele din Stockholm (n. tr.).

vizita la spital, avea să continue către Stockholm. Urma să doarmă la Gloria.

— E și asta ceva de care să te bucuri, a bombănit Agnes, care înțelegea că nu era într-una dintre zilele ei cele mai bune.

Uneori avea și zile din astea. Când scăpa cutiile de lapte din mână sau când simțea furnicături în tot corpul, dacă vreo persoană se apropia prea mult de ea. Nu era nepoliticoasă, dar avea un chef nebun să fie.

Întotdeauna avusese o mare stăpânire de sine. Cu două temperamente impulsive în familie, mama și Gloria, nu mai era loc pentru un plus de dramatism. Agnes și Erland se retrăgeau în găoacea lor, când temperatura din casă devenea prea ridicată. Carmen și Gloria țineau una la cealaltă, dar asta nu însemna că între ele nu izbucnea zilnic câte un război.

Când Carmen ridica tonul la Agnes, ea se întrista și se ducea în camera ei. Gloria nu făcea asta niciodată. Ridica și ea tonul, până când amândouă renunțau și, în cele din urmă, se îmbrățișau. Singurul la care Gloria nu ridicase niciodată tonul era Marcus. În orice caz, Agnes n-o auzise niciodată.

Nici ea nu fusese vreodată nevoită să ridice tonul la Erik sau la Edwin și întrebarea era cum s-ar fi descurcat, în caz de necesitate. Agnes nu se înfuria niciodată. Era ca și cum mânia i-ar fi fost un sentiment străin.

Apropiindu-se de spital, încerca să-și amintească când fusese furioasă ultima dată. Furioasă, nu iritată. Incompetența o irita întotdeauna sau suficiența sau egoismul. Și acum era iritată: șoferul mașinii din față continua să semnalizeze inutil. Dar furioasă? Nu, nu-și amintea.

Din păcate, trebuia să admită: câteodată se gândea că i-ar fi făcut bine să strige din toate puterile și să se descarce. Dar pentru ce? Viața ei de până atunci cursese lin, fără tragedii sau întâmplări dramatice. Mereu fusese mulțumită. Foarte mulțumită! Până când băieții plecaseră de-acasă. Mai întâi Erik și, după un an, Edwin. Abia atunci începuse să pună sub semnul întrebării relația ei cu Stefan. Ce mai era între ei, de fapt? Aveau să rămână doar ei doi tot restul vieții? Despre ce aveau să vorbească? El juca golf, citea mult, voia să locuiască în Sigtuna și nu avea niciun interes pe care și ea să-l împărtășească.

Agnes a încetinit la culoarea roșie a semaforului și a semnalizat dreapta. Acolo erau mai multe locuri în parcare.

După trei vizite, era deja lămurită. Avea mai mult de mers pe jos, dar se bucura la gândul că putea să inspire puțin aer curat, înainte de întâlnirea cu Stefan.

Nu mai erau tineri. Deși 50 de ani nu era o vârstă înaintată, problemele de sănătate începeau să se facă simțite. Dacă s-ar fi limitat la o simplă înțepeneală la genunchi, lucru de care Gloria se tot plângea în ultimul timp, situația n-ar fi fost realmente dramatică. Dar infarctul era deja în altă ligă.

Altfel, avea senzația că până atunci fuseseră scutiți de orice neplăceri. Casa vecinilor arsese, o pereche de prieteni pierduseră un copil într-un accident de bicicletă, un prieten vechi murise în urma unui cancer cu evoluție galopantă, o cunoștință fusese în comă, după un accident de mașină, fiul unei prietene se sinucisese.

Când Agnes se gândea la toate astea, simțea că era ca și cum cerea prea mult. Poate c-ar fi trebuit să fie recunoscătoare că viața fusese îngăduitoare cu ea și cu cei de lângă ea. Poate c-ar fi trebuit să nu-și dorească prea multe. Ce s-ar fi întâmplat dacă acest „prea multe” se dovedea a fi valul care răsturna vaporul fericirii și i-ar fi purtat în derivă, către cu totul altceva?

*

— Bună! Am venit, a spus ea cu o voce veselă, când a deschis ușa camerei pe care Stefan o împărțea cu încă trei bărbați, de aceeași vârstă cu el.

Stefan a pus deoparte cartea pe care o citea și i-a zâmbit.

— Ce veselă ești! a constatat el.

— Găsești? Ce bine! Sunt într-una dintre zilele mele haotice. Dimineață am vărsat din nou pe jos un litru de lapte.

Agnes era bucuroasă că Stefan arăta relaxat și prietenos. A fluturat ziarul pe care-l cumpărase de la chioșc.

— Uite, ia-l! Ciocolată nu cred că ai voie să mănânci.

S-a așezat pe scaunul pentru vizitatori. Ar fi trebuit să-l îmbrățișeze? Era ciudat, dar nu știa cum ar fi trebuit să se poarte.

— Văd că nu mai ai niciun cateter, a remarcat ea, în loc să-i mărturisească la ce se gândea.

— Da, la vizită au spus că totul arată bine și că mâine pot să plec acasă, conform planificării.

— Ce bine! a exclamat Agnes cu sinceritate.

Dacă Stefan era într-o dispoziție bună, îi era mai ușor să comunice cu el.

— Ce-au spus despre ce urmează? Cât timp trebuie să stai în concediu medical?

— Îmi trebuie o lună de odihnă totală. Așa a zis medicul primar. După aceea o să vadă cum mă mai simt.

— Atunci asta înseamnă *totală,* Stefan. Nu să mai lucrezi puțin, nu să răspunzi la e-mailuri…

— Știu. M-am speriat rău de ceea ce s-a întâmplat. Promit s-o iau mai ușurel de-acum.

— Ai vorbit cu cei de la serviciu?

Agnes telefonase luni la firma de arhitectură, dar de atunci nu mai luase legătura cu ei. Oamenii fuseseră șocați. Ca toată lumea de altfel.

— Da, și mi-au promis că o lună n-or să-mi trimită nimic de lucru, a zâmbit el. I-au informat pe toți clienții mei că sarcinile mele de serviciu vor fi preluate de altcineva.

— Mă bucur s-aud asta.

Stefan n-a pus nicio întrebare legată de casă; de curățenie, de ședința foto sau de orice altceva care-i preocupase pe amândoi în ultimul timp. Și nici Agnes n-a îndrăznit să aducă vorba de lucrurile asta. Se temea să nu-i cauzeze un nou infarct. N-ar fi putut să trăiască cu asta pe conștiință. Poate că stresul divorțului, al vânzării casei, al găsirii unei noi locuințe, poate că toate astea contribuiseră la faptul că Stefan era acum pe un pat de spital.

*

Când a intrat în apartamentul Gloriei, Agnes și-a aruncat pantofii din picioare și geaca pe bancheta din hol. Apoi a intrat direct în dormitor, s-a întins pe pat și a adormit buștean.

După două ore s-a trezit și s-a uitat buimacă în jurul ei. I-a trebuit un timp să se dumirească unde se afla și, când a înțeles că era în Söder, a simțit o mare ușurare. Cu siguranță, avea să se satură de casa din Sigtuna în săptămânile care urmau. Mai avea concediu încă o săptămână, apoi avea să se gândească dacă voia sau nu să înceapă din nou serviciul. Și, poate, să

meargă la teatru. În clipa aceea nu voia. A format numărul lui Christer și s-a hotărât să-i spună exact cum stăteau lucrurile.

— Dacă fosta mea soție s-ar fi îmbolnăvit, și eu aș fi procedat la fel, a spus el, după ce Agnes i-a explicat situația. Și ce-o să se întâmple acum? Mă refer la noul apartament.

— Sinceră să fiu, nu știu. O să văd. Cred că trebuie să aștept câteva săptămâni, a spus ea. Dar, după ce lucrurile vor reintra în normal, mi-ar face plăcere să mă văd cu tine. Sigur, dacă și tu o să mai vrei.

— Bineînțeles. Or să mai fie și alte spectacole.

— Sau am putea să ne vedem la o cafea, a propus Agnes.

— Sigur. Când?

— Azi?

Cuvântul i-a zburat de pe buze fără voia ei. În fond, de ce nu? Nu era vorba decât să se vadă cu cineva la o cafea.

Era interzis, dacă acel cineva era un bărbat? *Nu, deloc,* a hotărât ea.

— Ești în Söder?

— Da, la sora mea. Vino aici. Sigur are ea niște prăjituri pe undeva.

— La ce adresă?

Trebuia să facă din nou un duș? Să se machieze? Ah, ce ridicol! Și când se văzuseră prima dată fusese ea însăși. Și așa se simțea cel mai bine. Doar nu avea de gând să se *culce* cu el.

*

Dumnezeule! Ce făcuse? Și în patul Gloriei!

Zâmbetul îi era atât de larg, încât maxilarele au început s-o doară. În același timp, starea de greață și crampele stomacale au obligat-o să fugă și să se așeze pe toaletă.

Acolo a revăzut întregul film. Cum el se uitase la ceas și spusese că trebuia să se întoarcă la birou. Cum se îmbrățișaseră înainte ca el să iasă pe ușă și cum asta dusese la săruturi – mai întâi stângace, apoi tot mai lungi și mai adânci. Cum Agnes uitase de sine și se înfierbântase. Practic, îl trăsese în dormitor, smulsese hainele de pe el și i se oferise. N-avusese nevoie de niciun preludiu. După zece minute în poziția misionarului, el a avut orgasm o dată, iar Agnes, de două ori.

— La naiba! a spus el. *Asta* trebuie neapărat s-o mai facem.

Mâna lui caldă se odihnea pe coapsa ei. Ochii îi străluceau.

— Agnes Fossum, am făcut-o de oaie acum?

Agnes a schițat o grimasă, dar probabil că avea aceeași expresie ca el.

— Da, așa se pare. Dar în clipa asta nu-mi pasă. E oribil că spun asta, dar așa e.

— Intenția mea n-a fost să te seduc, a spus el.

— Nu, înțeleg, și ar trebui să fim de acord că tu nu ai avut prea mult de-a face cu seducția în sine, a zâmbit ea.

Agnes Fossum, 50 de ani, seducătoare de bărbați.

Cine ar fi crezut asta despre asceticul căpitan de aviație? Dar oare își înșelase bărbatul? Ea îi dăduse lui Stefan libertatea să facă orice voia. Dar oare și el gândea la fel?

Și unde naiba ținea Gloria așternuturile curate?

A DOUĂZECEA ZI

A doua zi de dimineață, când Gloria a auzit noutățile, s-a ridicat în capul oaselor și a privit-o pe Agnes amuzată.

— Sora mea a devenit o *ușuratică!* Ura! a jubilat ea cu mâinile ridicate.

Așa-numita ușuratică s-a uitat la sora ei, care era cu trei ani mai mare decât ea.

— Nu e tocmai amabil din partea ta să spui asta, a comentat Agnes.

— Dar e adevărat, a zâmbit Gloria. Nici măcar eu nu m-am culcat cu cineva în patul ăsta. E nou. Pe ăla vechi l-am aruncat după ce m-am despărțit de Adrian. Acum a fost inaugurat. Ți s-a părut destul de moale?

Agnes o privea nemulțumită. Dar Gloriei nu-i păsa. Vestea era senzațională. Victoriana, complexata ei soră își aruncase, în sfârșit, vigilența peste bord.

— Cel mai greu o să fie să-i spun lui Stefan, a oftat Agnes, lăsându-se pe pernă.

— Cum adică să-i spui? Ba sigur că n-o să-i spui nimic, a sărit Gloria. Ce câștigați cu asta? Oricum sunteți în prag de despărțire. N-ai greșit cu nimic.

— Nu? Locuim încă sub același acoperiș, iar Stefan e în spital, după un infarct. N-aș putea să susțin c-am făcut un lucru *bun.*

— Da, plină de mustrări de conștiință, ca întotdeauna. A fost bine? Știe ce și cum să facă?

— Gloria! a strigat Agnes pe un ton amenințător.

— Plicticoaso! a comentat Gloria râzând și ridicându-se din pat. Eu vreau, la micul dejun, un sandvici cu pateu de ficat și un pahar mare cu lapte. Tu?

Iată cât de mult contează un pic de divertisment pentru înfățișarea unui om, s-a gândit Gloria când, după câteva clipe, s-a așezat la masa din bucătărie, în fața lui Agnes. Dacă exista cineva care știa într-adevăr ce efect binefăcător avea sexul, atunci acel cineva era chiar ea. Trecuseră multe luni de când ea nu mai făcuse sex. O irita faptul că Adrian fusese ultimul ei bărbat. Ar fi trebuit să fi pus pe cineva între ea și el, cu atât mai mult cu cât voia să se împace cu Kit.

De pretendenți nu ducea lipsă. Piotr abia aștepta să i se ofere această ocazie. Sebastian, la fel. Poate și tânărul corepetitor, care tot timpul roșea?

Gloria se întreba cum ar fi reacționat Dominic dacă ea ar fi început acum o relație amoroasă cu altcineva. Dacă ar fi fost cu Sebastian, era convinsă că asta l-ar fi înfuriat peste poate. Dar în cazul în care ar fi fost cu altcineva?

Încă nu înțelegea ce voia Dominic de la ea. Nu era la fel de *insistent* ca Sebastian, care îi făcea complimente tot timpul, și nu mai repetase că era vorba doar despre *ei doi,* când cântaseră primul duet împreună. Dominic stătuse lângă ea, își lăsase corpul să-l atingă pe al ei, dar așa îi dictase regia. Privirea lui o urmărise tot timpul, dar alte încercări de apropiere nu făcuse.

Agnes părea să fie cu gândurile în altă parte. Gloria a pocnit din degete.

— Hei, aici strada Östgöta! Pot să fac duș înaintea ta, iar tu să rămâi aici și să continui să reflectezi la ce-ai făcut ieri?

A izbucnit în râs, s-a întins peste masă și i-a ciufulit părul surorii ei, apoi a băut ultima înghițitură de lapte și s-a ridicat.

Trebuia să se ducă la cumpărături și, înainte să iasă din bucătărie, a luat lista de pe frigider și a pus-o pe bancheta din hol. Nu c-ar fi mers vreodată la ICA fără listă! Dar i se întâmplase s-o uite acasă și să se întoarcă după ea, fiind nevoită să urce din nou cele trei etaje, perspectivă care acum nu i se părea deloc atrăgătoare.

*

Era din nou acolo, femeia care nu spunea prea multe, dar care avea cea mai expresivă privire pe care Gloria o văzuse vreodată. Știa puțină suedeză, atât cât să poată să salute.

— *Hejhej,* a spus femeia, la fel ca restul cerșetorilor din oraș.

Astea erau cuvintele pe care și majoritatea trecătorilor i le adresau – poate nici atât.

Era îmbrăcată cu puloverul pe care i-l dăduse Gloria cu două săptămâni înainte. Fără să spună un cuvânt, femeia îi prinsese mâna și i-o sărutase. Ceea ce pe Gloria o iritase. Fusese un gest de recunoștință umilitor pentru amândouă.

Dar cel mai rău fusese că sărutul o făcuse pe Gloria să simtă că trebuia să se spele pe mâini.

Ar fi vrut ca acum să nu-și mai dorească asta, dar nu suporta urmele unor buze străine și umede pe mâinile ei. I se mai întâmplase de multe ori, la operă, ca bărbații să-i sărute mâna și de fiecare dată avusese o senzație de vomă. Dar atunci fusese o senzație acceptabilă, căci mâna îi fusese sărutată de niște bărbați dezagreabili.

Acum însă era altceva. De data asta nu se mai gândea la bacteriile unui străin. Deși, în trecut, când ajunsese acasă, își frecase mâinile cu periuța de unghii. Acum i-a zâmbit femeii și, fără să-și scoată mănușile, i-a întins o bancnotă de o sută de coroane.

La ora aceea, rafturile fuseseră umplute de curând. Dacă se gândea la câtă lume avea să fie acolo peste două ore, ideea de a veni acum i se părea foarte bună. Putea să inspecteze în voie toate legumele și zarzavaturile, fără ca vreo altă persoană să se întindă peste ea și s-o deranjeze. Prostul obicei al cumpărătorilor, de a lua în mână legumele și fructele, pentru ca, după ce le studiau, să le pună la loc, o făcea să cumpere numai lucruri preambalate. Poate că nu era chiar atât de bine pentru mediu, dar pentru liniștea ei era foarte bine.

Două pachete de roșii mici pe vrej, un castravete, patru avocado, un macrou întreg afumat, o pungă cu bomboane asortate și două borcane cu sos bearnez. A umplut mecanic coșul cu aceleași produse cu care îl umplea de obicei, de doi ani încoace, de când nu mai mânca paste, pâine și cartofi. Făcea câte o excepție uneori – prăjiturile ei preferate sau o brioșă –, dar nimeni nu era perfect.

Un kilogram de fileuri de pui, două borcane cu supă de carne și trei pachete de biscuiți Ballerina. Lapte, suc de fructe, ouă. Apoi s-a oprit. Avea tot? A citit repede lista și a dat mulțumită din cap, apoi a împins căruciorul către casa la care nu erau decât două persoane. Nu puteai s-o acuzi de nehotărâre – asta era sigur. Ar fi putut să facă o tură completă prin magazin cu ochii legați.

*

Noroc că locuiesc aproape, s-a gândit ea în timp ce încărca mâncarea în sacoșele din plastic. Așa se gândea de fiecare dată când se aproviziona. Dar, în cazul în care articulațiile aveau să-i dea de furcă mai târziu, n-ar mai fi putut să locuiască acolo. Era dureros să se gândească la asta, dar necesar. Apoi, icnind, Gloria a urcat și ultimele trepte. Își amintea de vremurile când urca două odată, fără să gâfâie când ajungea sus. Era înspăimântător să simtă cum corpul i se transformase atât de mult în doar zece ani. Dacă se gândea la cum îi bătea inima acum, înțelegea că era într-o condiție fizică mult mai proastă decât crezuse.

Când a intrat, a găsit-o pe Agnes făcându-și de lucru prin hol.

— Ești pe picior de plecare? a întrebat-o Gloria, lăsând sacoșele jos cu o bufnitură.

Agnes a încuviințat din cap, aranjându-și fularul în fața oglinzii.

— Da, Stefan se externează după vizita medicului, pe la douăsprezece, așa că trebuie să fiu acolo la timp.

Gloria a intrat în baie să se spele pe mâini și Agnes și-a luat geaca din cuier.

— De câte ori pe zi te speli pe mâini? Ești cel mai pedant om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Depinde ce fac, dar, dacă *tu* nu te speli pe mâini după ce-ai fost afară, atunci nu mai ai voie să locuiești aici, i-a strigat Gloria prin ușa întredeschisă.

Ea fusese întotdeauna cea mai îngrijită dintre ele două, deși nu știa de ce. Cu siguranță c-o imitase pe mama. Cu prosopul în mână, a deschis larg ușa și s-a uitat cu severitate la sora ei.

— Te asigur că mă spăl pe mâini, i-a comunicat Agnes, punându-și geaca pe ea. În altă ordine de idei, pot să spun că întâlnirea de azi cu Stefan n-o să fie chiar o plăcere.

S-a aplecat și și-a vârât picioarele în cizmele de iarnă.

— Dimpotrivă, o să fie îngrozitoare, a continuat ea, ridicându-se în picioare. E frig afară?

— Nu, nu e prea frig. Sunt cam zero grade. Poți să mă suni mai târziu. Sunt liberă între patru și șapte. Să nu-i spui nimic despre Christer. Promite-mi!

— Pot să-ți promit. Dar n-o să spun nimic doar pentru că mă gândesc la inima lui. Până una-alta, asta mi-e scuza. Nu-mi place să mint.

— Nu minți. Doar eviți să-i spui un anumit lucru.

— Și ăsta-i un fel de a vedea lucrurile, a comentat Agnes și a zâmbit amar. Ne auzim mai târziu.

*

Repetițiile au decurs, ca de obicei, fără incidente. Dominic se purta frumos, iar Sebastian părea obosit. S-a așezat deoparte, pe un scaun, și a dormitat timp de o oră, cât a durat scena la care el nu participa.

Curând aveau să ajungă la acea parte din operă în care Carmen îl respingea pe Don José. El o implora, dar ea îl refuza cu dispreț. José era un laș, iar ea îl dorea pe toreador.

Dacă toate zilele ar decurge așa, n-ar fi nicio problemă, s-a gândit Gloria, care plănuia să-și ia sandviciul și să se așeze în balconul care dădea către spațiul de repetiții. De acolo putea să vadă ce se petrecea pe scenă și, în același timp, să discute cu Agnes fără să fie deranjată.

Sora ei a sunat la patru fix, când Gloria urca scările.

— Gloria, draga mea, te rog, ai putea să vii aici la sfârșitul săptămânii? Nu mai rezist singură.

— E chiar așa de rău?

— Mult mai rău, i-a răspuns Agnes.

Gloriei i s-a părut că sora ei plângea.

— E mult, mult mai rău.

— Dar ce s-a mai întâmplat acum? Mă sperii când vorbești așa.

— Stefan nu mai vrea nici să vândă casa, nici să se despartă. A ajuns la concluzia că vrea să trăiască împreună cu mine pentru tot restul vieții.

A DOUĂZECI ȘI UNA ZI

Gloria începuse să ia mașina la serviciu. Era mai bine să stea acolo decât pe stradă, unde costa bani. Așa se gândise. Agnes îi spusese c-ar fi vrut să aibă garaj, dacă se muta în zonă, și poate că și Gloria ar fi trebuit să-și găsească unul. Își dorea din toată inima să-și păstreze mașina.

După premieră, peste o lună, avea să fie liberă vreo câteva zile pe săptămână și atunci nu voia să fie legată de oraș. A zâmbit și a mângâiat mașina pe capotă, înainte să deschidă portiera și să se așeze la volan. După ce a pornit motorul și și-a pus centura de siguranță, a ieșit din parcarea de pe strada Tjärhov și a continuat către strada Renstierna.

La ora respectivă, șiruri de copii se îndreptau către școala Katarina, unde Marcus studiase în primii ani. Fusese totuși o școală prea mare pentru un băiețel care voia să danseze, nu să se bată cu colegii ori să joace fotbal. De fapt, nu dimensiunile școlii contau. Poate că asta nu era decât o scuză, de care ea se folosise ca să evite concluzia că oamenii erau câteodată niște porci.

Ce se mai luptase cu școala aia! O treceau fiorii doar când se gândea cât de lipsiți de înțelegere fuseseră față de un copil care nu se încadra în normele lor. Spera că situația se îmbunătățise – doar trecuseră douăzeci și cinci de ani de când Marcus plecase la o altă școală.

La încrucișarea cu strada Folkunga a semnalizat dreapta. Avea încă timp și nu se simțea stresată, așa cum era câteodată. În sezoanele trecute avusese întotdeauna câte o operă nouă de repetat, dar asta era ultima la care se mai angaja.

Era ultimul act al Gloriei, ca prim-solistă a Operei din Stockholm. Poate cu timpul avea să-i vină cheful să participe la spectacole mai mici, dar în clipa aceea nu avea asemenea planuri. Mai întâi voia să termine cu *Carmen,* apoi voia să se bucure de un binemeritat an de pensie și abia după aceea să-și planifice restul vieții. Ca liber-profesionist putea să cânte oricât. Chiar și la operă, dacă așa avea să-și dorească.

Lista pe care o făcuse cu două săptămâni înainte nu era chiar atât de proastă. Putea să bifeze punctul care, în clipa aceea, era

cel mai important pentru ea, cel despre timpul petrecut cu Agnes. Gloria își iubea sincer sora, care fusese întotdeauna loială și onestă. Nepărtinitoare și plină de atenție. Niciodată nedreaptă.

Gloria voia s-o întrebe dacă și ea visa că, mică fiind, era părăsită. Visul ăla blestemat, care îi revenea mereu și pe care Gloria îl avea de atâția ani! Ciudat, mama era întotdeauna cea care o părăsea. Iar ea și mama fuseseră atât de apropiate! Agnes poate c-avea să spună ceva prin care s-o discrediteze pe mama. De-asta Gloria nici nu-i povestise până acum visul. Dar acum situația se schimbase. De data asta voia să audă ce avea de zis sora ei.

*

Agnes și Stefan se aflau în fața unei probleme complicate. *E minunat să fii singur și liber ca pasărea cerului,* s-a gândit Gloria, cotind către Gäddviken. Nicio relație nu reușise vreodată s-o oblige la ceva și nici în viitor asta n-avea să se întâmple. Chiar dacă nutrea un sentiment de dragoste pentru cineva, nu trebuia să accepte cătușele. Se legase o dată de cineva și totul se terminase catastrofal.

Ann-Charlotte a sosit în același timp cu ea.

— De ce sunt atâtea mașini aici? a întrebat ea când a ajuns-o din urmă pe Gloria, pe drum către intrare.

— Habar n-am, i-a răspuns Gloria.

A introdus codul și a deschis ușa.

— Vreau o cafea. Dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg, am băut lapte la micul dejun. Să-ți aduc și ție o ceașcă?

— Poți? Una neagră, te rog.

— Uite, ține-mi geanta, a zis Gloria și i-a întins colegei poșeta, apoi a pornit-o către salonul de cafea de la etaj.

Acolo erau o mulțime de oameni pe care nu-i cunoștea. S-a făcut cât mai invizibilă posibil și a încercat să se strecoare până la automatul de cafea, ca să nu deranjeze grupul care stătea acolo și vorbea.

— …conducere artistică, a auzit pe cineva spunând.

Știa că opera trebuia să numească un șef nou la ceva. Nu era interesată cine ce conducea, pentru că ăsta era ultimul ei spectacol. Până acum, conducătoarea artistică a operei fusese

chiar directoarea instituției, Marianne Sandén. Trecerea ei de la o activitate creativă, cea de cântăreață, la aceea de șef al unei mari opere, cu tot ce presupunea asta – reguli, regulamente și bugete limitate, cu care trebuia să jonglezi – o impresionase pe Gloria. Marianne ar fi putut să se pensioneze în postura de divă și să accepte câte un rol ca oaspete al unei alte opere, din când în când. Dar, în loc de asta, alesese postul de director.

Mulți dintre colegii Gloriei se implicau în tot ce se întâmpla la operă, dar ea nu avusese niciodată timp sau dispoziție pentru asta. La început, situația ei de mamă singură o făcuse să trateze cu prioritate alte lucruri. Și poate că nu s-ar fi implicat nici dacă ar fi avut timp. Alții fuseseră mult mai potriviți pentru asta decât ea. Ea își pusese tot sufletul și toată energia în rolurile pe care le interpretase. Atât fusese de-ajuns.

*

În pauză, Dominic s-a apropiat agale de ea. *Ar trebui să fie imposibil să aibă mobilitatea asta în șolduri la vârsta lui,* s-a gândit Gloria. Simțea c-ar fi fost îmbucurător pentru ea să-l vadă manifestând *ceva* care să-i trădeze vârsta, care să arate că trupul lui nu mai era în aceeași stare ca altădată. O șchiopătare, un abdomen proeminent, un popou aplatizat. Dar nu.

Toți oamenii au defecte, s-a gândit ea, în timp ce Dominic se apropia, *deci și el trebuie să aibă ceva care nu se vede.* Nu că și-ar fi amintit trupul lui ca fiind altfel decât perfect, dar... Trecuseră douăzeci de ani și ar fi trebuit să aibă cel puțin varice. Ori să sufere de impotență. Gloria i-a zâmbit când Dominic a ajuns în fața ei. Ultimul gând o înviorase.

— Cum se simte Stefan? a întrebat-o el.

— Bine, din câte se pare. Agnes l-a adus acasă ieri.

— Atunci ce faci la sfârșitul săptămânii? Te duci la ei sau putem să ne vedem?

— I-am promis lui Agnes să mă duc la ei.

— Aveți nevoie de ajutor la mutat? Sunt puternic, după cum vezi.

Dominic a zâmbit. Ah, zâmbetul ăla! Cald și sexy în același timp. Gloria nu mai văzuse un asemenea zâmbet la altcineva. Unul dintre bărbați s-a desprins din grupul de vizitatori și s-a apropiat de ei cu mâna întinsă.

— Max. Max Andersson. Sunt noul director artistic.

I-a scuturat energic mâna lui Dominic.

— E minunat să vă avem pe amândoi în rolurile principale. Întregul sezonul e vândut și vom continua și la toamnă. Am înțeles că niciunul dintre voi nu are un alt angajament atunci.

Dominic a luat-o pe Gloria pe după umeri și a strâns-o cu putere.

— Da, o să mai vedem. Gloria și cu mine s-ar putea să avem propriile noastre planuri, a spus Dominic râzând. Dar, sigur, putem să ne mai gândim. Tu ce zici, *darling?* a întrebat-o Dominic, strângând-o de umăr.

Gloria nu avea niciun chef să se certe în fața unui străin. Dar ce-l apucase pe Dominic?

— Sigur. Dă-ne timp să ne gândim, a răspuns ea dând din cap, cu un zâmbet forțat.

A încercat să facă un pas, dar era strânsă ca într-o menghină.

— Sper că înțelegi: soția mea și cu mine avem de recuperat mulți ani, a continuat Dominic, și niciunul dintre noi nu vrea să aștepte prea mult înainte să începem o viață nouă.

A sărutat-o pe păr, iar Gloria n-a mai îndrăznit să se miște. Însă după aceea avea el să vadă! Ce minciuni răspândea? Ar fi trebuit să priceapă că era o adevărată nebunie să-i spună asemenea lucru unui șef, care *abia aștepta* să facă publicitate pentru spectacol. Un șef care acum arăta ca și cum i s-ar fi servit homari, când el ceruse macrou în sos de tomate.

— N-am știut. E o informație minunată și, în cazul ăsta, înțeleg. Și, desigur, putem să așteptăm o săptămână, dar apoi ar fi bine să-mi spuneți ce-ați hotărât.

Gloria s-a răsucit și s-a eliberat din strânsoarea lui Dominic.

— *Soția mea și cu mine?* a șuierat ea printre dinți, imediat ce directorul artistic s-a îndepărtat și nu mai putea să-i audă.

— Da.

— Nu ești în toate mințile? Nu suntem căsătoriți, a fost o prostie să-i spui asta unui individ care are legătură cu presa.

— *Darling,* bineînțeles că suntem căsătoriți.

— Ce vrei să spui?

— Că nu ne-am despărțit niciodată.

— Șșșt, a șuierat ea, uitându-se în jur. Vino-ți în fire! Sigur că suntem despărțiți. Dar nici asta și nici că am fi căsătoriți nu sunt

lucruri despre care să vorbim. Nu-i așa? A fost singura noastră înțelegere, când ne-am despărțit.

— Îmi pare rău, dar nu suntem despărțiți. Am avut nevoie de un act de identitate de la administrația financiară și atunci am văzut. Ai uitat să trimiți hârtiile atunci, demult.

— E cea mai mare prostie pe care-am auzit-o vreodată, a răbufnit Gloria furioasă. Bineînțeles că nu-i adevărat!

— Ba da, sună-i și-o să te convingi. Tu ai vrut să divorțăm, nu eu. Urma să trimiți o confirmare după o jumătate de an, dar n-ai mai trimis-o niciodată. Deci n-a existat niciun divorț.

Dominic a zâmbit larg.

— N-am semnat niciodată un contract de căsătorie cu separație de bunuri, pentru că amândoi eram atât de săraci. Deci tot ce e al tău este în continuare și al meu. Acum mă gândesc să mă mut în jumătatea mea de apartament de pe strada Östgöta, a spus el mângâindu-i mâna, pe care ea și-a retras-o imediat.

— Glumești, nu-i așa?

— *No, my darling.* Ți-am spus doar că suntem din nou tu și eu.

— Gloria și Dominic, în scenă! a strigat Denise, făcându-le semn cu mâna.

— Vino! E rândul nostru, micuța mea doamnă, i-a șoptit Dominic.

Gloria a scuturat din cap. Nu-și mai amintea nici măcar ce trebuia să cânte. Și era vineri seara. Trebuia să aștepte încă două zile până putea să sune la administrația financiară, să întrebe dacă tot ce spunea el era adevărat.

Sigur că trimisese hârtia.

Dacă ar mai fi fost căsătorită, ar fi trebuit să știe.

— Gloria, Dominic, acum! a strigat Denise nerăbdătoare.

Gloria a tras adânc aer în piept și l-a privit pe Dominic.

— Presupun că trebuie să mergem.

*

Nu avusese intenția să-i spună, dar văzuse că șeful cel nou o sorbea pe Gloria din priviri. Dominic se simțise alunecând în acea stare în care nu mai putea să-și controleze gelozia.

Gloria *era* soția lui, iar ceilalți bărbați trebuiau să se abțină de la a o mai privi în felul ăla. În cazul în care căsătoria avea să mai țină și după ce ea aflase cum stăteau lucrurile.

Trebuia s-o facă să-și aducă aminte ce existase între ei înainte de plecarea lui în Anglia. Dar cum?

A DOUĂZECI ȘI DOUA ZI

— Îl salut pe Stefan când ne întoarcem în casă, i-a spus Gloria lui Agnes când s-au întâlnit lângă mașină.

Hotărâseră să facă mai întâi o scurtă plimbare și să vorbească în liniște.

Era ger și Gloria se lovea ușor cu pumnii să se învioreze și să se încălzească. Căile ei respiratorii puteau să sufere de pe urma atmosferei reci, dar o plimbare de câteva minute nu-i strica.

— Oricum doarme. Slavă Domnului, Edwin vine încoace după-amiază. Pot să joace șah împreună sau să facă altceva, i-a răspuns Agnes. Ne plimbăm puțin pe Strandpromenaden[43]?

— Absolut.

Un timp au mers tăcute. Gloria nu era în stare să înceapă o discuție despre propriile ei probleme. Acum trebuia să se concentreze pe cele ale lui Agnes și s-o ajute să și le rezolve. Și așa, cu ale ei nu putea să facă nimic până la începutul săptămânii următoare. Dacă se dovedea că era încă măritată cu Dominic, nu avea decât să trimită alte documente de divorț, cât mai repede posibil.

Dominic părea să privească situația relaxat și atunci nici ea nu avea motive să se aprindă prea tare. Era doar un lucru practic, ușor de rezolvat – dacă situația stătea așa cum îi spusese el. Nu trebuia să facă din țânțar armăsar.

— Deci? Ce se întâmplă? a întrebat-o pe Agnes.

— De fapt, nu știu, totul se învârte în capul meu, i-a răspuns Agnes lovind o piatră cu piciorul.

Zăpada se topise, dar se anunțau alte ninsori în săptămâna care urma.

Gloria îi rezista iernii, dar atât. Agnes, dimpotrivă, ca o pasionată de sport și de activități în aer liber ce era, participa la Vasaloppet[44], lua în piept pantele alpine abrupte și visa să urce pe Everest.

— Și Stefan ce spune?

---

[43] Loc de plimbare pe malul lacului în Sigtuna, lângă Stockholm (n. tr.).

[44] Competiție anuală tradițională de schi-fond (n. tr.).

— El pare proaspăt îndrăgostit atât de casă, cât și de mine. Nu știu ce s-a întâmplat. O *experiență la limita dintre viață și moarte,* zice el, iar acum vrea ca toată lumea să simtă la fel.

— Și tu ce simți? Christer, vino și ia-mă?

Gloria a izbucnit în râs.

Agnes s-a oprit brusc.

— Asta n-a fost o glumă prea inspirată. Nu mi-e ușor și, dacă nu poți să mă asculți sau nu poți să mă iei în serios, atunci ar fi mai bine să te întorci acasă. N-am chef de genul ăsta de glume.

— Iartă-mă, ai dreptate! Chiar vreau să-mi spui ce simți. OK?

— Nu vreau să rămân în relația asta, i-a declarat Agnes.

— Lui Stefan i-ai spus?

— Nu, nu încă. Dar trebuie să-i spun, pentru că doar gândul și mă sufoc. Nici măcar propria mea casă nu-mi mai place. Și cu doar câțiva ani în urmă o iubeam, a continuat Agnes, întorcându-și fața către lac. Cum pot să mă gândesc că nu sunt mulțumită? Mi-e rușine, Gloria, doar am tot ce-mi doresc.

— Dar dacă nu ești fericită…

— Dar ce m-ar face fericită? Ce nu înțeleg? E ca și cum nu m-aș mai cunoaște deloc, și asta îmi dă fiori. Nu Stefan e de vină, tu îl cunoști, e un om admirabil. Dar e ceva care zace în mine.

— Poate că n-ar trebui să uităm că doar cu o săptămână în urmă erați înțeleși să vă despărțiți și, dacă acum nu mai sunteți, asta se datorează doar faptului că el s-a îmbolnăvit. Tu nu trăiești ce trăiește el.

— Aș gândi altfel dacă aș trăi ce trăiește el?

— Poate că n-ar trebui să gândești deloc. Simți ce simți. Eu nu cred în rostul gânditului. Simte și fă, asta e filozofia mea.

— A ta, da, dar nu și a mea, a zâmbit Agnes.

— Poate c-ar trebui să ne dăm puțin una după cealaltă. Știu că, orice-aș spune, am nevoie de înțelepciunea ta. Și cred că am dreptate când spun că ar trebui să simți mai mult decât acum.

— Dar îți spun doar că *simt* că nu mai pot să stau aici.

— Da, dar încetează să te mai gândești atât la motivul pentru care simți asta. Pur și simplu, ai terminat-o cu viața asta. Ți se pare chiar atât de ciudat?

*

— Ciocolata caldă?

Agnes a întins degetul arătător către firma cafenelei.

— Doamne, ce bună!

Câteva clipe mai târziu, Gloria își savura brioșa cu frișcă, pe care o luase în mână. Sora ei folosea lingurița și dăduse la o parte toată frișca.

— Tot timpul ții cură de slăbire? a întrebat-o Gloria interesată.

— Niciodată, dar nu sunt amatoare de frișcă. Am fost eu vreodată?

— Nu știu, i-a zâmbit Gloria. Sinceră să fiu, nu-mi amintesc prea multe lucruri din copilăria noastră. Tu-ți amintești? a întrebat ea, întinzându-și lingurița către farfuria lui Agnes și luând de acolo o porție de frișcă.

— Da, destul de multe.

— Mai multe decât faptul că mama era nedreaptă cu tine?

— Da. Că erai bijuteria de preț a mamei îți amintești chiar și tu. Dar eu îmi amintesc și școala, și prietenii, și alte lucruri din astea.

— Eu, nu. Lena și cu mine ne-am împrietenit devreme, restul întâmplărilor din acei ani sunt ca în ceață. Până unde se întind amintirile tale? Ale mele, cele mai vechi, sunt de când aveam 8 ani. Cred.

— Sau trei ani? De când ai venit în Suedia.

— Nu, abia dacă împlinisem un an.

— Nu, nu-i adevărat.

Agnes a scuturat din cap.

— Împlineai trei.

— Cum de știi tu asta, dacă nici măcar eu nu știu? Tu nici nu erai în plan pe vremea aia.

— Mi-a spus tata.

Agnes și-a coborât privirea.

— Mie, niciodată. Și ce-a mai zis? Povestește-mi!

Gloria a tras farfuria lui Agnes în fața ei și-a început să mănânce frișca rămasă.

Agnes părea încurcată.

— Nu putem să revenim la căsnicia mea?

Ce ciudat! Gloria știa că Agnes nu încerca niciodată să iasă dintr-o situație înainte de a o lămuri, dar acum exact asta făcea.

— Termină! Ce-a zis tata despre venirea noastră în Suedia? Cu mine n-a vorbit niciodată despre asta. Știu doar că s-au întâlnit în Spania și s-au îndrăgostit unul de celălalt. Mama mă

avea pe mine, iar un tată nu exista nici măcar în hârtii. N-a fost ușor să fim scoase din țară, iar familia mamei n-a fost chiar încântată. Dar am reușit, iar apoi ai venit și tu. Și – Abracadabra! – am devenit o familie.

— Mm… Sigur. Așa a fost. Acum vreau să vorbim despre mine. Ce-ar trebui să fac?

Gloria a privit-o cercetător. Agnes îi ascundea ceva, era clar ca lumina zilei, dar Gloria a hotărât să lase problema asta pentru altă dată. Agnes era concentrată pe rezolvarea problemelor ei din căsnicie.

— Nu știu cum ai putea să rămâi, dacă în inima ta te-ai hotărât. Trebuie să vorbești cu Stefan.

— Stefan trebuie să evite acum orice, a șoptit Agnes. Situația asta n-o să se sfârșească deloc bine.

*

Ceva mai târziu au venit în vizită cumnatul și cumnata lui Agnes. Gloria s-a urcat în mașină și s-a întors în Stockholm. Se înțeleseseră ca Agnes s-o sune dacă avea nevoie de ea.

Gloria nu mai avusese putere să se prefacă politicoasă și veselă. Avea nevoie de liniștea de acasă. Se gândea ca restul serii și în toată ziua următoare să nu mai scoată niciun cuvânt. Voia să citească biografia lui Dominic. Dacă el scrisese acolo că erau căsătoriți? Ar fi trebuit să rămână secretul lor, nici măcar familiile lor nu știau nimic. Așa hotărâseră, de comun acord, dar acum totul era ușor de verificat, doar cu un clic pe internet, și Gloria a înțeles că oricine putea să afle oricând care era starea lor civilă. În cazul în care era adevărat ce-i spusese Dominic și ei încă erau căsătoriți.

El refuzase să semneze documentul – își amintea. Dar oare și ea omisese să trimită după șase luni, cât avuseseră timp de gândire, confirmarea? Își amintea că fusese important să facă asta, dar nu și dacă o făcuse sau nu.

Trebuia să aibă răbdare și să aștepte, deși răbdarea nu era punctul ei forte. Trebuia să spele rufele și să facă totuși curățenie prin casă și, dacă se apuca de asta imediat, gândurile aveau să i se împrăștie, cel puțin pentru câteva ore. Era sâmbătă seară și spălătoria comună era liberă. Nu s-a mirat când se programase pentru ultimul interval din seara aceea,

între șapte și zece. Oamenii obișnuiți își trăiau viața în zilele libere de la sfârșitul săptămânii, nu spălau rufe.

Trei ore mai târziu era gata și, când a intrat în apartament cu rufele spălate și uscate, s-a apucat imediat să le sorteze. A deschis ușile șifonierului și s-a gândit că nu mai aruncase de mult hainele pe care nu le mai purta și c-ar fi fost cât se poate de potrivit să facă asta acum, când voia să-și țină mintea ocupată.

A început să arunce pe podea haină după haină.

Când făcuse asta ultima dată? Rochia asta n-o purtase de vreo cinci ani. Și puloverul ăsta verde, de ce-l păstrase? Sau de ce îl cumpărase? Avansa tot mai adânc în garderob și mormanul de lucruri, pe care se hotărâse să le doneze unei organizații de caritate, tot creștea. În fundul dulapului se aflau o pereche de jeanși de copil și o cămașă la fel de mică.

A zâmbit și s-a așezat pe marginea patului cu cele două lucruri alături. Marcus avea acum 33 de ani. Hainele acelea erau atât de vechi! Le primise de la mama și de la tata.

Altfel lui Marcus nu i se cumpăraseră multe lucruri noi. Gloria nu avusese bani. Abia după ce se angajase la operă situația ei financiară se mai ameliorase. Înainte de asta, mama și tata o ajutaseră când trecea printr-o criză. Dar ea nu-i rugase niciodată. Mai bine-ar fi stat nemâncată o zi întreagă. În schimb, nu refuzase niciodată banii pe care ei i-i dăruiseră lui Marcus.

Lacrimi blestemate! De cele mai multe ori se gândea liniștită la el, dar acea vulnerabilitate, care se instalase în jurul micii lor familii, când el era doar un băiețel, o ardea încă.

Nu știa cât își dăduse el seama de situația lor grea. Marcus îl avusese pe tatăl lui, împreună cu care petrecea mult timp, dar Gloria își amintea cât de dureroasă fusese plecarea lui Dominic la Londra.

Marcus, care atunci avea 13 ani, fusese singurul în fața căruia nu putuse să rămână demnă. Nu-i explicase de ce era tristă și încercase să-și rețină lacrimile, când el intra în cameră. Dar Marcus înțelesese. Într-una dintre zile, când ea își motivase starea proastă printr-o durere de stomac, băiatul îi zâmbise și, ghemuindu-se lângă ea, pe canapea, îi spusese:

— Eu înțeleg, mamă.

Atunci hotărâse că, pentru nimic în lume, Marcus nu trebuia să-și mai vadă vreodată mama atât de căzută ca atunci. De

atunci, în viața ei încetaseră să mai existe și alți bărbați. Fusese o hotărâre *foarte* înțeleaptă.

De atunci, ea fusese scutită de alte dureri, iar Marcus avusese o mamă veselă.

Gloria s-a ridicat de pe pat. Restul lucrurilor pe care le păstrase din copilăria lui Marcus erau împachetate în cutii stivuite în șifonierul mare din hol, dar pe astea voia să le vadă câteodată, chiar dacă nu-i mai spuneau altceva decât că îmbătrânea. Le-a pus la loc zâmbind.

Dimineață, când vorbise cu Marcus, hotărâseră ca el să vină în Stockholm, împreună cu Bill, în ziua dinaintea premierei. Își luase liber de la teatru și era entuziasmat de perspectiva de a o vedea cântând din nou împreună cu Dominic. La rândul ei, Gloria abia aștepta să-și îmbrățișeze fiul, pe care nu-l mai văzuse de mult.

A închis ușile șifonierului. Cât era ceasul? Promisese s-o sune pe Agnes. La naiba! Acum cu siguranță că sora ei se culcase. Gloria s-a grăbit către hol, unde-și lăsase telefonul.

Când l-a deschis a văzut că-l uitase pe vibrație, de când fusese în Sigtuna, și că primise câteva sms-uri fără să le audă. Nimic de la Agnes. Doar de la Dominic și de la Sebastian.

Acum își amintea că fusese Ziua Tuturor Inimilor[45].

A DOUĂZECI ȘI TREIA ZI

Agnes abia s-a dat jos din pat, recunoscătoare că totuși avea propriul ei dormitor. De cele mai multe ori, orarul ei de lucru nu corespundea cu cel al restului familiei și era important ca toată lumea să poată să se odihnească. Când hotărâseră să se despartă, ea se mutase în alt dormitor. Acum era șapte dimineață și spera că Stefan și băieții dormeau. Voia să fie singură în bucătărie, înainte să se confrunte cu acea zi de duminică.

Christer o sunase în seara precedentă, iar ea decuplase telefonul, înainte ca Stefan să reacționeze la semnalele lui. Rușinea îi ardea în permanență obrajii. Reușise să ajungă în situația de a nu fi sinceră față de cineva.

Se gândea să-l sune înapoi în acea după-amiază și să-i spună adevărul. Nu avea niciun motiv să-l mintă și, în clipa aceea, nici nu voia să se mai vadă cu el.

---

[45] Corespondentul suedez al Zilei Sfântului Valentin (n. tr.).

Mai întâi trebuia să treacă de perioada concediului medical al lui Stefan.

Și să se ferească de noua lui aplecare către duioșie.

De când venise de la spital, cu patru zile înainte, căutase tot timpul să se apropie de ea. Voia s-o îmbrățișeze, s-o țină în brațe, s-o mângâie. Ca pe vremuri, când fuseseră proaspăt îndrăgostiți – minus sexul. Asta încă nu avea voie să facă – slavă Domnului! Niciun efort fizic. Nimic stresant. Agnes încercase să-i evite manifestările tandre. Îi spusese că nu era pregătită pentru asta – ceea ce era adevărat. Și, din fericire, el păruse să înțeleagă că, pentru ea, situația evolua prea rapid.

Lui Agnes îi era dor să meargă la serviciu. Pentru că acasă nimic nu era așa cum își închipuise. Avea nevoie de siguranța pe o simțea la bordul unui avion. De listele pe care le bifa. De colegii în uniforme.

Băieții se mutaseră două zile la Stefan, ca ea să poată să lucreze de marți până joi. Apoi avea să ia o hotărâre cu privire la viitor. Să-l lase singur pe Stefan nu era posibil. Pe de o parte, doctorii spuseseră că trebuia să existe cineva care să stea permanent cu el. Pe de altă parte, Stefan voia să aibă companie tot timpul. Nu se simțea în siguranță când era singur, iar Agnes înțelegea asta.

Dar *ea?*

În zilele alea ar fi trebuit să aibă loc vizionările pentru vânzarea casei. Iar ea ar fi trebuit să-și caute un apartament în Söder – ceva ce-și dorise atât de mult. Purta de mult în ea visul unei noi vieți și nu rezista să vadă cum ușile i se închideau acum în nas.

În clipa aceea nu avea de ales, dar, când Stefan avea să se întoarcă la serviciu, Agnes se gândea să reia vechea discuție. Până atunci însă trebuia să încerce să accepte situația. Nu și încercările lui de apropiere – lor nu putea să le cedeze silit. Dar trebuia să accepte să mai locuiască în Sigtuna încă o vreme.

S-a uitat pe fereastra bucătăriei. Începuse să se lumineze mai devreme. Pe peluză se mai zărea câte o moviliță de zăpadă, rămasă după ultima ninsoare din acea săptămână, dar ploaia spălase aproape totul. Era o vreme capricioasă. Se întreba dacă Stefan avea să mai poată să se ocupe de tunsul ierbii. Nu c-ar fi trebuit să-i pese de asta. Până la vară, casa avea oricum să fie vândută.

Mai erau încă trei luni până în mai. Doctorul recomandase trei săptămâni de odihnă totală, apoi o revenire treptată la lucru. În mai, Stefan ar fi trebuit să fie complet refăcut.

— Agnes! s-a auzit de la etaj. Agneeees!

— Vin acum!

S-a ridicat și s-a apropiat încet de chiuvetă. Și-a lăsat ceașca de cafea și a luat una curată din mașina de spălat vase. Cafeaua din filtru era caldă încă. Stefan voia și lapte, așa că i-a turnat câteva picături în ceașcă, înainte de a o umple cu cafea. Dacă voia de mâncare, nu avea decât să coboare în bucătărie. Îi făcea bine să se dea jos din pat – așa îi spuseseră doctorii, la spital.

— Bună dimineața, a zis ea deschizând larg ușa, care nu mai era niciodată complet închisă, de când Stefan se întorsese acasă.

Înainte stătea practic tot timpul încuiată. Sau ei așa i se păruse.

— Mulțumesc, a spus el și s-a ridicat în pat. Mi-era poftă de-o cafea! Și de tine, a adăugat Stefan zâmbind. Știu că nu-ți place să spun asta, dar nu pot să mă abțin.

Agnes a pus ceașca pe noptieră și s-a așezat pe marginea patului.

— Da, e, fără îndoială, puțin altfel. M-am gândit la asta când am intrat.

— La ce te-ai gândit?

— Că acum o săptămână ușa asta era încuiată, cu tine înăuntru. Ai încetat să mai vorbești cu mine.

— Știu. Dar e adevărat ce se spune, că, atunci când ți se întâmplă ceva rău, începi să vezi lucrurile într-o altă lumină.

— Problema noastră e că doar tu ai fost bolnav. Eu sunt aceeași de săptămâna trecută.

Stefan s-a întins după ceașcă și a luat o înghițitură, apoi a așezat-o la loc.

— Ce înseamnă asta? Că vrei să continui cu planurile de despărțire?

Agnes a făcut un efort de voință, pentru că altfel ar fi strigat din răsputeri: *DA, vreau!*

— Sunt nelămurită, a spus ea.

Desigur, nu era o minciună. Noul lui fel de a se purta o amețea, chiar dacă ea știa ce-și dorea.

— Într-un fel, și eu sunt, a spus Stefan. Nu m-am considerat niciodată un sentimental, iar acum simt o grămadă de lucruri pe care nu le-am mai simțit.

Odată, demult, fuseseră cu-adevărat îndrăgostiți unul de celălalt, dar niciunul nu-și exprimase dragostea în multe cuvinte. Petreceau mult timp unul cu celălalt, se mutaseră împreună destul de repede și, după doar un an, Stefan o ceruse de soție. Că, după aceea, căsătoria nu se mai oficiase era altceva. Motivele fuseseră de ordin practic – de exemplu, costurile. În plus, nu avuseseră nevoie de hârtii ca să-și pecetluiască dragostea. Amândoi fuseseră de acord cu asta. Cu copiii așteptaseră până-și terminaseră studiile, dar, după doi ani de serviciu la SAS, Agnes considerase că venise momentul potrivit. Ca orice altceva în viața lor, și asta fusese ușor. Mai întâi apăruse Edwin, apoi Erik – exact așa cum plănuiseră. Și așa arătase viața lui Agnes până acum. Simplă. Practică. Fără complicații. Și tot așa crezuse c-aveau să se și despartă.

— Mă sperie tot ce simți tu acum, a spus ea rar.

— Și pe mine, a zis Stefan. Și nu pretind să simți și tu la fel, dar te rog să-mi dai o șansă. Dacă vrei să ne despărțim, așa o să facem, dar te rog să te gândești la tot încă o dată. Înainte să vindem casa asta frumoasă.

— Mama! Tata! s-a auzit de jos.

— Suntem aici, în camera lui tata.

Edwin a apărut în ușă.

— ’neața! Cum te simți? l-a întrebat el pe Stefan.

— Bine! Luăm micul dejun?

Agnes s-a ridicat, iar Stefan a urmat-o, întinzându-se leneș și îmbrăcându-și halatul de casă, asortat cu pijamaua.

— Trezește-l pe Erik, te rog. Eu pregătesc masa, a spus Agnes, bucuroasă că avea ceva de făcut.

Gloria avusese dreptate. Pijamaua era într-adevăr moartea pasiunii.

*

După micul dejun a ieșit la o plimbare. Când a ajuns destul de departe de casă, și-a scos telefonul. Nu era o convorbire pe care o aștepta cu nerăbdare.

— Bună, Christer! Agnes sunt.

*

Când s-a întors, o oră mai târziu, în casă era liniște. Cel mai probabil, se culcaseră din nou cu toții. Așa făceau mereu când băieții încă locuiau acasă. Agnes îi trezea devreme, cu micul dejun pregătit, apoi se duceau din nou în paturile lor. Agnes și Stefan, ca să dezlege cuvinte încrucișate, băieții, ca să-și continue somnul.

A urcat în vârful picioarelor scara și, când a trecut pe lângă camera lui Stefan, a văzut că ușa era închisă. L-a auzit vorbind încet înăuntru. S-a oprit.

— Nu, din păcate, nu mai pot, Kerstin.

Deși șoptea, Agnes auzea ce spunea.

— Trebuie, pur și simplu, să terminăm aici. În clipa asta nu vreau decât să mă concentrez pe mine și pe Agnes.

Nu, voia ea să strige. *Ia-o pe Kerstin!*

Se părea că nu era singura care se comportase ușuratic. De ce nu voia Stefan să rămână împreună cu Kerstin? Asta ar fi rezolvat toate problemele.

Simțea că se sufoca.

Ea voia, de fapt, să se mai vadă cu Christer. Gândul la el îi dădea o stare de înfrigurare. Numai fizic, până una-alta. Dar nu așa era întotdeauna la început? Voiai să fii aproape de celălalt. Să-l atingi. Să-l mângâi și să-l săruți. Agnes nu crezuse niciodată că putea să simtă lucrurile astea cu o asemenea intensitate. Era la fel ca atunci când, tânără fiind, se îndrăgostise întâia dată. Dar trăia de treizeci de ani într-o relație de concubinaj și nu putea să facă abstracție de asta, chiar dacă, în clipa aia, ar fi avut nevoie de o baghetă fermecată, cu care s-o facă să dispară.

— Eu și soția mea suntem total de acord. Dacă tu nu știi ce vrei să faci, te înțeleg. Dar nu vreau să te întâlnesc în baza unei asemenea premise. Poți să mă suni, dacă vrei să ne întâlnim ca între prieteni, la un prânz, dar nimic mai mult. Îmi place de tine, Agnes.

Vocea întunecată a lui Christer era extraordinar de atrăgătoare. Numai gândul la ea și-i dădea fiori.

Agnes nu-l blamase pe Stefan. Îi spusese că era nesigură de sentimentele ei acum, după boala lui Stefan.

Dar era într-adevăr nesigură?

Agnes a auzit cum ușa lui Stefan s-a deschis și, imediat după aceea, el a ciocănit încet în ușa ei.

S-a prefăcut că n-auzise.

Kerstin, vino și salvează-ne, s-a gândit ea și și-a tras plapuma peste cap.

A DOUĂZECI ȘI PATRA ZI

Căsătorită.

Era, într-adevăr, căsătorită.

Cu o seară înainte intrase pe pagina Administrației Financiare și văzuse că putea să găsească singură informațiile care o interesau, dacă se legitima cu ID-ul bancar.

Tot de acolo putea să comande și actele de divorț. Și să obțină o dovadă de identitate.

În ceea ce o privea, totul era gata. Dominic trebuia și el să-și procure aceleași documente. Lucru pe care i l-a comunicat când s-au întâlnit în salonul de cafea, înainte de repetiție.

— Eu nu vreau să ne despărțim, i-a spus el liniștit.

— Termină, i-a replicat ea cu voce obosită. Nu sunt în stare nici măcar să aud asta. Agnes trece prin aproximativ același lucru acum, cu Stefan, iar ei au *trăit* totuși împreună treizeci de ani, așa că de gluma asta ai putea să mă scutești. Ai grijă și fă rost de acte. Eu le-am comandat pe ale mele ieri și cred c-o să-mi ajungă chiar mâine în cutia poștală.

— Cinci întâlniri, a zis Dominic.

— Cinci ce?

— Întâlniri. Tu și cu mine. Dacă după aceea tot o să vrei să te desparți de mine, o să-mi dau și eu acordul.

— Asta se numește șantaj.

— Poți să-i spui și-așa. Eu consider că e o ocazie minunată să petrec câteva ore plăcute cu tine.

— Chiar dacă știi care e dorința mea?

— Da, dar cred că și tu o să înțelegi ceea ce eu am înțeles de mult. Noi doi ne aparținem unul celuilalt.

Gloria a făcut un mic calcul. Ce însemna o întâlnire? Un prânz în doi? În cazul ăsta, puteau să ia prânzul împreună toată săptămâna și cu asta putea să scape de problemă.

— Dar eu hotărăsc ce vom face, a spus el repede, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Gloria și-a pus mâinile în șolduri.

— OK. Fără trucuri. Fără minciuni. Cinci întâlniri, apoi divorțul.

— Dacă după cinci întâlniri o să mai vrei asta.

— O să mai vreau și poți să comanzi deja actele, să fie pregătite pentru semnat, a spus ea în clipa în care Sebastian a intrat în salonul de cafea. Sebastian, luăm cina aia odată?! De când o tot aștept! a schimbat macazul Gloria, tratându-l pe Sebastian cu unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale ei.

Apoi s-a întors din nou către Dominic.

— Și eu pot să joc jocul tău, a spus ea dulce.

Sebastian nu înțelegea un cuvânt în suedeză și zâmbetul lui larg îi spunea Gloriei că nu era conștient de tertipul ei, de faptul că se folosea de interesul lui față de ea. Gloria se simțea puțin vinovată. Pe de altă parte, o să aibă grija ca acea cină să se întâmple.

— *Ma chérie,* bineînțeles c-o să luăm cina împreună! Vino! Hai să vorbim despre asta! a spus el, adresându-i lui Dominic un zâmbet triumfător.

I-a oferit Gloriei brațul, iar ea i l-a luat, apoi a plutit afară din cameră alături de Sebastian.

Un exercițiu simplu de matematică îi spunea că despărțirea de Dominic avea să meargă mai repede în felul ăsta, în cazul în care accepta copilăria cu cele cinci întâlniri. După premieră, interesul pentru revenirea lui în Suedia avea să ajungă la apogeu, circul urma să fie în plină desfășurare.

Când asta avea să se întâmple, n-avea să mai existe nicio dovadă că, din punct de vedere juridic, își aparțineau unul celuilalt.

*

Era ultima săptămână de repetiții la actul al doilea și toată lumea era în culmea entuziasmului. Totul mergea ca pe roate. Sufleorul era la fel de activ ca de obicei, chiar dacă lucrurile se desfășurau așa cum trebuia, și Denise declara că nu existase niciodată o mai bună constelație de cântăreți decât aceea pe care o alcătuiau cei de acum.

— Spectacol de artificii, striga ea după duete.

Gloria o înțelegea. Simțea ea însăși încărcătura de pe scenă. Charisma lui Dominic avea și energie erotică. Sebastian era un

mânz șarmant, în schimb Dominic părea un armăsar negru, sălbatic.

Extrem de periculos și foarte greu de strunit.

Putea să reziste celor cinci întâlniri, dacă găsea atitudinea potrivită ca să-l țină la distanță. Dominic avea de gând să obțină, pe rând, câte o cincime din bunăvoința ei, dar ea îi cunoștea tacticile.

Când privirile li s-au întâlnit pe scenă, Gloria s-a gândit că să-l facă gelos pe Dominic nu era o strategie bună. Trebuia să-și amintească să nu se mai uite în ochii lui niciodată. Privirea lui arzătoare îi anihila instinctul de apărare și, dacă nu se ferea, Gloria avea să ajungă să-l *roage* să facă din nou dragoste cu ea. Trebuia să se concentreze pe alte zone ale feței lui – pe nas, urechi sau poate pe obraji.

Ochii erau teritoriu interzis, iar ea trebuia să rămână în afara câmpului de forță al lui Dominic.

*

A oftat ușor văzându-l pe Sebastian cum se apropia de masa ei cu tava de mâncare în mână. De fapt, voia să fie singură, dar, în cazul ăsta, ar fi trebuit să aleagă un alt restaurant decât cel de la sala de repetiții. Singură avea să fie abia acasă, în apartamentul ei.

— Sâmbătă, *chérie?* Luăm cina la Grand?

Sebastian s-a așezat lângă ea și și-a lipit coapsa de a ei.

Gloria s-a dat cu câțiva centimetri mai încolo.

— E o cină, Sebastian. Nimic altceva.

El a zâmbit, ca și cum n-ar fi înțeles ce-i spusese ea.

— Sâmbătă. Tu și cu mine. S-ar putea să fie o noapte lungă.

Nu avea rost să-i mai răspundă. A văzut-o pe Ann-Charlotte și i-a făcut semn să vină să se așeze la masa lor.

Ann-Charlotte i-a zâmbit timid lui Sebastian.

— Se poate?

— Bineînțeles, ia loc, a invitat-o el și a ajutat-o să-și pună tava pe masă.

Curând la masa lor s-au mai așezat și alți cântăreți. În scena următoare, un locotenent îi făcea curte lui Carmen, iar Don José, care era un simplu soldat, avea să cadă pradă unei crize de gelozie.

E aproape ca în realitate, s-a gândit Gloria. Le-ar fi strâns cu plăcere de gât pe femeile care îi făceau ochi dulci lui Dominic – dar asta fusese demult. Acum nu mai avea asemenea sentimente. De gelozie puteai să scapi. Ea însăși era dovada vie.

Pe vremuri, Gloria considerase că amenințările lui de a lua la bătaie pe oricine îndrăznea măcar să se uite în direcția ei erau o dovadă de iubire. Nu i le luase niciodată în serios, nu avusese nevoie. Gloria nu vedea pe nimeni în afara lui, iar prima lui izbucnire nu făcuse decât s-o excite atât de tare, încât aproape că smulsese hainele de pe el.

Făcuseră sex peste tot. Afară, când vremea le permisese, și la operă, când primiseră cabine proprii. Pe vremuri, făceau dragoste brutal, când se certau, și infinit de duios, după ce se împăcau. Ea putea să-i dea de înțeles doar cu o ușoară mișcare a capului că avea chef. El era mereu dispus.

— La ce te gândești, *chérie?* Pari să fii în cu totul altă parte, a spus Sebastian.

Să facă dragoste cu el, după ce Dominic plecase în Anglia, fusese relaxant, pentru că actul fusese lipsit de pasiune. Or, tocmai de asta avusese ea nevoie atunci. Era sătulă de sentimente mari și puternice. Când înțelesese că Sebastian avea și alte femei, nu fusese geloasă și-i fusese ușor să pună punct relației. După aceea nu se mai gândise nicio secundă la el – până acum, când se reîntâlniseră.

Adevărul era că, după Dominic, nimic nu se mai apropiase de ceea ce fusese între ei, iar ea era recunoscătoare pentru asta.

La început, să-și piardă cu totul controlul asupra sentimentelor fusese excitant. I se păruse palpitant să nu știe în ce direcție se îndrepta relația cu el. Dar, când se îndrăgostise de el, devenise prea vulnerabilă, prea speriată că el n-avea să reziste, prea conștientă de propriile ei defecte, pe care nimeni nu i le suporta, și totul devenise dezagreabil.

Nu întâlnise niciodată un bărbat care să înțeleagă că o femeie voia să fie liberă *și,* în același timp, să fie iubită.

Bărbații, chiar și cei pe care-i întâlnise după Dominic, vruseseră s-o închidă într-o colivie. Iar ea trebuia să hotărască singură cum voia să trăiască, ce voia să facă, să gândească și să creadă.

Așa că nu mai căutase compania nimănui.

Dar îi fusese dor de el.

— Sunt aici, i-a zâmbit ea lui Sebastian. Doar mă gândeam la următoarea scenă.

*

Dominic a sunat-o când Gloria era pe drum spre casă.

— Micul dejun, mâine-dimineață, a spus el. Care e codul de la intrare?

— N-am de gând să ți-l spun. Sună la interfon.

Micul dejun era în regulă. Total nepericulos, pentru că amândoi trebuiau să fie la repetiție la ora unsprezece.

— Bine, vin la opt, a spus el și a închis.

Opt. Puțin cam devreme poate, dar nu conta. Important era să scape mai repede de întâlnirile astea. Ar fi trebuit să dea puțin cu aspiratorul, dar ăsta era singurul efort pe care avea de gând să-l facă. În frigider avea un cofraj cu ouă, iar în dulap, cafea. Dacă Dominic voia altceva, n-avea decât s-aducă.

Ora opt însemna că trebuia să se trezească mai devreme decât de obicei. Nu voia să-l întâmpine în halat și nemachiată. Avea nevoie de tabieturile și de somnul ei.

După ce a vorbit cu Agnes, care a informat-o că în Sigtuna nu se schimbase nimic, și-a tras plapuma peste cap și a încercat să adoarmă.

Și ar fi putut cu siguranță să adoarmă, dacă gândurile n-ar fi început să i se îngrămădească în creier.

Se gândea la Marcus și la Fabian. La cât de talentat era fiul ei. Că și el devenise cântăreț. Și nu numai asta. Dansa ca un zeu. Să răzbești în lumea music-hallului londonez nu era ușor, dar el reușise cu-adevărat.

Când primise unul dintre rolurile principale din *Regele Leu,* atât ea, cât și tatăl lui merseseră la premieră. Tatăl lui Marcus fusese o aventură de-o noapte, nici mai mult, nici mai puțin, dar Gloria îi era recunoscătoare pentru că se dovedise a fi un tată atât de bun. După ce-l concepuseră pe Marcus, nu mai împărțiseră același pat, dar reușiseră să rămână prieteni buni de-a lungul anilor. Stând împreună pe primul rând, la spectacolul de debut al fiului lor, care interpreta un rol principal din *West End,* amândoi plânseseră. Marcus fusese fantastic în rolul lui Mufasa și ridicase sala în picioare. Acum era al doilea an de când juca în acest spectacol și nu se plictisise încă.

Ea îl prezentase de timpuriu prietenilor ei, oameni adulți din toate colțurile lumii, uniți de dragostea lor pentru muzică. Cu cine se culcau ei și de ce era cu totul neinteresant și, pentru el, fusese o mare ușurare să știe că viața avea să fie mai simplă la maturitate. Și când intrase la Academia de Balet, nimeni nu comentase despre culoarea pielii și nici despre sexualitatea lui. Nimeni nu-l întrebase nimic și nimănui nu-i păsase de nimic. În sfârșit, găsise un loc unde putea să fie el însuși.

A DOUĂZECI ȘI CINCEA ZI

Abia pe la patru și jumătate a simțit că pleoapele începeau să i se îngreuneze și creierul dădea să cedeze în fața nevoii de somn. Înainte de asta, timp de o oră, se gândise să-i trimită un mesaj lui Dominic și să-i spună că trebuiau să-și amâne micul dejun, dar renunțase în ultima clipă. Un mic dejun, o întâlnire de o oră, apoi încă patru și avea să fie liberă. Trebuia să lupte cu oboseala.

La opt fix, interfonul a sunat și a trezit-o din somn.

S-a ridicat în pat. Capul i se învârtea și, câteva clipe, n-a înțeles unde se afla. Visase ceva cu hotelul din Canare, pe care-l plătise, dar la care nu mai ajunsese. În vis era o vreme minunată și, la trezire, cenușiul care se ghicea dincolo de ferestre a întristat-o.

Încerca să-și amintească ce zi era și dacă nu cumva era liberă. Soneria a adus-o înapoi în realitate: era marți, 17 februarie. În Söder. Afară era zloată și iarnă, iar la ușă era Dominic.

Fir-ar al naibii!

Nu făcuse duș, nu se machiase, nu se spălase pe dinți.

Dominic a sunat din nou.

Brusc, și-a dat seama. Dacă el o vedea așa cum era acum, avea să realizeze că îmbătrânise, că-și pierduse formele frumoase ale corpului, iar asta avea să-l determine să semneze actele de divorț fără alte discuții. Așa că, în loc să se îngrijoreze că nu era gata, și-a aruncat picioarele peste marginea patului, a strigat „Vin acum”, și-a tras pe ea halatul gri, moale și gros și a deschis ușa.

— Hopa! a exclamat el privind-o.

— N-am putut să mă trezesc, i-a spus ea. Intră!

— Frumos apartament, a remarcat el intrând în hol și întinzându-i o sacoșă plină de la ICA.

— Mulțumesc. Fă-te comod, a zis ea intrând în bucătărie cu mâncarea.

Ar fi trebuit să-și tragă măcar o pereche de chiloți. Halatul se încăpățâna să i se tot desfacă. Și-a înnodat cordonul mai strâns.

— Pentru că tu ești cel care vrea micul dejun, te las pe tine să faci toată treaba și eu mă duc să mă îmbrac, i-a comunicat Gloria.

— Sigur, deși cred că e păcat, i-a răspuns el, când s-au întâlnit în ușa bucătăriei.

Ea l-a privit dezaprobator, dar nu în ochi.

*

După ce a făcut în grabă un duș și și-a strâns părul într-o coadă de cal, și-a tras pe ea jeanșii și o cămașă largă și comodă.

Din bucătărie veneau arome îmbietoare de cafea și de pâine proaspătă. Dominic stătea lângă blatul de lucru și așeza mezeluri și brânzeturi pe o farfurie.

— Mmm, ce bun! a spus ea, luând o felie de șuncă.

Acum simțea că-i era foame.

— Ia loc, i-a spus el. Vrei oul puțin mai moale, nu-i așa?

— Da, mulțumesc.

— Suc de mere sau de portocale?

— Portocale. Nu, amândouă.

Gloria i-a zâmbit larg. De asemenea mic dejunuri avea parte doar când stătea la hotel, lucru care, în ultima vreme, se întâmplase rar, așa că trebuia să profite de ocazie acum, când mâncarea o aștepta pe masă.

— Terci de cereale?

— Nu, mulțumesc. Ajunge cât e aici.

A aruncat o privire peste masa încărcată cu mâncare: șuncă fiartă, șuncă afumată, cașcaval, brânză fermentată, brânză moale, raci la borcan, pateu de ficat, castraveți cruzi, castraveți murați, roșii, ardei, frunze de salată…

— Lipsește ceva? a întrebat-o el, punând pe masă trei feluri de pâine, pe care le așezase într-un coșuleț.

— Unde l-ai găsit?

Gloria nu și-l amintea.

— Acolo, i-a arătat Dominic, deschizând dulapul de colț și indicându-i raftul cel mai de sus.

— Nu ajung niciodată acolo, dacă nu mă urc pe scaun.

— Ai multe lucruri minunate acolo. Asta, de exemplu.

Dominic a luat de pe raft un castron din cupru, pe care l-a pus în fața ei. Gloria l-a privit ca pe-o vedenie.

— *Asta* era acolo?

Castronul avea ceva familiar. Gloria a scuturat din cap, cu o senzație de neplăcere.

— Pune-l acolo, lângă chiuvetă, și așază-te să mâncăm. Mi-e o foame de lup.

S-a mai uitat o dată la castron. Probabil era doar o închipuire. După repetiție, avea să-l pună la loc. Cu siguranță că provenea dintr-una dintre nenumăratele piețe de vechituri pe care le vizitase de-a lungul anilor. Găsise multe lucruri frumoase acolo, dar de castronul ăla nu-și amintea. Avea doar o senzație…

— Cafea sau ceai?

— Cafea, mulțumesc.

Exista oare ceva mai bun decât pâinea proaspătă? De obicei nu mânca pâine, pentru că stomacul ei n-o suporta întotdeauna, dar acum nu-i mai păsa.

— Ce crezi până acum despre prima noastră întâlnire? a întrebat-o el.

— E foarte plăcută, i-a răspuns ea cu gura plină. Dacă și următoarele or să fie la fel de pline cu mâncare, putem să ne despărțim prieteni.

— Sau să continuăm ca iubiți.

Ea și-a aplecat capul într-o parte și s-a uitat la urechea lui, în timp ce-și vâra o felie de șuncă în gură.

— Nu cred că ești convins de ceea ce spui.

Trucul ăsta, faptul că-i evit privirea, e perfect, s-a gândit ea.

Gloria se simțea confortabil și în siguranță. Și sătulă. Oare câte sandviciuri mâncase?

*

După micul dejun, în timp ce Gloria se machia la masa din bucătărie, Dominic a privit-o pe furiș. Deși stătea ascuns în spatele ziarului de dimineața, fața putea să i-o vadă.

Privirea îi era aceeași. Și gesturile. Întotdeauna Gloria vorbise cu tot corpul – puțin mai exuberantă când era veselă, decât atunci când era tristă. Și poate că nu era frumoasă în înțelesul

obișnuit al cuvântului, dar avea o strălucire plină de electricitate. Lucru și bun, și rău.

Era la fel de atras de ea ca odinioară. Trebuia să facă un efort de voință ca să nu se întindă peste masă și să nu-i mângâie obrazul. Probabil că n-avea să fie capabil să se mai abțină multă vreme.

— Ce planuri ai pentru următoarea întâlnire? l-a întrebat ea și a lăsat oglinjoara de mână pe masă, când a descoperit că el o privea.

— Nu-ți spun. O să primești mai multe informații ceva mai târziu.

Dominic a observat că Gloria încerca să-și ascundă curiozitatea, dar pe el nu putea să-l înșele. *Bine,* s-a gândit el. Făcuse deja un mic pas în direcția cea bună.

— Doar să știi că sâmbătă am o întâlnire, a zis ea și a luat din nou oglinda.

Și-a examinat fața. A pipăit ceva nevăzut pe unul dintre obraji. Și-a plimbat degetul pe sub ochi.

Liniștește-te, și-a zis el. *Nu spune ceva ce mai târziu ai putea să regreți.*

— OK, a răspuns Dominic scurt.

Gloria l-a privit ca și cum ar fi vrut să se asigure că auzise bine.

Bine, Dominic! Deci așa te porți, în loc să-i arăți câtă durere zace în tine?, s-a gândit el, uitându-se la ceas.

— Ești gata? Iei mașina sau vrei să comand un taxi?

— Luăm mașina.

Dacă a existat cineva care să se mire văzându-i sosind împreună, nimeni n-a spus totuși nimic. *Și cine-ar îndrăzni,* s-a gândit Dominic, ridicând din umeri. Era foarte probabil că membrii ansamblului bârfeau. Nu putea să-i împiedice. Bârfele făceau parte din viața unui cântăreț de succes.

A salutat-o pe Ann-Charlotte, cea de-a doua femeie din spectacol cu care interacționa. Ann-Charlotte era o cântăreața talentată, care în mod cert, căpătând experiență, avea să cunoască succesul. Nu era înzestrată nici cu charisma Gloriei și nici cu talentul ei dramatic, dar era muncitoare și vocea ei avea o anvergură fantastică.

S-a apropiat de ei.

— Îmi cer iertare, dar trebuie să-i spun ceva Gloriei, iar tu nu trebuie s-auzi, i s-a adresat ea lui Dominic, zâmbind.

El s-a înclinat cavalerește.

— N-o să vă deranjez. Ne vedem mai încolo.

Mai aveau o săptămână și jumătate de repetiții în Nacka, înainte să se mute pe scena mare a operei. Dominic aștepta asta cu nerăbdare. Când începeau repetițiile cu orchestra, era fantastic să fii cântăreț. Iar *Carmen* era un spectacol special, pentru că avea și replici vorbite și, cu toate că franceza lui nu era prea bună, în acest context se preta. Până una-alta, Carmen era îndrăgostită de Don José, chiar dacă toreadorul îi făcea și el curte.

Din păcate, nu putea să schimbe libretul bătrânei opere, altfel ar fi făcut-o cu plăcere. Perspectiva actelor al treilea și al patrulea nu-l încânta deloc.

*

— Kit e sus, în salonul de cafea, și plânge. Nu vrea să vorbească decât cu tine, i-a spus Ann-Charlotte.

— Cum așa? Atunci trebuie să mă duc acolo. Spune-i lui Denise că mă întorc imediat, a zis Gloria și a pornit-o repede pe coridor, a traversat localul de repetiție și apoi a luat liftul către etajul al doilea, unde a găsit-o pe Kit ghemuită pe un scaun, cu fața îngropată în mâini.

— Afară! a strigat Gloria către cei din cameră, care stăteau și se uitau la ea și care s-au împrăștiat imediat, ca și cum Gloria ar fi îndreptat către ei un pistol.

Gloria și-a pus poșeta pe masă.

— Kit, ce s-a întâmplat?

S-a așezat pe scaunul de lângă ea și a luat-o pe după umeri.

— Povestește-mi!

— Ah, Gloria, a suspinat Kit.

— Adrian?

Kit a încuviințat din cap.

— Sunt atât de nefericită, încât am impresia c-o să mă sparg în bucăți, a reușit ea să spună, printre sughițuri de plâns. Cum o să pot să mai lucrez?

— O să poți. Dar, în același timp, ai voie și să fii nefericită, i-a spus Gloria cu hotărâre și s-a ridicat. În pauza dintre patru și

șapte o să-mi povestești totul. O să mergem în altă parte, să fim singure. Dar acum trebuie să încerci să-i uiți numele, pentru că e nevoie de noi amândouă pe scenă.

De fapt, nu prea avea chef să asculte povești lacrimogene despre Adrian, dar nu putea să-și vadă prietena în starea aia. Iar pe *herr* Lofti ar fi putut să-l strângă de gât cu mâinile ei. Cum de putuse s-o supere pe Kit atât de rău? Un porc, asta era! Putea să spună asta fără ca măcar să știe ce se întâmplase.

*

La patru fix, Gloria s-a așezat în mașină și a pornit către Hammarby Sjöstad[46], împreună cu Kit.

— N-o să pot să înghit, a zis Kit.

— Poți să iei ceva de la mine. N-am mâncat nimic de la micul dejun și mi-e o foame de lup. O să comand cea mai mare pizza pe care o au în meniu, a zâmbit Gloria. Începe cu începutul, Kit. Avem trei ore la dispoziție.

— E simplu. Nu mă iubește.

— A spus el asta?

Kit a încuviințat din cap.

— Cred că are pe altcineva.

— Așa se întâmplă de obicei, a aprobat-o Gloria.

— Știi, am crezut că, după ce împlinesc 50 de ani, femeile nu mai plâng din cauza bărbaților. Că, dacă nu le acceptă așa cum sunt, n-au decât să plece unde vor. Și că ele sunt bucuroase că nu și-au cheltuit inutil energia pe un bărbat care, oricum, nu le-a dorit. Aș vrea să simt și eu așa. Mi-e rușine că stau aici și mă smiorcăi. Tu n-ai face asta niciodată. Tu ești mult mai rece decât mine.

Rece? Era adevărat? Comentariul a uimit-o pe Gloria, dar a ales să-l ignore. Iar Kit avea parțial dreptate. Nu-i stătea în obicei să se smiorcăie.

— Da, da, multe lucruri n-ar trebui să le facem. Dar simți ce simți.

Gloria a făcut un gest amplu cu mâinile, uitând, pentru câteva secunde, că era la volan.

— Of, n-am voie să mă aprind așa când conduc. Continuăm să vorbim după ce parchez. Dar apoi am de gând să-ți spun ce cred

[46] Cartier al Stockholmului, aflat lângă Nacka (n. tr.).

și eu despre Adrian și atunci sper că n-o să te apuci să-l aperi, pentru că, în cazul ăsta, o să trebuiască să mergi pe jos înapoi, până în Gäddviken, a conchis Gloria și a apucat hotărâtă volanul.

A DOUĂZECI ȘI ȘASEA ZI

De obicei, Gloria era cea care avea probleme și venea cu ele la Agnes. Dar acum, brusc, situația se inversase. Schimbarea de roluri nu era prea confortabilă, iar Agnes era bucuroasă că, în zilele următoare, avea să meargă la serviciu și să-și recapete atât comanda, cât și controlul. Așa se simțea cel mai bine. Înțelegea pasiunea pentru liste a surorii ei mai mari, pentru că, atunci când lua în mână, la bordul avionului, lista de verificare, simțurile i se ascuțeau și bagatelele, ca bărbații în convalescență și casele nevândute, cedau locul calculului greutății la decolare, numărului pasagerilor și condițiilor meteorologice.

În ziua aceea zburau către Gran Canaria și era o călătorie de lux, deoarece aveau să înnopteze la Las Palmas. De cele mai multe ori se întorceau în aceeași zi, așa că, să poată să-și pună o rochie de vară și o pereche de sandale, să meargă la *El Churrasco*[47] și să mănânce o bucată de carne perfect gătită, apoi să doarmă într-un hotel bun, era un adevărat răsfăț. Apuca inclusiv să-și facă runda de jogging pe plajă, înainte de transferul către aeroport, din ziua următoare.

— Nu-mi place că pleci, i-a spus Stefan. Nu că-mi fac griji pentru sănătatea mea, ci pentru c-o să-mi lipsești.

— Sunt înapoi mâine seară, i-a răspuns ea și și-a inspectat rochia, să vadă dacă nu trebuia călcată.

Trebuia să arate decent. Avea o slujbă în care era responsabilă pentru siguranța multor oameni. Dacă era neglijentă cu propria ei înfățișare, nu inspira încredere. Era în serviciu chiar și în orele libere, până în ziua următoare, când ponta de ieșire. Asta însemna că nu putea să bea decât cel mult un pahar cu vin, la masă. Poate nici atât. Dintr-un motiv ciudat, alcoolul nu avea gust bun când în ziua următoare trebuia să zboare.

— Erik vine la prânz și Edwin ceva mai târziu, după-amiază, i-a comunicat ea, împăturindu-și rochia. Mâncarea e în frigider. Puteți s-o încălziți în cuptorul cu microunde. Cred că sunt de

[47] Restaurant celebru din Las Palmas (n. tr.).

toate, altfel trimite-i pe băieți la ICA să cumpere. Nu te culci din nou? E abia cinci. Mi-e teamă să nu te obosești prea tare.

— Nu-ți face griji, n-o să fie nicio problemă, a spus el liniștit. Ești frumoasă, a adăugat. Sincer să fiu, nu m-am uitat la tine atât de mult în ultimul an, dar ești cu-adevărat frumoasă, Agnes.

— Mulțumesc.

În orice caz, nu putea să-l acuze că nu făcea eforturi. Niciunul dintre ei nu mai făcuse de mult vreun efort, iar Agnes nu avea niciun interes să înceapă acum, dar complimentul îi picase bine.

Continua să fie binevoitoare, pentru că, în fond, nu era doar vina lui Stefan că relația lor se stinsese. Trebuia să se împace neapărat cu propria ei conștiință, iar ăsta nu era cel mai ușor lucru. Încercase să-și găsească niște circumstanțe atenuante, dar nu era genul care să se scuze pe sine cu orice preț.

N-ar fi trebuit să facă, mă rog, ceea ce făcuse.

*

La douăsprezece și jumătate a aterizat în Las Palmas. Se gândea că avea un ocean de timp în fața ei, până la culcare.

Sofia, pilotul secund, care mergea în față, s-a întors către ea.

— O tură prin oraș sau plajă?

— Plajă. Vreau să fac o baie, i-a răspuns Agnes.

— Glumești? Nu – Doamne ferește! –, apa e prea rece pentru mine, a zis Sofia. Dar stau cu plăcere la soare. Acasă n-am mai avut de mult o vreme atât de caldă.

Avea dreptate. Februarie nu era o lună prea generoasă la capitolul temperaturi, dacă nu te aflai în partea de sud a insulei. Dacă ar fi stat două zile, ar fi putut să închirieze o mașină și să se ducă până în Puerto Mogan, unde, cel mai adesea, era frumos, chiar și când în Las Palmas nu era.

După o jumătate de oră au intrat în hotelul Imperial, aflat pe plaja lungă de doi kilometri.

— Ne vedem peste un sfert de oră? a întrebat-o Sofia când au coborât din lift, la etajul cinci.

Agnes a încuviințat din cap.

A intrat în cameră, și-a desfăcut bagajul și și-a așezat uniforma pe un umeraș. Exact după un sfert de oră stătea în

fața ușii, în pantaloni scurți, tricou și cu un prosop în jurul gâtului, când Sofia a ieșit și ea din camera ei.

— Ești pregătită, doamnă căpitan?

Agnes a zâmbit.

— Da. Hai la plajă!

Era bucuroasă că lucra cu Sofia. Se cunoșteau bine, de mulți ani. Altfel era o loterie cu cine nimereai. Agnes nu avea colegi cu care să nu se împace, dar cu unii se simțea, pur și simplu, mai în apele ei.

— Șezlong sau direct pe nisip?

— Șezlong.

Au plătit și și-au pus prosoapele peste saltelele albastre.

— Te-ai uns cu cremă de protecție solară?

Agnes a scuturat din cap.

— Nu, n-o să pot să stau chiar atât de mult la soare.

Era conștientă de recomandările de a-și proteja pielea, indiferent dacă era iarnă și întuneric sau vară, ca aici. Dar alegea să fie doar prudentă. Cremele îi dădeau o senzație neplăcută.

— Mă întind imediat sub umbrelă. Dar întâi fac o baie.

— Știi că ești singura care are idei din astea, nu-i așa?

— Da, i-a răspuns Agnes, potrivindu-și costumul de baie. Dar asta se întâmplă pentru că toți ceilalți, în afară de mine, sunt niște amatori în materie de baie în mare.

Sofia avea dreptate. Puțini îndrăzniseră să intre în apă. Un tată supraveghea un copil mic, pe mal. Asta era tot. Pe de altă parte, pe plajă era puțină lume. *Nici măcar când suedezii o invadează în vacanța de primăvară, plaja asta imensă nu poate să se umple,* s-a gândit ea și și-a înmuiat degetul mare în Atlantic. Dar așa nu ajungea nicăieri. Era mai bine să intre în apă în fugă. Și-a luat avânt și a mers până când apa i-a ajuns la coapse, apoi s-a oprit brusc. Nu putea să mai facă niciun pas. Își spunea că trebuia să continue, să ajungă la o adâncime mai mare, dar îi era imposibil. Picioarele i se înșurubaseră în nisipul de pe fund și refuzau să-i mai asculte comenzile.

Ce se întâmpla cu ea? Nu recunoștea această lașitate care o cuprinsese. Dacă nu era dreaptă, onestă și curajoasă, atunci cum era? Dezamăgită, s-a întors la șezlong și la Sofia.

— E prea rece? a întrebat-o liniștită Sofia, pentru care era firesc să nu faci baie dacă apa nu era plăcută.

Dar asta nu era valabil și pentru Agnes. Ea se provoca mereu singură. Alerga în curse de maraton contra cronometru. Încercase și triatlonul. Participase la Vasaloppet. Ar fi încercat cu plăcere să sară și cu parașuta și fusese de la sine înțeles că trebuise să încerce bungee-jumpingul, în Australia. Nu i se păruse ciudat și nici nu se gândise să repete experiența, dar nu ezitase nicio clipă atunci când și Stefan sărise. Dar asta fusese atunci.

Acum nu se mai antrenase toată iarna, se culcase cu un necunoscut și nu era nici măcar în stare să facă baie într-o apă de optsprezece grade.

Ce se întâmpla cu ea?

A oftat.

— Sinceră să fiu, nu știu de ce n-am intrat.

— Se mai întâmplă câteodată, a remarcat Sofia.

Dar Sofia greșea. Pentru Agnes nu exista „câteodată”. Ea era consecventă. Dacă se hotăra să participe la Vasaloppet, se antrena până când ajungea în forma dorită. Dacă se hotăra să facă baie, făcea baie.

Dacă voia să se separe, se separa.

Minunat, și-a spus. *Acum ai comparat baia în Atlantic cu despărțirea de Stefan.*

*

Seara s-au plimbat până la restaurant. Agnes se bucura că erau doar ea și Sofia. Desigur, putea să încerce să-și activeze sociabilitatea, dar era mai plăcut să evite asta. Sofia nu știa decât că Stefan era bolnav. Dar, dacă interpreta tăcerea lui Agnes ca un efect al acestui lucru sau nu, era greu de spus. Sofia nu punea întrebări și Agnes îi era recunoscătoare pentru asta.

— Putem să intrăm puțin? a întrebat-o Sofia, când au trecut pe lângă El Corte Ingles[48]. Am nevoie de un ruj nou.

În timp ce Sofia căuta raionul de cosmetice, Agnes s-a plimbat printre parfumuri. Folosea același parfum de ani buni. Poate ar fi fost timpul să-l schimbe? Nu se gândise niciodată la asta, la fel cum nu se gândise nici să se spele vreodată cu altceva decât cu

[48] Mare magazin universal spaniol (n. tr.).

Lactacyd[49]*.* De ce nu le schimba la anumite intervale? Dacă nu avea grijă, într-o zi putea să constate că-i crescuse mușchi de pădure pe ea.

— Vrei o idee de parfum?

Sofia s-a apropiat de ea.

— Moschino. *I Love Love.* E cu adevărat proaspăt. Are aromă de citrice. E fantastic! Dar mai bine îl cumperi din aeroport. Acolo întotdeauna au oferte avantajoase.

— OK. Poate c-o să te ascult. Întotdeauna am avut același parfum. Ceva japonez, nici nu-i știu numele, dar sticla e elegantă.

A zâmbit.

— Mergem?

*

Antricot, înghețată de vanilie și căpșuni proaspete, o jumătate de pahar cu vin roșu și trei pahare cu apă. La cafea a renunțat. Avea nevoie de un somn de noapte odihnitor.

Era o seară caldă. După ce i-a spus noapte bună Sofiei, s-a gândit să stea câteva clipe pe balcon. Dimineață voia să alerge, înainte de micul dejun.

S-a așezat și și-a pus picioarele pe balustrada balconului. Acasă totul era bine – îi spuseseră Erik și Edwin, când vorbiseră la telefon. Convorbirea fusese scurtă și, după ce închisese, Agnes rămăsese câteva clipe să asculte cicadele și marea, care lupta să le acopere susurul. Își înregistrase sunetul în memorie, ca să-l asculte din nou în ziua următoare, în gerul din Sigtuna. Sau în Söder, la Gloria.

S-a uitat la ceasul de pe telefon. Unsprezece și jumătate. Când telefonul a sunat, a zâmbit.

— Bună, a răspuns Agnes. Chiar mă gândeam la tine.

— Cum e viața în Spania? Ai exersat limba noastră maternă? a întrebat-o Gloria.

— Da, puțin.

— Îți face bine să lucrezi din nou?

— Și da, și nu. De fapt, aș avea nevoie să plec singură într-un concediu. Nu mă mai recunosc și aș vrea să aflu ce se întâmplă cu mine.

---

[49] Marcă de săpun lichid care se vinde la farmacie (n. tr.).

— Se întâmplă menopauza, i-a comunicat Gloria, sigură de explicație. Pierderea de hormoni. Te scrântește complet.

— Pe tine te-a scrântit?

— Eu n-am ajuns încă acolo, dar Lena mi-a spus că e cumplit. Că brusc a intrat într-o stare în care nu mai fusese niciodată.

— Mi-e tare frică să nu ajung să semăn cu tine.

— Dar eu n-am nicio stare specială.

Agnes a izbucnit în râs.

— Ba da, bineînțeles că ai. Dar la mine s-ar putea să fie menopauza. Nu m-am gândit la asta. Deși poate că sunt încă puțin prea tânără.

— Azi am primit o scrisoare de amenințare, i-a comunicat Gloria.

— Ce amenințare? Despre ce vorbești?

— În cutia poștală. O scrisoare în engleză.

— Nu mai spune! Ce neplăcut! Ce scria? Ai sunat la poliție?

— Nu. *This is a warning, bitch*[50]*.* Asta scrie. Fără expeditor. N-am idee cine-a trimis-o și nici nu-mi pasă. Am găsit-o în cutia poștală, dar cineva trebuie să fi trecut de poartă ca să poată s-o introducă acolo. Nu există nici timbru și nici ștampilă.

— Gloria, trebuie să reclami asta. Serios! Nu pari deloc îngrijorată.

— Nici nu sunt. Dar, dacă mai primesc una, o să reclam, îți promit.

Agnes era neliniștită.

Nu credea nicio secundă că Gloria era atât de calmă precum voia să pară.

A DOUĂZECI ȘI ȘAPTEA ZI

Gloria s-a trezit devreme. Începea lucrul la ora unsprezece și apuca să facă o grămadă de lucruri înainte.

Curățătoria chimică deschidea la ora zece, la fel și cizmăria. Verificarea tehnică anuală a mașinii putea s-o programeze online și după micul dejun avea de gând să încerce s-o găsească pe Kit. Patru puncte pe lista ei cu lucruri de făcut bifate, în doar două ore. Nu în fiecare zi avea atât de mult spor.

Seara, după repetiții, urma să bea ceva cu Dominic. Întâlnirea numărul doi. Nu puteau să întârzie prea mult, pentru că a doua zi trebuiau să meargă, ca de obicei, la repetițiile din Nacka. De-asta nici nu protestase când Dominic îi propusese să se vadă

[50] Ăsta e un avertisment, scârbă (n. tr.)

seara. Într-o vineri sau sâmbătă ar fi trebuit să fie mai precaută. Dominic planificase întâlnirea cu numărul trei pentru sâmbătă *dimineață,* iar Gloria a presupus că el urmărea ca această întâlnire să-i fie proaspătă în memorie când, în aceeași seară, trebuia să se vadă cu Sebastian.

Gloria nu-și dorea nimic mai mult decât să scape mai repede și de întâlniri, și de divorț. De aceea accepta, în general, tot ce i se propunea. Să se vadă cu doi bărbați într-o singură zi, cu doi dintre acei bărbați pe care orice femeie ar fi dat orice să-i întâlnească, o amuza.

Francezul era un seducător chipeș, care nu lăsa pe nimeni indiferent. Chiar și Gloria se simțea puțin flatată când el îi servea câte unul dintre flatantele lui complimente, dar asta era tot. Era un jucător și nu avea nicio șansă să-i câștige inima – cu atât mai puțin să i-o zdrobească. Iar de sex nici nu se punea problema – nu cu el.

Cu douăzeci de ani înainte fusese un joc amuzant și chiar plăcut – în orice caz, când reușea să uite de Dominic. Sebastian o urmărea gol prin dormitor, apoi se arunca împreună cu ea în pat și se așeza râzând deasupra, cu penisul erect între picioarele ei.

Cu Dominic, sexul fusese pe viață și pe moarte. Nu-și amintea să fi râs o singură dată. Dimpotrivă, plângea, striga și lupta, pentru că trupul voia mai mult, chiar și când era complet epuizat. Se simțise supusă. Virilitatea lui o dominase total.

Fusese experiența cea mai tumultuoasă pe care o trăise vreodată, dar pe care nu voia s-o mai trăiască.

Ultima dată.

Își amintea perfect fiecare detaliu. O strânsese și o sărutase atât de brutal, încât i-au rămas urme pe spate, iar buzele i s-au umflat după aceea. Înregistrase fiecare nuanță din privirea lui, fără să știe că era ultima dată când vedea în ea că era iubită.

După aceea el se mutase, iar ea râsese cu Sebastian, când, de fapt, sufletul îi era zdrobit.

*

Când i-a văzut pantofii, Signor Bettinzoli a clătinat sceptic din cap și a pufnit în râs.

— Tălpi roșii! Ce idei ciudate mai sunt și astea!

Gloria a zâmbit și a mototolit punga în care-i adusese.

— Poți să arunci tu asta? a spus ea. Și pot să iau pantofii mâine?

— *Si, si.*

Signor Bettinzoli a dat din cap pentru sine, în timp ce ea i-a întors spatele și a ieșit. Nu era un cizmar din cale-afară de vorbăreț, dar era priceput, iar asta era cel mai important.

A luat-o din nou pe strada Östgöta, apoi pe strada Folkunga, unde era curățătoria chimică. De fapt, o deranja că nu putea să-și spele rochiile la mașină și, dacă n-ar fi fost atât de scumpe, ar fi făcut, cu siguranță, o încercare, dar nu merita să arunce pe fereastră patru mii de coroane, în cazul în care mașina de spălat le-ar fi distrus.

În loc de asta, făcea așa cum o învățase Camilla Thulin[51]; folosea desuuri protectoare și, după folosire, le lăsa la aer curat. Dar acum rochia avea două pete și nu îndrăznea să încerce să le scoată singură.

Avea atât de multe rochii, încât i-ar mai fi trebuit un șifonier întreg doar pentru ele. În dimineața asta vrusese s-o îmbrace pe cea cu verde și alb, de la DVF[52], dar n-o găsise. Avea încă prea multe haine, deși făcuse curățenie cu doar câteva zile înainte.

*

Când, după ce a parcat, și-a vârât cheile de la mașină în poșetă, a dat cu ochii de scrisoarea pe care-o primise în ajun.

Spre deosebire de Agnes, Gloria nu simțea că exista vreun motiv de îngrijorare. Singurul lucru neplăcut era că un necunoscut reușise să intre pe poarta cu încuietoare cifrată.

Cei care nu o simpatizau erau, cu siguranță, mulți, dar ăsta nu era un motiv pentru care să dorească să-i facă rău.

Ori poate că se înșela?

A făcut o grimasă de neplăcere când l-a văzut pe noul șef, Max, venind către ea.

— Bună, Gloria!

— Bună. Sunt puțin în întârziere. E ceva important?

---

[51] Designer de modă, fiica actriței Ingrid Thulin (n. tr.)

[52] Acronim pentru Diane von Furstenberg, creatoare de modă belgiano-americană (n. tr.).

Știa precis ce voia Max, dar nu știa cum trebuia să reacționeze.

— Vreau să vorbesc cu voi toți despre toamnă. Unii dintre voi sunteți angajați atunci în alte spectacole și vreau să mă asigur că pot să semnez contractul măcar cu Dominic și cu Sebastian. Tu nu ai nici un alt plan pentru toamnă, nu-i așa?

— Nu, dar am o viață. Poate că nu *vreau* să mai cânt.

— Asta așa e, sigur. Și trebuie s-o înlocuim pe Ann-Charlotte, care cântă în altă parte, dar am găsit o altă cântăreață foarte bună, la Opera din Londra. Anna Poparova. Ai auzit de ea?

— Nu, n-am auzit niciodată numele ăsta, a mințit Gloria, simțind cum buna dispoziție i se evapora.

Când bârfitoarea de Knoppan povestise că Dominic avusese o aventură amoroasă cu această Poparova, Gloria căutase să afle tot ce putuse despre ea, folosindu-și relațiile și cunoștințele.

Femeia era cunoscută. Se spunea că era o consumatoare manipulatoare de bărbați de prim rang și, în plus, că era o bună cântăreață. Gloria o detesta, fără s-o fi întâlnit vreodată.

Nu fusese mândră de cercetările ei, dar acum se bucura că le făcuse. Motivele ei de a divorța imediat și de a se pensiona de îndată ce stagiunea de primăvară se încheia se înmulțeau.

Max a zâmbit.

— Atunci trebuie să mă crezi pe cuvânt când îți spun că e talentată.

— Sunt convinsă, dar acum vreau să mă concentrez pe ceea ce avem de făcut și, până una-alta, Ann-Charlotte e cea care o interpretează pe Michaela.

Gloria a pornit către ieșire, iar Max a urmat-o.

— Deci deocamdată putem să dăm subiectul deoparte?

— Absolut.

— Mulțumesc.

Gloria a deschis ușa înainte ca Max s-apuce s-o deschidă el.

— Pot să mai spun ceva?

S-a întors către el.

— Sigur.

— Sunt unul dintre cei mai mari fani ai tăi, i-a mărturisit Max, făcându-i semn cu mâna lui Denise, care îl striga din capătul coridorului.

*

Kit stătea în afara sălii de repetiții și vorbea cu Sebastian. Erau cufundați în discuție, când Gloria a ajuns lângă ei.

— Bună, a zis Gloria, făcându-i pe amândoi să tresară.

— Trebuie să plec, a spus Sebastian. Gândește-te la ce ți-am spus.

— Ce ți-a spus? a întrebat-o Gloria interesată.

— Nimic special. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva și Sebastian s-a nimerit să-mi iasă în cale.

— Vino, a chemat-o Gloria, arătându-i scara balconului. Ne așezăm sus și de acolo vedem când vin și ceilalți.

— Adrian și-a luat lucrurile.

— Foarte bine. Ai scăpat de boarfele lui. E un început.

— Poate.

— Crede-mă, lucrurile rămase în urmă nu fac decât să-ți tot trezească amintiri, a asigurat-o Gloria, care încă mai avea în șifonier o ladă din carton pe care scria Dominic.

În ea se aflau tricouri, ciorapi, două pulovere groase și câteva cărți. În orice caz, asta era ce-și amintea. N-o mai deschisese de mulți ani. O sigilase cu bandă adezivă, dar nu fusese în stare s-o care la gunoi. Se gândise să facă asta în ziua următoare, înainte să plece la repetiție.

— Dar ai avut dreptate. Îmi face bine să vin la serviciu. Altfel aș sta acasă și n-aș face altceva decât să plâng. Ridicol, nu?

— Ești tristă, nu e chiar atât de ciudat că plângi. Dar merită el asta? Dacă ai întreba-o pe sora mea, care acționează așa cum gândește, nu cum simte, ți-ar spune că nu merită. Și asta înseamnă că trebuie să mergi mai departe, chiar dacă doare.

— Deci ea n-ar sta să se smiorcăie?

— Agnes?

Gloria a izbucnit în râs.

— Ba da, s-ar smiorcăi, dar n-ar sta. Nu cred că femeia asta știe ce înseamnă să stai liniștit. A plâns și simultan a călcat rufe, dar niciodată n-a plâns la bordul unui avion, unde nu ai *în niciun caz* voie să te lași condus de simțăminte. Ar fi mai bine să fii ca ea, să ai mai mult control.

Kit a dat din cap.

— Aș vrea să pot să procedez și eu așa. Să-mi ascund sentimentele, când am lucruri mai importante de făcut.

— Încearcă acum, la repetiții, a îndemnat-o Gloria și s-a aplecat peste balustradă, să-și vadă colegii. Se pare că începem.

*

După repetiție a plecat împreună cu Dominic către Söder și, de fapt, ar fi vrut să-i propună amânarea întâlnirii, căci era obosită, dar, în același timp, voia să scape cât mai repede de ea.

— Ce spui de Eken[53]? a întrebat-o el, după ce au parcat mașina în fața porții.

— Nu putem să mergem la unul dintre puburile de aici, din apropiere?

— Ba da, absolut. Dar am crezut că ai pretenții mai mari, a zâmbit el. Merg cu plăcere de exemplu acolo.

Dominic a arătat prin parbrizul mașinii către mica berărie de la intersecția străzilor Folkunga și Östgöta.

— Perfect.

Înăuntru era zgomot și înghesuială. Joia era, mai nou, la fel ca vinerea. Multă lume ieșea în oraș și, cu toate că era întuneric și mijloc de februarie, localul era plin.

— Am putea să ne așezăm undeva? l-a întrebat Dominic pe chelnerul care alerga de colo colo.

— Două persoane? Sigur, dar e puțin de așteptat. Așezați-vă la bar până atunci.

Să se vadă cu el în felul ăsta era ceva diferit de întâlnirile de la repetiții. Era speriată de energia și de charisma lui. Dar nu fusese nicio problemă când luaseră micul dejun împreună și nu avea să fie nici acum, când urmau să bea bere. Gloria evita în continuare să-l privească în ochi și, în felul ăsta, totul era suportabil. Dominic era calm și asta o ajuta să gestioneze satisfăcător situația. Nu flecărea și nici gălăgios nu era. Nici în tinerețe nu fusese așa.

— Crezi că e bine ce faci? Mănânci din astea? l-a întrebat ea și s-a cutremurat dezgustată când l-a văzut luând un pumn de alune din castronul care stătea pe blatul barului.

Ea niciodată nu-și atingea fața într-un loc ca acela. Avea întotdeauna în poșetă o sticluță cu alcool dezinfectant, pentru

[53] Bar și restaurant în Södermalm, Stockholm (n. tr.)

asemenea ocazii, și și-a turnat discret în palmă câteva picături. S-a gândit să nu-l atingă nici pe Dominic. N-ar fi făcut-o oricum, dar acum cu atât mai puțin.

— Încă te mai temi de bacterii? a zâmbit el și și-a turnat alunele în gură.

— Nu m-am temut niciodată de ele, dar mi-e teamă de boală.

— Deci nu se pune problema să-mi sărut soția în seara asta.

— Hotărât, nu, i-a răspuns ea îndepărtându-și un fir invizibil de păr de pe pulover.

— Uită-te la mine, Gloria, a rugat-o el.

Ea și-a ridicat capul și s-a uitat la obrazul lui.

— În cazul în care n-ai căpătat strabism la vârsta asta, nu te uiți bine. Ce-ai spune să mă privești în ochi?

Gloria nu i-a răspuns. Dominic i-a luat bărbia în mână și i-a întors fața către el.

Ea și-a fixat privirea asupra nasului lui. Ar fi trebuit să-i îndepărteze mâna. Mai ales când el s-a tras mai aproape și degetele i-au mângâiat obrazul, înaintând către păr și ceafă. *Nu trebuie să-l las să vadă că sunt tulburată,* s-a gândit ea. Dominic stătea acum atât de aproape, încât i-a simțit corpul lipit de al ei. Gloria tremura. Respirația lui pe fruntea ei. Dominic i-a apucat părul într-o strânsoare ușoară, dar hotărâtă, și i-a dat capul pe spate, până când Gloria a fost nevoită să-i întâlnească privirea. Știa că avea s-o sărute și că ea nu putea să i se împotrivească.

— Gloria, eu…

— Poftiți, masa e pregătită!

Gloria s-a desprins. Fusese cât pe-aci s-o pățească.

Mulțumesc, bunule Dumnezeu, că există chelneri, s-a gândit ea.

— Chelneri blestemați, a bombănit Dominic.

A DOUĂZECI ȘI OPTA ZI

Când a ajuns acasă, cu puțin înainte de miezul nopții, a găsit o nouă scrisoare pe jos, în fața ușii. Nu voia s-o ridice. Era încă sub impresia întâlnirii – mulțumită de ea. Îi rezistase lui Dominic, în ciuda încercărilor lui de a o seduce. Și nu voia să citească prostii acum, când era într-o dispoziție atât de bună.

Plicul avea aceeași mărime ca precedentul și nicio adresă – nici nu era nevoie, căci nu fusese expediat prin poștă.

Stay away from him. Or else.[54]

[54] Nu te apropia de el. Altfel… (n. tr.)

Să nu se apropie de cine? De Dominic? Altfel... ce se întâmpla?

Gloria nu s-a speriat nici acum, dar era ca și cum mesajul i se adresa direct. Nu avea de ce să se îngrijoreze, pentru că nu se apropiase de nimeni, chiar dacă un fel de chimie pozitivă se înfiripase între ea și Dominic în seara aia. Persoana putea să-și ia amenințările și să și le bage undeva. Erau destui nebuni în lume, dar puțini își concretizau amenințările – știa asta. Mai primise și altădată asemenea scrisori.

Amenințările de atunci fuseseră scrise în suedeză și veniseră de la o admiratoare a Gloriei, cu care ea nu mai vrusese să aibă nicio legătură. Gloria se purtase frumos, vorbise cu ea la fiecare reprezentație, îi scrisese câte o dedicație pe program. Apoi observase că femeia o urmărea, pentru ca, în cele din urmă, să stea în fața porții și s-o aștepte să iasă. Atunci totul devenise neplăcut și Gloria o rugase politicos, dar hotărât, să înceteze s-o mai urmărească.

După aceea începuseră să sosească scrisorile, pe un ton din ce în ce mai amenințător. Până la urmă nu mai avusese ce să facă decât să anunțe poliția. Oare și acum putea să fie vorba de aceeași femeie? Să-și fi schimbat doar tactica? Poate era o femeie care-l dorea pe Dominic?

Singurul detaliu care o deranja pe Gloria era că persoana arunca scrisorile direct prin fanta cutiei poștale din ușă. S-a gândit să discute cu președintele asociației de locatari și să-l roage să schimbe codul de la poartă.

*

— Abia aștept cina noastră de mâine, i-a spus Sebastian luând-o pe după umeri și trăgând-o strâns lângă el.

— O să fie plăcut, i-a răspuns ea și s-a răsucit astfel încât să se elibereze din îmbrățișare. Dar o să luăm cina împreună, nimic mai mult.

Ochii lui Sebastian au strălucit.

— Asta zici tu... Dar eu m-am gândit mult la tine și mi-a fost dor să te întâlnesc din nou. Ce-ai vrea să facă un biet amărât, ca mine, decât să încerce?

Gloria a zâmbit. Nimic altceva.

— Da, da, încearcă. E rândul meu imediat! Trebuie să intru pe scenă. Ne vedem mai târziu.

Era o scenă amuzantă, ultima din actul al doilea. Un ofițer îi făcea curte lui Carmen, iar Don José, orbit de gelozie, îl lovea. Actul se încheia într-o notă grandioasă, cu tot corul pe scenă și cu îmbrățișarea plină de dragoste dintre Don José și Carmen. Scena era monumentală, chiar dacă încă nu repetau cu orchestra.

În pauză, ea, Dominic și Sebastian trebuiau să dea un interviu pentru *DN.* Fotograful ziarului fugea în jurul scenei ca să găsească unghiurile cele mai bune și voia și un portret de grup.

Cu câteva minute mai devreme, când, în ultima scenă, Dominic stătuse deasupra ei, într-un gest pe care publicul trebuia să-l interpreteze ca pe o îmbrățișare pasională, el o ținuse mai mult decât ar fi trebuit și-i șoptise în ureche:

— Să-i spunem reporterului adevărul?

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Că suntem căsătoriți.

— Îndrăznește numai!

— Îndrăznesc, îi spusese el. Întrebarea e cum stai tu cu curajul.

Dominic se ridicase într-o mână și-și plimbase privirea pe chipul ei.

— Termină!

Gloria închisese ochii și-l împinsese, obligându-l să se ridice, dar el nu se mișcase.

— Vin să te iau la patru și jumătate, mâine-dimineață.

— Într-o sâmbătă? Glumești.

— Diseară, când ajungi acasă, du-te direct la culcare. Vin să te iau la patru și jumătate și trebuie să respecți condițiile mele – știi asta.

— Da, da. Da’ acum dă-te la o parte!

Dacă n-ar fi știut că era imposibil, ar fi putut să jure că respirația lui Dominic mirosea a căpșuni.

— Ce faceți acolo? E așa de comod pe jos, că nu vreți să vă mai ridicați?

Regizoarea râdea.

— În actul următor n-o să mă mai iubească la fel de mult, i-a răspuns Dominic. Așa că profit cât pot acum.

*

— Dominic, cum e să te întorci la Opera Regală?

Stăteau unul lângă altul, în salonul de cafea: Gloria, între Dominic și Sebastian. În fața lor era așezată jurnalista, o femeie între două vârste, cu obrajii roșii. Gloria se întreba care dintre cei doi bărbați o făcuse să roșească. Probabil că amândoi.

— E plăcut. Avem un spectacol fabulos, la care să invităm publicul. Nu doar cântăreții sunt excepționali, ci și scenografia. Ne vom afla cu adevărat în Sevilia anilor 1820.

Dominic a zâmbit larg, iar jurnalista s-a uitat la el uimită, ca și cum ar fi văzut în gura lui diamante în loc de dinți.

— Și acum o să te stabilești în Stockholm?

— E foarte probabil. Sunt anumite aspecte de care depinde lucrul ăsta, dar voi face tot ce-mi stă în putință să le rezolv.

— Anumite lucruri?

— Din păcate, mai multe nu pot să vă spun.

— Și, Gloria, cum e să cânți din nou cu Dominic Evans? Ați fost un cuplu celebru cu ani în urmă. Are încă strălucire, crezi?

— Știu eu? a răspuns Gloria, punând un picior peste celălalt. Tu ce crezi?

Jurnalista s-a făcut și mai roșie, dacă asta era posibil.

— Ei…

Gloria o vedea cum se chinuia să-și recapete glasul.

— Ei… Da. Da. Cred că Dominic e fantastic. Așa cum sunteți și voi doi.

Jurnalista și-a scăpat pixul pe jos și, cât ea s-a aplecat să-l ridice, Dominic s-a întors către Gloria.

— Ah, ești o mică drăcoaică, i-a șoptit el.

Gloria nu avea nevoie să se uite la el ca să știe că zâmbea.

*

Gloria a deschis ușa de la intrare și s-a uitat pe podea, dar pe jos erau doar reclame. Nicio scrisoare.

— Salut! Am ajuns acasă, i-a spus Gloria lui Agnes la telefon, în timp ce-și atârna haina în cuier. Din păcate, nu pot să vorbesc prea mult. Trebuie să mă culc imediat. Mă întâlnesc cu Dominic mâine-dimineață, la patru și jumătate.

— Hopa! Ce-i asta?

— Nu mă întreba. I-am promis că ne vedem, iar el probabil c-a pus ceva la cale. Iar seara mă văd cu Sebastian. Sper c-o să ne întoarcem repede, să pot să dorm puțin după-amiază, a continuat Gloria, intrând în baie. Mă demachiez și vorbesc în același timp, a explicat ea și a deschis dulăpiorul. Te pun pe speaker.

— OK.

Se simțea bine fără machiaj și, când a terminat, și-a aplicat serul de față – un ser care costase o avere și care, așa își închipuia, o făcea să pară mai tânără cu cel puțin trei ani. Apoi s-a dat cu crema de noapte, s-a spălat pe dinți și și-a aplicat și crema de mâini.

S-a dezbrăcat la piele, a aruncat hainele din ziua aceea în coșul de rufe și și-a pus halatul.

— Mai ești acolo? a strigat Gloria către telefon.

— Puteai să mă întrebi cum se simte Stefan.

— Cum se simte Stefan?

— Bine, mulțumesc.

— OK. Și tu cum te simți?

— Bine, mulțumesc.

— Dacă e cel mai detaliat lucru pe care te gândești să-l spui, mai bine vorbim mâine, după ce mă văd cu Dominic.

Gloria s-a uitat la ceas.

— Trebuie să mă trezesc peste patru ore.

A DOUĂZECI ȘI NOUA ZI

Nu voia să-l întâlnească pe Dominic fără să se simtă proaspătă. Era foarte probabil că aveau să interacționeze și cu alți oameni pe parcursul zilei, așa că, la trei și jumătate, a intrat în baie, a făcut un duș și s-a spălat pe cap. Apoi s-a machiat. Și-a pus o pereche de jeanși, care îi veneau perfect, o bluză din mătase și, deasupra, jacheta ei roșie preferată. La patru și jumătate și-a îmbrăcat geaca, a închis ușa și a început să coboare scările.

Dominic stătea lângă un taxi și, când a văzut-o ieșind, i-a deschis portiera.

— Bine-ai venit, a zâmbit el.

A închis portiera după ea, a înconjurat mașina și s-a așezat lângă ea.

— Putem porni, i-a spus el șoferului.

— Unde mergem? l-a întrebat Gloria căscând.

Și-a scos mănușile și și-a descheiat geaca. În mașină era cald și bine și, dacă n-ar fi trebuit să se oprească după puțin timp, s-ar fi lăsat pe spate și-ar fi-ncercat să aţipească.

— E o surpriză, a spus el. Vrei cafea?

A ridicat de jos un termos și i l-a arătat.

Gloria a izbucnit în râs.

— Cu mare plăcere.

Mergeau către nord. Au trecut de Solna, Sollentuna și Upplands Väsby[55].

Uppsala. Sigur că într-acolo mergeau. *N-a uitat,* s-a gândit ea. Nici ea nu uitase. Uppsala era specială pentru amândoi.

Era atât de cufundată în amintiri, încât n-a observat că taxiul o luase la dreapta, către Arlanda, în loc să continue spre Uppsala. Abia când s-au apropiat de aeroport, Gloria a înțeles unde erau.

S-a întors surprinsă către el.

— Nu mergem la Uppsala?

El a clătinat din cap.

— Atunci unde mergem? După-amiază trebuie să fiu înapoi.

Cum putuse să uite de obiceiul ăsta al lui? Cât fuseseră împreună, îi făcea adesea surprize. Le plănuia luni în șir. Ea nu protestase niciodată. Dimpotrivă, se simțise răsfățată. Azi n-ar mai fi tolerat asemenea idei la altcineva. Dar Dominic nu dăduse niciodată greș cu ghidușiile lui și Gloria nu credea c-avea să rateze nici de data asta. Unde se gândea s-o ducă? Nu aveau prea multe ore la dispoziție. Oare pusese la cale o plimbare cu elicopterul? Ar fi fost grozav.

Nu avea niciun rost să-l mai întrebe, dar, când taxiul i-a lăsat în fața intrării terminalului 5, Gloria a izbucnit.

— Unde mergem? Spune-mi, te rog.

Dominic a scos din portbagaj un geamantan mic.

— Nici gând. Așteaptă și-o să vezi.

Oslo, Copenhaga, Helsinki? Nu avea pașaportul la ea, deci nu putea s-o ducă prea departe. Nici nu știa dacă avea voie să călătorească doar cu permisul de conducere.

— Așteaptă aici, i-a spus el și s-a îndreptat către unul dintre automatele de bilete, în timp ce ea a început să se mute, ușor iritată, de pe un picior pe celălalt.

---

[55] Cartiere periferice ale Stockholmului (n. tr.).

Dominic s-a întors și-a îmbrățișat-o, din spate. Gloria a simțit cum obrajii i-au luat foc. La naiba! Dominic știa exact cum să-i intre pe sub piele. *Fii atentă,* și-a spus ea, îndreptându-se de spate. *Nu-l încuraja.*

Firește, ar fi putut să ia un taxi și să se întoarcă acasă, dar curiozitatea îi fusese stârnită, iar el știa asta. Se lăsase cucerită de nebuniile lui, la fel ca Marcus. Dominic inventase multe jocuri amuzante atât pentru el, cât și pentru ea.

— Nu putem să ajungem prea departe, a zis ea. Nu am decât carnetul de conducere la mine.

Dominic a vârât mâna în buzunar și a scos de acolo două pașapoarte.

— Putem să ajungem oricât de departe, a spus el. L-am găsit în sertarul de la comoda roșie, din hol, când am fost la tine. Sper că nu te superi că l-am luat.

Gloria s-a uitat la el cu o privire severă.

— Dominic, i s-a adresat ea pe un ton de avertizare. Știi bine că astă-seară trebuie să mă văd cu Sebastian.

— Da, parc-am auzit ceva despre asta, a replicat el îndreptându-se către controlul de securitate. Dacă vrei să te asiguri c-o să ieși cu francezul ăla caraghios, trebuie să renunți la întâlnirea noastră de azi. Sau te relaxezi, nu te mai gândești la nimic și doar mă urmezi.

Vorbea mergând, fără să se uite înapoi, să vadă dacă ea venea după el.

Cum? Să mă las în mâinile tale? Am mai făcut asta o dată și m-am căit amarnic. N-am de gând s-o fac din nou, s-a gândit ea. Totuși continua să se țină după el. Nu voia să se relaxeze, dar era curioasă să vadă ce mai inventase Dominic de data asta.

*

Amsterdam. Ce bucurie! Nu mai fusese niciodată în Amsterdam și, după ce i-a trimis un sms lui Sebastian, anunțându-l că trebuiau să-și amâne cina, s-a cufundat în fotoliul avionului și a adormit. S-a trezit înainte de aterizare și s-a uitat pe furiș la Dominic, care tocmai își punea centura de siguranță.

Ar fi rămas împreună dacă el nu s-ar fi mutat? Gândul ăsta îi venise de mai multe ori în minte, de când el se întorsese în Suedia.

În Londra, Dominic o întâlnise pe Anna Poparova – măcar atât știa. În timp ce ea schimbase bărbat după bărbat.

Dar nu mai iubise niciodată de atunci. Puterea de a iubi îi dispăruse odată cu el. Se întreba ce simțea el față de cealaltă femeie. Cea care urma să vină în Stockholm la toamnă, ca s-o înlocuiască pe Ann-Charlotte.

Nu c-ar fi fost geloasă, dar nu se simțea în largul ei să joace în același spectacol cu ea, chiar dacă Anna nu mai avea vreo relație cu Dominic. În orice caz, nu în prezent. Dominic era de admirat pentru că găsea puterea să cânte alături de Sebastian. Sigur, nu-i spusese niciodată vreo amabilitate francezului, de când se întâlniseră, dar rezista astfel încât să împartă scena cu el.

Gloria nu avea niciun motiv s-o considere pe Anna rivala ei. Totuși simțea că voia să se retragă din spectacol. Voia să se gândească bine dacă să continue cu stagiunea din toamnă. Dar – slavă Domnului! – nu trebuia să dea un răspuns imediat.

S-a uitat prin hublou. Nu era zăpadă. Minunat.

Dominic a atins-o, iar ea a tresărit.

— Vreau să văd dacă ai centura strânsă, i-a zâmbit el.

— La naiba, acum îmi dau seama că n-am nicio haină de schimb cu mine, a exclamat ea. Trebuie să mergem la cumpărături în Amsterdam.

— Poate că trebuie. Sau poate că nu.

— Ce înseamnă asta?

— Nu mai întreba atâtea. Aterizăm imediat, a adăugat el, când a văzut că personalul de cabină s-a așezat.

În Schiphol[56] era nu chiar haos, dar o activitate intensă. Însă Dominic părea să știe exact unde trebuiau să meargă și ea nu avea decât să se țină de el. Gloria se bucura că măcar se îmbrăcase relativ elegant și nu rămăsese în hainele comode pe care le purta prin casă și care ar fi fost mai potrivite pentru ora la care se întâlniseră în acea dimineață.

S-au grăbit să iasă din aeroport și Gloria era acum curioasă unde aveau să se cazeze. Nu credea c-aveau să se întoarcă în Stockholm în aceeași seară. Dominic avusese grijă să-i anuleze

[56] Aeroportul din Amsterdam (n. tr.)

întâlnirea cu Sebastian. Nu era lipsit de inteligență, trebuia să recunoască.

— Dar nu mergem într-acolo? l-a întrebat Gloria, oprindu-se lângă indicatorul de ieșire.

— Nu, i-a răspuns el, fără să se oprească din mers. Vino!

Dintr-odată s-au trezit pe drum, către alte terminale, și abia când el a intrat la numărul șapte, iar Gloria a văzut indicatorul de deasupra intrării, a înțeles.

— Doar n-ai… Doar n-o să… Nu-mi spune că…

Trebuia să fi priceput de la început ce pusese la cale Dominic.

— Haide, iubito! i-a zâmbit el.

Gloria. Capul sus! Sus! Uită-te în tavan, lasă-ți lacrimile să-ți curgă pe dinăuntru!

— Am timp să intru la toaletă?

El a privit-o cercetător.

— Te simți bine? a întrebat-o cu voce scăzută.

Gloria a dat din cap în semn că da, însă, odată intrată în toaletă, n-a mai putut să-și stăpânească lacrimile.

În timpul călătoriei care a urmat nu și-au mai spus niciun cuvânt. Gloria a refuzat paharul cu șampanie. Se temea că alcoolul avea s-o facă să-și piardă controlul. Se simțea, în clipele acelea, mai vulnerabilă ca niciodată. Și el părea să-i înțeleagă slăbiciunea, pentru că i-a luat mâna și așa au rămas, mână în mână, toată călătoria. Dominic n-a întrebat-o nimic, a lăsat-o în pace.

— Am închiriat o mașină, i-a comunicat el când au aterizat. Sper că are GPS. Altfel nu știu dacă găsesc drumul, a adăugat zâmbind.

— Nu te uita la mine. Știi că nu fac nici deosebirea dintre stânga și dreapta.

— E greu să nu mă uit la tine, Gloria. Remarc că-mi dai mereu motive să fac chiar asta.

Dominic și-a dus mâna la inimă.

— Te-ai parcat aici, înăuntru, cu foarte mulți ani în urmă, pentru totdeauna.

Gloria a simțit o greutate dureroasă în piept.

— Haide, i-a șoptit ea, urmându-i pe pasagerii care se îndreptau către ieșire.

Și-a pus poșeta pe umăr.

Cum ar fi putut să reziste să facă dragoste cu el în ziua aceea?

Cum?

*

— Recunoști locurile?

Mergeau către hotel.

Gloria a scuturat din cap. I-a privit mâinile, care țineau volanul, și mii de sentimente contradictorii au început s-o bântuie.

Știa că era o femeie care putea să stea pe picioarele ei, fără ca altcineva s-o sprijine. Libertatea și independența aveau pentru ea o importanță capitală.

Dar în apropierea lui Dominic se simțea vulnerabilă, cu atât mai mult cu cât nu era în mediul ei. Aici se simțea dependentă. Mică. Ca și cum n-ar fi supraviețuit dacă brațele lui n-ar fi înconjurat-o protector. Își dorea cu intensitate să-i simtă mâinile mângâind-o! A trebuit să facă un efort supraomenesc ca să nu-l roage să facă asta. La ce-ar fi folosit?

Se găsea într-un punct confortabil din viață. Fără neliniști. Nu avea decât grija propriei persoane, iar asta era o situație comodă, simplă și necomplicată. Un pas greșit i-ar fi pus în pericol starea de bine. Dominic i-ar fi pretins o serie de lucruri pe care ea nu mai putea să i le ofere. Închisese de mult acel capitol din viața ei. Nu era să-l redeschidă și să mai simtă la fel.

Pur și simplu, trebuia să reziste învolburării de simțăminte care se înghesuiau să iasă din ea: cât de fericiți fuseseră împreună! Odinioară, în fiecare dimineață, când se trezea în brațele lui, știa că nu-și dorea să fie nicăieri altundeva.

Dar tocmai la lucrurile astea trebuia să evite să se gândească.

Drumul până la hotel n-a durat mai mult de zece minute. Când au intrat în curte, Gloria a simțit că trebuia să tragă adânc aer în piept. Mai degrabă a simțit decât a văzut că Dominic o privea. Și-a întors capul în partea cealaltă. Trebuia să se adune înainte s-ajungă la recepție.

Două persoane s-au repezit la mașina lor. Una, ca să-i deschidă Gloriei portiera și să se ofere să-i ducă bagajul inexistent, cealaltă, ca să parcheze mașina.

— *Sony, I travel light*[57].

A zâmbit, ca să arate că era obișnuită să nu poarte cu ea nici măcar o pereche de chiloți de schimb. Întâi voia să meargă în camera ei, dar după aceea trebuia să-și cumpere lucrurile de care avea nevoie: articole de toaletă, periuță de dinți și desuuri.

— *Welcome, Mr. and Mrs. Evans. Did you have a nice trip to Cork*[58]*?*

În timp ce mașina era parcată, ei doi s-au îndreptat către intrarea principală. Boy-ul a luat micul bagaj al lui Dominic și apoi le-a ținut ușa.

Gloria s-a uitat împrejur, prin holul pe care îl cunoștea. Amintirile au copleșit-o. Iată pianul! Ea și Dominic cântaseră într-o seară, în fața unei adunări jubilante de oaspeți, înainte să se retragă în cameră. Se iubiseră încet. Privirea lui n-o părăsise. Nu spuseseră un cuvânt. Nu fusese nevoie. Atunci erau doar unul.

După doar câteva luni deveniseră, în adevăratul înțeles al cuvântului, doi.

Gloria trebuia să-și aducă aminte de asta.

— Poftiți cheia dumneavoastră! Etajul doi, la dreapta.

Gloria s-a trezit brusc din reverie.

— Și cheia mea? l-a întrebat ea pe Dominic.

— E poate ultimul nostru sfârșit de săptămână ca soți. Nu mă gândesc să dorm în altă parte, ci doar în aceeași cameră cu tine.

— Atunci sper să existe o canapea pentru tine, a spus ea ridicând bărbia.

Dominic lua lucrurile ca și când ar fi fost de la sine înțelese. Dar, în acest caz, asta era bine. Pentru că presupunerea lui o înfuria, iar furia o făcea mai puțin vulnerabilă.

— Dacă o să vrei să dorm pe canapea, promit că așa o să fac, i-a răspuns el și a luat-o înaintea ei pe scara îmbrăcată în mochetă, care se bifurca la jumătate. Oare ultima dată când am stat aici o luam la stânga sau la dreapta?

— Habar n-am.

Firește, asta era o minciună. Își amintea foarte bine cum, strâns îmbrățișați, mergeau pe același traseu ca acum. Își

---

[57] Îmi pare rău, călătoresc fără bagaj (n. tr.)

[58] Bine ați venit, domnule și doamnă Evans. Ați avut o călătorie plăcută până în Cork? (n. tr.).

amintea și el. Se prefăcea relaxat, dar era la fel de încordat ca ea. Gloria era convinsă de asta.

Dominic era un bărbat plin de pasiune. Că simțea neliniște în legătură cu ceea ce avea să urmeze era firesc.

Gloria a văzut cum mâna îi tremura când a deschis ușa camerei în care stătuseră cu douăzeci de ani înainte, în călătoria lor de nuntă.

ÎN ACELAȘI TIMP, ÎN SÖDER

Un prânz ca între prieteni – asta îi spusese el. Agnes gândea la fel, conștiința ei n-ar fi rezistat la mai mult în clipa aceea.

S-au întâlnit la Melanders[59], în Söderhallarna[60].

— Deși știu cum arăți goală, nu știu nimic despre tine, i-a spus el, după ce au comandat câte o supă de pește.

Christer s-a aplecat către ea, iar Agnes a trebuit să lupte ca să nu se aplece la rândul ei și să nu-l sărute.

Ca să nu se facă de râs, și-a ridicat paharul și a luat o înghițitură din vinul sec.

— Ce vrei să știi?

Christer i-a întâlnit privirea.

— Când ne-am văzut ultima dată, mi-ai spus că lucrezi la Arlanda. Ce faci acolo?

— Zbor.

— Ești stewardesă?

— Pilot.

— Ooo!

— Ooo?

Christer și-a lăsat privirea în jos.

— Se pare că sunt plin de prejudecăți. Poate că n-ar trebui să mă mire prea mult că o femeie poate să fie pilot.

— Într-adevăr! La SAS suntem aproape jumi-juma.

— Iartă-mă, i-a spus el. Pot să-mi răscumpăr stângăcia în vreun fel?

*

Trei ore mai târziu își ridica brațele în duș, lăsându-l să o maseze cu săpunul și să-i spele de pe piele uleiul cu care o unsese. Sfârcurile ei sensibile s-au întărit din nou sub mâinile

[59] Lanț suedez de restaurante și magazine de delicatese (n. tr.).
[60] Mall în Söder, Stockholm (n. tr.).

lui. A făcut un pas mai aproape și i-a înconjurat gâtul cu brațele, lipindu-și corpul înviorat și ud de al lui.

— Sărută-mă, i-a șoptit ea.

Christer i-a luat fața între palme și, nesfârșit de încet, și coborât gura către a ei. Limba lui i-a mângâiat buzele ușor și abia simțit, până când Agnes a încercat s-o prindă cu gura. L-a simțit întărindu-se și, în scurt timp, erecția lui enormă îi presa coapsele. El i-a lăsat fața și a prins-o de fese, apăsând-o în el, în timp ce o săruta adânc.

— Fă dragoste cu mine sălbatic, Christer, a murmurat ea.

*

De data asta n-ar fi trebuit să aibă și mai multe mustrări de conștiință?

Atunci cum se făcea că nu simțea deloc asta? Nu regreta nicio secundă, iar asta era îngrijorător.

Ce devenise?

O mașină de infidelitate, lipsită de scrupule, de empatie, de altruism. O femeie detestabilă, care seducea bărbații pe bandă rulantă.

Ultima afirmație nu era tocmai adevărată. Era vorba despre un singur bărbat totuși… Se întâlniseră în Söder, mâncaseră de prânz, îi propusese o cafea în apartamentul Gloriei și, în clipa în care el acceptase, Agnes știuse c-avea să se culce din nou cu el.

Și din nou, după cum se demonstra.

Nimeni nu făcuse niciodată dragoste cu ea atât de sălbatic și, dacă Christer se comportase așa, fusese pentru că ea *îl rugase.* Dacă acum n-ar fi fost la volan, și-ar fi acoperit fața cu palmele de rușine. Probabil că el se întreba dacă nu cumva era masochistă sau ceva de genul ăsta. Nu era, în orice caz nu fusese până acum, dar gesturile acelea pasionale și brutale o excitau. Relația ei cu Stefan fusese pe picior de egalitate, la nivel de detalii. Și în pat procedaseră la fel: stătuseră deasupra cu rândul.

De când îl întâlnise pe Christer, Agnes se masturba gândindu-se la el. În fanteziile ei, nimic nu era pe picior de egalitate. Dimpotrivă. El îi smulgea hainele, îi ordona să-și desfacă picioarele, o săruta până când buzele începeau să-i sângereze, o ținea atât de strâns, încât aproape că nu mai atingea patul, și se

mișca ritmic și cu putere, până când orgasmul o făcea să cadă paralizată în brațele lui.

Nu era o ignorantă, înțelegea că acea aparentă trezire nu era decât manifestarea curajului ei de a fi renunțat la o parte din control.

Fusese atât de tânără când îl întâlnise pe Stefan! Nu-și mai aducea aminte prea bine cum fusese la început, dar cu siguranță că el o dorise mai mult atunci. Lucrurile ar fi stat altfel dacă n-ar fi făcut doar un sex de rutină, în fiecare sâmbătă?

Totuși, când se gândea la asta acum, își amintea cum fusese și că, la început, înainte de venirea pe lume a copiilor și înainte ca totul să devină atât de serios, fuseseră mai cu inițiativă și mai inventivi. Câteodată el o ridica în brațe și o purta până în dormitor, mormăia că se săturase de atâta vorbărie și că trebuia să treacă la fapte, iar ea intra direct în aceeași stare de spirit. Dar, ceva mai târziu, durerile de spate îl împiedicaseră s-o mai ia în brațe. Totuși atunci încă mai puteau să fie fericiți. Ce se întâmplase mai târziu? Deveniseră comozi? Începuseră să considere că dragostea era un dat?

Cu câteva zile înainte, Stefan îi făcuse un compliment și asta o mișcase. Chiar se gândise la asta după aceea. De câți ani Stefan nu-i mai spusese ceva asemănător? Nu-i mai spusese că era frumoasă de mult, mult timp, iar ea nici măcar nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsea asta. Fusese lucrul care dispăruse primul. După aceea dispăruse grija zilnică pentru celălalt și, în cele din urmă, nu se mai simțise nici măcar agreată.

Stefan era iritat mai tot timpul și redevenea doar foarte rar bărbatul care întindea mâna să-i mângâie obrazul. Poate că nu era chiar atât de ciudat că ea vedea transformarea lui de după infarct ca un lucru bizar.

Christer o copleșise cu cuvinte de iubire, îi spusese că era delicioasă. Agnes izbucnise în râs. *Delicioasă.* Asta poate că era o mică exagerare, dar nu conta. Christer o *iubea cu patimă,* iar asta era extraordinar de excitant.

Ar fi fost relația ei cu Stefan altfel dacă el, câteodată, ar fi aruncat-o pe canapea și ar fi dezbrăcat-o, pentru că, pur și simplu, n-ar mai fi rezistat să n-o vadă goală?

Poate. Înțelegea, în orice caz, cât de bine se simțea știind că Christer o dorea.

Nu știa despre el acum mai multe decât știuse înainte, dar asta nici n-o interesa. Nu simțea nevoia să-l cunoască. *Îi voia corpul.*

Și, astfel, devenise oficial.

Agnes se transformase într-o erotomană.

*

— Iubito, tu ești? a strigat el de la etaj.

— Da, i-a răspuns ea.

— Vino-ncoace! Vreau să-ți arăt ceva.

Agnes a oftat. Era cu siguranță o nouă culoare de vopsea cu care se gândea să zugrăvească casa sau un pom pe care voia să-l planteze în curte.

— Vin.

— Grăbește-te!

A urcat scara cu pași grei și s-a gândit că nu mai alergase de când fusese în Las Palmas. Asta se întâmplase cu doar două zile înainte, totuși... O tură de după-amiază ar fi făcut-o poate să se gândească la lucruri mai vesele.

— Aici, înăuntru!

Agnes a deschis ușa de la baie. Stefan stătea într-o cadă nou-nouță, cu hidromasaj, o cadă de două persoane. Agnes nu-l mai văzuse niciodată atât de fericit.

— Vii exact la timp, iubito, a spus el și a răsucit butoanele.

Apa a început să bolborosească.

— Vino și așază-te aici, alături.

— Nu, mulțumesc.

Agnes a făcut un pas în spate. N-avea niciun chef să-l vadă pe Stefan gol.

— Mă duc să alerg puțin.

Stefan a privit-o dezamăgit.

— Eu încerc, Agnes. Poate că și tu ar trebui să faci un mic efort.

— Îmi pare rău, Stefan, dar nu pot.

*

Asculta un audiobook în căști, dar nu putea să se concentreze. Ca să nu se mai gândească la propriile ei

probleme, a încercat să se gândească la cele ale surorii ei, care se afla în Irlanda, cu Dominic. El îi spusese că avea de gând s-o ducă acolo pe Gloria, iar Agnes îi urase succes cu multă sinceritate.

Gloria nu fusese fericită decât cu un singur bărbat, iar el era Dominic, chiar dacă relația lor fusese furtunoasă și se certaseră la fel de mult pe cât se adoraseră.

Agnes nu avusese niciodată simțăminte la fel de puternice ca sora ei și, chiar dacă îi înțelegea mai bine acum, când se maturizase, ea și Gloria erau totuși atât de diferite, încât nu putea să se pună în pielea ei. Poate pentru că Gloria semăna atât de mult cu Carmen.

Mama îi inspirase întotdeauna puțină teamă, cu ochii ei negri și gesturile ei dramatice. Agnes gândise întotdeauna că mama ar fi fost o bună dansatoare de flamenco. În orice caz, vorbise adesea despre asta și chiar le arătase fetelor pantofii cu toc cu care cadența dansul. Dar refuzase să danseze, chiar dacă Agnes și Gloria o rugaseră. După aceea Agnes o privise pe Carmen prin deschizătura ușii de la dormitor și văzuse că mama era tristă când punea înapoi pantofii de mătase în punga protectoare din pânză și apoi în cutie.

După ultima lor convorbire telefonică, Agnes știa că Gloria avea să insiste să afle mai multe și poate că venise vremea să-i povestească tot ce știa.

Se gândea de mult la asta și ajunsese la concluzia că nu mai era responsabilitatea ei s-o protejeze pe Gloria de adevăr. Nu era datoare să protejeze pe nimeni, în afară de propria ei persoană. Cheltuise atât timp și energie cu alții, de-a lungul anilor! Prefăcându-se că totul era bine, deși nu fusese deloc așa.

Relația ei cu Stefan începuse să se deterioreze cu zece ani înainte. Nu înțelegea de ce nu se despărțise de el mai devreme. Ce motive avusese să rămână alături de el? Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, nu-și amintea decât ceea ce fusese mai puțin bine, dar în forul ei interior știa că-l iubise profund. Că focul lor fusese mai mult căldură decât flacără, dar că, pentru asta, nu fusese mai puțin intens, așa cum încerca să-și închipuie acum.

În gândurile ei era vrăjmașa egalității între sexe, care pătrundea chiar și în dormitor, dar care, era adevărat, îi dăduse siguranță. Nu avusese niciodată nevoie să se îngrijoreze când

nu era acasă, pentru că Stefan fusese un părinte la fel de atent cu copiii ca și ea. Nu se împiedicase niciodată de rufe murdare prin baie, pentru că el avusese grijă să le spele. Nu spusese niciodată ceva negativ despre munca ei, nu protestase niciodată pentru că, dintre ei doi, el fusese cel care stătuse mai mult acasă. Dimpotrivă, o susținuse și o încurajase în alegerea pe care ea o făcuse.

Nu egalitatea dintre ei le distrusese căsnicia. Pur și simplu, nu avuseseră grijă de relația lor. De când nu-l mai privise pe Stefan așa cum o privea el acum?

Și-a luat avânt, înaintea pantei pe care o avea în față, apoi a luat-o la fugă în sus, ca ieșită din minți. Ajunsă în vârf, a simțit că era atât de obosită, încât s-a gândit că nu va mai avea putere să se întoarcă acasă.

*

Când a intrat, Stefan asculta Elvis Presley. Nu făcea asta decât atunci când era trist. Elvis își punea simțămintele în cuvinte. Așa fusese mereu.

Textul se potrivea cu ea. Era imposibil să nu-l interpretezi literalmente în clipa aceea.

You don’t have to say you love me, just be close at hand.
You don’t have to stay forever, I will understand.
Believe me, believe me.
I cant’t help but love you.
But believe me.
I’ll never tie you down.

Stefan era în sufragerie. N-a văzut-o când a venit și s-a oprit în ușă. L-a văzut cum își ștergea ochii cu mâna.

Agnes a simțit cum totul a început să ardă în ea. S-a dat încet înapoi și a părăsit camera, cu o durere în piept pe care nu știa cum avea s-o mai domolească.

O SEARĂ ÎN CORK

— Trebuie să fac niște cumpărături, a spus Gloria uitându-se împrejurul ei, prin camera pe care n-o uitase niciodată.

Dominic stătea lângă pat și își desfăcea bagajul.

— De ce?

— Știu și eu...?! Am fost răpită și n-am apucat să-mi iau nimic cu mine.

— Ce spui de asta? a zis el zâmbind extrem de satisfăcut, ținând în mână rochia ei verde cu alb, dispărută de ceva vreme. Și ia uită-te și aici! a continuat el, scoțând din valiză o pereche de pantofi cu toc înalt, chiloți de damă, un sutien și un pachet cu ciorapi subțiri.

Toate lucrurile le-a pus pe pat.

— Cât ai făcut duș, ți-am luat din apartament nu doar pașaportul.

Gloria a izbucnit în râs când a văzut ce desuuri alesese Dominic. Era clar că-i oferea alternative. O pereche de chiloți varianta „de pe vremea bunicii”, fără cusături, care-i treceau de buric, și alte două perechi atât de mici, că erau aproape invizibile.

— Neseserul cu chestii de machiat îl ții mereu în poșetă, așa-i?

— Da, dar nu am și chestii de demachiat.

— La naiba! La asta nu m-am gândit. Săpunul nu e bun, nu-i așa?

— Nu, doar în cazuri extreme. Nu știu până la cât au deschis sâmbăta. Ar trebui să mergem acum. Sau tu rămâi și mă duc singură?

Dominic și-a pus geaca pe el.

— Pentru nimic în lume!

*

Gloria s-a bucurat să iasă din hotel. Cu cât mai puțin timp petreceau acolo, cu atât mai bine.

În Cork, comerțul era încă în plină desfășurare și, după ce Gloria și-a cumpărat ce-i trebuia, au făcut o plimbare prin centrul orașului. Când fuseseră aici în călătoria lor de nuntă, abia dacă părăsiseră hotelul, așa că orașul era nou pentru ei.

— O bere?

— De ce nu?

Au trebuit să se așeze lângă un alt cuplu. Gloria și-a dezinfectat mâinile pe sub masă. Slavă Domnului, sticluța era mică, de doar 75 de mililitri. La limită, ca să poată să treacă de securitatea aeroportului. S-a gândit că era bine să nu cumpere o

sticlă mai mare, când aceea avea să se golească, pentru că nu știa niciodată când avea să fie nevoită să mai călătorească undeva.

După ce și-au primit berile, au vorbit relaxat despre câte-n lună și-n stele. Gloria simțea că se destindea. Poate că totuși ăsta era un final bun.

— Te-ai hotărât să nu mă mai privești niciodată în ochi? a întrebat-o el, golindu-și halba.

— Da, așa am hotărât.

— De ce?

— Ai terminat de băut? Mergem?

N-avea niciun chef să-i spună adevărul: cât de mult ar fi influențat-o ochii lui și că modul ei de a gestiona situația era cât se poate de eficient. Intenționa să continue în același fel până când aveau să fie despărțiți oficial și să nu se mai vadă. Intenționa să fie prietenoasă, dar să nu se uite în ochii lui. Preț de-o clipă, în aeroportul din Amsterdam, fusese în pericol, dar acum își recâștigase controlul. Nimic din ceea ce făcea el nu putea să-i mai tulbure echilibrul, atât timp cât apela la strategia asta.

Când s-au ridicat, Gloria a văzut că femeia de la masa la care stătuseră îl sorbea din ochi pe Dominic.

Bineînțeles, Gloria n-a avut intenția să-și înfigă privirea în ea, dar felul acela de a se holba la Dominic era cu-adevărat atât de dezgustător, încât n-a putut să se abțină. În fapt, ei doi nu erau încă despărțiți.

*

Afară era o atmosferă de primăvară și Gloria s-a gândit c-ar fi vrut să mai fi rămas acolo o zi. Totul mergea așa cum își dorea, erau prieteni. Puteau să discute despre orice. Îl ținea de braț pe Dominic și râdea de un lucru pe care el îl spusese, în timp ce mergeau în pas de plimbare către hotel.

— Unde și când mâncăm? l-a întrebat Gloria.

— La hotel, la ora opt.

Gloria și-a privit ceasul de la mână.

— Peste două ore.

— Mă bucur să văd că încă mai porți ceasul pe care ți l-am dăruit, a zâmbit el.

— Mă rog. E un Rolex. Ține o veșnicie.

— L-am cumpărat din primul meu salariu.

— Știu. În luna aia am plătit eu chiria, a remarcat ea și i-a întors zâmbetul. Dar m-am bucurat mult de el.

— Mmm… îmi amintesc exact cum mi-ai mulțumit.

— Asta *nu*-mi mai amintesc.

Dar își amintea, firește. Dominic se bucurase la fel de mult de modul în care ea își arătase recunoștința pe cât ea se bucurase de ceas – dar Gloria nu voia să se gândească la asta acum. Astfel de gânduri îi erau interzise în clipa aceea. Putea să se gândească la cum arătase Dominic gol după ce avea să ajungă acasă. În niciun caz acum.

— *Mr. Evans, can I have a word, please*[61]? a întrebat recepționerul când au intrat în hol, cerându-i iertare Gloriei din priviri.

— Eu mă duc sus, a spus ea.

Era minunat să se întindă în patul mare. Dac-ar fi fost singură, și-ar fi pus unul dintre halatele moi de baie, care atârnau în dulap. Dar, așa, a hotărât să se culce îmbrăcată în hainele de călătorie. Era bine și-așa. Bluza pe care-o cumpărase pentru drumul de întoarcere rămăsese împachetată în sacoșa de pe podea. Avea s-o scoată de-acolo mai târziu. Acum îi era prea bine. După două minute, Gloria dormea adânc.

*

Dominic a intrat încet. Știa că Gloria adormise. S-a întins pe canapea, ca să n-o trezească, după ce a setat alarma din telefon ca să-i trezească peste o jumătate de oră. Presupunea că Gloria avea nevoie de timp. În orice caz, ăsta-i fusese obiceiul odinioară.

Pe vremuri se desfăta privind-o cum se gătea pentru el. Obișnuia să danseze în fața lui în desuuri transparente. Deși, în seara asta, nu se aștepta la același tratament.

O iubea pe Gloria. Dumnezeule, cât de mult o iubea!

Dar urma să-și țină promisiunea, dacă luni ea tot avea să-i mai ceară să semneze hârtiile. Nu putea s-o oblige să-l accepte, nici s-o amenințe, nici s-o roage. Dacă era să fie împreună, Gloria trebuia să-l dorească la fel de mult pe cât o dorea și el.

---

[61] Domnule Evans, putem, vă rog, să vorbim puțin? (n. tr.).

Dominic se gândise să găsească motive pentru care n-ar fi trebuit să fie împreună, și existau cu siguranță sute, dar singurele pe care el le găsise erau cele care vorbeau *în favoarea* lor.

Între ei doi fusese o dragoste unică – în orice caz, el așa simțise. Știa bine că Gloria îl părăsise, dar îl și iubise. Măcar de asta era sigur.

Oare Gloria mai simțise același lucru și față de altcineva, după el?

Față de Sebastian?

Se simțea rău când se gândea la Gloria și Sebastian împreună. Un porc, un libidinos, un afemeiat caraghios, care secera victimă după victimă. Era mai cunoscut pentru afacerile și pentru intrigile lui amoroase decât în calitate de cântăreț. Nu era un cântăreț prost, dar nu de-asta fusese angajat, ci ca să atragă la operă noua generație de cântărețe.

Gloria a început să se miște și Dominic s-a ridicat. Ar fi trebuit să fie mai obosit, dar știa că ăsta putea să fie ultimul sfârșit de săptămână pe care-l petrecea cu ea și nu voia să piardă nicio secundă din el. Nici când Gloria dormea.

Se întrista la gândul că ea ar fi putut să lase totul în urmă și să meargă mai departe. O făcuse demult, desigur, și, într-un fel, asta făcuse și el, pentru că nu se văzuseră de atâția ani. Dar ea era femeia lui. Marea lui pasiune. Singura, dacă era să fie sincer.

Anii în Anglia îi mai domoliseră fervoarea, dar fusese de-ajuns s-o privească o clipă pentru ca pasiunea să reizbucnească, la fel de puternică. Ar fi putut să trăiască în Stockholm știind că Gloria nu mai voia să se vadă cu el?

— Cât e ceasul?

— Șapte și-un sfert.

Gloria s-a ridicat.

— Atunci trebuie să mă grăbesc un pic, a spus ea, trecându-și degetele prin păr. Ai dormit?

El a clătinat din cap.

— Nu. Pot să fac un duș scurt înaintea ta, să ai baia liberă după aceea?

*

Când Gloria și Dominic au intrat în restaurantul plin, un chelner i-a preluat imediat.

— *Mr. And Mrs. Evans, welcome! This way, please*![62]

A luat-o înaintea lor și Gloria și-a vârât brațul pe sub cel al lui Dominic. În săptămâna care urma trebuiau să se despartă. Putea să joace rolul de soție pentru o seară.

Când s-au apropiat de masă, Gloria a țipat. Apoi a început să plângă. La masă stăteau Marcus și Bill. Amândoi zâmbeau larg și s-au ridicat în același timp.

— Tu ai aranjat asta? l-a întrebat Gloria pe Dominic.

El i-a răspuns cu un zâmbet, în timp ce Gloria își îmbrățișa fiul.

— Micuțul meu drag, ce mult mă bucur să te văd! a exclamat ea. Lasă-mă să mă uit la tine!

S-a dat un pas în spate.

— Arăți sănătos și fericit, a constatat ea, luând șervetul de pe masă și ștergându-și lacrimile. Asta a fost cea mai plăcută surpriză din lume. Și, Bill, mă bucur atât de mult să te văd și pe tine! a continuat ea, întinzându-și brațele către soțul fiului ei.

Apoi s-a întors către Dominic și l-a privit în ochi, pentru prima dată în călătoria aceea. A întins o mână către el, în timp ce-l ținea pe Bill pe după mijloc.

— Știi cât de mult înseamnă asta pentru mine! a spus ea. Îți mulțumesc!

Dominic i-a sărutat mâna.

— Ne așezăm?

— Nu v-am mai văzut împreună de când aveam 13 ani, a remarcat Marcus, ținându-i Gloriei scaunul. Mă bucur că v-ați regăsit.

Gloria a izbucnit în râs.

— Da, pentru spectacolul ăsta. Dominic e un Don José sclipitor, dar asta o știți deja.

Marcus a surâs.

— Despre montarea asta cu *Carmen* se vorbește chiar și în Londra. Se spune că Opera din Stockholm pregătește ceva măreț. Eu sunt foarte mândru, bineînțeles!

— Destul despre noi. Cum se simte nepoțelul meu?

— Bine. E la mamele lui, i-a răspuns Marcus și a luat telefonul. A înregistrat un mesaj pentru tine.

---

[62] Bine-ați venit, domnule și doamnă Evans! Pe aici, vă rog! (n. tr.).

Inima Gloriei s-a umplut de fericire când l-a văzut pe cel mic făcând semne cu mâna către cameră, fluturându-și ursulețul, în timp ce cânta și dansa în bucătărie.

— Uită-te, Dominic! Nu-i așa că-i drăguț?

— E foarte drăguț. L-am întâlnit de două ori.

— V-ați întâlnit în toți anii ăștia fără știința mea.

— E meritul lui tata, a spus Marcus. El știa că Dominic înseamnă mult pentru mine și a făcut în așa fel încât să pot să merg la Londra din când în când. Iar alteori veneai tu în Stockholm, a continuat el, întorcându-se către Dominic.

— Da, veneam acasă cel puțin de patru ori pe an. Și cred că ne-am întâlnit de fiecare dată.

— Pe la spatele meu.

Gloria a încercat să pară puțin dezamăgită, dar n-a reușit. Se bucura prea mult de surpriza pe care i-o făcuse Dominic. Indiferent ce-avea să se întâmple, gestul acesta n-avea să-l uite niciodată.

A TREIZECEA ZI

Nu doar pentru că-l adusese pe fiul ei în Cork, Gloria l-a lăsat pe Dominic să doarmă împreună cu ea în patul mare. Avea un dor arzător să fie aproape de el.

Au făcut dragoste potolit, ca și cum amândoi ar fi dorit să prelungească acele momente cât mai mult. Și, după o oră de somn, au luat-o de la capăt.

— Nu mă părăsi, Gloria, i-a șoptit el. Nu mă părăsi.

*

Când s-a trezit, Dominic stătea la fereastră.

Era îmbrăcat în halatul de baie de la hotel și, când l-a văzut, a simțit un cuțit în piept. Făcuse duș, se părea, pentru că părul îi era ud și avea un prosop pe după gât.

— Bună dimineața, a spus ea și s-a ridicat din pat.

Chipul lui s-a destins brusc.

— Bună dimineața, iubito! Ai dormit bine?

Ea a căscat și și-a întins brațele, apoi le-a dat drumul pe pilota groasă, cu o ușoară bufnitură.

— Da, foarte bine. Tu?

Dominic s-a așezat pe marginea patului.

— Fantastic!

Și-a vârât mâna pe sub plapumă și i-a mângâiat piciorul.

— Am avut o noapte minunată, a zâmbit el.

Gloria a roșit. Ce jenant! De ce spunea asta? Făcuseră același lucru și alte dăți. Niciunul dintre ei nu era timid, așa că de unde această sfială neașteptată?

Și-a tras pilota până peste piept și și-a așezat mâinile peste ea.

— Mâncăm și noi ceva?

Dominic a izbucnit în râs și și-a retras mâna care, încet, parcursese drumul de la laba piciorului la coapsă.

— Absolut! Vrei să mâncăm în cameră sau în restaurant?

— Aici. Eu mă duc să fac un duș. Comanzi tu ceva? Ai vorbit cu Marcus azi?

— Nu, dar am primit un sms când m-am trezit. Au plecat la șapte.

— OK.

Gloria a aruncat plapuma de pe ea și s-a ridicat din pat. Trebuia să combată roșeața din obraji și a hotărât că metoda cea mai potrivită era să-și expună întreaga splendoare la lumina zilei. Oricum, în timpul nopții, Dominic o văzuse din toate unghiurile și nu mai avea nicio importanță.

Dominic și-a dres glasul.

— Dacă vrei să mâncăm, după duș, pune-ți pe tine halatul de baie. Îl găsești în dulap.

Gloria i-a zâmbit dulce și apoi și-a continuat drumul, țopăind pe vârfuri până în baie.

După duș s-a privit în oglindă. Ochii strălucitori îi exprimau exact trăirile din timpul nopții.

DUM-NE-ZE-U-LE!

Simțea că ar fi putut să aibă din nou orgasm doar gândindu-se la asta.

L-a auzit pe Dominic strigându-i:

— Cinci minute!

— Poftim?

A zâmbit.

— Cinci minute!

— Nu te-aud!

Când el a deschis ușa de la baie, Gloria a făcut o figură serioasă, continuând să se ungă cu loțiunea de corp pe sâni.

— Ai spus că…?

Dominic și-a dres glasul încurcat.

— Că micul dejun sosește peste cinci minute.

— Păcat. Altfel am fi putut…

Nu înțelegea cum de era posibil să se aprindă în felul ăsta încă o dată, dar corpul ei părea să nu se mai sature niciodată: îi era foame de atingerea mâinilor lui. Le dusese dorul vreme de douăzeci de ani. Când micul dejun le-a fost adus, Dominic a strigat să fie lăsat pe masă și, de îndată ce ușa s-a închis, a sărutat-o din nou, în timp ce corpurile li s-au unit și au început să se miște ritmic.

Au rămas în cameră până la ora check-out-ului și, când s-au așezat în mașină, ca să pornească spre aeroport, amândoi erau tăcuți. Gloria simțea durere în toți mușchii și avea, cu siguranță, vânătăi peste tot. În ea ardea ceva ce nu mai trăise decât cu el.

Când i-a mulțumit în șoaptă, Dominic a privit-o cercetător, apoi a întins mâna și i-a mângâiat obrazul.

— *Anythingfor you, babe!*[63]

*

Suntem plecați de mai puțin de două zile, dar e ca și cum am fi lipsit o săptămână, se gândea Gloria în timpul zborului către Arlanda. Și-a pus centura de siguranță și și-a vârât mâna pe sub a lui.

Dominic s-a întors către ea și i-a zâmbit. *Ce frumos ești,* s-a gândit Gloria. Îi era recunoscătoare pentru întâlnirea cu Marcus și Bill. Uitase de acea parte din el, dar Dominic așa fusese și pe vremuri. Se gândea întotdeauna la ea, la ce o făcea să se simtă bine și de ce avea Marcus nevoie.

— Acasă, a spus el când au aterizat.

Gloria a încuviințat din cap.

Ce urma să se întâmple acum? Dominic, acasă la el, iar ea, acasă la ea, pe strada Östgöta? Ar fi fost ciudat.

Au coborât din avion ținându-se de mână și au trecut prin vamă la fel. Dominic o ținea strâns și când au parcurs coridorul către Sosiri, ca și cum se temea că ea ar fi putut să se smulgă de lângă el imediat ce ușile aveau să se deschidă.

---

[63] Pentru tine, orice, iubito! (n. tr.).

— *Dominic, darling, there you are!*[64] a strigat o femeie, făcându-i semn cu mâna.

Apoi Gloria n-a mai înțeles ce se întâmpla. Dominic i-a lăsat mâna, ca și cum l-ar fi fript, și a început să *alerge* către femeia respectivă, care, Gloria și-a dat în sfârșit seama, era Anna Poparova.

Rusoaica s-a aruncat în brațele lui Dominic.

— *Darling,* a exclamat ea. *My sweet, sweet darling!*[65]

Gloria a crezut c-avea halucinații când cântăreața a privit-o pe deasupra umărului lui Dominic.

Arăta ca o învingătoare.

Brusc, Sebastian a apărut în fața ei.

— Așa deci, ai fost în călătorie cu Dominic. În Irlanda, se spune.

Zâmbetul obișnuit îi dispăruse de pe față.

Gloria nu știa ce să facă. Se simțea umilită. Ca și cum ar fi stat în mijlocul aeroportului în pielea goală.

— Iertați-mă, dar trebuie să mă duc la toaletă, a spus ea.

L-a auzit pe Dominic strigând-o. S-a repezit către scara rulantă, fără să se întoarcă. Apoi a continuat să alerge prin Sky City[66], cât o țineau puterile. Abia după ce a coborât de pe scară și a ajuns în terminalul pentru zboruri interne a îndrăznit să se oprească. Era epuizată. *Respiră, Gloria, respiră,* și-a spus ea. S-a uitat repede înapoi. În cazul în care Dominic alergase după ea, se părea că reușise să scape de el. Acum trebuia să facă rost de un taxi și să ajungă acasă, în siguranță.

*

Intrată în apartament, s-a sprijinit de ușă, în timp ce o încuia după ea. Inima încă îi bătea cu putere. Dar acum era acasă. În siguranță. A încuiat și grilajul metalic, apoi și-a aruncat pantofii din picioare, a intrat în bucătărie și a pornit fierbătorul de apă. În timp ce apa de ceai se încălzea, a ridicat ziarele de la ușă și abia atunci a văzut scrisoarea. Nici de data asta nu avea timbru. A deschis-o. Aceleași litere decupate, lipite pe o coală A4.

Joci un joc periculos. Dar o să-ți primești pedeapsa.

---

[64] Dominic, iubitule, iată-te! (n. tr.).

[65] Iubitule! [...] Dulcele, dulcele meu iubit! (n. tr.).

[66] Partea comercială și hotelieră a aeroportului (n. tr.).

Gloria a pus-o pe banchetă. Nu era în stare să-i pese de asta acum. Și, indiferent cine compunea scrisorile alea, avea dreptate. Fusese un joc periculos. Cum de putuse să fie atât de fără minte și să se culce cu el?

Oare și asta făcuse parte din planul lui Dominic? Să-l aducă acolo pe fiul ei, doar ca s-o facă ușor de manevrat, accesibilă și atât de recunoscătoare, încât lui să nu-i mai rămână decât să intre în patul ei și s-o seducă? Îi oferise orgasm după orgasm, până când Gloria nu mai fusese capabilă să se țină pe picioare, apoi se aruncase în brațele Annei Poparova.

Nu mă părăsi, Gloria. Ticălosul! Cuvintele lui o emoționaseră. Blestemată, blestemată, blestemată… de *nevolnică…*

Își închisese telefonul încă din taxi, pentru că era sigură că Dominic avea s-o sune. Tehnic vorbind, el nu făcuse nicio greșeală – Gloria știa asta. Era liber s-o salute pe Anna, dacă voia. Și Gloria ar fi salutat-o, dacă i-ar fi fost prezentată.

Dar acel *darling* și îmbrățișarea fuseseră mai mult decât un salut între colegi. Fusese mult mai mult de-atât. Dacă el n-ar fi vrut s-o aibă pe Anna de gâtul lui, nu și-ar fi desprins mâna din mâna Gloriei, de parcă Gloria ar fi fost ciumată.

Era geloasă. Pieptul îi ardea.

Dar nu fără motiv.

Anna era o femeie cu care Dominic avusese o relație amoroasă. Gloria își reproșa că nu citise mai departe biografia lui Dominic. Poate că așa ar fi aflat de marea lor dragoste și ar fi fost pregătită. Dar acum fusese luată prin surprindere și se simțea mai ridicolă ca niciodată – un sentiment cel puțin oribil.

A simțit nevoia să lovească în ceva și să-și închipuie că era el. A intrat în dormitor și a luat o pernă.

— Trădător blestemat, cum ai putut să-mi faci una ca asta după tot ce-am trăit împreună zilele astea? striga ea, lovind perna cât putea de tare. Dracu’ să te ia! Rahatu’ naibii!

Lovea și iar lovea perna. În cele din urmă, a căzut în mijlocul patului, epuizată, plângând cu sughițuri. Cearșaful s-a umezit de lacrimile ei, deși era mai mult furioasă decât tristă. Sau voia să fie furioasă. Furia era mai ușor de suportat. Mai ușor de transformat în ceva pozitiv.

În ziua următoare avea să-i dea actele pe care Dominic trebuia să le semneze, pentru ca ea, Gloria, să redevină, în sfârșit, liberă.

ACTUL AL TREILEA
DOUĂZECI DE ZILE PÂNĂ LA PREMIERĂ
A TREIZECI ȘI UNA ZI

În dimineața următoare, Gloria le-a sunat pe Kit și pe Lena. Simțea nevoia să povestească cuiva tot ce se întâmplase, iar prietenele ei – slavă Domnului! – au fost gata s-o asculte. S-au întâlnit la *Gunnarssons*[67] și, încă de când stăteau la coadă, amândouă au început să-i pună întrebări. Gloria le-a rugat să aibă răbdare, până aveau să-și primească sandviciurile și cafeaua și să se așeze la o masă. Îi era teamă ca nu cumva conversația să le fie auzită de cineva. Nu că toată lumea ar fi știut cine era ea, ci pentru că istoria era atât de penibilă.

A lansat bomba imediat ce s-au așezat.

— Cum? Ești *măritată*?

Lena se holba la ea de parcă nu putea să creadă ce auzise.

— Șșșt! a exclamat Gloria din spatele ochelarilor de soare mari și negri, uitându-se speriată împrejur. Mai încet! Da. Dar o să divorțez curând. Dominic trebuie doar să semneze actele, așa cum a promis.

— Cum poți să fii măritată fără să știi? Nu înțeleg, a spus și Kit. Uneori mai primești documente oficiale, iar acolo scrie asta.

— Nu. Am pe cineva care se îngrijește de toate actele mele și nu mi-a spus niciodată nimic. Ce ciudat mi se pare acum, când mă gândesc! Sigur, mă ajută de mulți ani și probabil că n-a dat importanță. N-am vorbit niciodată cu ea despre viața mea privată.

— Dar banca? Împrumutul pentru apartament?

— E plătit. Nu mai am niciun împrumut.

Gloria a ridicat din umeri.

— Credeți-mă că habar n-am avut! Doar nu v-aș mințI!

— Dar e atât de ciudat…

— Am citit despre asta într-un ziar gen *Metro*[68], a spus Lena. Nu e ceva neobișnuit. De obicei, persoana află în cazul în care vrea să se recăsătorească și face cerere pentru excluderea unor eventuale impedimente oficiale. Scria în articol că se întâmplă foarte des ca omul să uite să trimită documentele finale, după cele șase luni de gândire.

---

[67] Patiserie și cafenea în Södermalm, Stockholm (n. tr.).

[68] Cotidian gratuit, independent din punct de vedere politic (n. tr.).

— *Exact* așa a fost și-n cazul meu, a confirmat Gloria, urcându-și ochelarii pe frunte.

— Și acum ce-o să se întâmple?

— Azi o să primească documentele semnate de mine.

— Și dacă el refuză să le semneze?

— Nu cred. E cinstit când promite ceva.

— Cum poți să fii sigură după atâția ani?

— Nu e o trăsătură de caracter? Nu cred că așa ceva trece cu timpul.

— Dar dacă vrea să se răzbune?

— Pentru ce? Doar nu i-am făcut nimic.

Gloria a împins la o parte farfuria cu sandviciul mâncat pe jumătate.

— Dimpotrivă, i-am acceptat cele cinci întâlniri.

Lena s-a aplecat peste masă, către Gloria.

— Cum a fost noaptea de dragoste cu el?

Kit s-a aplecat s-audă și ea.

Gloria a oftat.

— Chiar trebuie să vă despărțiți? Oftatul ăsta sună ca un bun punct de pornire într-o relație, a continuat Lena zâmbind.

— Acum se pare c-o face și pe rusoaică să geamă, așa că, nu, mulțumesc. O să-mi revin din șoc împreună cu altcineva. Poate împreună cu un francez.

— Sebastian? a sărit Kit.

— Nu înțeleg unde-i găsiți pe toți bărbații ăștia, a comentat Lena. Unde lucrez eu nu există aproape niciunul.

Gloria s-a aplecat din nou, iar Kit și Lena i-au urmat exemplul.

— Vino la operă, i-a zis Gloria. Acolo sunt amatori, ușor de cucerit, câți vrei.

— Sună cam amar, a remarcat Lena.

— Gloria are dreptate, a spus și Kit. Cu toții sunt niște *destrăbălați.*

Lena și Gloria au privit-o surprinse.

Comentariul era frapant, având în vedere că venea din partea lui Kit, și Gloria a izbucnit într-un râs atât de răsunător, încât ceilalți clienți s-au întors și s-au uitat în direcția lor.

— Bravo, Kit, în sfârșit ai înțeles! Deci, Lena, ce zici? Dacă vrei să întâlnești pe cineva cu care să te culci, nu trebuie decât să vii la locul nostru de muncă.

Gloria le-a privit pe femeile care stăteau la două mese depărtare și care se uitau în direcția lor, iar ele s-au întors repede, jenate, una către cealaltă. Își imagina ce-și șopteau: cum femeile de la masa ei vorbeau despre bărbați *de parc-ar fi fost niște mărfuri.*

*

— Abia aștept să ne vedem sâmbătă, a spus Gloria îmbrățișând-o pe Lena câteva clipe mai târziu, pe strada Göt. O să vină și Agnes, am vorbit cu ea săptămâna trecută.

— Ce crezi c-o să simți când o să-l vezi azi pe Dominic? a întrebat-o Kit în timp ce se îndreptau spre mașină.

În ziua aia mergea și ea la Gäddviken, iar Gloria se oferise s-o ia cu mașina.

— Nimic! Bine că lucrurile s-au limpezit. Mai avem trei săptămâni de repetiții și trebuie să mă concentrez pe spectacol.

— Chiar te gândești să seduci pe altcineva?

Kit părea neliniștită.

— Pe Sebastian, vrei să spui? Știu și eu? Pe el sau pe altul. Sebastian și-a oferit serviciile de atâtea ori, încât nu trebuie decât să clipesc, ca să-l fac să coopereze. Bănuiesc că e mai mult decât dispus, a adăugat ea zâmbind.

— Dar tu ce simți? Nu pe Dominic îl doreai?

— Nu știu. Dar nu vreau să fiu refuzată de el. Mândria mea n-ar putea să suporte asta, a spus ea cu sinceritate.

În scenariul pe care Gloria și-l imaginase, trebuiau să se despartă prieteni, cu întâlniri fantastice din când în când. În realitate, era din nou atât de îndrăgostită de el, încât acum avea nevoie de un zid pe care să-l pună între ea și el, iar rolul ăsta putea să fie jucat cu succes de francez.

Nu era interesată să ajungă să-și lingă iar rănile pe care Dominic putea să i le producă. De-asta era mai bine ca totul să se termine înainte să fi început cu-adevărat. Călătoria în compania lui fusese doar o mică greșeală din cadrul unei strategii altfel bine construite.

Sentimentele o făcuseră să-și piardă controlul pentru scurt timp, dar din episodul ăsta putea să învețe. Nu se văzuseră de douăzeci de ani și nu era ciudat că nu-și mai amintise ce putere de atracție avea Dominic.

— Dar n-am vorbit nimic despre cum te simți *tu,* a spus Gloria.

Kit a făcut un gest de lehamite cu mâna.

— Îngrozitor! Nu sunt în stare să vorbesc despre asta acum.

A coborât vocea.

— Ar trebui să mergi la o ghicitoare.

— Poftim?

— Eu am făcut asta de multe ori. Dacă ultima dată aș fi ascultat-o, aș fi evitat tragedia cu Adrian.

Gloria a izbucnit în râs.

— Și ce ți-a spus?

— Că iubesc un bărbat care nu mă dorește.

— Dar e oribil!

— Da, dar n-a făcut decât să-mi confirme bănuielile. Pot să te programez, dacă vrei.

— Da, da! OK!

*

După ce au coborât din mașină, s-au despărțit. Gloria trebuia să-și caute soțul și să-i dea actele de divorț pe care ea deja le semnase.

S-a uitat în jur, dar singurii prezenți erau coriștii. Scena, de data asta, trebuia să fie un loc întunecat, departe de luminile orașului. Decorul gândit pentru asta avea să fie impresionant pe scena operei. Dar aici trebuia să te mulțumești doar cu o lumină mai scăzută ca să intri în atmosferă.

În ciuda întâmplărilor nefericite din viața personală, Gloria nu putea să nu aștepte cu nerăbdare ziua în care avea să cânte pentru o sală plină. Atunci avea să-și dea frâu liber sentimentelor, așa cum procedase mereu în situații similare.

A văzut-o pe Kit alergând spre ea. Arăta încântată, pentru prima dată după mult timp.

— Poate să te primească mâine-dimineață, la ora nouă, a spus ea gâfâind. Am sunat-o imediat.

— Ce? Pe cine?

— Ghicitoarea. Anita Nilsson. Te duci acasă la ea, în Bandhagen[69], mâine-dimineață. O să-ți trimit un mesaj cu

[69] Cartier în Stockholm (n. tr.).

adresa și numărul de telefon. A, da! Și ia cu tine 700 de coroane, bani cash.

— Isuse, ce scump!

— E mai scump să mergi la psihoterapeut.

— Dar e și o investiție mai bună, a comentat Gloria ridicând din sprânceană.

— Nici vorbă.

Kit și-a scos mobilul și a început să butoneze.

— Așa, acum ți-am trimis toate informațiile.

— Gloria, putem să vorbim puțin?

Dominic apăruse în spate, fără ca ea sau Kit să bage de seamă. Kit a dispărut imediat, ca împinsă de un resort nevăzut, iar Gloria a spus în gând o scurtă rugăciune, care s-o ajute pe *Karin,* alter ego-ul ei, să apară și să preia frâiele afacerii. Unu, doi, trei! Așa! S-a întors către el cu capul sus.

— Dominic, ce bine că te văd, a spus ea cu voce sigură, deschizându-și poșeta. Poftim! Ai nevoie de ceva de scris?

Gloria i-a întins hârtiile și, în același timp, l-a văzut peste umărul lui pe Sebastian, care se apropia.

— Iartă-mă, a spus ea și a făcut un pas într-o parte. Sebastian, trebuie să vorbim și să reprogramăm întâlnirea noastră. Îți propun să mergem împreună la mine, în seara asta, a ciripit ea, fără să se mai întoarcă spre Dominic.

Nu era nevoie.

Simțea cu toți porii că soțul ei era furios.

*

— OK! Toată lumea e pregătită. Unde e dirijorul nostru?

Îl așteptau pe Piotr, iar Gloria a simțit respirația lui Dominic în ceafă.

— Trebuie să vorbim.

Gloria nu i-a răspuns, iar el s-a aplecat către ea atât de mult, încât i-a atins gâtul cu buzele. Un fior i-a străbătut tot corpul.

— Te-am sunat pe mobil de vreo trei sute de ori de când ai fugit din Arlanda.

Dacă măcar i-ar fi spus că-i părea rău pentru ce se întâmplase, că ea interpretase greșit, că Anna era sora lui pierdută, pe care, în sfârșit, o regăsise. Dar nu.

Așa că Gloria s-a prefăcut că nu l-a auzit. Avea să-i mulțumească după ce semna actele, avea să cânte alături de el în Carmen, pentru că trebuia să se comporte ca un profesionist, dar, începând cu acel act, nu mai avea nevoie să fie fizic chiar atât de aproape de el. Dimpotrivă, îl respingea, întrucât Carmen nu-i suporta gelozia.

Piotr a intrat pe scenă zâmbind și scuzându-se.

— Trebuie s-o introduc cât mai repede pe Anna în atmosfera spectacolului.

Abia atunci Gloria a văzut că rusoaica era și ea pe scenă. A trebuit să-și muște buza ca să nu-l întrebe pe Dominic ce căuta acolo… drăguța lui.

— Majoritatea dintre voi o cunosc pe Anna Poparova, a spus Denise, și e o mare onoare pentru noi că ea a acceptat să interpreteze rolul Michaelei. Un călduros bine-ai venit! Azi nu vom apuca să-ți auzim vocea minunată, dar mâine urmează soloul tău. O să fie fantastic să te-ascultăm!

Gloria a bătut și ea din palme, pentru că era nevoită. Colegii ei jubilau.

De ce Ann-Charlotte nu era acolo?

*

— Sunt complet terminată, a spus Gloria așezându-se în mașină, cu Sebastian alături. Sper c-o să mă ierți dacă în seara asta n-o să fiu în stare de nimic.

— Ai fost magnifică azi, *chérie!* Tu, de fapt, ești prezentă pe scenă de-a lungul întregii opere. Corul a cântat bine azi, nu crezi?

— Da, incredibil de bine! E un spectacol care le place, pentru că sunt pe scenă aproape tot timpul. Dar e OK dacă ne amânăm întâlnirea?

— Da, da!

Sebastian a dat din mână.

— Nicio problemă! Înțeleg. Dar ce rău îmi pare de Ann-Charlotte! Alunecușul din iarna asta a fost cumplit. Cred c-ar trebui să-mi cumpăr niște chestii din alea pe care să mi le fixez pe tălpile pantofilor. Cum le numiți voi? Gheare antiderapante?

— Da. Ai mai lucrat cu Anna Poparova?

— Nu, Dominic a mai lucrat cu ea. Ai văzut ce priviri își aruncă unul celuilalt? *Mon Dieu,* pasiunea e mare! Ea a făcut aluzie la asta, când mergeam la aeroport. M-a convins s-o însoțesc, iar eu am fost, cum bine știi, *obligat* să asist la reîntâlnirea lor.

Zâmbetul îi strălucește răutăcios, dar cred că doar întunericul din mașină îl face să pară așa, s-a gândit Gloria. Dar, pe de altă parte, bănuia acest aspect al caracterului lui Sebastian, ceva departe de șarmul pe care se străduia să-l afișeze tot timpul.

— Ce? Ce-ai auzit? Ce a spus?

Aproape că-i venea să vomite pentru că întrebase.

— Nimic special, dar Anna e dogoritoare. Nu la fel de dogoritoare ca tine, s-a grăbit el să adauge. Are un fel de dogoare sofisticată. Mai subtilă. Cred că în ea sălășluiește o tigroaică smintită, a mormăit Sebastian, iar Gloria n-a vrut să mai audă nici măcar un singur cuvânt.

— Sper, în orice caz, că Ann-Charlotte o să-și revină repede. Când or să-i scoată ghipsul, ar trebui să poată să se întoarcă la lucru. E bine dacă te las pe Skeppsbron, să întorc la castel și s-o iau către casă?

A TREIZECI ȘI DOUA ZI

— Văd multe necazuri.

Ghicitoarea stătea aplecată asupra cărților și era limpede că nu voia s-o privească pe Gloria în ochi.

— Necazuri. Da, mulțumesc, le cunosc.

Femeia a scuturat din cap.

— Vai, vai, vai, trebuie să ai grijă!

— *Am* grijă. De-asta sunt aici, a comentat Gloria râzând. Ce vezi?

— Bărbați, necazuri și durere. Cineva îți vrea răul. Ferește-te, a spus femeia clătinând iarăși din cap.

— Dar ce înseamnă asta? Te rog, nu mai vorbi în dodii și nu mai clătina din cap.

Ghicitoarea, legendara prezicătoare Anita Nilsson din Bandhagen, a privit-o pe Gloria.

— Vrei într-adevăr să știi?

— Da, bineînțeles.

— Văd moarte.

— Moarte?

— Da, asta spun cărțile.

— Moartea mea?

— Nu pot să spun mai mult. Atât îmi arată cărțile.
— Fii serioasă!
— Eu îți spun ce văd și te-am prevenit. Din păcate, asta e tot.

*

Șapte sute de coroane ca să afle că urma să moară! Pentru asta nu meritase *deloc* să dea atâția bani. Gloria și-a spus că niciodată, în toată viața ei, n-avea să mai meargă la o ghicitoare!

Era atât de indignată, încât a ratat ieșirea către tunelul de la Globen. A cotit și a luat-o pe drumul vechi către Gustavsberg.

De fapt, nu se grăbea. Nu avea atât de multe de făcut în ziua aia. Anna era cea care trebuia să repete o arie. Situația era iritantă, totuși Gloria era curioasă. Nu s-o audă cântând pe Anna, pentru că știa că rusoaica era foarte talentată. Ceea ce o interesa era reacția lui Dominic. Încercase din toate puterile să facă abstracție de comentariul lui Sebastian, dar îi fusese imposibil. Cuvintele respective o ținuseră trează toată noaptea. *Pasiunea e mare. Ea a făcut aluzie la asta, când mergeam la aeroport.* Nu știa că gândurile puteau să te facă să te simți rău fizic.

Se mai întâmplase ca noi colaboratori să sosească în timpul repetițiilor sau chiar înainte ca ele să înceapă. Uneori chiar și cu două zile înainte de premieră, deci ceea ce se petrecea acum nu era ceva neobișnuit. Se întâmplase chiar ca un cântăreț nou să apară cu doar două ore înainte ca publicul să intre în sală. Dacă găseai pe cineva care mai cântase rolul și îl știa, nu era nicio problemă. Indicațiile regizorale erau primite pe loc și în timpul desfășurării spectacolului.

Dar nu era drept ca asta să se întâmple la ultima ei apariție pe scena operei. Nu se gândea să mai rămână încă o stagiune, iar ăsta era unul dintre lucrurile pe care voia să i le comunice în ziua aceea directoarei.

Și îl ura pe Dominic pentru că-i spusese Annei unde era. Fusese o trădare. Cork era orașul *lor* special. Îi comunicase și că erau căsătoriți? N-ar fi mirat-o.

*

Dominic s-a apropiat de ea pe coridor.

— Poftim, i-a spus el și i-a întins un plic. Ai aici tot ce-ți trebuie ca să scapi de mine.

— Bine, a zis ea și s-a pus în mișcare, dar tocmai atunci Dominic a prins-o de mână.

— Uită-te în ochii mei și spune-mi că episodul din Cork n-a însemnat nimic pentru tine, a spus el cu voce joasă.

— A însemnat, i-a răspuns ea uitându-se în ochii lui. A însemnat sex.

Gloria și-a desprins mâna.

— Să nu îndrăznești să mă mai atingi, i-a șuierat apoi printre dinți, pentru ca în secunda următoare să se răsucească pe călcâie și să plece aproape alergând.

Inima îi bătea atât de tare, încât se temea că pățise ceva. S-a așezat pe un scaun și trebuie să fi arătat cu-adevărat bolnavă, pentru că Denise, care tocmai intrase, s-a uitat la ea îngrijorată.

— Poți să-ți iei liber azi. Oricum, azi o să fim ocupați cu introducerea Annei în rol, i-a spus ea. Ne vedem mâine-dimineață.

— Sigur?

Gloria s-a simțit imediat extraordinar de ușurată că putea să plece de-acolo. Nu voia să mai vadă privirile lui Dominic. Totul se terminase între ei. Acum el putea să facă orice voia, cu oricine voia. Pe ea nimic n-avea s-o mai afecteze, în timp.

*

— Ești acasă? Eu sunt în Söder. Ne vedem la o cafea? a întrebat-o Agnes la telefon.

După zece minute, Gloria stătea în ușă și o aștepta pe Agnes, care a apărut urcând scara în goană.

— Intră, i-a spus Gloria, nemaiputând să-și rețină lacrimile, când a văzut-o pe sora ei.

— Dar ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă, dar ajunge să-ți spun că acum totul s-a terminat. Trebuie să-mi permit să fiu tristă câteva clipe, a zis ea intrând în bucătărie.

— E singurul sentiment pe care nu te-am auzit și nu te-am văzut exteriorizându-l vreodată, a strigat Agnes din hol, în timp ce-și atârna haina în cuier. Vrei o îmbrățișare?

— *Chiar* nu, i-a răspuns Gloria, rupând o bucată mare de hârtie de menaj, din sulul de lângă chiuvetă. Dar îți mulțumesc! Într-o zi poate c-o să învăț că îmbrățișările ajută.

A zâmbit.

— Viața mea e într-o totală dezordine în clipa asta. Și, ca și cum asta n-ar fi de-ajuns, azi am fost la o ghicitoare.

— Glumești. De ce? a întrebat-o Agnes și s-a așezat la masa din bucătărie.

— Pentru că aveam nevoie de un sfat bun. Sunt atât de rătăcită!

— Poți să vorbești cu mine, știi asta. Dar ce ți-a zis ghicitoarea?

— C-o să mor.

Agnes a pufnit în râs.

— Toți o să murim.

— Asta e tot ce-ai de zis? Nu ți se face frică?

— Nu, nu în mod special. Nu cred în astre.

Agnes a zâmbit, dar s-a înnegurat imediat.

— În schimb, mă neliniștesc scrisorile de amenințare.

— Da, gândește-te! Dacă prezicerea are legătură cu ele?

— Nu glumi! Una e o prostie, cealaltă e un lucru serios.

Erau la fel de deosebite una de cealaltă ca ziua și noaptea. Dar azi diferențele dintre ele erau *din cale-afară* de iritante. Nu că Gloria ar fi vrut ca Agnes să admită că trebuia să crezi în preziceri, dar i-ar fi plăcut ca sora ei să se îngrijoreze măcar *puțin* din cauza profeției ghicitoarei. La scrisori nici măcar nu era în stare să se gândească – cu atât mai puțin să vorbească despre ele.

— Să schimbăm subiectul. Cum te simți? Cum se simte Stefan?

— Eu mă simt ca naiba. N-ai remarcat că ți-am împrumutat apartamentul când ai fost în Irlanda? M-am văzut din nou cu Christer.

— În apartamentul meu? Trebuie să-ți faci rost de unul al tău cât mai repede cu putință! Ce se întâmplă dacă vă lovește cheful când sunt eu acasă?

— Știu. Dar asta n-o să se întâmple, fiindcă n-o să ne mai întâlnim până când n-o să fiu oficial despărțită de Stefan.

— Cu Stefan ai mai vorbit despre asta?

— Nu! E trist și mi-o și spune. Înainte de infarct niciodată nu vorbea despre lucruri de genul ăsta. E ca și cum aș avea un alt bărbat, ca să spun așa. Am semănat întotdeauna unul cu celălalt, dar acum nu mai semănăm deloc. Stefan s-a schimbat. Și poate că și eu, din moment ce mă culc cu un alt bărbat fără să am mustrări de conștiință.

— Data trecută ai avut, i-a amintit Gloria.

— Exact! Data trecută, da. Acum sunt o infidelă versată, care vrea tot mai mult.

Agnes a oftat.

— Și nici asta nu mă face să mă simt cu mult mai bine, te asigur.

— Agnes, a zâmbit Gloria. Ar trebui să uit gândul de adineauri. Noi două începem să semănăm tot mai mult. Vrei ceva de mâncare? Mă gândeam să-mi fac o omletă.

— Da, cu plăcere.

Gloria a izbucnit în râs.

— Acum să ne vadă mama! I-ar plăcea cât de mult semănăm.

— I-ar plăcea să știe și că-mi înșel bărbatul?

— Nu. Dar că te-ai pieptănat și că ești mai femeie. Că-ți unduiești șoldurile.

— Ce vrei să spui? Nu înțeleg. N-am făcut nimic din toate astea.

— Ba da, puțin. Ai bujori în obraji, părul e lăsat pe spate, în loc să-ți atârne într-o coadă de cal, ca de obicei, și arăți cumva întinerită.

— Mama nu l-ar fi înșelat niciodată pe tata.

— De unde știi? Din câte-mi amintesc, avea mare nevoie de atenție.

— Nu genul ăsta de atenție. Tata era eroul ei, i-a purtat recunoștință din clipa în care-a pus piciorul pe pământ suedez.

— De ce? Mi-ai mai spus ceva de genul ăsta, dar nu înțeleg exact la ce te referi.

— Dă-mi un pahar cu apă mai întâi, a zis Agnes și s-a așezat pe un scaun. E o poveste lungă.

Gloria i-a turnat apă într-un pahar, apoi a scos din frigider ingredientele pentru omletă.

— Creveți sau șuncă?

— Creveți.

— Tu povestește, eu fac de mâncare.

— Tu n-ai nicio amintire din primii trei ani de viață?

— Nu. Există cineva care să aibă? La trei ani ești încă foarte mic. Ce-ar trebui să-mi amintesc?

— Că tata, care era acolo într-o vizită ocazională, te-a găsit pe stradă, în Sevilia. Că aveai o tăbliță atârnată de gât. *Aveți grijă de fetița mea. O cheamă Gloria, are nevoie de mâncare, de un pat și de cineva care să-i dea ceea ce eu nu pot să-i dau.* Cam asta scria pe ea.

Gloria a scăpat din mână spatula cu care amesteca ouăle și s-a întors către Agnes.

— *Minți!* a exclamat ea.

— Nu, nu mint. Mi-a povestit tata, dar a trebuit să-i jur că n-o să-ți spun niciodată. Acum îți spun totuși, pentru că e vorba despre rădăcinile tale – și despre ale mele – și pentru că simt nevoia să împart cu cineva secretul ăsta.

Gloria s-a așezat pe scaun, privind-o fix pe Agnes.

— Întâi dă tigaia la o parte de pe foc, i-a spus Agnes liniștită.

Gloria s-a ridicat și a făcut cum i se spusese, apoi s-a așezat din nou.

— Nu înțeleg. De ce nu mi s-a povestit niciodată nimic? E total irațional.

— Pentru că mamei îi era rușine. Cred. În orice caz, așa mi-a spus tata. N-a putut niciodată să-și ierte acea rătăcire. Că te-a lăsat pe stradă.

— Deci tata m-a găsit. Și după aceea?

— Te-a dus la un restaurant, iar când a ieșit de acolo, mama a venit fugind și te-a smuls din brațele lui. Stătuse să vadă ce se întâmpla cu tine și n-a rezistat să te abandoneze, deși crezuse că era capabilă.

— Și apoi s-au îndrăgostit și… tralala.

Gloria s-a ridicat. În fața ochilor i se derulau diverse imagini. Le mai văzuse și altădată. Se pierduse. Cineva îi atârnase ceva de gât. O listă? În orice caz, ea asta văzuse. Despre asta era vorba în coșmarurile ei? Oare mama chiar putuse să facă așa ceva? Un astfel de gest oribil?

— Există vreo dovadă?

— A ce?

— O dovadă că povestea asta e adevărată.

— Nu știu. Poate în lăzile de carton nedesfăcute din pivnița mea. Am zis c-o să le luăm la rând și să vedem ce-i în ele. Poate

că a venit vremea să facem asta. Oricum, trebuie să fac curățenie înainte să mă mut.

— Nu știu cum să gestionez povestea asta, a mărturisit Gloria, făcând un gest de nehotărâre cu mâinile.

— Nici eu nu știu ce să-ți spun, Gloria. Dar ceea ce știu este că mama a fost respinsă de familia ei când a rămas gravidă. În orice caz, tata atât a știut. Dacă au existat și alte aspecte secundare, n-am idee. Era săracă, nu avea cu ce să te întrețină și voia să ajungi într-o casă bună.

— Dar a procedat într-un mod al naibii de greșit. Puteam să fiu luată de pe stradă de oricine!

— Știu. Și cred că toată viața a încercat să compenseze pentru greșeala asta.

A TREIZECI ȘI TREIA ZI

Nu era o repetiție pe care Dominic s-o aștepte cu plăcere. Întâi trebuia să se bată cu Sebastian, apoi Gloria trebuia să intervină în cearta lor și să-l aleagă pe Sebastian. Sigur, ăsta era libretul, dar Dominic ar fi vrut să-l schimbe, pentru ca Gloria să-i cadă în brațe lui, nu lui Sebastian.

Slavă Domnului, Anna intra și își cânta dragostea pentru el. Asta avea s-o usture pe Gloria – era sigur! Nu avea decât să fie geloasă! Deși gelozia ei n-avea niciun motiv. Anna era căsătorită de mulți ani cu cel mai bun prieten al lui. Anul ăla serbaseră douăzeci de ani de căsnicie, iar Dominic participase la petrecere, chiar înainte să se întoarcă în Suedia. Se bucurase mult s-o vadă pe Anna în Arlanda, dar dacă ăsta fusese motivul pentru care Gloria se transformase într-un sloi era greu de știut, pentru că Gloria refuza să discute cu el.

Iar situația nu părea să se fi îmbunătățit între timp. Gloria se uita pe lângă el, ca și cum el nici n-ar fi fost acolo, își continua pur și simplu drumul, ferindu-se din calea lui.

— *Monsieur Ténor!*

Dominic a oftat auzind din spate vocea caraghioasă a lui Sebastian. S-a întors cu fața spre el.

— Presupun că mie mi te adresezi.

— Bineînțeles. Aștepți ziua asta cu nerăbdare?

— Nu în mod special.

— La fel de amabil ca întotdeauna, a pufnit Sebastian. Când o să scapi, în sfârșit, de toate obsesiile astea?

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Ba înțelegi foarte bine. Am făcut dragoste cu cea pe care o considerai femeia ta cu mulți, mulți ani în urmă, iar asta nu poți să mi-o ierți. Dar ăsta poate că nu e cel mai rău lucru. Cel mai rău este să știi c-o să fac din nou dragoste cu ea!

Sebastian a izbucnit în râs.

— Astea fiind spuse, cred că putem să ne facem intrarea, să te zdrobesc în scena care urmează.

*

Denise a trebuit să muncească din greu în acea după-amiază. Sebastian se umfla în pene într-un fel care nu-i plăcea deloc și care era pe lângă rol.

— Trebuie să fii viril, nu stupid, i-a explicat ea. Ești un toreador mândru, nu un manechin care merge pe podiumul de modă. Ia-o de la început, te rog!

Dominic își dorea să poată să înțeleagă privirea Gloriei. În scena aceea ea se învârtea mai mult pe scenă și-i observa pe combatanți, dar părea să fie cu gândurile în altă parte.

Nu peste mult timp trebuiau să ia pauză. Ar fi putut s-o întrebe ce-o frământa. Dar apoi Dominic s-a răzgândit. Gloria nu voia să vorbească, iar el nu intenționa s-o oblige.

Încercase să-i amintească ce fusese odată între ei și, o vreme, crezuse că și ea retrăia vechea lor dragoste. Dar cu siguranță că fusese exact așa cum Gloria îi comunicase: apreciase doar partidele de sex. Care și lui îi plăcuseră, dar, pentru el, călătoria însemnase *mult mai mult* de-atât.

Era atras de ea și simțea o durere profundă văzând-o cum se retrăgea în carapacea ei. Voia s-o atingă. Să-i inspire parfumul. S-a consolat cu gândul că, începând cu săptămâna următoare, se mutau cu repetițiile pe scena operei și aveau să reia întregul spectacol. Atunci ea avea să-i facă iar declarații de dragoste și apropierea lor fizică avea să fie foarte intimă. A închis ochii și și-a amintit scena în care Gloria se lipea de el.

Era chinuitor.

*

Sebastian detesta observațiile care i se făceau. Considera că Denise nu-i înțelegea personajul. Lui Dominic îi spunea doar

„Fantastic!” și asta, în mod cert, pentru că se îndrăgostise de el. Dacă regizoarea nu revenea la o atitudine mai profesionistă, spectacolul risca să nu fie atât de bun precum sperase Sebastian, ba chiar să se transforme într-un fiasco.

La prânz s-a așezat lângă Gloria.

— Nu ți-e foame? a întrebat-o el când i-a văzut ceașca de ceai.

— Nu.

— Pot să fac ceva care să-ți trezească apetitul?

Gloria s-a ridicat și l-a mângâiat pe cap.

— Nu.

Sebastian își încheiase repetițiile. Acum pe scenă trebuiau să fie Dominic, Anna și Gloria. Anna cânta despre dorul ei pentru Dominic. La rândul lui, Dominic îi cânta Gloriei, care, în principiu, doar asculta cum el își declara dragostea pe care ea i-o refuza.

Sebastian trebuia să privească totul. Scena ar fi putut să fie extrem de spumoasă dacă toți cei implicați și-ar fi dat frâu liber sentimentelor personale.

*

Anna Poparova strălucea în rolul Michaelei. Până și Piotr părea copleșit, iar el auzise multe voci la viața lui. *Ia te uită,* s-a gândit Sebastian, întrebându-se dacă polonezul avea cumva vreo șansă. Dar asta putea să se întâmple doar în cazul în care Dominic o refuza, pentru că Anna flirta cu el într-un mod aproape dezgustător. Era și singurul lucru pe care Sebastian putea să i-l reproșeze Annei.

Din păcate, Gloriei părea să nu-i pese de concurență. Ar fi fost amuzant dacă și-ar fi arătat superioritatea – lucru pe care ar fi putut să-l facă chiar și numai din priviri. Dar Gloria rămânea impasibilă. Stătea neclintită. Niciun mușchi al feței nu i se mișca. Era uluitor că Denise o lăsa în pace. Dar Gloria era vedeta. Ea și Dominic erau două superstaruri internaționale și concurența dintre ei era firească. Totuși Gloria avea rolul principal.

Sebastian știa că el venea pe locul al treilea, iar acum avea concurență și din partea Annei Poparova – deși el, personal, se vedea înaintea ei în ierarhia soliștilor.

În topul baritonilor lumii era printre primii cinci. Pierduse vreo două locuri în ultimii ani, dar asta din cauză că se gândea să-și reducă activitatea și începuse să refuze angajamente. Îl acceptase pe cel din Stockholm din două motive: Gloria Moreno și Dominic Evans. Nu puteai să refuzi să cânți într-o asemenea companie. Și-apoi mai erau și alte motive, dincolo de cele evidente. Sebastian pierduse mai multe roluri pentru că tenorul nu vrusese să lucreze cu el – știa asta. Mai știa și că, indiferent de ce se întâmplase între Gloria și Dominic în Irlanda, totul se terminase. Englezul făcuse o încercare, dar acum venise momentul ca Sebastian să-i arate Gloriei cine putea să-i satisfacă dorințele cel mai bine.

Poate nu chiar în ziua aceea, nici în următoarea, dar Sebastian nu se îndoia că, într-o zi, el avea să-i inunde trupul Gloriei cu adrenalină. În plus, avea să-l vadă pe Dominic suferind.

Analizând situația, asta i s-a părut la fel de important.

*

Piotr era mulțumit de cum se desfășurau repetițiile, îi plăcea când totul începea să se așeze și cântăreții ascultau de cel mai mic gest al lui. În săptămâna următoare aveau să reia repetițiile în clădirea operei, cu orchestra, și aștepta momentul cu nerăbdare. Acum, când cântăreața rusoaică era acolo, spectacolul căpăta și mai multă strălucire.

Și ce femeie era Anna!

Lucraseră împreună în Viena, cu trei ani înainte. Soțul ei rămăsese atunci în Londra. La fel și acum. Piotr nu avea scrupule când era vorba despre femeile altor bărbați. Dacă nu puteau să le ofere destulă plăcere și desfătare nu era decât vina lor. Totuși la Anna nu îndrăznise niciodată să viseze. Era *prea* exaltată. *Prea* sexuală.

La drept vorbind, era excitantă, dar într-un fel vulgar.

După ce trecuseră în revistă ariile ei, într-una dintre sălile de repetiție, Piotr constatase că Anna avea în continuare aceeași nevoie să se pună în evidență. Cocheta cu el. Și-a pus o mână, ca din greșeală, pe coapsa lui, prea sus pentru ca gestul să fie considerat prietenesc.

După ce a dat peste cap două pahare cu vin spumant, Anna l-a așezat pe un taburet, și-a ridicat fusta până la mijloc și și-a desfăcut bluza. Nu purta desuuri.

S-a așezat apoi într-unul dintre fotoliile din cameră și și-a așezat picioarele pe mânere. I-a făcut semn să tragă taburetul mai aproape și, când Piotr a ajuns la un metru distanță, Anna a început să se mângâie în jurul coapselor, privindu-l adânc în ochi.

— Îți place ce vezi, Piotr? l-a întrebat rar.

El nu i-a răspuns. Gura i se uscase. Dacă voia să întrerupă totul, trebuia s-o facă în clipa aceea, dar a fost prea târziu: Anna ajunsese cu degetele între picioare și începuse să geamă. Piotr n-a mai putut să se ridice.

— Uită-te acum, domnule dirijor, i-a spus ea.

Piotr a înghițit în sec.

Șoldurile ei se mișcau în cercuri lente și, ca hipnotizat, el le urmărea mișcările.

— Vezi? l-a întrebat ea, mutându-și bazinul mai în față, pe fotoliu. Mmm, ce bine e! Îmi place să văd că mă dorești, a gemut ea, cu ochii ațintiți la pantalonii lui.

Ochii îi străluceau, obrajii îi erau roșii. Respira sacadat, cu ochii închiși. Șoldurile i se mișcau tot mai repede.

Piotr stătea nemișcat pe scaunul lui tare. Oricine ar fi putut să deschidă ușa, dar Annei nu-i păsa.

Se părea că nici lui.

*

— Data viitoare o să te am. Aici, în camera asta, cu ușa neîncuiată, i-a spus ea, încheindu-și bluza. Și dacă tu nu ești dispus, cred că altcineva din ansamblu o să fie.

— Dominic?

Anna a încuviințat din cap.

— Numai că el nu știe încă nimic despre asta.

S-a ridicat din fotoliu cu un zâmbet ironic și și-a tras fusta peste sexul complet ras.

— Și Gloria?

— Cine?

După ce Anna a părăsit încăperea, ecoul râsului ei a continuat să se audă de pe coridor.

*

— *Darling,* vrei să iei masa cu mine în seara asta?

Dominic își lega șireturile de la pantofi și și-a ridicat privirea către Anna, care-i zâmbea larg.

— Nu știu dacă mai sunt în stare să ies, i-a răspuns el. Dar poți să mergi cu mine acasă. Îți ofer un sandvici. Să-mi povestești cum vă mai merge, ție și lui Robertino.

— Cu plăcere, a zis Anna. Mă simt îngrozitor de singură în camera aia de hotel.

— Înțeleg. Locuiești la Grand, nu?

Ea a încuviințat din cap.

— Ca Piotr. Vă cunoașteți, nu-i așa? a spus el.

— Puțin. Am lucrat împreună de două ori. E un dirijor excepțional. Cu mâini sensibile.

— E foarte capabil.

Dominic s-a ridicat.

— Dacă ești gata, putem să mergem. Cred că taxiul meu așteaptă deja afară. Ai mai lucrat în Stockholm? a întrebat-o Dominic, ținându-i ușa de la ieșire.

— Un concert, cu mulți ani în urmă. Dar n-am mai lucrat niciodată la operă. Aștept cu mare nerăbdare spectacolul. Cum e să te întorci aici?

— Sunt avantaje și dezavantaje, a zâmbit el. Dar cred că suntem pe cale să repurtăm un mare succes de public, așa că, la lucru, îmi merge bine, a adăugat Dominic și a izbucnit în râs.

După cum se aștepta, taxiul era în fața ușii. Șoferul s-a dat jos și le-a deschis portierele.

— Femeia aceea, Gloria… e ceva între voi? Ați fost plecați împreună, l-a întrebat Anna, după ce s-au așezat pe bancheta din spate.

— A fost ceva odată, demult. Și ce vrei să spui cu *femeia aceea*? Știi foarte bine cine e Gloria Moreno, i-a replicat Dominic, punându-și centura de siguranță.

— Da, da, poate că știu, dar e chiar așa de extraordinară cum spun toți?

— Da, este. Chiar mai extraordinară, i-a răspuns Dominic.

— Deci când noi ne-am întâlnit în Londra, cu mulți ani în urmă, povestea voastră era încheiată?

Dominic a dat din cap în semn că da.

— Da, bineînțeles. Nu obișnuiesc să am aventuri.

— Și cu mine ce-ai avut?

— O întâlnire. Mai mult de-atât n-a fost nimic, a lămurit-o el.

— Și o noapte.

Dominic a dat din cap aprobator.

— Am dormit împreună, asta a fost tot. La scurt timp după aceea l-ai cunoscut pe Robertino.

— Iubitul meu soț, a murmurat Anna, privind pe fereastra mașinii, când taxiul s-a oprit. Am ajuns deja?

— Da, nu e prea departe. Slavă Domnului!

Șoferul i-a deschis portiera Annei, în timp ce Dominic ajunsese deja la poarta blocului și o deschidea.

— Intră și bine-ai venit, a zis, făcând cu mâna un gest de invitație.

— Mulțumesc. Sper că ai niște haine mai comode să-mi împrumuți, pentru că vreau să scap de fusta asta strâmtă, a spus ea îndreptându-se către lift.

A DOUĂZECI ȘI PATRA ZI

Gloria se gândea dacă era cazul să sune la poliție în legătură cu cea mai recentă amenințare. *Boom, ești moartă!*

Sigur, prezicerile ghicitoarei nu aveau pentru ea nicio greutate, dar coincideau cu amenințarea care aterizase pe podea, prin fanta cutiei poștale de pe ușă, și asta era neplăcut.

Se trezise de la ora șase și stătea în fotoliu, cu caietul în mână. Lista neajunsurilor din viața ei devenea tot mai lungă.

- Să pun plicul la cutie. NU UITA, altfel nu mai divorțezi nici de data asta.
- S-o tolerez pe Anna. S-o ignor. Dacă el vrea s-o aibă, n-are decât.
- Să mă întâlnesc cu Sebastian. Să mă culc cu el, dacă simt nevoia.
- Sunt amenințată. De cine? De ce? E femeie, bărbat, suedez sau străin?
- Să anunț poliția?
- Predicție: moarte. E vorba despre mine sau despre altcineva din apropierea mea? Mi-e greu să mă gândesc la asta.

● Să întreb cât mai durează până se schimbă codul de la poartă.

N-a scris nimic despre mama și Sevilia. Nu era în stare nici măcar să se gândească la asta. Trebuia s-o mai descoasă pe Agnes, dar, până una-alta, trebuia să se obișnuiască mai întâi cu gândul acela – lucru care nu era plăcut. Lista ei cu lucruri neplăcute era și-așa suficient de lungă.

Și-a mai turnat o ceașcă de cafea. Termosul stătea în fața ei. Îl umpluse cu o oră înainte, dar acum deja își turna ultimele picături. Ar fi trebuit să mănânce ceva, dar nu-i era foame. O aștepta o zi grea. Dar și fantastică. Urmau să repete scenele finale, ceea ce însemna că acolo avea să fie nu doar corul operei, ci și corul de copii al claselor de muzică de la Adolf Fredrik[70].

Scena reprezenta intrarea în arenă. Oameni veseli se îndreptau într-acolo ca să vadă cum marele toreador înfrunta bestia. Era cam aceeași scenografie ca în Taurul Ferdinand: banderilieri, picadori și, la urmă, toreadorul Escamillo. Adică Sebastian. El și Carmen se întâlneau și-și cântau dragostea.

În fundal stătea respinsul Don José, plin de ură și amărăciune. În următoarea arie, el trebuia s-o întâlnească pe Carmen, înainte s-o înjunghie, în scena finală a operei.

Gloria a oftat. Știa exact cât de bun avea să fie Dominic în acea scenă.

*

— Kit!

Gloria și-a strigat prietena, care dădea să plece de pe scenă.

— Bună! Ce faci?

Gloria a ridicat din umeri.

— Dar tu?

Kit a ridicat și ea din umeri.

— O să ne îngropăm în durerile noastre ceva mai târziu, când o să avem timp? a spus Gloria.

— Eu, din păcate, n-o să am timp. Azi a venit toată lumea. Poate mâine?

— OK.

[70] Școală din Stockholm, cu specializarea muzică corală (n. tr.).

Kit era albă ca varul la față și, fără machiaj, arăta ca o stafie. Să fii respins, așa cum fusese ea, era un dezastru. Când Dominic plecase la Londra și-o părăsise, Gloria crezuse c-avea să-și piardă mințile. Firește, în cele din urmă se consolase, dar nu credea că și Kit făcuse asta.

Voia să-i spună că mai bine se ducea într-un pub, să se amețească puțin și apoi s-agațe pe cineva. Dar Gloria știa că, de fapt, Kit era prea cuminte pentru asta.

Ea nu fusese niciodată atât de cuminte.

*

Gloria purta un alt model de rochie în ziua aceea. Mai mulată și mai elegantă. Voia să se simtă hotărâtă și demnă și – lucru ciudat – rochia frumoasă și bine croită o ajuta. O pereche de pantofi cu toc înalt și era gata! În acea scenă era îmbrăcată festiv, pregătită să meargă alături de Escamillo, când acesta pășea în arenă. Când avea să îmbrace costumul, în săptămâna care urma, acesta trebuia să dea impresia unei talii de viespe, deși, din cauza celor câteva rânduri de jupoane, asta părea imposibil. Cu peruca ei creață și neagră ca tăciunele și cu un machiaj puternic, arăta minunat. Putea să treacă drept o femeie de 40 de ani – dacă nu te uitai foarte atent.

Dar pe scena operei nimeni nu se uita foarte atent. Acolo puteai să joci rolul unei tinere, chiar dacă erai la o vârstă respectabilă. La o adică, puteai să interpretezi chiar și un băiețel. Personajul Carmen avea cu siguranță în jur de 20 de ani, chiar dacă în acest spectacol i se permitea să fie fără vârstă, la fel ca Don José și Escamillo, care erau interpretați de bărbați mai copți.

Gloria cântase împreună cu toți, de la proaspeții absolvenți până la vulpoii bătrâni, și, pentru ea, vârsta era total neimportantă. Ceea ce conta era energia și era calitatea prestației, nimic altceva.

Aceleași pretenții le avea și în micile ei relații amoroase. Energie și prestație de calitate. Cel mai tânăr amant al ei avusese 30 de ani – când ea împlinise 50. Evident, nu s-ar fi arătat cu el în lume, vreme de două luni, se simțiseră bine în cabina ei, după care Gloria se plictisise de atracția tinereții.

Cu majoritatea bărbaților rămăsese în operă, dar pe Adrian îl dusese acasă. De ce... nu știa. Probabil considerase că era practic să-l lase pe el să alerge pe scări, iar ea să-l aștepte.

Biata Kit! Nu arăta deloc bine. Gloria uitase de cearta lor, iar acum nu putea decât să spere că și prietena ei făcuse același lucru.

*

— Ești strălucitor de frumoasă, i-a spus Sebastian, în timp ce se îndreptau către scenă.

I-a oferit brațul.

— Minunată zi, nu-i așa?

— Absolut!

De fapt, Gloria nu credea asta, dar acum totul parcă-i venea mult mai ușor. Puteai să spui orice despre Sebastian, dar nu și c-ar fi fost un depresiv.

Deși Dominic nu se purta prea frumos cu el, Gloria nu-l văzuse niciodată pe Sebastian plătindu-i cu aceeași monedă. Sigur, flirta cu ea de față cu Dominic, ca să-l zgândărească, dar nu era niciodată morocănos, așa cum putea să fie Dominic.

Gloria nu credea că bărbatul pe care-l luase de braț era deosebit de vindicativ, iar asta era o altă trăsătură a lui pe care ea o aprecia. Gloria încerca să procedeze la fel și să ignore trecutul. Nu asta se întâmplase în Cork, de exemplu, când se arătase plină de dragoste față de Dominic, deși el o dezamăgise, părăsind-o, ca să plece la Londra?

Întrebarea era cum putea să uite ce se întâmplase în Arlanda. O durea încă atunci când își amintea clipa în care Dominic îi lăsase mâna. Se simțea ca o caraghioasă, pentru că nu putea să scape de acea imagine.

Rusoaica era acolo când Sebastian și Gloria au ajuns pe scenă și a fost de-ajuns ca Gloria s-o vadă ca să se convingă, o dată în plus, că nu putea să ierte atât de ușor ce se întâmplase. Anna se apropiase atât de mult de Dominic, încât nu exista niciun dubiu în privința intențiilor ei. Ea nici măcar n-ar fi trebuit să fie acolo. Personajul ei nu figura în programul de repetiții al acelei zile.

— Gloria, pot să vorbesc cu tine? a întrebat-o Dominic.

— Despre ce?

— Vino, să mergem acolo, i-a spus el, indicându-i un colț pustiu al sălii. Trebuie să-ți spun câteva cuvinte înainte de scena care urmează.

Gloria a ridicat demonstrativ ochii spre cer, pentru ca Sebastian și Anna să înțeleagă cât de *teribil de neinteresată* era de conversația cu Dominic. Spera că niciunul dintre cei doi nu putea să-și dea seama că, de fapt, inima îi bătea în piept ca un ciocan pneumatic. Nu voia să discute între patru ochi cu Dominic, dar nici nu putea să-i comunice asta de față cu ceilalți.

*

— Urăsc finalul scenei ăsteia, i-a șoptit el, și nu știu dacă ajungem la el azi sau mâine, dar aș vrea să știi asta.

— Dar, dragul meu, e doar teatru, i-a replicat Gloria, studiindu-și unghiile.

— Totuși, pe undeva, seamănă cu viața noastră.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu? Nu vezi asemănările dintre tine și Carmen? Eu, da. Văd și asemănările dintre mine și Don José. Și mie mi-a venit să te omor. Sau, în orice caz, să te scutur bine, ca să te trezești și să înțelegi. Dar nici așa n-am reușit nimic, nu? Nevoia ta de libertate a fost întotdeauna mai mare decât nevoia de dragoste.

Gloria a oftat ostentativ.

— Putem să începem? Indiferent ce părere ai tu despre scena asta, trebuie s-o jucăm, nu? O să mă omori și gata! Nu ne mai rămâne decât să ne punem pe treabă.

A TREIZECI ȘI CINCEA ZI

Agnes nu putea să doarmă. S-a dat jos din pat și s-a dus în vârful picioarelor la toaletă. Nu voia să-l trezească pe Stefan atât de devreme.

Se bucura că-i povestise Gloriei despre mama. Cărțile erau pe masă, prerogativele celor două surori erau acum similare. Asta nu se întâmplase înainte, când toată lumea trebuia s-o ferească pe Gloria de adevăr.

După ce Agnes a ieșit din baie, a coborât scara încet. Poate că avea nevoie de acea legătură nouă și sinceră cu Gloria ca să-și regăsească vechiul ego, de acea înțelepciune care o făcea să se abțină de la o aventură amoroasă cu Christer înainte ca separarea de Stefan să devină oficială.

Îi povestise lui Stefan despre Gloria, despre secretul lor de familie, și-i explicase de ce nu putuse să discute cu el. Relațiile dintre ei deveniseră mai calde, iar Stefan demonstra o formă nouă de implicare în familie, pe care Agnes n-o recunoștea nici măcar din perioada lor de tinerețe. Nu că Stefan ar fi fost un egoist, căci nu fusese niciodată, dar era – la fel ca ea – practic. Și doar vorba fără faptă nu era apanajul firilor lor.

Agnes simțea o nevoie nouă de a împărtăși ceea ce o împovăra și, firește, avea prietene cu care să discute, dar ăsta era un lucru despre care nu putea să vorbească în afara familiei.

Agnes o văzuse întotdeauna pe Gloria ca fiind personajul principal din povestea mamei, ca și cum ea însăși n-ar fi făcut parte din aceeași poveste. Dar acum, spre deosebire de altădată, înțelegea că fusese enorm de influențată de viața și de personalitatea mamei.

— Agnes!

— Sunt aici, jos!

După câteva clipe, pe scară s-au auzit pași.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? Ai băut cafea? Dacă nu, o fac eu, a spus Stefan căscând.

— Mulțumesc. Mă învârt pe-aici fără să fac nimic.

— Asta nu-ți seamănă, a zâmbit el. Ești omul cel mai hotărât pe care-l cunosc.

— Cu siguranță, ai dreptate.

Agnes s-a așezat pe taburet și l-a urmărit cum a scos din dulap o capsulă și a încărcat automatul de cafea.

— Cum te simți azi? l-a întrebat ea.

Stefan fusese la un control medical cu o zi înainte și nu apucase să-l întrebe nimic despre asta.

El a pornit filtrul de cafea și s-a întors către ea.

— Bine! Chiar foarte, foarte bine! Am dormit buștean, n-am auzit când ai venit acasă. Dar n-ar trebui să dormi mai mult în dimineața asta? Ieri ai avut o zi lungă la serviciu.

Stefan părea îngrijorat, iar ea îl înțelegea. Plecase de-acasă la nouă și se întorsese abia după miezul nopții. În clipa aceea se simțea odihnită, dar știa că oboseala avea să vină ceva mai târziu. După-amiază putea să meargă în oraș și să doarmă puțin la Gloria, înainte ca sora ei să se întoarcă de la repetiții.

Stefan i-a întins cana cu cafea proaspătă.

— Mulțumesc.

S-a uitat la el. Era greu de crezut că suferise un infarct. Nu avea deloc grăsime pe corp, arăta mai curând de 40 de ani, nu de 50.

Pulsațiile pe care a început să le simtă în pântece privindu-l au luat-o atât de prin surprindere, încât a fost nevoită să se ridice. S-a gândit că se așezase pe un nerv sau cam așa ceva. Doar nu simțea ceva sexual pentru Stefan... Pentru corpul lui gol...

Ce ciudat! Pe de altă parte, poate că pulsațiile nu aveau nicio legătură cu el, ci doar cu ea însăși. Agnes stătea nedumerită și sorbea din cafeaua fierbinte. Se părea că felul necontrolat în care se comportase cu Christer deschisese în ea o ușă care până atunci fusese ferecată. Până acum crezuse că asta i se datorase lui Christer, dar dacă, de fapt, nu era așa?

Dacă sexualitatea ei nu avea legătură decât cu ea însăși, nu cu ce făceau ceilalți?

Nu se gândise niciodată la asta. Când se excita, credea că era datorită partenerului. Dacă era sau nu satisfăcută sexual, punea tot pe seama celuilalt.

Dacă voluptatea erotică se afla în ea și nu apărea din nimic, din întâlnirea cu cineva, asta însemna că putea să și-o inducă și în relație cu bărbatul pe care era pe cale să-l părăsească?

— Mă duc să mă așez în fotoliu, a zis ea, îndreptându-se către sufragerie, ametită de toate acele gânduri. Poți să vii să-mi ții de urât, a mai strigat în urmă.

— Mulțumesc, drăguț din partea ta, i-a răspuns Stefan râzând și așezându-se pe canapea.

— S-auzim! Ce-a zis doctorul ieri? l-a întrebat Agnes, trăgându-și picioarele sub ea.

— Nimic nou. Totul arată bine și pot să încep să lucrez când vreau.

— Asta e totuși ceva nou. Și când vrei să te întorci la serviciu?

— Mă gândesc să mă pensionez.

— Ah!

— Știu. Poate să pară ciudat. Un om dependent de muncă brusc nu mai are chef să muncească.

— Mă sperii puțin, a spus ea cu sinceritate. Au trecut abia trei săptămâni de când ai făcut infarctul și te-ai schimbat atât de mult! Nu în sens negativ, nu asta vreau să spun, dar aproape că nu te mai recunosc, a surâs ea.

— Pentru că sunt din nou îndrăgostit de tine?

Ea a încuviințat din cap.

— Dar ești cu-adevărat? Dacă e doar o consecință a bolii?

Stefan a izbucnit în râs.

— Cum așa?

— Ți-a fost revelată vremelnicia și ai ajuns la concluzia c-ar trebui să apreciezi ce ai, în loc să cauți ceva nou, a spus Agnes, luându-și ceașca de pe masă.

— Poate că e și asta, dar, dacă vrei să spui că s-ar putea să-mi treacă peste o vreme, greșești. Te iubesc, Agnes, și, indiferent dacă vrei să rămâi lângă mine și să descoperi că ai putea să mă iubești și tu din nou sau mă părăsești, eu o să continui să simt la fel.

— Sunt cu totul derutată, a mărturisit ea. În viața mea sunt acum multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. Și nu știu dacă pot să fac asta aici și acum sau dacă trebuie să fiu singură ca să reușesc să mă regăsesc.

— Dacă vrei să te muți, eu nu pot să te împiedic. Și nici nu vreau. Dacă vom continua să fim împreună, trebuie ca amândoi să ne dorim asta. Altfel ar fi mai bine să ne despărțim. M-am gândit mult la asta și, înainte să-mi dau demisia de la serviciu, vreau să vorbesc cu cei de la bancă în legătură cu un împrumut, ca să-ți plătesc partea ta din casă, dacă asta vrei.

— Cred că asta vreau, a șoptit Agnes izbucnind în plâns.

*

Când Agnes a pornit mașina, Stefan era la fereastră.

Ieșise din sufragerie, după ultimul schimb de replici dintre ei. Nu furios, ci tăcut și trist. Agnes aproape că-și dorise ca Stefan să strige la ea, dar el nu se schimbase chiar atât de mult. Nu se certaseră niciodată. Și nu s-au certat nici acum.

Voia să stea la Gloria până duminică. În ziua următoare aveau să cineze împreună cu fetele. Lena și Kit se anunțaseră, iar Agnes aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu ele. Înțelepciunea reunită a unui grup de femei de 50 de ani era neprețuită. *Nimic nu egalează această comuniune,* s-a gândit ea, amintindu-și de toate acele cine de la care lipsise de-a lungul anilor.

De cele mai multe ori se scuzase, dând vina pe serviciu.

Și, sigur, în diminețile în care se trezea devreme trebuia să fie odihnită. În plus, era plecată mult timp, dar îi plăcea și să stea acasă.

S-a uitat către vila galbenă înainte să iasă cu mașina din curte. Era dureros că acum nu mai simțea așa.

Ce fericiți fuseseră când o cumpăraseră! Ea fusese angajată de curând ca pilot la SAS, iar Stefan era mereu avansat la firma de arhitectură deschisă de un bun prieten. Se opriseră pe aleea de la intrare, el ținând-o pe după umeri, și se simțiseră atât de fericiți și de recunoscători pentru noul lor cămin.

Apoi dăduseră o petrecere de inaugurare a casei, mama și tata veniseră și ei, la fel și Gloria, Dominic și Marcus. Și, desigur, cei doi frați ai lui Stefan, cu familiile lor.

Își amintea că se întristase de lipsa de implicare a mamei. Le admirase casa, dar pufnise nemulțumită de serviciul lui Agnes.

Acum, când se gândea la asta, i se părea ciudat.

Oare mama, mai mult decât oricine, n-ar fi trebuit să considere că era *bine* că Agnes putea să se întrețină singură, că nu era dependentă de un bărbat? Când i s-a plâns tatei, el i-a spus că nu era atât de simplu, că mama poate credea că Agnes era *prea* independentă, că nu avea să învețe niciodată să ceară și să primească ajutor.

— Dar ea vrea să fii atât de al naibii de mândru, spusese Agnes. Nu vrea să ceri ajutor de la nimeni, nu-i așa?

— Nu cred că gândește chiar așa, i-a zâmbit tata. Vrea să spună că nu trebuie să te umilești. În fața nimănui. Să ceri ajutor e altceva.

Oricum s-ar fi purtat Agnes, mama nu era niciodată mulțumită. Așa simțea ea. Firește, trecutul mamei îi lămurise o serie de lucruri, după ce tata îi povestise cum o întâlnise pe Carmen, dar Agnes se simțise întotdeauna profund nedreptățită, oricâte motive ar fi avut mama să se comporte așa.

— Îți dau dreptate, îi spusese tata. Vrei să vorbesc cu ea?

Agnes scuturase din cap. Tata trebuia să fi făcut asta de mult, din proprie inițiativă, fără ca ea să trebuiască să-l roage.

Nu doar mama o dezamăgise, ci și tata.

*

De data asta, când a ajuns în Söder, Agnes n-a avut niciun chef să-l sune pe Christer. Întrebarea era dacă avea să-l mai sune vreodată. În clipa aia simțea că pusese punct aventurilor amoroase. Avea nevoie de sora ei, de prietenele ei și de un sfârșit de săptămână cu flecăreală relaxată între femei. Când Gloria a intrat, Agnes deschisese deja o sticlă de vin și pregătise câteva aperitive pe un platou.

Era vineri. Sâmbătă erau amândouă libere și, dacă voiau, puteau să stea la șuetă toată noaptea.

Nu se atinsese de corespondența din acea zi a Gloriei, dar a înțeles că era ceva în neregulă, după groaza apărută în ochii surorii ei când aceasta a deschis plicul de pe podea.

A TREIZECI ȘI ȘASEA ZI

Gloria înțelegea ce-i spunea Agnes și era de acord că trebuia să anunțe poliția. De data asta amenințarea era mai directă. *Târfă egoistă, nu meriți să trăiești. Ăsta e ultimul avertisment.*

Acum plicul fusese adus de poștaș: avea ștampilă. Noul cod de la poarta de intrare fusese și el probabil instalat.

Dar cine putea să scrie amenințările acelea? Cine o socotea egoistă?

Plicul nu oferea niciun indiciu. Nici scrisoarea, nici adresa nu erau scrise de mână. Unele texte erau în engleză.

Vorbiseră despre asta în seara precedentă și au continuat să vorbească și în acea zi.

— Să fim sincere, mulți au diverse păreri despre tine. Dar aceiași oameni care consideră uneori că ești egoistă, de cele mai multe ori te iubesc. Așa că nu știu… Mi-e greu să cred că ai dușmani.

— Dominic, a spus Gloria. În clipa asta mă urăște.

— Termină! Nici tu nu crezi ce spui. Nu, asta e altceva. E poate o persoană pe care ai trădat-o? I-ai dat cuiva papucii de curând?

— Nu, nicidecum. Momentan nici nu am viață sexuală.

Hotărâse să uite că nu demult se aruncase în brațele fostului ei soț. Sau, în orice caz, în ale celui care în curând avea să fie fostul ei soț – așa a gândit Gloria, văzând plicul cu actele semnate de amândoi, pe care încă nu-l dusese la cutia poștală.

— Sebastian?

— Nu, el nu s-ar simți niciodată atât de părăsit. Oricum ar sta lucrurile, Sebastian e întotdeauna convins că el e cel care părăsește, a zâmbit Gloria.

— Adrian?

— Cum?! Crezi? Nu! El m-a părăsit pe mine pentru Kit. N-ar mai trebui să-i pese de mine sau de cum trăiesc eu.

— Dirijorul ăla?

— Nu, nu, nu! Dar poate rusoaica?

Gloria s-a aplecat și a luat carnetul de însemnări.

— Trebuie să facem o listă de suspecți, a hotărât ea. Și prima pe listă mă gândesc s-o pun pe Anna Poparova. Unu: are motiv – eu sunt o cântăreață mult mai bună. Doi: are un scop – viitorul meu ex-soț. Trei: are posibilitatea – scrisorile trebuie doar puse la cutie, a spus ea, ridicând mâinile cu creionul și carnetul către tavan. E clar!

— Și dacă greșești? Amenințările au început să vină înainte de sosirea ei în Suedia.

— A știut că urma să lucreze aici și are, desigur, un complice. Ar trebui s-o vezi. E incredibil de răzbunătoare, ochii îi lucesc de răutate. Dar nu mi-e frică de ea. Trebuie să fie pusă la punct, lucru la care mă pricep destul de bine.

Spunând asta, și-a dat seama că ideea de a o pune într-o situație proastă pe rusoaică îi făcea chiar plăcere. Privirea pe care Poparova i-o aruncase în Arlanda îi dezvăluise adevărata față. Rusoaica îl voia pe Dominic și era hotărâtă să nu se dea înapoi de la nimic.

Gloria se simțea ușurată. Era bine că-și împărtășise îngrijorările cu Agnes.

Ceva mai târziu s-au apucat împreună să pregătească masa.

— E atât de bizar că acțiunea din *Carmen* se petrece în Sevilia, nu-i așa?

Gloria a terminat de curățat cartofii și i-a pus într-o cratiță.

— Am curățat zece. Încă doi? a întrebat-o pe Agnes, care a dat din cap.

— Mai curăță. Și, da, coincidența cu Sevilia e bizară. Ca și faptul că pe mama noastră o chema tot Carmen. Dar tu ești cea care seamănă cu personajul principal din operă, nu mama.

— Nu începe și tu acum, a oftat Gloria.

— Cu ce?

— Dominic mi-a spus ieri același lucru. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Dumnezeule, dar opera asta e povestea vieții tale! Să sperăm că exceptând sfârșitul.

— Poate mă omoară de-adevăratelea.

Gloria n-ar fi fost prea îndurerată dac-ar fi știut că viața urma să i se sfârșească în acel mod.

— Poate c-o să mor pe scena operei, la premieră. Asta ar putea să mă facă într-adevăr nemuritoare!

Râsul ei cel mai cristalin de cântăreață de operă a răsunat în bucătărie.

— Termină cu prostiile! Nu e amuzant, a dojenit-o Agnes.

Gloria a pus deoparte cuțitul de curățat cartofi și și-a șters mâinile de șorț.

— Avem nevoie de cocktailuri, a spus ea. Ce zici de-un Bloody Mary?

A zâmbit veselă. Nu voia să schimbe încă subiectul.

— Ăsta e un cocktail?

— Altă băutură atunci? Indiferent ce-ar fi, vrei un pahar, nu?

— Absolut! Toarnă!

*

Cu puțin înainte de sosirea Lenei și a lui Kit, Gloria a primit un sms.

S-a întors spre Agnes șocată.

— Poate că totuși mai avem încă un suspect. Adrian Lofti vrea să mă vadă. Că tot vorbeam de egoism. Ce vrea de la mine?

— Nu-i răspunde acum. Las-o pe mâine, când n-o să mai fii iritată. Iar eu, în locul tău, aș fi foarte prudentă, a sfătuit-o Agnes, luându-i telefonul din mână. Și, orice-ai face, nu-i spune nimic lui Kit despre asta.

— Bineînțeles că nu. Drept cine mă iei? Dar mâine o să-i spun lui Adrian ce cred. De asta poți fii sigură. Noroc! a zis Gloria, ridicând paharul cu hotărâre. Apoi o să-i găsim lui Kit un obiect sexual potrivit. De asta are nevoie acum.

Agnes a bătut-o pe umăr.

— Cred că treaba asta ar trebui s-o lași în grija ei. N-are nevoie de un asemenea ajutor.

Când au auzit soneria, s-au ridicat amândouă deodată și, în timp ce Gloria le deschidea invitatelor, Agnes a intrat în bucătărie, să scoată fileurile de pui din cuptor. A făcut o tăietură într-unul dintre ele. *Încă vreo cinci minute,* s-a gândit ea și a împins vasul la loc. Apoi a aruncat o privire rapidă peste masă. Totul părea să fie în ordine.

— Bine-ați venit, nu ne-am văzut de mult, a strigat ea către hol, scoțându-și șorțul de bucătărie.

Apoi s-a apropiat zâmbind de Kit și a îmbrățișat-o.

— Aproape de un an.

— Îmbrățișează-mă și pe mine, în cazul ăsta, a intervenit Lena, pentru că nici noi nu ne-am văzut de mult.

— Ar trebui să-mi fie rușine, nu-i așa? a spus Agnes.

— Da, puțin, dar hai să ne concentrăm pe lucruri mai plăcute în seara asta. Săptămâna viitoare am întâlnire cu un bărbat, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de doi ani, a zis Lena aruncându-și fularul în dungi pe polița cuierului.

— Ai grijă, a avertizat-o Kit. Experiența îmi spune că întâlnirile astea sunt periculoase.

— Nici vorbă, a zâmbit Gloria. După cum știți, eu sunt adepta sexului în serie.

— Știm, a comentat Kit.

Agnes a simțit nota de ironie agresivă din replica lui Kit, dar, pentru că râdea în hohote, Gloria n-a sesizat-o.

Însă Agnes o înțelegea pe Kit. Niciunei femei nu-i era mai ușor decât Gloriei să găsească bărbați. Probabil că lucrul ăsta durea. Cele două femei erau, în ciuda prieteniei lor, foarte deosebite, iar când venea vorba despre suferințele din dragoste, și ele erau gestionate în moduri complet diferite.

— Veniți în bucătărie! Mâncarea e gata, a anunțat Agnes.

După ce invitatele s-au așezat, cele două surori au pus mâncarea pe masă. În afară de pui, cartofi și salată, Gloria pregătise un sos de smântână fantastic. Totul se servea cu jeleu de coacăze roșii și cu un vin roșu, recomandat de un coleg, din care cumpărase trei sticle și care avea cu siguranță să fie băut înainte ca seara să se sfârșească.

Kit și-a pus atât de puțin în farfurie, încât Gloria a reacționat:

— Am gătit mâncare tradițională suedeză pentru că știam că-ți place. Așa că fii bună și mănâncă, a spus ea gesticulând cu furculița.

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame deloc, i-a răspuns Kit. Atât îmi ajunge. Nu cred c-o să rămân prea mult în seara asta. Nu sunt o companie prea plăcută.

— S-a mai întâmplat ceva? a întrebat-o Agnes.

— Nu, dar mă simt deprimată și cred c-ar fi trebuit să rămân acasă.

— Dar te invităm să te smiorcăi alături de noi, i-a comunicat Agnes. Și eu sunt pe cale să mă despart de partenerul meu de-o viață și știu că nu e deloc plăcut.

— Dar, din câte-am înțeles, hotărârea îți aparține. Nu există altă femeie la care soțul tău să viseze.

Agnes a privit-o surprinsă pe Kit.

— Asta face Adrian? Visează la altcineva?

Kit era palidă la față. A încuviințat din cap.

— Bineînțeles. Nu așa se întâmplă întotdeauna?

— De fapt, nu cred că… a încercat să spună Gloria, dar a fost întreruptă de Kit, care a întors repede capul către ea.

— Ce nu crezi? Dacă știi ceva, dă-i drumu'!

— Nu cred că are pe altcineva.

— Dar ce știi tu despre asta?

— Nimic, bineînțeles, și nici n-am auzit vreo bârfă, dacă asta crezi.

Kit s-a ridicat brusc. Nu se atinsese de mâncare.

— Îmi pare rău. Mulțumesc că m-ați invitat. Dar trebuie să plec acasă, să dispar de aici.

*

— Kit mă îngrijorează, a spus Lena, după ce Kit a plecat și s-au mutat cu cafeaua în sufragerie. Sper că n-are de gând să facă vreo prostie.

— E când mai rău, când mai bine, a remarcat Gloria. La serviciu se comportă normal, dar acum se pare c-a avut o zi proastă. Dar, ca să-ți răspund, nu, nu cred. Trebuie totuși să fim cu ochii pe ea.

— Să fii atât de obsedată de un bărbat! a exclamat Agnes. Eu n-am fost niciodată!

A ridicat paharul cu punch.

— Să închinăm pentru mine și pentru sentimentele mele ținute sub control, a pufnit ea.

— Ar trebui să fii bucuroasă de asta, a spus Gloria. Și eu eram la fel de obsedată de Dominic. Doar că nu știam cât eram de nefericită, când s-a mutat.

Lena și Agnes au izbucnit în râs.

— Termină! Cu siguranță c-ai fost nefericită. Nu la fel ca prietena noastră, dar, pentru noi, care te cunoaștem, a fost cât se poate de clar că te simțeai îngrozitor, chiar dacă te-ai atârnat imediat de gâtul lui Sebastian Bayard, a zis Lena. Dar serios acum! Sunt chiar îngrijorată pentru Kit și am nevoie de ajutorul vostru, s-o ținem sub supraveghere.

— Normal, a spus Gloria. O să fiu atentă la ea imediat ce-o să începem repetițiile în clădirea operei, săptămâna viitoare.

— Cât mai e până la premieră? a întrebat-o Agnes, gustând din punch și făcând o grimasă. E prea dulce. Nu-mi dai în loc un Bloody Mary?

— Ba da, dar după ce bei tot. Mai sunt două săptămâni.

— Și apoi?

— Avem programate douăzeci și unu de spectacole, începând de acum și inclusiv în primele trei săptămâni din aprilie. S-ar putea să se mai adauge câteva în mai. Dar, din toamnă, eu mă retrag.

— De ce?

— Am contract pentru stagiunea de primăvară. Și nu vreau să-l prelungesc.

— Din cauza lui?

— Parțial. Am nevoie de timp pentru mine, pentru Gloria. Vreau să aflu cine sunt la 53 de ani. Deși am ajuns la o vârstă înaintată, știu *îngrozitor* de puțin despre propria mea persoană.

— Și eu la fel, i-a ținut isonul Agnes. Cred c-ar trebui să merg la un psihoterapeut.

Gloria a trântit paharul pe măsuță.

— Iubita mea Agnes, tu știi că unui psihoterapeut trebuie să-i spui *ce simți*?

— Exact. De asta cred că am nevoie. M-am săturat de atâta înțelepciune. Cum stăm cu băutura mea?

— Vine imediat.

Lena a căscat.

— E agreabil să vă ascult ciondăneala, dar sunt obosită. Facem mâine plimbarea aia lungă?

— Da, sigur, a spus Agnes. Poți să rămâi aici peste noapte, canapeaua e liberă. Eu o să dorm în patul Gloriei.

Gloria s-a întors cu o tavă de băuturi, pe care a pus-o pe masă.

— Am auzit ceva despre dormit pe canapea? Bineînțeles c-o să dormi aici, a continuat ea, întinzându-i Lenei un pahar. După asta oricum n-o să mai poți să te duci acasă.

A TREIZECI ȘI ȘAPTEA ZI

Gloria s-a trezit prima. O visase din nou pe mama și s-a gândit că era mai bine să se dea jos din pat decât să se zvârcolească în el, cu Agnes lângă ea.

Știa că, oricât de multe alte lucruri avea de rezolvat, trebuia să ia taurul de coarne și să afle întreaga istorie a familiei. Avea visele astea de mulți ani, dar în ultima vreme ele reveneau din ce în ce mai des, iar ea avea nevoie de odihnă, dacă voia să fie în stare să cânte un spectacol întreg.

Pe de altă parte, se temea de ce s-ar fi putut întâmpla cu ea dacă ar fi aflat lucruri greu de digerat. Fusese întotdeauna legată de mama Carmen și nu era pregătită să reteze acea legătură.

Dar, dacă mama ei o abandonase așa cum îi povestise Agnes, oare putea s-o ierte? *Trei ani.* Carmen știuse la ce o expunea? Dacă ar fi găsit-o altcineva decât tata? Și tatăl ei biologic? Cine fusese? De ce le părăsise? Pentru că asta trebuia să se fi întâmplat – presupunea ea.

— Ca și cum n-aș avea și-așa destule probleme, a bombănit ea, spărgând oul cu atâta putere de marginea tigăii, încât o mare parte din coajă a căzut și s-a amestecat în omletă.

— Ești mahmură? Vorbești singură, a spus Agnes, intrând în bucătărie.

— Și asta. Vrei s-o trezești tu pe Lena? Micul dejun e gata imediat.

— Nu-i nevoie. Sunt trează, s-a auzit din hol. Spuneți drept, cât alcool ați pus în băuturile alea? Mă simt ca naiba. Nu vă supărați dacă plec direct acasă? Acum numai de mâncare nu-mi arde.

Gloria și-a șters mâinile pe șervetul de bucătărie și a ieșit pe hol.

— Da, nu arăți prea bine, a constatat ea, aruncându-și șervetul pe umăr.

— Mulțumesc. Nici tu nu ești cu mult mai frumoasă.

— Știu.

Gloria și-a întins brațele către Lena.

— Vino-ncoace! Ne revedem curând, da?

— Nu, dacă ai de gând să torni iar alcool în mine. Sunt prea bătrână pentru asta.

— Absolut! O să mă gândesc cât de sensibilă e mătușica. Data viitoare facem o plimbare cu bastoane de sprijin.

*

Agnes i-a propus Gloriei s-o urmeze acasă, în Sigtuna.

— Cred că ai nevoie să mai vezi și altceva decât orașul, a spus ea hotărâtă.

Dar ăsta nu era tot adevărul. Agnes avea nevoie de cineva care să-l susțină moral pe Stefan, pentru că în clipa aceea simțea că nu era în stare să facă asta singură.

— OK, dar, dacă tu crezi că pot să conduc în starea asta, te înșeli. Mergem, dar după-amiază. Până una-alta, ce-ai zice de-o plimbare lungă?

Au ieșit și s-au plimbat în jurul Södermalmului. Până jos, la apă, și apoi până în *Hor*tull[71], așa cum numise cartierul o prietenă înșelată de soț, soț care avea acolo o amantă. Agnes nu se simțea prea bine amintindu-și de asta. Nu era cu nimic mai bună decât acel bărbat. Tehnic vorbind, poate că da, însă, din punct de vedere moral, continua să fie legată de Stefan, atât timp cât încă locuiau sub același acoperiș.

Au luat prânzul într-un bistro de pe strada Horn, unde au rămas mai mult. Au vorbit despre mama și despre Sevilia, despre ce-ar fi putut să găsească în lăzile din subsolul casei lui Agnes. Probabil că nimic. Se uitaseră prin ele după moartea părinților și lui Agnes nu-i atrăsese atenția nimic. Dar acum aveau un alt motiv să le verifice din nou. Aveau să le privească dintr-un alt unghi. Acum aveau un scop pe care atunci nu-l avuseseră. Rămânea de văzut dacă mai exista ceva de la începutul deceniului 1960.

---

[71] Joc de cuvinte. *Hor*tull în loc de Norrtull (o altă zonă din Stockholm). Jocul este realizat cu ajutorul prefixului *hor-*, de la *hora,* care în suedeză înseamnă „târfă" (n. tr.).

Au ajuns în fața casei abia pe la trei. Stefan stătea în ușă și le-a ieșit în întâmpinare. Părea întruchiparea sănătății. *Nu se vede c-a fost bolnav de curând,* s-a gândit Agnes, zâmbindu-i.

Gloria l-a îmbrățișat, spunându-i că voia să afle mai multe despre planurile lui de pensionare, întrucât nici ea nu mai avea mult până atunci. În timp ce Gloria și Stefan mergeau împreună către bucătărie, Agnes a coborât scara către lăzile din subsol. Cu cât începeau mai repede să se uite prin ele, cu atât mai bine.

Nu doar Gloria voia să știe mai multe. Niciuna dintre ele nu avea nici cea mai mică idee cine erau rudele lor din Spania – dacă ele mai existau. Mama îi povestise tatei că fusese alungată din familie. Dar de ce? Cine fuseseră bunicii? Mama avusese oare frați?

— Cred că astea sunt, a murmurat ca pentru sine, oprindu-se în fața unor lăzi de carton, puse la perete, una peste cealaltă.

Apoi a strigat spre scară:

— Gloria, vino-ncoace odată!

— Vin!

— Aveți nevoie de ajutor? a strigat Stefan.

— Sigur, doar să nu ridici nimic.

*

— Ce făcea, de fapt, tatăl vostru în Spania, când a întâlnit-o pe Carmen? a întrebat Stefan, când Agnes a pus ultima ladă în fața ei.

Se așezaseră pe canapelele de lângă aparatele de gimnastică, pe care niciunul dintre ei nu le mai folosea. Camera era suficient de mare. Aici puteau să dea petreceri ori să facă sport. Înainte se antrenau aproape în fiecare zi. Dacă nu se antrenau împreună, unul stătea pe canapea și se uita la celălalt.

— Era în trecere, făcea o călătorie cu trenul prin Europa. „Vagabonda” cu trenul, chiar dacă expresia nu era cunoscută pe-atunci, a zâmbit ea. Avea doar 20 de ani, era cu doi ani mai tânăr decât mama. Evident, și-a asumat o răspundere enormă, angajându-se să aibă grijă de ea și de Gloria, dar mi-a spus că n-a avut de ales. Apoi presupun că s-a și îndrăgostit de Carmen.

— Cred că ea a fost singura lui slăbiciune, a spus Gloria, care stătea pe canapea lângă Stefan, deschizând prima ladă.

— A contrazis-o el vreodată?

— Din câte-mi amintesc, nu, dar avea o slăbiciune și pentru noi. Pe tata puteam întotdeauna să-l convingem de orice, pe mama, nu, a remarcat Agnes.

— Mă întreb dacă s-au mai întors vreodată în Sevilia, care nu e prea departe de Torrevieja.

Gloria s-a uitat în ladă.

— Albume. Mai multe. Aici oare am putea să găsim ceva? a întrebat ea emoționată.

— De fapt, ce căutați? s-a interesat Stefan.

Agnes și Gloria s-au privit.

— Nici noi nu știm, i-a răspuns Agnes râzând. Ceva care să ne spună ce s-a întâmplat.

— Jurnale?

— Poate. Dar aici nu sunt decât fotografii.

Au răsfoit împreună album după album. Toate cele patru lăzi erau pline cu albume. Dar fotografiile erau din Suedia și nu ofereau niciun indiciu cu privire la trecutul lui Carmen.

— Of, ce dezamăgire, a exclamat Gloria, punând la loc capacul ultimei lăzi.

— Dar poate că gândiți greșit, a spus Stefan. Dacă n-a vrut să se mai gândească la trecut și să vorbească despre el, când a venit în Suedia probabil că și-a aruncat toate amintirile. Dacă avea vreuna. Era săracă și, dacă a avut ceva de vândut, cu siguranță că asta a făcut. Dar poate c-a reînnodat relația cu trecutul când ea și tatăl vostru s-au mutat în Spania.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Gloria.

— Erau oameni moderni și aveau calculatoare. Uitați-vă prin ele.

— Mai am o ladă acolo, sus, a spus Agnes. Și tu ar trebui să ai una acasă la tine, Gloria. Am luat fiecare câte una și-n amândouă erau lucruri amestecate, dacă-ți amintești.

— Sigur, da. Și unde sunt toate fotografiile pe care ea și tata le-au făcut după ce s-au mutat? Trebuie să le fi păstrat undeva. Cred că Stefan are dreptate. Ar putea să fie în calculator. Îl mai ai, nu-i așa?

— Da, tot acolo, sus. Mergem?

*

— I-ai răspuns lui Adrian? a întrebat-o Agnes, în timp ce urca scara către etaj.

— Nu, nu m-am mai gândit la asta. Trebuie să-i răspund? La el chiar că nu sunt în stare să mă gândesc. Da’ acum, haide! Unde e calculatorul mamei?

— În biroul meu.

— O, ce lux să ai un birou propriu! a exclamat Gloria.

— Poți să te muți aici, iar eu să iau apartamentul tău, dacă vrei, a spus Agnes.

— Bărbatul e inclus?

— Sigur, ia-l.

— Deci mă dai altcuiva, s-a auzit din camera lui Stefan.

Agnes a făcut o grimasă.

— Gloria poate numai să te împrumute, a zis ea, clipind jenată. Mi-e milă de Gloria, care nu prea știe cum să-și găsească bărbați.

S-a auzit cum Stefan a început să râdă și Agnes a răsuflat ușurată. În situația lor actuală, era greu de glumit despre lucrurile astea, însă acum scăpase cu bine. Pe viitor trebuia să se gândească mai bine la ce spunea.

În birou se afla vechiul șifonier al bunicii din partea tatălui – era la fel de frumos ca atunci când ea și bunicul îl primiseră în dar, la nuntă, cândva, pe la mijlocul deceniului 1930. Agnes pusese în el calculatorul mamei și pe cel al tatei. Ambele fuseseră folosite vreme îndelungată.

Atât Agnes, cât și Gloria se duceau des în cimitirul Skog[72]. Pentru mama fusese important să fie înmormântată acolo. Și, desigur, și pentru tata, să odihnească lângă ea – tata murise la un an după ea. După moartea lui Carmen, tata se mutase înapoi în Suedia, dar curând surorile își dăduseră seama că nu mai era lucid. Mama reușise să ascundă asta cât trăise. Când tata trebuise să se descurce singur, adevărul ieșise la iveală. În ultima perioadă stătuse într-un azil de bătrâni. Agnes încercase să-l facă să-i spună mai multe despre trecut, dar îi fusese imposibil să mai afle ceva pe acest subiect.

Acum surorile voiau să-și caute rădăcinile împreună și, oricare ar fi fost ele, amândouă aveau nevoie să le cunoască.

Ori de câte ori întâlnea oameni săraci, care veneau în Suedia în speranța unei vieți mai bune, Agnes se gândea cât de

[72] Cimitir din Stockholm (n. tr.).

norocoasă era. Astfel de oameni erau peste tot și implorau ajutorul. Cel mai adesea, fără cuvinte. Vreme de mulți ani, Agnes nu mai purtase bani cash la ea, dar acum, când oamenii cerșeau pe străzi, avea întotdeauna bancnote în portofel. Mereu simțea că viața e o loterie și că ea era unul dintre cei care trăseseră lozul câștigător.

Asculta cu dezgust comentariile care veneau surprinzător de des de la cei care o duceau bine și de la care nu te-ai fi așteptat să-i lovească și să-i calce în picioare pe cei care nu aveau altă vină decât aceea de a se fi născut săraci.

Dar unii păreau să simtă nevoia de a se cocoța mai sus decât alții pe scara bunăstării și, dacă nu cerșetorii erau cei care le stăteau în cale, atunci se legau de femeile cu părul ascuns sub batic. Sau de cineva care nu vorbea perfect suedeza. Și auziseră ei că unii cerșetori conduc mașini de lux și că emigranții primesc un ajutor social atât de consistent, încât se descurcau mai bine decât pensionarii suedezi!

Uneori Agnes riposta. Alteori tăcea. Odată avea să povestească despre trecutul ei, despre sărăcia mamei. Avea să-i fie mai ușor să facă asta acum, când Gloria știa adevărul.

— Stefan, îți amintești parola de la laptopul mamei? a strigat ea după ce a conectat aparatele la priză și le-a ridicat capacul.

— Carmen.

— Și parola tatei?

— Carmen.

Agnes a zâmbit.

— Bineînțeles.

*

Gloria și-a vârât telefonul în buzunarul pantalonilor înainte să deschidă ușa de la baie. Se simțea mulțumită de mesajul pe care i-l trimisese lui Adrian. *Știi ce? N-am niciun chef să-ți revăd penisul mititel.*

Cu siguranță că Adrian n-avea s-o mai deranjeze niciodată.

A TREIZECI ȘI OPTA ZI

Nu era chiar o dimineață perfectă. *DN*-ul avea „trioul cel temperamental” pe trei pagini din suplimentul cultural al ediției de duminică, iar jurnalistul scria că între Dominic Evans și Gloria Moreno „ieșeau scântei” și că, „oriunde pe mapamond ai căuta”

în acel moment, nu puteai să găsești pe o scenă un cuplu mai fierbinte.

Dumnezeule, ce nerozii!

Gloria mergea cu pași mari, coborând panta străzii Göt.

Vineri îi spusese șefei de la operă că voia să schimbe câteva cuvinte cu cineva din conducere, iar acum se îndrepta către această întâlnire, programată în restaurantul instituției. Ulterior urma să fie ajutată cu machiajul și cu peruca, pentru repetiție.

Voia să se pensioneze. Era un gând aproape ireal, dar venise momentul să se retragă de la operă. Însă nu avea de gând să se lanseze într-o viață de pensionar. Trebuia să-și găsească o ocupație, dar asta era ceva la care avea să se gândească mai târziu. Oricum, conducerea operei nu avea niciun cuvânt de spus. Trebuia doar să fie informată că ea, Gloria, nu avea să mai cânte în spectacolele din toamnă.

Singurul lucru pe care Gloria îl știa cu siguranță era că voia să petreacă mai mult timp cu Marcus și cu familia lui și că putea să accepte roluri mai mici, ca invitată a altor opere – de ce nu chiar în Londra, unde ar fi putut să rămână o perioadă mai îndelungată.

*

Ea și Agnes au luat în primire fiecare câte un laptop. Erau prea multe fotografii de văzut pentru cele două ore pe care le aveau la dispoziție în Sigtuna. Și nu erau doar fotografii. În laptopuri erau și texte scrise de Carmen, iar tata se părea că ținuse un fel de jurnal cu însemnări zilnice. Agnes a luat calculatorul lui Erland, iar Gloria, pe cel al lui Carmen. Intenționau să facă schimb peste o săptămână.

Orarul de lucru arăta altfel acum, când începuseră repetițiile pe scena mare a operei. Începeau la nouă și se încheiau pe la două și jumătate, când tehnicienii de scenă trebuiau să schimbe totul pentru spectacolul serii. Asta i-a amintit că nu-și mai văzuse de mult colegii într-un spectacol. Nu mai asistase la un spectacol de balet de peste un an. Era păcat. Voia mult să vadă cea mai recentă punere în scenă a lui Mats Ek.

*

Le-a făcut semn cu mâna colegelor care lucrau la recepția de la intrarea în scenă și a urcat treptele spre liftul care ducea la restaurant.

Max era deja la o masă, dar s-a ridicat când a văzut-o pe Gloria intrând.

— Cafea?

— Nu. Mulțumesc. Doar un pahar cu apă.

— Minerală?

— Nu…

Gloria și-a pus geaca pe spătarul scaunului. Iarna era la sfârșit și, în timp ce-și vâra mănușile în poșetă, a simțit cât de dor îi era de primăvară. Prima fără repetiții. Ar fi trebuit să cânte în *Carmen* și, simultan, să pregătească un spectacol nou. Dar asta nu avea să se mai întâmple.

— Poftim, a spus Max, așezând paharul pe masă.

— Mulțumesc.

— Nu mă mai fierbe. De ce-ai vrut să ne întâlnim? Sper c-ai ajuns la concluzia că trebuie să continuăm să lucrăm împreună la toamnă.

— Nu, vreau să te anunț că ies la pensie. Mai cânt în stagiunea asta, apoi gata!

— Nu începe și tu acum! a oftat Max. Ce-i cu voi? Ați uitat de public? Dominic m-a anunțat același lucru vineri, dar probabil că știi deja.

— De ce-ar trebui să știu? Dominic face ce vrea.

Informația a surprins-o. Crezuse că Dominic voia să mai rămână un timp. Anna Poparova avea s-o înlocuiască pe Ann-Charlotte pe tot parcursul toamnei. Oricum – slavă Domnului! – asta nu mai era problema ei.

— Credeam că aveți o legătură apropiată. N-a spus Dominic că sunteți căsătoriți?

Curiozitatea îi strălucea în ochi, dar nu-i stătea deloc bine.

Gloria nu i-a răspuns. Max nu avea nicio legătură cu situația asta.

— Asta am avut de spus, a conchis ea și s-a ridicat. Acum mă duc la machiaj.

— Ești cea mai bună Carmen pe care-am văzut-o vreodată! a exclamat Max. Plecarea ta înseamnă o mare pierdere pentru noi. Pot să te amenințcu ceva, ca să te fac să rămâi?

Max a zâmbit, dar nu și cu ochii.

Gloria l-a privit uimită.

— Nu. Bineînțeles că nu poți, i-a răspuns ea, împingând scaunul la locul lui. La revedere!

*

După câteva spectacole, i-ar fi plăcut să-și facă singură machiajul. Dar azi avea să fie ajutată și cu peruca, care nu era ușor de montat peste părul ei bogat, strâns acum în mici noduri, pe întreaga suprafață a capului.

La repetițiile din Nacka încercaseră diverse variante, iar acum Gloria era pregătită conform opțiunii finale. Așa avea să arate în ultimele ei luni la operă. Adică destul de bine! Era frumoasă, iar asta o bucura, deși aspectul acesta nu mai era chiar atât de important.

Ceva mai târziu, în acea zi, trebuiau să repete pentru întâia dată cu orchestra. Prima repetiție la care cântăreții stăteau înșirați în fața fosei orchestrei.

— Bună dimineața, s-a auzit din ușă un ciripit într-o engleză cu accent, iar Gloria a oftat în sinea ei.

Ar fi dat orice ca să scape de Anna în clipa aceea.

— *Did you have a nice weekend?*[73] a întrebat-o Anna, după ce a fost invitată să stea lângă Gloria.

— Da, mulțumesc. Tu?

— Minunat! Ne-am plimbat, am vorbit, am mâncat bine, a zâmbit ea.

Gloria a înțeles imediat cu cine petrecuse Anna acel minunat sfârșit de săptămână. Mesajul fusese recepționat exact așa cum fusese transmis.

— Nimic nu poate să ne împiedice să ne întâlnim, a spus ea și i-a zâmbit în oglindă machieuzei. Înțelegi ce vreau să spun, a continuat Anna, întorcându-se către Gloria.

Zâmbetul îi juca în colțurile gurii, dar brusc în încăpere parcă s-a făcut frig, iar Gloriei i s-a părut că femeia care vorbea era o nebună.

— Absolut! a spus ea. Sigur că înțeleg.

*

[73] Ai avut un weekend plăcut? (n. tr.).

— Femeia nu e întreagă la cap, i-a comunicat Gloria lui Kit, în cămăruța care-i fusese repartizată acesteia din urmă, pe post de birou, în perioada de desfășurare a spectacolului.

De acolo Kit dirija întreaga activitate din spatele scenei. Prietena Gloriei era extrem de competentă și toată lumea voia să lucreze cu ea. Gloria se bucura că tocmai Kit era inspicient la ultimul spectacol din cariera ei.

Numai să nu facă o criză de nervi. Kit era și mai palidă decât vinerea care trecuse și părea că slăbise.

Gloria luase din restaurant cafea și o brioșă cu scorțișoară, dar Kit a refuzat-o, așa că Gloria a mâncat-o singură.

— Ai luat legătura cu el?

— Cu Adrian? Nu, refuză orice discuție.

— O să treacă, Kit, crede-mă.

— Ție ți-e ușor să vorbești! Ești frumoasă, iar bărbații roiesc în jurul tău. Eu n-am nimic din toate astea. L-am avut pe Adrian, iar acum sunt dată la o parte.

— Îmi pare rău pentru tine.

— Chiar îți pare rău?

— Da, bineînțeles! Ce întrebare e asta? Nu mă crezi?

— Știu și eu? Nu te-ai prea bucurat când ne-am întâlnit.

— Dar am discutat despre asta și am lămurit lucrurile. Sper!

Kit a oftat.

— Sunt bătrână și m-am acrit, a spus ea, încercând să zâmbească.

Dar, în loc de zâmbet, pe față i-a apărut o grimasă. Gloria a simțit o durere în piept văzând cât de rău se simțea prietena ei.

Era o luptă pe care Kit trebuia s-o ducă singură, dar Gloria spera că avea să accepte și ajutorul prietenelor.

— Trebuie să intri în scenă, i-a comunicat Kit.

— OK. Ne vedem mai târziu.

— Da.

*

— Mrs. Evans, i-a șoptit Dominic. Ești frumoasă! Ai avut un weekend plăcut?

Apăruse lângă ea fără să-l observe. Gloria a tresărit speriată.

Se gândise să-l ignore, dar, având în vedere că urma să se învârtă în jurul lui, în scenele care urmau, încercând să-l seducă,

s-a hotărât să fie prietenoasă. Și concisă. Nu trebuia să-i dea detalii. Doar să se comporte cu amabilitate.

— Mulțumesc. A fost bine.

— Ce-ai făcut?

— Nimic deosebit.

Dominic a prins-o de mână.

— Gloria, nu vreau să mă părăsești.

Ea nu i-a răspuns. Schimbarea rapidă de subiect o deconcertase. Nu-i plăcea că se simțea tulburată de cuvintele lui. Dominic trebuia să înceteze să mai vorbească despre ei ca despre un cuplu. Nu voia să mai audă nimic pe acest subiect.

Poate că Anna Poparova nu dorea decât să i se acorde atenție. N-ar fi fost prima care încerca să genereze conflicte, să nască gelozii și poate că Dominic nu era atât de interesat de ea precum lăsase ea să se înțeleagă, *dar asta nu mai avea nicio importanță.*

Gloria expediase plicul cu actele de divorț chiar în dimineața aceea.

Incidentul de la Arlanda îi arătase cât de *multă* durere i-ar fi pricinuit dragostea.

A TREIZECI ȘI NOUA ZI

Agnes luase în considerare că avea să fie nevoită să continue să lucreze, dar și-a luat bucuroasă ziua liberă care i se oferise după gardă.

În cea mai mare parte a zilei a dormit. Era altceva decât atunci când lucra în calitate de comandat de navă. Dacă garda ei începea la ora 5 dimineață, obișnuia să stea pe canapea, îmbrăcată în uniformă. De cele mai multe ori și-o scotea după cinci ore, dacă nimeni n-o sunase până atunci s-o cheme la un zbor.

Acum se hotărâse să doarmă până când avea să audă telefonul, căci știa că putea să ajungă în Arlanda în cel mult o oră. Crezuse c-avea să fie solicitată în ziua aceea, pentru că mulți dintre colegii ei erau bolnavi. Dar acum se bucura că avea timp să se uite prin laptopul tatei.

Din bucătărie se auzea zdrăngănit de cratițe. Și-a tras halatul pe ea și a coborât scara.

— Bună dimineața. Nu ți-e frig? l-a întrebat pe Stefan care, îmbrăcat doar în chiloți, aranja tigăile în dulap.

— Bună dimineața, a răspuns el printre dinți.

— Ah! Ai o zi proastă! a zâmbit ea. Avem cafea?
— Poți să ți-o faci singură, i-a răspuns el repede.
— Dar ce-i cu tine?
— Sunt furios!
— Așa… De ce?
— Sunt furios pe tine.
— Pe mine?
— Da, pe tine. Cred că te comporți ca o ticăloasă, după atâția ani împreună. Nici măcar nu încerci, iar asta mă înnebunește.

Nu-și amintea ca Stefan să fi ridicat vreodată tonul în discuțiile cu ea. Surprinsă, Agnes a făcut câțiva pași înapoi, spre ușă.

— Acum vrei să fugi? Bineînțeles că vrei, a mormăit el. Agnes Fossum întotdeauna alege calea ușoară. Calea înțeleaptă, chibzuită și judicioasă. Aceea rece ca gheața. Unde naiba e căldura ta, Agnes? Pasiunea ta? Arăți la fel, indiferent dacă ești furioasă sau veselă, iar asta mă enervează acum la culme. Nu poți să încerci să *reacționezi* măcar o dată la ceva? M-am săturat să mă prefac mereu, să fiu întotdeauna atât de blestemat de agreabil. E ca și cum în noaptea asta s-a rupt ceva în mine. Și, da, ai perfectă dreptate. *Într-adevăr,* nu trebuie să mai rămânem împreună. Vreau o femeie care *arde,* nu una care stinge focul imediat ce se aprinde.

Ochii îi străluceau. Respira greu și Agnes a simțit o voluptate necunoscută, care o învăluia. Dumnezeule, ce se întâmpla?

Privirile li s-au întâlnit, încleștate. Oare Stefan fusese vreodată mai atrăgător ca acum? Pântecul lui Agnes duduia.

I-a luat o secundă să se hotărască. Și-a lăsat halatul să alunece pe podea și n-a apucat să afle dacă pe Stefan îl surprinsese că era goală pe dedesubt. El a tras-o și-a împins-o aproape cu violență către masa din bucătărie.

Era imposibil de crezut că Stefan supraviețuise de curând unui infarct miocardic.

*

— A fost cea mai bună partidă de sex de mulți ani încoace. Poate dintotdeauna! a exclamat Stefan.

Agnes auzea că era încă furios, dar a zâmbit.

— A fost minunat, a răspuns ea, încercând să-l mângâie pe picior, dar Stefan și l-a retras rapid.

— Vreau să mă odihnesc puțin, dar apoi o să-ți spun exact ce simt. Iar tu o să mă asculți. Dacă pleci, nu trebuie să te mai întorci niciodată acasă.

Iisuse, de unde veneau toate astea? Partenerul ei, întotdeauna de un calm și de o stăpânire de sine desăvârșite, care nu vorbea niciodată prea mult și nu-și arăta sentimentele, o numise insensibilă. *În cazul ăsta, amândoi suntem la fel,* s-a gândit Agnes, ridicându-se de jos și îmbrăcându-și din nou halatul.

Înainte de infarct, Stefan abia dacă-i remarca prezența. În orice caz, nu părea să-i pese de ea. Trecerea de la starea aceea la ceea ce se întâmpla acum reprezenta un pas enorm. Probabil și pentru el. Dacă voia să vorbească, Agnes avea să-l asculte.

Între timp, trebuia să reflecteze la propria ei reacție. În toată povestea asta era ceva care-i trezea pofta de sex, dar deocamdată nu înțelegea ce anume. Sau dacă asta avea vreo importanță. Poate că totul se întâmpla doar pentru că se aflau în fața despărțirii. Poate că era vorba despre un fel de angoasă de separare, care-i împingea să se agațe unul de celălalt, o ultimă dată.

Dar fusese minunat. Furia îl făcuse pe Stefan brutal și, dacă Agnes învățase ceva din sexul cu Christer, asta era că o anume brutalitate îi făcea plăcere.

I se părea total anormal că abia la 50 de ani ajunsese să-și dea seama ce o incita, dar Stefan fusese pe față. În imaginația lui Agnes se perindaseră multe scenarii, dar *nu* și ăsta.

Deci ce însemna asta?

Mai avea vreun sentiment pentru el?

Ar fi fost oare posibil să ia totul de la capăt?

*

Morocănos, Stefan se închisese în camera lui, așa că Agnes a deschis laptopul tatei. Funcționa lent, iar Agnes s-a gândit cât de multe se schimbaseră pe piața calculatoarelor de când tata îl cumpărase pe acesta. Dar laptopul funcționa, și asta era cel mai important.

În el erau o mulțime de fotografii și, când s-a îndreptat de spate, a constatat că stătuse două ore cu ochii ațintiți la toate acele imagini imortalizate de părinții ei. Nu stăteau niciodată departe unul de celălalt, iar Agnes era convinsă că avuseseră o relație trainică de iubire. Mama îl adorase întotdeauna pe tata. Iar grija lui pentru ea fusese imposibil de ignorat, mai ales dacă erai copilul lor.

Tata greșise când o împovărase pe Agnes cu acea poveste, dar ea credea că tata nu înțelesese asta. Îi povestise istoria mamei de dragul ei, al mamei – asta credea Agnes acum. Pentru ca Agnes să n-o întrebe pe Carmen de ce Gloria fusese mereu în topul preferințelor ei. Pentru tata, cel mai important era ca mama să se simtă bine. În efortul lui de a face tot posibilul pentru asta, sacrificase până și liniștea sufletească a copiilor.

Stefan considera că tata acționase egoist, dar, în copilărie, ea nu văzuse lucrurile așa. Fusese bucuroasă că-i câștigase tatei încrederea și, vreme de câteva săptămâni, își înțelesese mama. Dar sentimentul ăsta trecuse repede, iar secretul îi devenise o povară.

*

După o oră, Stefan a deschis cu zgomot ușa camerei ei. Văzându-i furia, lui Agnes a început să-i pulseze din nou pântecul.

Realmente, ceva nu era în regulă cu ea.

I-a întâlnit privirea și i-a arătat patul cu un semn din cap.

— Acum sau niciodată. Alege! a spus ea.

Fără un cuvânt, el a ridicat-o de pe scaun, i-a smuls halatul și a aruncat-o pe pat.

S-a așezat deasupra ei cu toată greutatea. Agnes abia mai putea să respire, dar singurul lucru pe care-l dorea era ca Stefan s-o sărute.

— Trebuie să mă rogi, i-a spus el, frecându-și sexul erect de coapsele ei.

Îi ținea brațele strâns, împiedicând-o să se miște. Ea a încercat să-i ajungă gura, dar a renunțat, căci el se retrăgea tot timpul. Agnes era captivă într-o strânsoare puternică și devenea din ce în ce mai excitată.

— Sărută-mă! Te rog, sărută-mă!

Stefan n-a ascultat-o. În schimb, i-a desfăcut picioarele și n-a avut nevoie să facă vreun efort: Agnes era deschisă pentru el. Șoldurile i se mișcau sub greutatea lui. Încerca să găsească poziția cea mai potrivită, pentru a-l face să ejaculeze în ea.

Simțea cât de tare era, iar jocul lui era chinuitor, dar extrem de erotic. Coapsa lui se atingea de punctul ei cel mai sensibil, iar și iar. Nu simțea cât de umedă era? Cât e mult îl dorea? Privirea lui n-o slăbea nicio secundă.

— Roagă-mă, i-a cerut el din nou.

— Te rog, Stefan! Te rog!

El s-a lăsat și mai greu peste corpul ei, apoi a întors-o brusc, aducând-o deasupra. Agnes l-a încălecat și și-a îndesat sexul în al lui, fără să i-l conducă înăuntru cu mâna. Stefan îi ținea strâns brațele la spate. Agnes nu putea să-și miște decât șoldurile. A început să se frece de el tot mai puternic, simțea că orgasmul era pe drum, și, în clipa în care a invadat-o, Stefan i-a eliberat mâinile, iar Agnes a putut să-l conducă în ea. A continuat să-l călărească nebunește, în timp ce orgasmul a continuat, val după val.

Stefan, care-și trăise mereu erotismul tăcut și zâmbitor, de data asta a urlat, iar corpul i s-a contorsionat sub al ei.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat el gâfâind.

Agnes s-a culcat la gâtul lui, avându-l încă în ea.

— Acum mai vrei sărutul ăla? a murmurat el după câteva clipe, dându-i la o parte părul care-i căzuse pe față.

Agnes a ridicat capul.

— Poate ne mai certăm puțin, ceva mai târziu? a spus ea, apropiindu-și gura de a lui.

A PATRUZECEA ZI

Dominic și-a invitat mama pe terasa hotelului Grand. Ea considera acel loc ca fiind cel mai frumos din Stockholm și acesta era motivul pentru care se bucura că fiul ei o dusese acolo.

— Te mai vezi cu fata aceea? l-a întrebat ea, vârându-și furculița cu salată în gură.

— Cu Gloria?

— Nu, nu! Cu cea care e măritată cu Robertino. Parc-ai spus că e aici.

— Da, sigur că mă văd cu ea. Doar lucrăm împreună.

— Fii atent cu ea, nu e chiar de încredere.

Dominic a izbucnit în râs.

— De câte ori ai întâlnit-o?

— De două ori. Am fost chiar și la nunta lor. Îmi place mult de prietenul tău. Vă cunoașteți de mulți ani.

— Din ziua în care m-am mutat în Londra, a zâmbit Dominic.

E ca o pasăre de mică, s-a gândit Dominic. Mama fusese întotdeauna subțirică, dar acum, de fiecare dată când o vedea, i se părea tot mai mică. Tata, care fusese înalt și puternic, ar fi putut s-o ridice cu o singură mână.

— De ce zâmbești? l-a întrebat Birgit, punând furculița pe masă.

— Îmi amintesc de tine și de tata. El era mare cât casa. Nu același lucru s-ar putea spune și despre tine.

— Unii ne asemănau cu prințul Bertil și prințesa Lilian, a remarcat ea cu mândrie. Dar eu cred că tatăl tău era mai elegant. Avea părul negru și pielea măslinie a rudelor bunicii tale. Avea o figură de american, nu-i așa?

Birgit păru să se adâncească în amintiri, iar privirea i s-a pierdut pe fereastră.

— Îmi lipsește enorm, a spus ea întorcându-și din nou ochii spre fiul ei. Dar am uitat despre ce vorbeam. Că trebuie să te ferești de nevasta lui Robertino, nu?

— Da, mamă, promit să mă feresc.

— Iar acum povestește-mi despre Gloria. Am văzut-o de mai multe ori în anii ăștia, în care ai fost plecat. E o cântăreață fantastică! Ce încântat erai de ea! Gloria e o fată admirabilă. Nu are soț, nu?

— E cu-adevărat admirabilă! Și, nu, nu are soț, iar eu sunt în continuare încântat de ea. Dar nu cred că sentimentul e reciproc.

— Prostii, a spus Birgit cu hotărâre. Dacă-ți place de ea, trebuie să-i spui asta. Noi, femeile, cedăm în fața unor astfel de declarații, înțelegi?

— Aha, așa faceți deci…

Dominic s-a întins surâzând peste masă și a mângâiat-o pe mama pe mână.

— Din păcate, Gloria nu se lasă cucerită atât de ușor.

— Insistă! Vă potriviți. Deși sunt mulți ani de-atunci, nici tu, nici ea nu aveți pe nimeni. Ce-ai de pierdut?

Nu se gândea să-i povestească mamei despre Cork. Cât de minunat fusese să vadă bucuria Gloriei, după ce îndoiala de a se afla din nou împreună în Irlanda dispăruse.

Dominic ar fi vrut să fi rămas în Irlanda sau măcar să fi petrecut acolo mai mult timp, pentru că, pe măsură ce se apropiau de Arlanda, Gloria începuse să dispară de lângă el, pentru ca, finalmente, după întâlnirea cu Anna, să-l părăsească definitiv.

Dominic fusese nevoit să accepte că exista posibilitatea ca Gloria să se afle acum în brațele altcuiva. Ale lui Sebastian probabil. Istoria se repeta, iar gelozia – cea de care crezuse că scăpase cu douăzeci de ani înainte – îl ardea, făcându-i o gaură în piept. Era nevoit să-i dea Gloriei libertatea pe care și-o dorea, altfel ar fi fost în stare să-l omoare pe francez. Sau pe ea. Durerea interioară era o forță periculoasă și nu voia să facă rău nimănui, inclusiv lui însuși.

Acum era probabil divorțat sau, în orice caz, aproape, iar Gloria era liberă să iasă cu cine voia. Chiar dacă gândul ăsta îl durea, trebuia să accepte că totul era pierdut. Timp de *douăzeci de ani* îi fusese dor de Gloria. Iar acum nu știa cum avea să lase totul în urma lui și să meargă mai departe.

— Desert?

— Da, mulțumesc.

Dominic și-a pus ochelarii de vedere, pe care i-a scos din buzunarul de la piept al vestonului.

— Să vedem. Înghețată sau tort?

— Au ceva cu ciocolată?

— Da, poate două trufe?

— Da, ce bune! Și o cafea italiană.

Nu-i spusese mamei că se întorsese pentru totdeauna. Voia ca mai întâi să fie sigur că hotărârea era definitivă.

În clipa aceea se simțea singur acolo. Sigur, păstrase legătura cu vechii prieteni, dar fiecare era ocupat cu ale lui. Atât timp cât repetaseră în fiecare seară, nu simțise singurătatea. Dar acum era la operă doar în timpul zilei, iar odată cu începerea stagiunii avea să mai meargă acolo doar trei seri pe săptămână. Ce să facă în timpul care-i rămânea?

Max încercase să-l atragă în câteva spectacole din stagiunea de toamnă, dar, atât timp cât nu vorbeau unul cu celălalt, Dominic nu credea că putea să mai cânte alături de Gloria, așa

că refuzase. În clipa aceea ea era binevoitoare, dar atât de rezervată, încât Dominic nu putea să se apropie fără să simtă c-o speria.

Singura împrejurare în care mai vedea la ea o sclipire din ceea ce trăiseră în călătorie era când cântau. Înțelegea că arăta ca un amorez caraghios când, în primul act, ea se pisicea pe lângă el, dar nu avea încotro. Iar situația asta – slavă Domnului! – se potrivea cu rolul. Regizoarea bătea entuziasmată din palme, spunându-i că făcea un Don José *genial.*

Adevărul era c-o iubea pe Gloria iremediabil și pentru totdeauna și nu era în stare să joace teatru.

Mama a lăsat linguriță din mână.

— Ah, ce seară plăcută a fost! Vezi că port brățara cea frumoasă de la tine? a spus ea, ridicând mâna.

— Mă bucur că-ți place! mai dorești ceva sau ne declarăm mulțumiți?

— Eu sunt mulțumită.

— Atunci o să plătesc. Apoi te duc acasă.

*

După masă, i-a văzut în bar. O conducea pe mama și a trecut pe lângă ei. S-a hotărât să nu întoarcă deloc capul, dar apucase să vadă că faimosul bariton ținea o mână pe popoul Annei!

Soția celui mai bun prieten al lui era dependentă de atenția altor bărbați și era mai afectuoasă cu ei decât ar fi trebuit să fie. Simțise asta și pe propria lui piele, când o invitase seara acasă, la un sandvici. De trei ori îndepărtase mâna Annei de pe coapsa lui, dar atunci nu se gândise decât că femeia era distrată. Acum nu mai era sigur de asta. Și nici nu voia să știe mai multe.

— Nu-i nevoie să mă conduci până acasă, i-a spus Birgit, punându-și centura de siguranță.

— Ba da, e nevoie! Strada St. Erik, numărul 2, apoi mergem în Medborgarplatsen, i-a indicat el șoferului.

— Îmi promiți c-o s-o inviți undeva pe Gloria? M-aș bucura foarte mult!

— De obicei nu rezist lucrurilor care te bucură, știi asta, dar, în cazul de față, cred c-ar trebui să-ți dorești altceva, pentru că Gloria nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu mine.

— Ai supărat-o cu ceva? Atunci trebuie să îndrepți lucrurile.

Dominic a sărutat-o pe obraz.

— Așteaptă aici, i-a spus el șoferului. Doar o ajut pe mama să intre în casă.

— Prostii, a comentat Birgit, deschizând portiera. Mă descurc foarte bine și singură. Mulțumesc, Dominic, dragule, a fost o seară minunată!

Continuându-și drumul către casă, Dominic s-a gândit la ce văzuse în barul din Grand. Crezuse mereu că Robertino și Anna aveau o căsnicie fericită și probabil că interpretase greșit scena din bar. Nu voia deloc să fie nevoit să-i povestească așa ceva lui Robertino, prietenul său bun.

A PATRUZECI ȘI UNA ZI

— Nu înțeleg de ce nu sună nimeni în gardă, a spus Agnes, ghemuindu-se pe canapeaua din nișa încăpătoare a ferestrei din sufrageria Gloriei. Dar n-am nimic împotrivă. Mâine zbor la New York și mă întorc duminică. Nu voiam să pierd călătoria asta.

— Cred că lucrați prea multe ore în șir, a comentat Gloria, care stătea în fotoliul din fața ferestrei, cu laptopul pe genunchi. Cred că ești obosită de moarte.

— Nu știu dacă în ultimul timp am mai simțit oboseala, i-a răspuns Agnes și a făcut o pauză scurtă, înainte să continue. Viața sexuală s-a reîntors în Sigtuna.

Gloria a ridicat privirea de pe ecran surprinsă.

— Ei! Stai puțin! Viața sexuală s-a... vrei să spui că tu și *Stefan...*

— Mmm...

— Nu pot să cred! Ce bine! Și cum e?

— Mmmm...

Gloria a izbucnit în râs.

— Povestește-mi totul cu detalii!

— Sigur că n-o să-ți dau detalii, i-a replicat Agnes.

Dar zâmbea atât de larg, încât Gloria a înțeles că între Agnes și Stefan se întâmplase ceva special. Nimic n-o bucura mai mult decât împăcarea lor – dacă împăcarea era ceea ce Agnes își dorea.

— Și acum ce se întâmplă? Ați redevenit un cuplu?

Agnes a scuturat din cap.

— Nu, Stefan o să cumpere partea mea din casă, iar eu o să-mi fac rost de un apartament. Însă de două zile ne întâlnim ca amanți. S-ar putea întâmpla să continuăm așa.

— Mare-i grădina… Dar ce s-a întâmplat?

— Am primenit aerul dintre noi. Amândoi! Pentru asta pot să-i mulțumesc lui Christer. Istoria asta trebuie c-a deschis ceva în mine. Iar Stefan a făcut în secret psihoterapie, cu o anume Kerstin. Nu credeam că psihoterapia putea să fie metoda potrivită pentru el, ca să-și rezolve problemele, dar uite că l-a ajutat.

— Ai înțeles că nu trebuie să-i povestești lui Stefan despre Christer, nu?

— Nu. O să-i spun. Eram singură, despărțirea noastră era un fapt, deci n-am greșit cu nimic.

— Bine că înțelegi măcar asta. Dar de ce trebuie să știe și el?

— Simt că e important.

— În orice caz, mă bucur pentru voi, a spus Gloria. Și mă bucur că ești aici, deși puteai să fii acasă și să te culci cu bărbatul tău cel nou descoperit.

— Cred chiar că e foarte sexy, a pufnit Agnes.

— De, gusturile nu se discută, a zâmbit Gloria.

Agnes e un alt om, s-a gândit ea. Ea nu s-ar fi simțit bine, după ce s-ar fi tăvălit într-o cameră de hotel cu fostul ei soț, chiar dacă ar fi fost fantastic.

Dominic cânta atât de bine acum, încât o deruta. Cine era ea? Gloria sau Carmen? Iar el cine era? Dominic sau Don José? Întrucât continua să vibreze cu acea emoție și după ce ajungea acasă, îi era greu să facă deosebirea.

În ziua următoare aveau să repete întâia dată pe scena mare, cu întreaga orchestră a operei, iar asta era întotdeauna fascinant și grandios. Toată lumea era în tensiune. Gloria se temea de reacția pe care ar fi putut s-o aibă când, în rolul lui Carmen, *trebuia* să-i întâlnească privirea.

— Cum mai stă treaba cu tine și cu Dominic?

— Între noi nu mai e absolut nimic. Cântăm împreună și-atât!

— Mincinoaso! Eu îți spun totul despre viața mea. N-ai putea ca, măcar o dată, să-mi spui și tu cum te simți?

— Dar îți spun.

— Nu, tu vorbești doar dacă ești furioasă, nu și când ești tristă.

— Dar nu sunt tristă!

— Ba eu cred că ești!

— Încetează să-mi mai spui ce crezi tu că simt.

Gloria a închis capacul laptopului, pe care l-a pus apoi pe masă.

— Vrei ceva alcoolic?

— Da. Un grog. Unul tare.

Agnes a zâmbit.

— Glumesc! Trebuie să zbor, așa că azi n-am voie să beau.

— O decizie înțeleaptă! Atunci la masă o să primești apă. Acum trebuie să mă uit la sosul de carne tocată de pe foc.

*

Își terminase cumpărăturile de la ICA, iar femeia romă care cerșea la ușă era în același loc.

— *Hej-hej*[74]*,* a spus ea.

Gloria a scos teancul de bancnote pe care-l avea în buzunar. De acum înainte nu avea să mai treacă niciodată pe lângă ea fără să fie generoasă.

Femeia îi amintea de vulnerabilitatea mamei, dar și de aceea a ei, chiar dacă nu avea nicio amintire despre ce se întâmplase în Sevilia.

Cum ar fi arătat viețile lor dacă tata n-ar fi fost acolo? De ce simțise Carmen c-ar fi fost mai bine să-și abandoneze copilul? Ăsta e ultimul lucru pe care un părinte ar trebui să-l facă, dacă nu e silit de împrejurări. Oare Carmen cerșise și ea? Și atunci Gloria fusese și ea alături? Dacă fusese alungată de familie, când rămăsese gravidă, unde se dusese Carmen? Unde locuiseră împreună, când Gloria era mică?

Și dacă ea și Agnes aveau să găsească răspunsurile, cum avea să se simtă când urmau să știe întregul adevăr? *Trebuia să-l afle,* dar, în același timp, voia să se concentreze exclusiv pe premiera care se apropia și care o solicita psihic.

— Poftim, a spus ea, punând teancul de bancnote în paharul de plastic de pe asfalt.

Apoi s-a îndepărtat grăbită, înainte ca femeia să descopere ce sumă îi fusese dăruită.

Sigur, era un mod de a-și liniști propria conștiință, dar asta nu însemna că n-o și ajuta pe femeia aceea.

*

[74] Bună-bună (n. tr.).

Gloria și-a apropiat nasul de cratița cu sos. Pentru un sos de carne tocată cu-adevărat bun, trebuia să pui în el un decilitru de frișcă nebătută și, la ultimul clocot, să adaugi trei ardei tocați. Asta fusese mâncarea preferată a lui Marcus, în copilărie, iar acum, când Gloria era singură, pregătea o cratiță mare și avea mâncare pentru mai multe zile.

Îi plăcea să gătească pentru invitați. Pentru ea pregătea câte o friptură de pui sau își prăjea fileuri de somon, pe care le asezona cu un sos pe bază de iaurt turcesc, în care punea un cățel de usturoi și ulei de măsline. Alături își oferea multă salată. Preparatul era gustos și-i lua doar zece minute să-l desăvârșească, iar când se sătura, lua la rând sosul de carne.

Se gândea că nu era plăcut să-și afle trecutul în felul ăsta, dar căutarea o apropia de Agnes, lucru pentru care era recunoscătoare. Sora ei îi fusese întotdeauna și o prietenă apropiată, dar, din motive firești – copii, slujbă și alte lucruri care le ocupau mult timp –, viața le îndepărtase.

Agnes a intrat în bucătărie și s-a aplecat peste aragaz.

— Cum se mai simte Kit? Ai mai vorbit cu ea de când a fost aici? a întrebat-o pe Gloria după ce a luat castronul cu salată și l-a pus pe masă.

— Da, dar stă mai mult închisă în cămăruța ei și lucrează. Are o răspundere enormă și acum, când în scenă intră și orchestra, trebuie să fie atentă la tot. Dar e bine, pentru că așa nu mai are timp să se gândească la Adrian.

— Adrian te-a mai căutat? s-a interesat Agnes, deschizând sertarul cu tacâmuri.

— Nu. Și nici nu cred c-o să mă mai caute.

Dar scrisorile de amenințare nu încetaseră să sosească. Găsise una la ușă chiar în ziua aceea. *Good bye, Gloria*![75] Atât.

Era inutil să-i spună ceva despre asta lui Agnes tocmai acum, când sora ei era atât de fericită. Dar totul mersese prea departe, astfel că Gloria făcuse o plângere la poliție.

Începuse să devină neplăcut – chiar și pentru ea. Nu că poliția ar fi putut să intervină în vreun fel. Nu exista niciun suspect și, cel mai probabil, inițierea unei anchete nu s-ar fi justificat, în lipsa oricăror alte probe. Iar ea nu avea alte probe. Îi întrebase

[75] La revedere, Gloria! (n. tr.).

pe vecini dacă văzuseră vreun străin intrând în scară, dar nimeni nu văzuse nimic.

Poliția o sfătuise să-i apeleze, în cazul în care se mai întâmpla ceva. Până atunci, trebuia să strângă singură dovezi.

Cât Agnes a așezat masa, Gloria a tocat ardeii și i-a adăugat în sos.

— Apă plată sau minerală? a întrebat ea, deschizând dulapul cu pahare.

— Plată.

— Ești un om necomplicat.

Gloria a zâmbit și a răsucit robinetul. După ce a umplut paharul, l-a pus pe masă.

— Ba sunt un om mai complicat decât ai crede. Așa spune fostul meu partener de viață, cu care mă întâlnesc acum doar pentru partide de sex.

— Sună minunat, a decretat Gloria. Mă bucur atât de mult că mi-am făcut timp să te învăț diverse lucruri folositoare. Nu-i așa că totul a început după ce-ai renunțat la molton? a întrebat-o ea pe Agnes, punând cratița cu sos pe masă și înfigând în ea un polonic. Ia sfaturile mele ca pe niște daruri!

*

După masă s-au așezat, fiecare cu câte un espresso în mână, în sufragerie. Gloria a aprins toate lumânările pe care le avea. Lemnele umede trosneau în șemineu.

Se întunecase la cinci și jumătate. Anotimpul luminos nu mai era chiar atât de departe. Erau deja în 15 martie – nu mai era nicio îndoială că primăvara se apropia.

S-au ghemuit fiecare în colțul ei, pe canapea. Gloria i-a întins lui Agnes o pătură.

— Ține!

— Mulțumesc.

— Și dacă nu găsim nimic și n-o să aflăm niciodată povestea mamei? Va trebui să ne mulțumim cu ce știm de la tata.

— Și eu m-am gândit la asta, a zis Agnes. N-ai vrea să mergem până în Sevilia? Nu c-am avea habar cum se fac cercetările genealogice, dar ar trebui să existe cineva care să ne poată ajuta.

— Aș merge cu plăcere! Începând de la mijlocul lui mai sunt pensionată de la operă și o perioadă mă gândesc să nu fac nimic special. Așa că am tot timpul din lume să merg cu tine în Spania.

— Atunci rămâne hotărât? Tu, eu și Sevilia, cândva, la toamnă?

Gloria știa că viața ei avea să fie goală după pensionare, dar era pregătită pentru asta. Să se lanseze într-o aventură cu Agnes era exact lucrul de care avea nevoie în perioada de tranziție de la starea de femeie foarte ocupată la cea de femeie complet uitată. Că așa avea să ajungă nu avea nicio îndoială.

A luat de pe masă paharul cu apă.

— Sunt atât de recunoscătoare că ești sora mea și că ești așa cum ești, i-a spus ea lui Agnes. Fără tine, n-aș fi rezistat în ultimele luni.

A PATRUZECI ȘI DOUA ZI

Pe coridor era un du-te-vino continuu. Toată clădirea operei vibra. De așteptări, de tensiune și de emoții. Lumea alerga între cabine, machiaj, costume, iar, în fosă, orchestra își acorda instrumentele. Tehnicienii de scenă verificau aparatura, iar Kit alerga dintr-o parte în alta ca să se asigure că fiecare lucru era la locul lui. Gloria, care savura atmosfera frenetică, i-a făcut semn cu mâna prietenei ei din ușă, aruncând o privire pe scenă. Voia s-o întrebe cum se simțea, dar în clipa aceea Kit părea ocupată până peste cap, ceea ce, cu siguranță, era medicamentul cel mai potrivit pentru ea.

Bustul Gloriei deborda din decolteul rochiei de scenă. Peruca lungă, cu păr negru, buclat, îi fusese deja montată, iar corsetul nu era prea strâns. Nimeni nu avea voie să intre pe scenă în momentul acela, dar nu mai rămăseseră decât douăzeci de minute până la începerea repetiției. Gloria se gândea că avea timp să bea puțină apă caldă cu lămâie.

Nu se considera superstițioasă, deși întotdeauna, înaintea unui spectacol sau a unei repetiții generale, se ducea în restaurantul operei și bea același lucru. Simțea că așa căpăta încărcătura de energie de care avea nevoie. Stătea cu plăcere împreună cu vreun coleg, dar acum era singură. Din păcate! I-ar fi plăcut s-o vadă pe Ann-Charlotte acolo, lângă ea. Cântăreața regreta enorm că rata acea stagiune, pentru că, din toamnă, Anna Poparova avea să fie titulară în rolul lui Carmen. Asta

conform planurilor preliminare. Noroc că Anna era disponibilă, îi spusese Ann-Charlotte la telefon cu zi înainte.

Nu e niciun noroc, s-a gândit Gloria.

— Din păcate, n-am primit lămâi azi, i-a spus Lena, care era la casă când Gloria a venit cu apa.

— Cum? Of... Am nevoie de lămâia mea!

Brusc a simțit un fior plăcut în spate. N-a avut nevoie să se întoarcă. Știa deja că Dominic tocmai intrase în restaurant. *Corpul mă trădează,* a mai apucat ea să gândească, înainte să-i simtă respirația în ceafă.

— Apă cu lămâie, i-a spus el peste umăr.

— Numai apă, de data asta. Lămâile s-au terminat. Asta nu poate să însemne decât un lucru, a zis Gloria.

— Ce anume?

— Că repetiția de azi o să fie o catastrofă, i-a zâmbit ea.

— Altfel ești bine?

Ea a încuviințat din cap.

— Dar tu?

Dominic a scuturat aproape imperceptibil din cap.

— Nu.

S-a întins peste blatul de servire și a luat o ceașcă.

— Așa că azi ai milă de mine, i-a mai șoptit el la ureche. Gândește-te că Don José trebuie s-o omoare pe Carmen, nu invers.

Gloria a simțit o căldură în piept, dar nu asta era ceea ce voia să simtă. Când furia îi trecea, rămâneau înțelepciunea și sentimentele, care stăteau față în față și se luptau. Sentimentele o împingeau în brațele lui, în timp ce înțelepciunea îi ordona să fugă de-acolo, iar de data asta trebuia să-i îngăduie experienței dureroase pe care o avea să preia comanda și să-i aducă aminte că nu avea voie s-o mai repete. N-ar mai fi trebuit să se gândească la nicio îmbrățișare.

— Ne vedem peste câteva clipe, a spus ea, luând cana cu apă caldă.

A sorbit din ea de câteva ori, apoi și-a auzit numele în difuzoare. În sfârșit, repetiția începea.

*

Gloria s-a așezat aproape de scenă, când orchestra a început să cânte uvertura. A închis ochii și s-a concentrat pe respirație, ca să intre în rol. De fapt, nu-i era prea greu. Rolul acela îi era mai familiar decât multe altele.

Coriștii se pregăteau, la fel și corul de copii, iar când cortina s-a ridicat, aceștia au intrat pe scenă, aducând cu ei o parte din recuzită. Vânzările zilei de fructe, carne și mătăsuri trebuiau să înceapă. Militarii se adunau și flecăreau între ei, iar Michaela intra și își cânta dorul, iubirea pentru Don José.

Gloria și-a reținut un căscat. Ann-Charlotte interpreta rolul cu *mult* mai bine decât Poparova!

Când corul de copii a început să cânte, Gloria a zâmbit. Erau atât de drăguți și de talentați! Mulți dintre ei puteau să devină mai târziu cântăreți. Dominic a intrat pe scenă din partea cealaltă, umplând-o total cu prezența lui.

Gloria a tras adânc aer în piept. Ar mai fi putut vreodată să rămână indiferentă față de el? Se gândea la părinții divorțați, când unul încă îl mai iubea pe celălalt și situația îi obliga să se întâlnească din când în când, pentru că aveau copii împreună. Ce greu trebuia să fie!

Ea trebuia să se vadă cu Dominic pe parcursul a douăzeci și unu de spectacole. Apoi totul avea să se termine între ei, pentru totdeauna. Nu aveau nevoie să se mai întâlnească niciodată.

Curând venea rândul ei. Gloria trebuia să-și facă intrarea împreună cu femeile din cor. Militarii le așteptau pe femeile care ieșeau din fabrica de tutun, după muncă. La început, Carmen stătea retrasă, în spate, apoi ieșea în față și lua scena în primire.

Și-i cucerea pe bărbați.

Singurul care nu ceda imediat șarmului ei era timidul Don José, interpretat de Dominic; o provocare căreia Carmen nu-i rezista. *Haide!,* s-a gândit Gloria. *Ești Carmen și, în pielea ei, poți să te porți cum vrei.*

Apoi a început să cânte.

L'amour est un oiseau rebelle[76]*.*

Era una dintre cele mai cunoscute arii ale operei și o plăcere s-o interpreteze. Nu în ultimul rând pentru că-i dădea posibilitatea să-și demonstreze întregul registru vocal.

---

[76] *Iubirea e o pasăre rebelă,* arie din opera Carmen (n. tr.).

Toți bărbații sunt fermecați. Dar Don José n-o bagă în seamă. Ea se apropie încet de locul în care el stă și-și curăță arma.

Don José ridică privirea și, în aceeași clipă, soarta îi e pecetluită. Cântecul și declarațiile de dragoste ale Gloriei îl seduc. La finalul scenei, el îi dăruiește floarea pe care o purtase sub cămașă, lângă inimă.

Carmen are voie să fie îndrăgostită, și-a spus Gloria după aceea, *dar EU trebuie să am grijă.*

Carmen a ieșit din scenă, în timp ce Anna Poparova, în chip de Michaela, a intrat din nou și a încercat să-i atragă atenția lui Don José, înmânându-i o scrisoare de la mama lui. Un timp, Don José avea să oscileze între Carmen și Michaela. Gloria nu era în stare să vadă scena respectivă.

*

— Nu-i așa că e minunat să fii acasă, la operă? a spus Sebastian, așezându-se lângă ea, la prânz. Iar prima repetiție cu orchestră e fantastică.

— Așa e. Și Piotr e nemaipomenit.

Somonul era delicios. Gloria trebuia să se controleze ca să nu înfulece, ceea ce ar fi fost lipsit de eleganță.

— În altă ordine de idei, când am venit, am intrat într-o cabină a cărei ușă era deschisă și cine crezi că era acolo, încălecată peste altcineva, gemând din toate puterile? i-a șoptit Sebastian.

— Bârfitorule, i-a șoptit ea înapoi. Nu vreau să știu.

— OK, a zis el. Dar începe cu „An” și se termină cu „na”. Nu spun nimic mai mult.

Sebastian arăta mulțumit.

— Nu pot să cred! Anna?

— M-am gândit eu c-o să te fac curioasă.

— În cabina cui?

— Nu vrei să știi.

— Ba vreau! Spune-mi!

— Nici nu mă gândesc. Sunt o persoană care nu dezvăluie secretele altora.

— A lui Dominic?

— Nu.

Pulsul i-a scăzut treptat. Slavă Domnului! Și-a băgat în gură furculița încărcată. Ce bine era să mănânci!

— Îl călărea pe Adrian Lofti, a șoptit Sebastian. Nu mi-a plăcut niciodată de omul ăsta. Am cântat la Viena împreună. Ce face aici?

— Acum, nimic. Repetă pentru ceva. Nu mă interesează pentru ce.

— Era cabina *ta.*

— Cum? În cabina *mea*?

Gloria a lăsat tacâmurile și a făcut o grimasă de neplăcere.

— Cum naiba au intrat acolo?

Dar înainte să termine de rostit întrebarea, și-a amintit.

Adrian avea codul de la ușă. Ea nu-l schimbase de când se despărțiseră. Nu se gândise niciodată că el ar mai fi vrut să intre acolo vreodată.

— În fața ușii am întâlnit-o pe Kit. Voia să discute cu tine. Nu putem decât să sperăm că nu i-a văzut. Eu am intrat în cabină să te salut. Poate că totuși Kit n-a făcut aceeași greșeală. I-am spus să nu intre, că nu voia să vadă ce se petrecea înăuntru.

— La naiba, trebuie să vorbesc cu ea!

Biata Kit! Nu suferise destul? Dacă intrase tocmai când cei doi se simțeau cel mai bine? Gloria nici nu voia să se gândească la asta.

Și de ce în cabina ei? *Vruseseră* să fie descoperiți? Era o răzbunare pentru sms-ul ei? Probabil. Avea să ceară ca, în weekend, să i se curețe întreaga cabină.

N-o văzuse pe Kit la masa de prânz, dar prietena ei obișnuia să-și aducă un sandvici de-acasă, pe care îl mânca în cămăruța ei. Gloria trebuia neapărat să discute cu ea după repetiție.

*

Ajunseseră la sfârșitul ultimului act și Gloria îl privea nesigură pe Dominic. Nu era el, cel dintotdeauna. Arăta la fel de deprimat ca personajul pe care îl interpreta.

Pe Gloria n-o bucura asta. Nu-i voia răul. Nu-și dorea decât ca spectacolul să se încheie cât mai repede.

— O să fie greu, i-a spus el pe un ton scăzut, înainte ca muzica să înceapă. Știu c-o să te pierd cu-adevărat și nu știu dacă asta n-o să influențeze scena.

A întins mâna și a mângâiat-o pe obraz, iar ea l-a lăsat.

Când muzica a început, Gloria și-a ocupat locul pe scenă și, inițial, totul a decurs bine. Îl trata cu superioritate, așa cum trebuia să procedeze Carmen. Curând însă gelozia, durerea și disperarea lui Don José au devenit atât de puternice, încât Gloria nu a mai putut să facă diferența între Dominic și personajul pe care acesta îl interpreta – mai ales când el a început să-l implore să nu-l părăsească.

Mais ne me quitte pas[77]*.*

Carmen îi spune că nu mai are niciun sentiment pentru el și că acum este iubita toreadorului. El cade în genunchi și-i declară că nu poate să trăiască fără ea.

Din arenă se aude jubilația publicului, datorită victoriei toreadorului, iar Carmen e așteptată acolo.

Ce voia Gloria în clipa aceea nu era prea clar. Niciodată vocea lui Dominic n-o mișcase mai mult. Se simțea atrasă de el, în loc să vrea să-l respingă, așa cum trebuia să procedeze Carmen.

I-a întors spatele, dar el a prins-o de mâini. A întors-o către el cu putere. Gloria nu-l simțise niciodată atât de vulnerabil.

Nu mai interpretau două roluri. Erau Gloria și Dominic.

Ea se smulge din mâinile lui, cântând că vrea să fie liberă.

El o amenință. Îi spune că, dacă nu rămâne cu el, trebuie să moară.

— Atunci omoară-mă! Atunci omoară-mă!

Amândoi erau absorbiți de scenă. Denise nu-i întrerupsese nici măcar o singură dată.

Privirile pe care și le aruncau spuneau mai multe decât ar fi îndrăznit ei să-și spună vreodată. Era cumplit de dureros, iar Gloria era recunoscătoare pentru că scena se apropia de final. Că trebuiau să repete scena la fiecare spectacol era de neînchipuit.

Carmen i-a spus din nou că totul se sfârșise între ei. Don José a îmbrâncit-o pe podea și s-a așezat deasupra ei, împiedicând-o să se miște.

Și-a apăsat corpul peste al ei. Gloria îi simțea bătăile inimii, parfumul. *Cum o să rezist să nu te doresc dacă între noi va fi atât de multă intimitate la fiecare spectacol?* Carmen trebuia să încerce să-l împingă și să-l dea la o parte. Dar Gloria nu voia decât să-l tragă mai aproape de ea.

---

[77] *Dar nu mă părăsi*, arie din opera Carmen (n. tr.).

Scena e plină de oameni. Totuși nu suntem decât noi doi. Dragostea mea.

Ale cui erau gândurile astea?

Ale ei?

Disperarea lui e autentică, s-a gândit ea nedumerită, în timp ce el continua s-o apese cu greutatea corpului. Ochii lui Dominic transmiteau o durere mai neagră decât noaptea. Simțea că asta o mișca *prea* mult.

Gura i se uscase, trebuia să înghită mereu.

Repetaseră scena de multe ori, dar niciodată în felul ăsta.

Dacă aș putea să-ți trec degetele prin păr. Să te mângâi pe obraz. Să îndepărtez tot ce ne doare pe amândoi.

Ea știa că acum avea să se întâmple. Scena se apropia de sfârșit. Dominic și-a schimbat poziția, sprijinindu-se într-un braț. Încet, și fără s-o slăbească din priviri, a scos cuțitul de la cingătoare. A întârziat câteva clipe, pentru ca ea să-l vadă, apoi l-a înfipt, cu un urlet, în corpul ei.

Ochii Gloriei s-au dilatat.

Simțea o durere atât de mare, încât nu semăna cu nicio durere pe care o mai simțise vreodată.

Și-a dus mâna la abdomen. O durea. Mâna s-a încălzit. Era udă. Când a ridicat-o, a văzut că era plină de sânge.

— Ce-ai făcut? a șoptit ea. Dominic, *ce-ai făcut?*

ACTUL AL PATRULEA
ULTIMELE ȘAPTE ZILE
A PATRUZECI ȘI TREIA ZI

Când Dominic o înjunghia pe Gloria, Agnes mânca liniștită de prânz, undeva, deasupra Atlanticului, bucuroasă că era în drum către New York. Totuși, când urcase la bord, se gândise că abia aștepta să se întoarcă acasă.

La Stefan.

Era un sentiment ciudat.

Stewardesa a întâmpinat-o în ușă. Lucrau împreună de mulți ani.

— Arăți mai veselă decât de obicei, i-a spus ea. Pentru c-o să zbori cu-n echipaj în exclusivitate feminin?

— Parțial și de asta, a zâmbit Agnes. În plus, cred că m-am îndrăgostit, a adăugat ea, deschizând ușa către cabina piloților.

— Ce minunat! Și ce nedrept! Eu nu întâlnesc niciun bărbat, deși sunt mai mult decât pregătită pentru ceva nou.

— La mine nu e nou. E vechea mea dragoste, care a înviat.

— Se poate așa ceva?

— Așa se pare.

— Atunci soțul tău se însănătoșește?

— S-ar putea spune și așa, a remarcat Agnes, înroșindu-se toată.

Agnes a aflat ce se întâmplase acasă abia după multe ore. În Stockholm trecuse de miezul nopții, dar în New York era abia după-amiază. Gloria fusese internată în spital, Dominic fusese arestat, iar la operă era un haos de nedescris.

Echipajul s-a oferit să rămână cu Agnes la hotel, dar ea a refuzat. Voia să fie singură și să discute cu cei de-acasă.

Cum de fusese posibil așa ceva? Dominic? Dar el o iubea pe Gloria…

Sigur, întotdeauna fusese gelos, iar Agnes își amintea cum spărsese toate farfuriile când aflase că Gloria avea o aventură cu Sebastian. Dar de la asta până la a o înjunghia…

A telefonat la spital, dar nu i s-a dat voie să comunice direct cu sora ei. Rana era – slavă Domnului! – relativ superficială. Fusese cusută. De asemenea, Gloriei i se administrase vaccinul antitetanos. Corsetul costumului fusese cel care o salvase, astfel că plaga afectase doar stratul superior – așa i-au spus doctorii

lui Agnes. Datorită corsetului, cuțitul alunecase, ajunsese doar sub piele și secționase un vas de sânge mai mic. Gloria avea să fie pe picioare chiar a doua zi.

Desigur, trauma psihică putea să fie mult mai profundă. Cu privire la asta nu puteau deocamdată să se pronunțe.

Verificând pe telefon, Agnes a descoperit că ziarele suedeze dăduseră știrea pe prima pagină.

Dramă la Opera Regală, scria *Expressen*[78]*.*

Aftonbladet[79] se pronunța cu și mai mult dramatism: *Gloria Moreno aproape ucisă într-un atac cu cuțit la Opera din Stockholm. Partenerul său de scenă, cunoscut ca fiind cel mai bun tenor al lumii, a fost arestat după atac. Urmărește drama. Suntem la spitalul Karolinska, din Stockholm, și relatăm în direct.*

Agnes a încercat să creeze un lanț telefonic. L-a rugat pe Stefan să-l sune pe Marcus și să-l liniștească. Apoi s-a gândit s-o găsească pe Kit. Ea trebuia să știe ceva. Biata de ea, probabil că era înspăimântată. A încercat de trei ori, dar n-a reușit să dea de ea. Atunci a sunat-o pe Lena, care plângea în hohote și aproape că nu putea să vorbească.

— Nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat, i-a spus ea. Cum poți să ai pe scenă un cuțit adevărat? Cuțitul trebuie să fie unul de recuzită, care se pliază în mâner la cea mai mică atingere.

— Da, bineînțeles! Dar el avea unul adevărat, a zis Agnes. Nu înțeleg! Dominic trebuie să fi înnebunit de tot!

— Gelozia e o boală blestemată. Biata, biata Gloria! Vrei să mă duc la spital?

— Da, dacă poți. Nu cred că are încredere în multă lume așa cum are în tine, iar pe Kit n-o găsesc.

— Și eu am sunat-o. O să încerc din nou pe drum către spital. Presupun că nu pot să intru acum, în toiul nopții. O să mă duc mâine-dimineață, la șapte. Când vii acasă?

— Luni dimineață, la opt. Din păcate, nu pot să ajung mai devreme. Dacă Gloria mai este la spital, sigur c-o să mă duc direct acolo. Da’ ce bine că te am pe tine acolo! Îți mulțumesc pentru ajutor.

*

[78] Ziar de seară din Stockholm (n. tr.).
[79] Ziar de seară din Stockholm (n. tr.).

Lena n-a putut să doarmă. N-avea niciun rost să mai încerce. S-a plimbat toată noaptea prin apartament. De ce făcuse asta Dominic? Pentru că Gloria voia să divorțeze? Părea neverosimil. Doar nu trăiau împreună de mai bine de douăzeci de ani.

Conform ziarelor, toți cei care avuseseră legătură cu spectacolul fuseseră interogați de poliție, iar cea mai recentă știre era că urmau să fie făcute mai multe arestări.

A ridicat ochii din calculator. Se întreba ce însemna asta. Puteau să-i aresteze pe cei responsabili cu securitatea spectacolului? Ei ar fi trebuit să aibă grijă ca asemenea obiecte să nu fie introduse pe scenă. Dar, firește, nu te-apucai să percheziționezi pe cineva ca Dominic – una dintre cele două vedete ale spectacolului. Dacă Dominic ar fi vrut să intre cu un cuțit autentic pe scenă, n-ar fi întâmpinat nicio problemă.

Când Lena a intrat, a găsit-o pe Gloria așezată în pat. Era deja după-amiază târziu. Lena așteptase aproape toată ziua ca să poată s-o viziteze.

— În sfârșit, un chip cunoscut, a spus Gloria. A fost aici poliția și m-a interogat de dimineață până acum.

— Cum te simți?

— Știu eu?! Am o cusătură în colăceii de grăsime de pe burtă, iar asta se simte. Dar altceva nu mă doare. Cu siguranță că sunt încă sub efectul anesteziei. Așază-te, i-a spus ea Lenei, arătând către scaunul de lângă pat. Dar nu înțeleg ce s-a întâmplat! Dominic e arestat, dar eu știu că nu el a făcut asta. Adică n-a făcut-o intenționat. Dominic a fost la fel de surprins ca mine! Am văzut!

— Am primit un sms de la Kit. Încearcă să-l sprijine pe Dominic. Și ea crede că e nevinovat. E la poliție și te salută. Tu ce teorie ai? Ești în stare să te gândești la asta?

— E singurul lucru la care mă gândesc. Am primit scrisori de amenințare. Mai multe! Poliția e acasă la mine în clipa asta, ca să le ia.

— Ce? Dar de ce n-ai spus nimic?

— Pentru c-am crezut că era cineva care glumea. Dacă treaba ar fi devenit serioasă, ți-aș fi spus. N-am mai apucat. Dar sunt sigură că Dominic nu e vinovat!

— Atunci cine crezi că e?

— Anna Poparova sau Adrian Lofti. Sebastian i-a surprins făcând sex ca iepurii în cabina mea, chiar înainte. Anna mă urăște, ar trebui să vezi cum se uită la mine, iar Adrian mă detestă, pentru că l-am refuzat acum câteva zile.

— Și Sebastian? Și pe el l-ai refuzat.

— Așa e. Poate că nimeni n-ar trebui exclus în clipa asta. Cu excepția lui Dominic.

— Nu mai există nimeni altcineva cu care te-ai culcat și care ar putea să se simtă acum refuzat?

— Să ți-i înșir pe toți?

— Sunt așa de mulți?

Lena a zâmbit, bucuroasă că prietena ei putea să glumească în clipele alea.

— Da, a spus Gloria uitându-se către ușă, unde Piotr apăruse chiar atunci. Bună! Intră!

Lena s-a întors, s-a uitat în aceeași direcție și, când a întâlnit privirea înnegurată a dirijorului, a simțit un val de căldură. Picioarele îi tremurau când s-a ridicat. Ce ciudat! Era cu siguranță obosită. Fusese o zi lungă.

— Ai grijă de noul tău vizitator. Ne auzim mai târziu, a zis ea îmbrățișând-o pe Gloria.

În drum către ușă, a întâlnit din nou privirea aceea înnegurată.

— *Please wait for me outside?*[80] a spus Piotr, iar ea a dat afirmativ din cap.

Probabil voia s-o întrebe ce știa.

*

Gloria i-a spus lui Piotr același lucru pe care i-l spusese și Lenei, iar el a fost de acord că nu se putea ca inițiativa să-i fi aparținut lui Dominic.

— Trebuie să fi fost vreun muncitor de la scenă, a spus el. Cine altcineva are acces la recuzită?

— Un cuțit poate să fie adus de oricine. Dominic nu poartă centură decât în ultimul act.

— Îl iubești.

— L-am iubit întotdeauna și-o să-l iubesc mereu, a zâmbit ea. Dar pentru noi e prea târziu. Asta nu înseamnă că vreau să-l văd

[80] Poți, te rog, să mă aștepți afară? (n. tr.).

în închisoare pentru un lucru pe care nu l-a făcut. Cred că de vină a fost Anna Poparova. Nu-i nevoie să comunici nimănui că eu am spus asta. S-ar putea să greșesc. Dar cred că-l adoră pe Dominic și vrea să mă înlăture din calea ei. Știai că se culcă cu Adrian? Mi-a spus Sebastian.

Piotr a ridicat din umeri.

— În locul tău, aș fi mai circumspectă în privința lui Sebastian. Are tendința de a exagera lucrurile. Și întotdeauna are propriile lui planuri. Nu e prima dată când lucrez cu el și știu că întotdeauna în urma lui rămâne un haos. E un băiat plăcut, dar uneori răspândește neadevăruri. Cu cât mai mare e tensiunea pe care o generează în rândul colaboratorilor lui, cu atât e mai mulțumit.

— Ce spui? Nu i-am văzut niciodată latura asta! Cel puțin, nu din câte îmi amintesc.

— E șiret și n-ar strica să fim circumspecți.

Apoi Piotr a zâmbit.

— Cine e femeia care a fost la tine?

— Lena? Cel mai bun om din lume. A venit la spital să mă vadă cu noaptea-n cap și a stat și-a așteptat aici toată ziua. Cred că e terminată de oboseală.

— Pot să mă ofer s-o duc acasă?

Gloria a izbucnit în râs.

— Asta trebuie s-o întrebi pe ea. Și... Piotr... ai grijă ca Dominic să fie eliberat.

După plecarea lui Piotr, Gloria s-a afundat în salteaua patului de spital. Vrusese să se arate curajoasă și calmă, dar efortul o obosise. Era mult mai neliniștită decât lăsase să se vadă.

A PATRUZECI ȘI PATRA ZI

Nu exista niciun motiv ca Gloria să mai rămână în spital și, întrucât Lena se oferise s-o ia de-acolo, n-a avut nimic împotrivă să fie externată. Lena le promisese lui Agnes și lui Marcus că avea să rămână cu Gloria oricât era nevoie. Acum era duminică, iar grădinița era închisă.

Agnes era în drum către aeroportul Newark, ca să înceapă lunga călătorie spre casă. Avea de gând, imediat după ce ateriza în Stockholm, să meargă direct la Gloria. Sora ei îl asigurase pe Marcus că nu era nevoie să vină mai devreme de vineri, așa cum era planificat.

— Premiera e sâmbătă, a spus Gloria când s-a așezat, cu grijă, pe bancheta din spate a taxiului. Denise și directoarea operei au fost la mine dimineață și m-au întrebat dacă vreau s-o suspendăm. Dar cred că asta trebuie să se întâmple doar dacă lui Dominic nu i se dă drumul din arest. N-am de gând să joc cu altcineva. Ceva nou prin presă?

— Tu și Dominic sunteți căsătoriți, dar ați înaintat de curând actele de divorț. Juridic, asta nu e în avantajul lui în clipa asta. Conform ziarelor.

Lena s-a întins peste Gloria și a ajutat-o cu centura de siguranță, apoi și-a pus-o și ea pe a ei.

Gloria a prins-o de mână pe Lena.

— Îți sunt recunoscătoare că mă ajuți!

— Și tu ai fi făcut la fel pentru mine. Și, apropo de făcut lucruri, Kit s-a întors la poliție.

— Da. M-a sunat dimineață și mi-a spus. E foarte implicată în poveste și asta e o mare ușurare pentru mine. Iar ei îi îndepărtează gândurile de la Adrian.

— Mai ai bănuieli în direcția asta?

— El, rusoaica sau amândoi.

Gloria era speriată. Cum se putea demonstra că altcineva fusese în spatele acelei mârșăvii, nu Dominic? Știa că nu el fusese vinovat, chiar dacă Sebastian, care o vizitase cu o zi înainte, îi spusese că nu era deloc surprins.

— *Chérie,* când o să înțelegi de ce e în stare bărbatul ăsta? oftase el înainte s-o sărute pe obraz și să dispară la fel de repede precum apăruse.

Evident, Marcus se arătase a fi de partea lui Dominic.

— Sunt neliniștit, mamă. Poate cineva să stea cu tine, până nebunul care a făcut asta o să fie prins?

*

Kit a vizitat-o pe Gloria ceva mai târziu, în aceeași seară. Era tristă. Nu putuse să-l vadă pe Dominic.

— Erau și jurnaliști afară?

Kit a dat din cap în semn că da.

— O mulțime!

Gloria nu le adresase niciun cuvânt jurnaliștilor. Protejată de Lena, reușise să se strecoare printre ziariștii, fotografii și toate echipele de televiziune care o așteptau la ușa blocului.

Acum Gloria stătea în patul ei, Lena, în patul alăturat, iar Kit, pe scaunul de la birou.

— Hai să povestim ceva amuzant, a spus Gloria. Am nevoie să mă gândesc și la altceva, măcar câteva clipe.

— Piotr m-a dus acasă cu mașina, a anunțat Lena.

— Da, uitasem! M-a întrebat de tine, i-a comunicat Gloria și, pentru prima dată în acea zi, a zâmbit.

— Am crezut că e interesat de tine, a zis Kit.

— Da, da, dar interesul n-a fost reciproc, i-a răspuns Gloria, făcând un gest de respingere cu mâna.

— Ție ți-e ușor, a remarcat Kit. Cu câți bărbați te-ai culcat în cabina ta? O sută?

— Termină! a sărit Lena. N-ați putea să vă îndreptați curiozitatea și asupra mea?

— Spune-ne, a îndemnat-o Gloria, care nu mai era în stare să remarce comentariile acide ale lui Kit.

— O să ne întâlnim vineri seară.

— În ziua de dinaintea premierei. Dacă va mai fi vreo premieră.

— De ce să nu mai fie? a întrebat Kit. Chiar dacă Dominic n-o să fie disponibil, există și alți tenori care pot să-l înlocuiască.

— Dar eu nu cânt fără el.

— Există și alte soprane. Știi asta la fel de bine ca direcțiunea. Biletele sunt vândute pentru toată primăvara. Spectacolele n-or să fie suspendate doar pentru că voi doi nu cântați.

— Hei, vorbeam despre întâlnirea mea! a strigat Lena.

— Scuze! Povestește-ne! Vineri deci?

— Nu înțeleg nimic, a intervenit Kit. Poți s-o iei de la capăt? Cum l-ai întâlnit pe Piotr?

— La spital, în camera Gloriei. Cred că sunt îndrăgostită.

Gloria a bătut din palme.

— Ești sigură că nu e doar un foc de paie?

— Nu. Nu știu încă. Totul se întâmplă în clipa asta doar în capul meu, a zâmbit Lena. Cum știi să deosebești pasiunea impulsivă de dragostea adevărată?

— Știu eu… Una nu-ți dă decât niște pulsații în pântec. Cealaltă, durere în suflet, a explicat Gloria sec.

— Nu simt nicio durere în suflet. Și nu mă lua cu de-astea! Există și iubiri care nu dor.

— Da? au exclamat Kit și Gloria la unison.

S-au uitat una la cealaltă. Măcar în legătură cu asta erau de acord.

Kit fusese nerăbdătoare s-o vadă pe Gloria după toate cele întâmplate, dar era încă furioasă. Comuniunea pe care o avuseseră odinioară trebuia acum prelucrată și gestionată, pentru că, în clipa aia, nu erau nici măcar pe-aproape de relația lor din urmă cu ani.

Gloria înțelegea durerea lui Kit, dar îi era greu să-și aleagă întotdeauna cuvintele. Iar în ziua respectivă era cu atât mai puțin în stare să țină seama de asta.

— Ce v-ați gândit să faceți când vă întâlniți? a întrebat Gloria.

— Nu știu. A zis c-o să mă sune.

— Atunci să sperăm că într-adevăr o să te și sune, a spus Kit.

— Bineînțeles c-o s-o sune, e…

Soneria de la ușă a întrerupt-o în mijlocul replicii.

— Vrei să deschizi tu? a rugat-o Gloria pe Kit. Dar întâi uită-te pe vizor!

Gloria a auzit cum Kit a deschis ușa.

— Suntem de la poliție. O căutăm pe Gloria Moreno.

Gloria s-a ridicat.

— Sunt aici, înăuntru, a strigat ea.

Polițiștii voiau să stea de vorbă cu ea între patru ochi, așa că le-au rugat pe Kit și pe Lena să părăsească încăperea.

*

— Sunt convinși că Dominic m-a înjunghiat cu intenție, le-a spus Gloria cu voce pierdută, după plecarea polițiștilor. Nu înțeleg cine vrea să-i facă un rău atât de mare!

— Dar victima, în toată istoria asta, ești tu, nu-i așa? a întrebat Kit.

— Poate că da, însă Dominic e cel pedepsit. În afară de cele cinci scrisori, nu mai am nimic. Și, dacă până mâine, la ora douăsprezece, nu apar indicii noi, o să fie trimis la închisoare. Pentru tentativă de crimă. Nu înțeleg nimic! Cum aș putea să-l ajut?

— Dar în ziar a scris că mai multe persoane or să fie arestate. Cu asta cum a rămas?

— N-a rămas în niciun fel. I-au interogat deja pe toți cei de la operă. Nu-i așa, Kit?

— Da.

— Inclusiv pe fostul tău prieten și pe Anna Poparova?

— Cu siguranță! Dar nu știu cu cine exact a vorbit poliția.

— Pe tine ce te-au întrebat?

— Unde eram când s-a întâmplat, dacă am văzut ceva, lucruri de genul ăsta…

— Nimic despre scenă?

— Nu, dar i-au interogat pe toți tehnicienii. Pe toți cei care-au fost acolo, așa cum am spus. Imediat ce-am terminat, m-am dus la Poliție, pentru că la tine, la spital, nu-i era permisă intrarea nimănui.

— Ai cea mai mică bănuială că s-ar putea totuși ca Dominic să fie vinovat?

— Nu, absolut niciuna!

— Cum poți să fii atât de sigură?

— Eu cred că el *te voia* pe tine, nu să scape de tine. Nici el nu e o excepție. În privința asta, e la fel cu toți ceilalți bărbați.

Gloria a privit-o fix pe Kit. Cât mai avea de gând să continue în felul ăsta? Începea să fie plictisitor s-o tot audă vorbind așa, iar amărăciunea prietenei ei părea să se adâncească din ce în ce mai mult.

— Trebuie să beau puțină apă. Mai vrea cineva? a întrebat Kit.

Și-a coborât picioarele de pe birou și s-a ridicat în picioare.

— Da, eu vreau! Un pahar mare! i-a răspuns Gloria.

— Eu nu vreau, a spus Lena.

În hol, telefonul mobil al Gloriei suna.

— Kit, te rog, vrei să te uiți cine e? Dacă tot ești în bucătărie…

Kit s-a întors, cu telefonul în mână. Aparatul continua să sune.

— Ce ciudat, a spus ea pe un ton calm, întinzându-i Gloriei telefonul. E Adrian.

Gloria nu avea niciun chef să stea de vorbă cu el, dar s-a simțit obligată s-o convingă pe Kit că între ea și Adrian nu mai era nimic. Privirea lui Kit era ca de gheață.

— Adrian, ce vrei? a răspuns Gloria scurt, cu ochii ațintiți la prietena ei.

— Nu răspunde acum, dacă e și Kit acolo, i-a spus Adrian. Kit e vinovată de ce ți s-a întâmplat, nu Dominic. Ea e cea care a schimbat cuțitul. Acum am dovada. Sunt acasă la ea. Am venit să-mi iau de aici ultimele lucruri. Am găsit totul pe masa ei din bucătărie. O grămadă de litere decupate, lipite sub forma unor scrisori de amenințare, pe coli albe de hârtie, plicuri gata scrise, cu numele tău pe ele. Un pachet cu cuțite deschis. E nebună! Ai grijă! Ferește-te de ea! Crede că nu pot să te uit și că, dacă tu dispari, problema ei s-a rezolvat. Dacă e acolo, spune-mi să mă duc la dracu', ca să te audă. Altfel, fii prudentă dacă-ți sună cineva la ușă. Eu o să sun la poliție chiar acum.

— Nu vreau să mă mai suni, a spus Gloria, simțind că mâna îi tremura. Poți să te duci naibii!

Kit stătea în deschizătura ușii. S-a sprijinit de canat și și-a încrucișat mâinile la piept.

— Te-a avertizat? a întrebat-o ea pe Gloria.

— În legătură cu ce? a întrebat Lena, luând de pe noptieră cel mai recent număr din *Damernas Värld*[81]*.*

— În legătură cu mine.

Gloria a văzut cum Lena s-a uitat surprinsă la Kit. Apoi s-a întors către Gloria, care a înghițit în sec.

— Da, asta a făcut, a răspuns Gloria. Dar sigur că nu-l cred. Este și întotdeauna a fost un trădător. Amândouă știm asta.

Gloria tremura. În același timp, inima îi bătea atât de repede, încât a simțit că trebuia să se îndrepte de spate ca să poată să respire. S-a așezat în pat, în capul oaselor.

— Pe naiba! a urlat Kit.

Gloria a simțit, mai mult decât a văzut, cum Lena a tresărit în patul de alături. Gloria nu îndrăznea să-și ia privirea de la Kit. Acum vedea că în ochii lui Kit sclipea nebunia. Brusc, totul a devenit clar. Kit nu era nici tristă, nici obosită. Kit ura! Câtă naivitate! Gloria văzuse toate indiciile. Auzise toate comentariile. Dar Kit era un om înțelept. Întotdeauna fusese. Ar fi putut oare să facă într-adevăr așa ceva?

— Tu știi că are dreptate. Recunosc! Eu am fost! De data asta, am eșuat. Trebuia să fii *moartă!* În loc de asta, stai acolo și arăți ca o blestemată de stea de cinema.

Kit aproape că a scuipat cuvintele.

---

[81] *Lumea doamnelor,* revistă pentru femei (n. tr.).

— Ai cea mai mică idee cât de nedrept e? Nu meriți să fii fericită, tu, care-i faci pe alții să sufere atât de mult!

— Kit, a intervenit Lena neliniștită. Kit, ce faci? Ce-ai făcut? Tu ai rănit-o pe Gloria? Nu înțeleg!

Kit și-a strecurat mâna pe sub pulover și a scos un briceag. Nu părea să audă ce-i spunea Lena.

— Nu m-am hotărât încă dacă să înfig ăsta în tine sau în mine, a spus ea, continuând s-o privească pe Gloria, în timp ce deschidea lama cuțitului. Ești o târfă! Cea mai mare târfă de la operă! N-a putut niciodată să te uite, deși i-am spus că te culci cu toți! A fost întotdeauna atras de voi, divele! Iar voi, toate, sunteți niște târfe! Urăsc oamenii ca tine! Nu faceți decât să luați, fără să vă gândiți vreodată și la ceilalți.

— De ce ai vrut să fii prietena mea, dacă mă urăști atât de mult? a întrebat-o Gloria.

— Atunci nu știam ce fel de om ești. Te lăudai cu cuceririle tale, voiai să te admir. La început chiar am făcut asta. Eram o victimă ușor de manipulat. Acum nu simt decât dispreț. Te urăsc pe tine și tot ce reprezinți tu! Ce porcărie!

Kit a scuipat pe podea.

— Dar Dominic ce ți-a făcut?

— Nimic! Pe el a trebuit să-l sacrific ca să ajung la tine. Păcat că n-am reușit! Asta înseamnă că trebuie să fac treaba cu mâna mea!

— Kit, ce naiba faci? Termină! a strigat Lena, ridicându-se din pat. E de-ajuns! Dă-mi cuțitul! a spus ea, întinzând mâna.

— Lena, las-o-n pace! Asta e problema mea și-a lui Kit! a strigat Gloria.

Lena era total neinteresantă pentru Kit, care ar fi putut, fără probleme, să-i facă rău. Dac-ar fi vrut!

— Las-o pe Lena să iasă din dormitor, a continuat Gloria. Ea nu ți-a făcut nimic. Cu mine trebuie să-ți reglezi conturile.

— Nu plec nicăieri, a spus Lena.

— Dispari, a ordonat Kit, începând să agite cuțitul în aer, în timp ce se apropia de Lena.

— Povestea cu ghicitoarea a fost o mișcare abilă.

Gloria încerca să-i distragă atenția lui Kit, ca să câștige timp.

— Cum de-ai făcut-o să-mi spună ce mi-a spus?

— I-am dat bani!

Kit a mai făcut un pas către Lena.

— De ce-ai vrut să redevenim prietene? Puteai să stai departe de mine.

— Dușmanii trebuie ținuți aproape, asta o știi și tu foarte bine.

A început să agite din nou cuțitul în fața Lenei. De-acum, distanța dintre ele se redusese la un metru, dar Lena refuza să plece. Nu-și dădea seama că…

Când Kit a mai făcut un pas, Gloria a sărit din pat și, cu un urlet, s-a aruncat asupra ei.

A simțit o lovitură de cot în față, picioare care i le loveau pe ale ei, dar altceva, durere, nu mai simțea. A prins-o pe Kit de păr și a tras cât a putut de tare.

— Ticăloaso! a urlat ea. Ticăloasă blestemată! Nu ți-am făcut niciodată nimic! Și nici Dominic! Nu ești în toate mințile!

Adrenalina i se răspândise în tot corpul. În clipa aia ar fi putut s-o omoare pe Kit.

Kit s-a clătinat. Atunci Gloria a lipit-o de perete, imobilizând-o cu un genunchi. Vedea cum Lena plănuia o lovitură de picior în mâna lui Kit, care încă mai ținea cuțitul și… totul s-a încheiat la fel de repede cum și începuse. Cuțitul a alunecat sub masă și, cu Kit dezarmată, le-a fost ușor să preia controlul. Lena, înfuriată la culme, s-a așezat pe spatele lui Kit, ținând-o strâns de mâini, în timp ce Gloria a sunat la Poliție. Nu-și simțea picioarele, mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia dacă putea să țină telefonul, rana din abdomen o durea, dar totul se terminase.

Dominic avea să fie eliberat imediat din arest. Asta era cel mai important.

A PATRUZECI ȘI CINCEA ZI

În dimineața următoare, de la Poliție, Dominic a venit direct la ea acasă.

Știa că arăta îngrozitor. Era palid, cu barba crescută și cu ochii roșii.

— Intră! Pregătesc micul dejun.

— Întâi ia-mă în brațe!

Gloria l-a cuprins cu brațele și și-a așezat capul pe pieptul lui. Când Dominic i-a simțit parfumul părului, a izbucnit.

— Ți-am făcut atât de mult rău! O să poți să mă ierți vreodată?

— Dar n-ai făcut nimic, a murmurat ea. Eventual, lacrimile tale îmi distrug acum coafura, dar nu-i nimic, azi nu ies din casă.

— Nu glumi, Gloria! Puteam să te omor!

— Da. Dar n-ai făcut-o. Să fim mulțumiți că n-a schimbat cuțitul cât am repetat în Nacka, fără costume. Atunci chiar c-ar fi putut să se întâmple o nenorocire. Corsetul m-a salvat.

— Erați prietene bune, nu-i așa? a întrebat-o el, continuând să-i miroasă părul. Cum a putut să-ți facă așa ceva?

— Nu știu. Iar acum mi-e prea greu să mă gândesc la asta, a spus ea și l-a împins ușor într-o parte. Până una-alta, du-te și fă un duș! Eu pun masa.

— Te iubesc, i-a șoptit el, simțind că lacrimile începeau să-i curgă iar pe obraji.

— Gata cu lacrimile, că imediat mă pun și eu pe plâns! Găsești prosoape curate pe etajeră, iar pe marginea căzii sunt diverse săpunuri și șampoane. Și în dulap cred că mai sunt niște aparate de ras de unică folosință.

— Azi rămâi acasă?

— Repetiția e suspendată. La ora unu se ține o ședință de informare, dacă suntem în stare să mergem. Grăbește-te acum! Mi-e foame.

*

În timp ce Dominic era în baie, Gloria a pregătit masa.

Simțea că șocul din ziua precedentă n-o părăsise cu totul. Stătuse de vorbă cu Lena o jumătate de noapte. Totuși nu era obosită. Se simțea plină de energie, ca și cum ar fi băut prea multă cafea, deși nu pusese niciun strop în gură în ziua aia.

Agnes o sunase și ea. Tocmai aterizase în Arlanda și era în drum către casă. Gloria i-a spus că nu trebuia să treacă pe la ea, fiindcă îl aștepta pe Dominic, dar că era bine-venită ceva mai târziu. În clipele alea, voia să fie singură cu Dominic. Trebuiau să vorbească despre viitor. Să renunțe acum sau să continue să cânte? Ea, una, nu știa exact ce voia.

Dominic a intrat în bucătărie cu un prosop în jurul mijlocului.

— Nu pot să mănânc dacă nu te îmbraci, i-a spus Gloria, făcându-i semn spre dormitor. Poți să iei halatul meu. E lângă ușă.

Dominic a zâmbit.

— Crezi că mă încape?

— Oricum e o variantă mai bună decât asta, i-a răspuns Gloria închizând ochii.

Dominic a ieșit din bucătărie râzând și s-a întors după câteva clipe. Mânecile i se terminau undeva, în dreptul coatelor, dar măcar halatul îi acoperea corpul.

— Poftim, a spus ea, punându-i în față o ceașcă de cafea. Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

— Nu mi-a fost cu adevărat teamă decât o singură dată în viață. Când mi-ai spus că vrei să divorțezi, că nu mă mai dorești. Cel mai teamă mi-e să nu te pierd.

— Atunci doar tu ai fost vinovat: pentru că te-ai mutat. Acum însă n-ai avut nicio vină.

— Ai știut că n-am avut nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat?

— Da, bineînțeles!

— Mulțumesc! Dac-ai ști cât m-am temut c-o să crezi că eu am fost vinovat!

— Mă întreb dacă într-adevăr Kit s-a dus la Poliție. Mi-a zis c-a mers acolo ca să încerce să te încurajeze.

Gloria i-a întins coșul de pâine, iar Dominic a luat o felie prăjită și și-a pus-o pe farfurie.

— Nu știu nimic despre asta, i-a spus el, dar eu n-am avut voie să mă văd decât cu avocatul.

Dominic i-a făcut semn cu degetul către borcanul cu dulceață.

Gloria i l-a întins. Ea își pregătea un sandvici cu brânză cu raci.

Dominic a scormonit cu cuțitul în borcan și și-a întins un strat gros de dulceață de portocale pe felia de pâine.

— În legătură cu spectacolul ce gânduri ai?

— Adică dacă să-l continuăm?

Gloria a dat din cap în semn că da, a rupt o bucățică de pâine și a început s-o mestece.

Dominic și-a lins degetul arătător.

— Dulceață, a zâmbit el. Eu aș vrea să mergem înainte cu spectacolul. Tu, nu? Ți-e frică de ultimul act? Promit ca de-acum înainte să controlez fiecare cuțit în parte.

— M-a cam părăsit entuziasmul, a recunoscut ea. Dar, dacă tu vrei să continuăm, atunci vreau și eu. Dar pentru stagiunea din toamnă am refuzat oferta.

— Și eu. Ce-ai de gând să faci?

— Să stau mai mult cu Agnes. Am hotărât să facem niște investigații în legătură cu rădăcinile noastre spaniole. Agnes a știut timp de mulți ani anumite lucruri despre familia noastră, despre care eu n-am avut habar. Trebuie să aflăm cine a fost mama noastră, înainte să vină în Suedia.

— Cum se simte Agnes? Și cum se simte Stefan?

— Ultima dată când am vorbit cu ea, Agnes mi-a spus că sunt din nou îndrăgostiți.

— Oh! Deja? Pe cine au întâlnit?

— Nu, nu! Sunt îndrăgostiți din nou unul de celălalt.

— Adevărat? Asta e minunat! Stefan e un om bun, nu-i așa? În orice caz, mie așa mi s-a părut de câte ori l-am întâlnit.

— Da, e un om foarte bun. Puțin plicticos poate, dacă mă întrebi pe mine, dar nu eu trăiesc cu el.

— Eu vreau să trăiești cu mine, a spus Dominic pe un ton grav, punându-și ceașca de cafea pe masă.

Apoi a întins mâinile și i le-a luat pe ale ei.

— Oare între noi chiar nu mai e nimic? Cum poate să nu mai fie, când eu te iubesc atât de mult?

*

Gloria fusese una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Kit. Ceea ce se întâmplase era de neînțeles. Și, chiar dacă Gloria îl considerase pe Adrian un individ jalnic, pe care nu puteai să te bazezi, acum îi era recunoscătoare, pentru că, într-un fel, le salvase viața, ei și Lenei.

— Poți să mă ajuți să înțeleg? l-a întrebat ea la telefon, după plecarea lui Dominic.

— Era de o gelozie patologică, i-a spus Adrian. Vorbea despre tine tot timpul și bănuia că încă te iubesc. Până la urmă, n-am mai rezistat și am părăsit-o, iar în mintea ei asta s-a întâmplat din cauza ta.

— Iar acum te-ai combinat cu Anna. Pentru că mi-ai salvat viața, te iert că tu și ea… mă rog… în cabina mea…

— Anna Poparova? Dar nu e adevărat! N-am întâlnit-o niciodată!

Ce ciudat! Doar Sebastian îi spusese că-i văzuse împreună.

— Dar și Kit cu siguranță c-a auzit același lucru. Și-a închipuit că-i fac curte Annei ca să te fac pe tine geloasă. În mintea ei,

asta era ceva perfect logic. Dacă deveneai geloasă, te întorceai la mine. Dar ăsta era ultimul lucru pe care Kit și l-ar fi dorit. Știu că așa gândea! Imediat după ce Dominic a fost arestat, m-a acuzat c-aș fi făcut sex în cabina ta. M-am gândit că era ciudat că, în situația aia, după tot ce se întâmplase pe scenă, ăsta era cel mai important lucru pentru ea. Dar explicația am găsit-o după ce-am ajuns în bucătăria ei și am găsit ce am găsit.

— Credeam că eram prietene.

— …înainte de mine?

— Da.

— În perioada aia n-a dat niciun semn de nebunie?

— Nu. Ori eu am fost oarbă, ori iubirea pentru tine a trezit ceva în ea. Nu înțeleg de ce a fost atât de important pentru ea să redevenim prietene, dacă mă ura atât de mult.

— Nici eu. Și-mi pare rău că n-am înțeles cât de gravă era situația. Ți-am trimis un sms, ca să-ți spun cât de geloasă era pe tine, dar ai fost… destul de clară, în sensul că nu voiai să mai iei legătura cu mine. După aceea nu m-am mai gândit la asta, pentru că n-am putut să cred c-avea să meargă atât de departe. Multă lume e geloasă și lipsită de încredere în sine. Dar asta nu înseamnă că vrei să-nfigi un cuțit în cineva, altfel decât la modul figurat.

— Și eu am simțit uneori că-mi pierdeam mințile, a recunoscut Gloria. E un sentiment incredibil de puternic, dar, ai dreptate, e nevoie de altceva ca să ajungi atât de departe.

Sigur, Kit dăduse unele semne de nebunie, iar acum, privind retrospectiv, totul devenea din ce în ce mai clar.

Dar, chiar dacă ar fi pus totul cap la cap, n-ar fi putut să-și dea seama că prietena ei se pregătea s-o omoare. Însă, așa cum îi spusese și lui Adrian, niciunul dintre ei nu era expert în așa ceva. Spera că biata Kit avea să primească ajutorul și îngrijirea medicală de care avea nevoie, pentru că, în mod cert, era bolnavă.

— Cum se simte Dominic?

— E șocat.

— Ceea ce e de înțeles. Când reluați repetițiile? Mai sunt doar câteva zile până la premieră.

— Nici măcar nu știu dac-o să mai fie vreo premieră. În clipa asta, aș înclina să cred că nu.

A PATRUZECI ȘI ȘASEA ZI

Marți. Premiera era programată pentru sâmbătă. Mai erau încă patru zile de repetiții. Ar fi trebuit să meargă acolo, dar nu se simțea în stare. Agnes era în drum către ea, iar ea era singurul om pe care Gloria voia să-l întâlnească.

Dominic se oferise s-o viziteze, când îi spusese că nu se simțea prea bine, dar Gloria îl refuzase cu un „Poate mai încolo…”.

În seara precedentă stătuse singură. Avusese nevoie să facă asta. Vorbise două ore la telefon cu Agnes, dar, în afară de asta și de o convorbire îndelungată cu Marcus, lăsase telefonul să sune, fără să răspundă.

„Nu”, le spusese celor de la operă, când o sunaseră: premiera nu era în pericol. Mai avea nevoie de o zi de refacere și, „Nu”, nu avea nevoie de consiliere psihologică.

Magdalena avea să cânte în locul ei, la repetiția din ziua respectivă. Și asta era bine. Trebuia să ai întotdeauna un înlocuitor bun, iar Magdalena era cu-adevărat o cântăreață fără cusur.

Gloria a deschis carnetul de însemnări. Ca de obicei, gestul ăsta o liniștea.

- Kit. De ce? A fost întotdeauna nebună? Mi-e milă de ea sau o urăsc?
- Trebuie să vorbesc cu Lena despre ceea ce ni s-a întâmplat. Lena e un om de mare caracter.
- Să-l întreb pe Dominic de Laura, femeia căreia i-a dedicat cartea. Dar nu pot să-l întreb așa, pur și simplu. Cine e Laura? Oare sunt în stare să abordez subiectul ăsta sau nu voi reuși decât să sufăr și mai mult? Gloria, ești JAL-NI-CĂ!
- Să mă înscriu la cursul de limba spaniolă. E timpul să încep să învăț spaniola. Trebuie să fac asta acum, înainte să uit că, de fapt, eu cunosc limba asta!!!
- Să le mulțumesc tuturor celor care m-au sunat și mi-au trimis flori. Of! Sau poate să le trimit un sms de grup. Așa ar fi mai bine. Așa o să procedez!

*

— Gloria!

Vocea lui Agnes s-a auzit din hol.

— Intră! Sunt în sufragerie.

— Nu vrei să facem o plimbare, înainte să mă dezbrac? E frumos afară!

— Nu mai e niciun jurnalist pe lângă casă?

— Nu. Ai devenit „știrea de ieri”. Hai să facem o tură pe-afară și să cumpărăm niște prăjituri pe care să le savurăm la cafea! Când o să citim însemnările de călătorie din Spania, pe care le-am găsit, sigur o să avem nevoie de ceva dulce.

Gloria a ieșit în hol și s-a uitat la Agnes, care stătea încă în ușa de la intrare, fluturând un teanc de hârtii.

— Sunt ale mamei?

Agnes a încuviințat din cap.

— Le-am dat la tradus, pentru că sunt scrise în spaniolă. Îmbracă-te! Întâi iei puțin aer curat, după care ne apucăm de citit, i-a spus Agnes cu hotărâre. Rana nu te mai doare, nu?

— Deloc!

— Atunci grăbește-te!

Gloria s-a strâmbat nemulțumită, dar a făcut cum i se ordonase. Îi plăcea că sora ei venise și preluase comanda.

Și-a tras căciula mult, pe frunte. Cu ea pe cap și fără machiaj, nimeni n-avea s-o recunoască, după fotografiile din presă.

Cine făcuse poza în care ea era pe scenă, întinsă pe jos, cu Dominic deasupra, nu știa, dar ar fi putut să fie oricine, căci toată lumea stătuse lângă ei, urmărind repetiția. Imaginea fusese mărită, astfel încât cuțitul și sângele care curgea prin țesătura rochiei să se vadă bine.

Cum de unul dintre colegii ei putuse să facă așa ceva?

Motivul îl reprezentaseră, evident, banii. Cu toate astea... Gestul o întristase.

— Am nevoie de mănuși?

— Nu. Și nici de căciulă.

— Căciula mă protejează de privirile indiscrete, a spus ea și a urmat-o pe Agnes.

A încuiat atât grilajul metalic, cât și cele două yale de la ușă. Nu avea să se mai joace niciodată cu propria ei siguranță.

Au pornit-o spre apă. Agnes avusese dreptate: căciula nu-i era necesară și, după ce au părăsit strada Göt, care forfotea de lume, și au luat-o de-a curmezișul, către locul de baie Eriksdal, Gloria și-a scos căciula și și-a îndesat-o în buzunar. 10 martie.

Curând avea să fie primăvară. Dimineață, când părăsise căldura patului, afară era deja lumină. Dar, înainte de asta, stătuse trează multă vreme. De la întâmplarea de vineri, nu mai putea să doarmă.

Cei care se plimbau pe lângă apă erau în majoritate pensionari și niciunul dintre ei nu părea s-o remarce pe „primadona înjunghiată”, așa cum o botezase unul dintre ziare.

Presa scrisese că fusese victima unei drame amoroase. Firește, îl declarase nevinovat pe Dominic, totuși precizase că el avea să continue s-o omoare pe scenă, în *Carmen.*

După ceea ce se întâmplase, cererea de bilete ajunsese enormă. Fuseseră programate încă patru spectacole suplimentare. Ceea ce era mult. Dar până și locurile cele mai proaste fuseseră vândute. Conducerea nu voia s-o preseze. Trebuia să hotărască singură cât putea să lucreze. Ea anunțase că nu avea nicio problemă, că intenționa să ducă la bun sfârșit proiectul. Dar oare acum mai era încă la fel de sigură? În ziua precedentă crezuse că era în stare să reziste pe scenă, la repetiții, dar acum realiza că, de fapt, nu era. Deci cum avea să simtă peste două luni era greu de spus.

— Zi-mi de însemnările pe care le-ai găsit!

— Într-o mapă de plastic, am dat peste un teanc de hârtii, scrise de mână. Mapa era printre lucrurile tatei, dar am văzut că scrisul era al lu’ mama. Am dat totul la tradus și azi am primit traducerea. N-am citit decât primele rânduri, dar am înțeles că sunt lucruri pe care mama le-a ținut cu ea toată viața. Nu știu când le-a scris. Crezi că ești capabilă să le citești?

— Orice-mi îndepărtează gândurile de la Kit e bine-venit.

— Așa cred și eu.

— Ce face Stefan? Inima îi rezistă la toate solicitările?

Pe fața lui Agnes s-a așternut o expresie de satisfacție.

— Păi, cum?! E chiar adevărat că apogeul sexualității la femei vine mai târziu. În orice caz, în cazul meu așa s-a întâmplat. Până acum n-am știut că poate să fie atât de minunat!

— Eu am știut dintotdeauna, a zâmbit Gloria. Dar să revenim la mama. Ce crezi c-a scris? În realitate mi-e puțin frică să citesc.

Agnes a dat din cap.

— Știu, și mie. Dacă nu vrei, nu e obligatoriu să citim. Noi ne avem una pe cealaltă. Nimic n-o să se schimbe doar pentru c-o să aflăm mai multe despre ea.

— Tocmai de-asta trebuie să citim! Așa cred. Avem o bunică și un bunic despre care nu știm nimic. Dacă scrie ceva despre ei? A avut mama frați? Poate că avem o mulțime de veri.

— De ce n-am întrebat-o niciodată despre lucrurile astea cât a trăit?

Agnes s-a oprit și și-a ridicat fața către soare.

— Pentru că era un teren minat. Nu răspundea la întrebări din astea. Și acum, hai! Vreau acasă! Trecem pe la *Gunnarsson's* și cumpărăm și prăjituri.

Înainte să intre în cafenea, Gloria și-a pus din nou căciula. S-a apropiat de bar și a arătat cu mâna către brioșele cu scorțișoară.

— Aș vrea două, vă rog! Și astea sunt doar pentru mine, a spus ea, întorcându-se către Agnes.

— Dacă tu iei două, atunci și eu iau tot două.

— Nu poți să mănânci doar o brioșă! Cel puțin două sau nici una, a precizat Gloria, întinzându-i vânzătoarei o bancnotă de o sută de coroane.

— Și tu ai, mai nou, o mulțime de bani cash la tine? a întrebat-o Agnes.

— Întotdeauna!

Gloria a întins mâna și a luat restul.

— Mulțumesc.

*

Era prima dată când părăsea apartamentul de când se întorsese de la spital. Când a început să urce scara, a simțit rana. Nu era durere, ci o oarecare tensiune. S-a gândit din nou la ce ar fi putut să se întâmple.

— Te doare? Odihnește-te puțin, i-a spus Agnes.

— Nu, nu-i nicio problemă, doar să merg mai încet.

Dominic stătea așezat pe ultima treaptă.

— Bună!

Gloria s-a oprit brusc.

— Bună!

Se bucura să-l vadă. Dar hotărâseră să se vadă ceva mai târziu. Ce căuta acolo?

— Bună, Dominic, a spus și Agnes. Vreți să fiți singuri? Eu pot să mă închid în dormitor.

Dominic s-a ridicat.

— Vreau să schimb doar două vorbe cu sora ta.

Gloria a deschis ușa, apoi grilajul și a intrat prima în hol.

— Vrei să pregătești tu cafeaua? Eu o să stau de vorbă cu Dominic în sufragerie, a zis Gloria.

— OK!

— Asta a sosit azi, i-a spus Dominic, după ce a închis ușa.

I-a întins un plic.

— Acum suntem despărțiți.

— A mers repede, a constatat Gloria.

— Nu-mi place să fiu despărțit de tine, a remarcat el pe un ton scăzut.

— Douăzeci de ani nici măcar n-ai știut că eram căsătoriți, a zâmbit ea. Așa că nu-i nicio problemă.

— Ba da, am știut. Te-am mințit. Spre deosebire de tine, eu am știut întotdeauna. Te-am considerat întotdeauna soția mea, chiar dacă am înțeles că eram separați.

Gloria l-a privit surprinsă.

— Deci m-ai mințit în toți anii ăștia?

— N-am știut că tu nu știi. Am înțeles asta abia după ce ne-am reîntâlnit.

— Termină! *Știai* c-am vrut să divorțez. Crezi că voiam să fiu măritată cu un om pe care nu-l vedeam niciodată? Care ne-a părăsit pe mine și pe copilul meu?

— Dar *eu* n-am vrut să divorțez!

— Deci tu voiai să fiu în continuare a ta, chiar dacă m-am culcat cu o mulțime de bărbați, din clipa în care m-ai părăsit și ai plecat la Londra?

— Nu-i știu pe bărbații cu care te-ai culcat și nici nu vreau să-i știu.

— Sunt mulți.

— Nu vreau să știu.

Dominic s-a apropiat de fereastră.

— Dar tu? a insistat Gloria. Anna Poparova?

Dominic s-a întors spre ea.

— A fost doar o întâlnire, cu mulți ani în urmă.

Gloria ar fi vrut ca Dominic să nu-i fi răspuns sau să-i fi zis: „Anna? Bineînțeles că n-am fost împreună! Cum poți să crezi o asemenea prostie?” Dar el îi spunea acum că aceea nu era decât o poveste veche.

— Anna te vrea.

— E măritată cu cel mai bun prieten al meu, așa că nu cred.

— Ești naiv! Își croiește drum către tine culcându-se cu alții. Tu ești punctul roșu din mijlocul țintei!

— Prostii! Nu vorbi așa despre ea. Ți-am spus: e măritată cu cel mai bun prieten al meu, care mi-e ca un frate.

— Bietul om!

— Termină! Putem acum să vorbim despre noi?

— Mai bine nu. Nu mai există niciun *noi.* N-a existat vreme de mulți ani. Iar tu știi asta!

— Nu, nu știu. Eu te vreau! Ești soția mea!

— Nu sunt proprietatea nimănui și tocmai ai primit dovada scrisă că nu mai sunt soția ta.

— Știu asta, dar te iubesc.

— Mă iubești? Ai știut vreme de douăzeci de ani că eram legată de tine printr-o căsătorie pe care nu mi-o doream. Dacă m-ai fi iubit, m-ai fi eliberat.

În clipa aceea în ușă s-a auzit un ciocănit ușor.

— Haideți la cafea! le-a strigat Agnes.

Dominic s-a ridicat și a deschis ușa.

— Eu nu vreau cafea. Trebuie să plec, a spus el și s-a întors către Gloria.

— Ne vedem mâine?

Privirea îi era întunecată.

— Așa presupun.

*

— Nu, nu vreau să vorbesc despre asta, a zis Gloria, deși Agnes n-o întrebase nimic. Nu mai avea chef de prăjituri. Nici de cafea!

— Atunci lăsăm însemnările mamei pe mai încolo? Vrei să te odihnești puțin?

— Dormi aici în noaptea asta? M-aș bucura tare mult! Aș vrea să mai rămân acasă o zi și am putea să citim mâine. Acum nu sunt în stare de mai mult.

Își plângea singură de milă. În clipa aceea, totul nu era decât întuneric. *Totul.* Prietenii încercau s-o omoare, fostul soț o mințea, iar spectacolul în care așteptase atât de mult să cânte se ducea de râpă.

Nu știa că lucrurile pe care ea și sora ei mai mică aveau să le afle erau *mult, mult* mai grave decât dramatica tentativă de omor de la Opera din Stockholm.

A PATRUZECI ȘI ȘASEA ZI

— Vrei să citim cu voce tare? a întrebat-o Agnes după micul dejun.

Se mutaseră în sufragerie.

— Pot să încep eu.

Agnes s-a așezat comod pe canapea și s-a uitat la Gloria, care stătea tăcută pe fotoliul din fața ei. Între ele se afla o cutie cu batiste din hârtie și teancul de foi cu însemnările mamei.

N-am povestit lucrurile astea nimănui și nici nu mă gândesc să le povestesc. Ce sens ar avea? Lumea spune că trebuie să vorbești. Eu spun că trebuie să uiți. Să faci tot ce poți ca să nu mai privești niciodată în urmă. Atunci de ce scriu acum? Curând o să ies la pensie, biată bătrânică! Uită și ascunde, mi-am spus de-a lungul anilor, iar strategia a funcționat.

Dar acum o să ne mutăm înapoi în Spania și asta mă neliniștește. Sigur, nu pot să-i mărturisesc asta soțului meu. Imaginea lui despre mine e murdărită de la început și nu pot să-i dezvălui mai multe fără a-mi asuma riscul de a-mi pune în pericol căsnicia. Prefer să rămân îngrijorată pentru tot restul vieții.

Am citit undeva că pe om îl ajută să scrie, în limba lui maternă, despre ce simte. Poate e adevărat. Soțul meu și fiicele mele nu trebuie să afle lucrurile astea niciodată.

Rușinea și vina sunt doar ale mele, ale nimănui altcuiva.

Amintirile din primii mei ani de viață sunt vagi. Mi-i amintesc pe mama și pe fratele meu mai mare. Aveam trei ani când s-a întâmplat. Eram în Franța, dar nu-mi amintesc de ce. Poate că regimul lui Franco ne silise să emigrăm.

Lagărul nostru era enorm. Îmi amintesc că mă jucam cu ceilalți copii. Nu știam, firește, ce însemna războiul. Lumea mea

se limita la familie, la casă și la un cățel, pe care mi-l amintesc. Cred că-l chema Boppi. Asta era în 1942.

Dar la mijlocul lui martie s-a întâmplat catastrofa.

În tabără circulau zvonuri, dar noi ne simțeam încă în siguranță. Romii fuseseră întotdeauna priviți ca niște paria, dar, dacă ne vedeam de ale noastre, eram lăsați în pace. Evitam contactul cu spitalul și cu poliția și ne rezolvam problemele cum puteam, în felul nostru.

Coeziunea familiei era, firește, cel mai important lucru, în situația vulnerabilă în care ne găseam. Tata era meșteșugar. Făcea obiecte din cupru. Era extrem de priceput și-și vindea marfa prin piețe. Mama se îngrijea de familie, așa cum făceau majoritatea femeilor în vremea aia.

Îmi amintesc mirosul de pâine proaspătă, abia scoasă din cuptor. Îmi amintesc focul de lemne. Zgomotul ciocanului de bătut cuprul. Un veston din lână. O persoană care m-a ridicat și m-a învârtit prin aer. Muzică, dar nu și ce fel de muzică. Cred că dansam, dar poate că asta doar mi-am imaginat.

În ziua aia nimeni nu era pregătit. Soldații au încercuit tabăra.

Foarte puțini au reușit să scape. Cei mai mulți au fost încărcați în camioane, alții au trebuit să meargă pe jos, când tabăra a fost evacuată. N-au putut decât să se uite, lipsiți de orice putere. Tot avutul lor era prefăcut în scrum.

Cu două zile înainte, mama a reușit să mă dea de suflet. Familia voia o fetiță. Eram frumușică, aveam pielea albă. Familia era catolică și-i ajutase pe mulți alții înainte. Dar pe mine m-a păstrat și, până la urmă, m-a dus înapoi în Spania, în Sevilia.

Fratele meu avea doar patru ani când au fost luați prizonieri.

Sufăr enorm fiindcă nu-mi amintesc cum îl chema. Dar știu că am plâns după el, mai mult decât după mama. Eram cei mai buni prieteni. Fratele meu avea grijă de mine. Amintirile legate de el îmi sunt foarte dragi. Patru ani. Plâng când scriu asta. Probabil c-a fost îngrozitor de speriat. Și de ce el, și nu eu? Trebuia să fi fost împreună cu familia mea, cu fratele meu.

Pe tata și pe ceilalți trei frați nu mi-i amintesc, iar asta mă doare. Și n-am știut nimic despre tot ce s-a întâmplat. Familia care a avut grijă de mine mi-a povestit abia când am crescut destul de mare ca să înțeleg. Măcar fragmente din ce s-a întâmplat. Eu fusesem cea aleasă, cea salvată. Din cauza asta întotdeauna m-am simțit vinovată.

Toată familia mea a fost exterminată în primăvara aia. Mama, tata, frații mei. Bunicii din partea mamei și din partea tatălui. Cei trei unchi ai mei, soțiile lor și opt veri. Cu toții au pierit în lagărul din Birkenau.

Mă gândesc tot timpul că frățiorul meu de doar patru ani poate a murit singur.

Agnes a pus hârtia deoparte.

— Nu mai pot să citesc, a șoptit ea. Tu poți?

Gloria privea fix un punct din aer.

— Gloria!

A tresărit.

— Mă duc să-mi aduc puțină apă. Vrei și tu?

— Da.

Gloria s-a întors cu o carafă. I-a turnat apă în pahar lui Agnes, apoi și-a pus ochelarii și a luat în mână teancul de hârtii.

În cele din urmă, originea mea romă a devenit inconfortabilă pentru catolicii care mă aveau în grijă și, când am rămas gravidă, în sfârșit au găsit un motiv ca să se debaraseze de mine, deși crescusem alături de ei.

Nu aveam unde să mă duc. Poate că în tabăra romilor aș fi fost bine-venită, dar eu nu le cunoșteam nici cultura, nici limba. Mă îmbrăcam și mă simțeam ca o tânără spaniolă obișnuită, mergeam la balet și învățam la școală, ca toți ceilalți. Abia când am fost izgonită am înțeles că eram altfel decât ceilalți.

Băiatul cu care mă întâlneam a refuzat să creadă că pruncul era al lui. Adevărul despre originea mea s-a aflat repede. Familia catolică mi-a explicat că făcuse un gest de caritate, că mă salvase din ghearele naziștilor. Iar eu fusesem atât de nerecunoscătoare, târându-le numele în noroi.

Cu toții au căzut de acord că trebuia să plec de la ei.

Și am plecat. Într-un oraș învecinat, în care mi-am născut fiica și am închiriat o cămăruță, deasupra brutăriei în care lucram. Soția brutarului era cumsecade. Avea deja trei copii, așa că n-a fost nicio problemă să mai aibă grijă de unul. Gloria primea haine de la copiii ei, iar eu primeam casă și masă în schimbul a douăsprezece ore de muncă. Eram atât de recunoscătoare pentru că aveam un acoperiș deasupra capului, încât am primit ajutorul pe care mi l-au oferit cu brațele deschise.

Din păcate, brutarul a crezut că brațele mele deschise însemnau și altceva. N-am îndrăznit niciodată să protestez, dar, în ziua în care soția lui ne-a descoperit, am fost dată afară, cu fiica mea de mână. Nu aveam niciun ban și doar puține lucruri. Trebuia, la fel ca mama, să-mi abandonez copilul de trei ani?

A venit rândul Gloriei să lase hârtiile pe masă. A privit-o pe Agnes, apoi a închis ochii.

— Vrei să continui eu? a întrebat-o Agnes.

Gloria a dat din cap în semn că nu. Mama îndurase toate umilințele alea pentru ea. Era datoare să citească până la capăt, indiferent cât o durea.

Două luni am dormit pe străzi. Era vară și cald, nu era nicio problemă pentru Gloria. Era fericită să fie cu mine. Când plângeam de disperare, mă mângâia pe obraz, voia să mă consoleze. Cu cât eram mai tristă, cu atât mai veselă voia ea să fie.

A fost o perioadă cumplită.

Cerșeam pe unde puteam. Singurul lucru pe care-l mai aveam de la familia mea era un mic vas din cupru, pe care îl întindeam pe stradă, dar gestul nu era văzut cu ochi buni. Trebuia să mă feresc, să fiu mereu în alertă.

Așa a venit ziua aceea... N-aveam adăpost, începea să se facă frig, nu mai puteam să-mi întrețin copilul.

Am încercat să-i explic Gloriei atât cât am putut. Că urma să aibă o familie, poate și o păpușă și multă mâncare.

Ea, care întotdeauna era atât de veselă, a devenit neliniștită.

Când i-am atârnat tăblița de gât, s-a agățat de mine.

„Scrie că vreau să fiu cu mama mea”, plângea Gloria.

*

— Citește din nou ultimele cuvinte, a spus Agnes încet.

Gloria a tras adânc aer în piept.

— Îmi amintesc crâmpeie din scena asta, a spus ea absentă. Îmi amintesc că multă vreme am crezut că tăblița aceea avea să ne salveze, pe mine și pe mama. Iar vasul de cupru e cel din dulapul meu din bucătărie.

*

Abia după-amiază, târziu, au pus hârtiile la loc, pe masă. Au citit cu rândul, au făcut pauze, au gătit, au vorbit, au citit din nou. Agnes trebuia să plece acasă. În ziua următoare era de serviciu. Au hotărât să citească restul la următoarea întâlnire.

— Mâine te duci la lucru? a întrebat-o Agnes pe Gloria.

— Nu.

— Mai sunt două zile până la premieră. Ce vrei să faci?

— Nu m-am hotărât încă.

— Nu trebuie să repeți?

— Ba da. Mai mult pentru ei decât pentru mine. Dar încă nu sunt în stare. O să ratez premiera, dar fie ce-o fi. E doar o premieră! Nu e ceva chiar atât de important.

— Ai dreptate, chiar dacă n-am crezut c-o să te aud vreodată spunând asta, a zis Agnes și și-a îmbrățișat sora. Ești și întotdeauna ai fost cea mai bună soră mai mare din lume, a adăugat ea. Ce-o să faci până diseară?

O îmbrățișa atât de strâns, încât Gloria abia mai putea să respire.

— Întâi o s-o sun pe Lena, s-o întreb cum se simte. După aceea o să dorm, i-a răspuns Gloria gâfâind.

Agnes i-a dat drumul din brațe.

— N-ar trebui să-l întrebi și pe Dominic cum se simte?

Agnes o privea cu curiozitate.

— O să fac și asta. Dar mi-e teamă că vrea să mă prindă din nou în laț și că sunt pe cale să cad din nou în capcana asta. Și, în cazul ăsta, prefer să rămân singură.

— A vrut el asta vreodată?

— Da, așa cred. Era bărbat, eu eram femeie. Cariera lui era pe primul loc. Iar eu gândeam la fel, a spus ea, zâmbind amar.

— Nu poți să vorbești cu el despre asta?

— Nu asta e problema. Cred că s-a schimbat mult de-a lungul anilor. Mai mult mi-e teamă de mine. Dacă aș ști că am rămas Gloria de odinioară… Dar nu sunt sigură de asta. Așa că – vezi! – sunt o cauză pierdută.

Agnes a mângâiat-o pe obraz și a deschis ușa.

— Te sun mai târziu.

A PATRUZECI ȘI OPTA ZI

— Gloria n-a venit nici azi? a întrebat Max neliniștit.

Dominic s-a uitat la el cu o expresie deprimată, așa cum, de fapt, se și simțea.

— Cred că vedeta noastră a renunțat la tot, a răspuns el.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Am încercat, dar n-am putut să dau de ea. I-am trimis vreo cincisprezece mesaje.

— Și eu, a zis Max. În sfârșit, Magdalena e o cântăreață sclipitoare și face o Carmen excepțională, te avem pe tine, îi avem pe Sebastian și pe Anna…

— Mi-ați pronunțat numele?

Francezul păși agale, iar în spatele lui apăruse și Anna, cu obrajii roșii.

— Spuneam că trebuie să fim pregătiți să dăm drumul spectacolului cu Magdalena în rolul Carmen. Gloria nu se simte suficient de refăcută și n-o să revină.

Surprins, Dominic a văzut-o pe Anna zâmbind satisfăcută.

— Da, da, a spus ea. Cântărețele suedeze nu sunt la nivelul multora dintre noi, celelalte, nu-i așa, Sebastian?

— *Mon amour,* a spus Sebastian, cuprinzând-o pe după umeri. Cred că trebuie să fim generoși acum! Micuța Gloria e o femeie minunată. Tu ce zici, Dominic?

Dominic a simțit un dezgust profund, văzându-l pe francez cum atingea, ca din greșeală, sânii Annei. Deși stătea în fața directoarei operei și a celui mai bun prieten al soțului ei, Anna îl lăsa pe Sebastian să se comporte cum voia.

— *Darling,* nu mai fi atât de bosumflat, i-a spus ea lui Dominic, țuguindu-și buzele. Robertino vine și el la premieră. Chiar mâine aterizează. Asta ar trebui să te mai binedispună puțin.

Dominic nu știa dacă vestea îl bucura sau nu. Pe undeva, înțelegea că probabil trebuia să-și informeze prietenul cu privire la comportamentul soției lui. Deși Anna părea să fie sigură că el n-avea să sufle niciun cuvânt.

Îi dăduse Annei codul de la ușa cabinei lui, pentru că ea își uitase telefonul la hotel și-l rugase să i-l împrumute pe-al lui. Dar acum își dădea seama că asta făcuse parte dintr-un plan și nu înțelegea de ce trebuiseră să-l amestece și pe el în complotul lor. Era cât se poate de limpede că Sebastian savura situația. Dar ce era în mintea Annei? Dominic nu pricepea și pace.

*

Sebastian o lipise de perete.

— Pune mâna, i-a spus el. Simte cât de mare și de excitat sunt.

— Ah, *monsieur,* a răspuns Anna gâfâind, simțindu-l între coapse, e *magnifique!*

L-a prins cu brațele pe după gât, iar el a ridicat-o, ca să-și poată încolăci picioarele împrejurul lui. Anna era umedă de încordare. Sfârcurile sânilor i se întăriseră. Era a treia cabină în care făceau sex, iar asta o excita cel mai mult. Geaca *lui* stătea aruncată pe scaun. *El* era prin apropiere. Îi simțea mirosul, iar orgasmul se declanșa aproape doar gândindu-se la asta.

— Și al lui e la fel de mare ca al meu? a șoptit Sebastian, în timp ce-și apăsa sexul erect în ea.

Anna a gemut cu gura la gâtul lui.

— Vorbești prea mult.

Își mișca bazinul cât putea de mult, în timp ce simțea cum penisul lui pătrundea tot mai adânc în ea. Era într-adevăr mare.

— Încet! i-a șuierat ea la ureche. Mișcă-te încet!

Dominic a intrat în cabină chiar în clipa în care Anna simțea că orgasmul era aproape. I-a întâlnit ochii măriți de consternare. Și în clipa aceea a trăit orgasmul cel mai fantastic pe care-l avusese vreodată. Pentru câteva clipe, aproape că și-a pierdut cunoștința.

Când Sebastian a urlat, câteva secunde mai târziu, Dominic ieșise deja de mult din cabină.

*

Sebastian nu mai era neliniștit.

Minciuna pe care i-o servise lui Kit, că-i văzuse pe Anna și pe Adrian făcând sex în cabina Gloriei, când, de fapt, fusese vorba de el și de Anna, o determinase pe Kit să deraieze psihic. Sebastian nu credea nici măcar că „nebuna” apucase să discute cu Gloria despre asta, pentru că incidentul avusese loc după doar o oră. Apoi, vreme de două zile, își simțise corpul inundat de adrenalină și trăise cu senzația constantă că zbura. Incertitudinea îl amețea: cineva ar fi putut totuși să-i ia urma.

Dar nu se întâmplase nimic. Nimeni nu-l acuzase de nimic.

Și, în altă ordine de idei, nimeni n-o mai credea pe Kit, după ce făcuse. Era de așteptat ca „nebuna” să fie închisă într-un ospiciu. Doar asta făceai cu cei care nu puteau să se controleze!

Poate c-o manipulase puțin, gluma despre înlocuirea cuțitului cu unul adevărat fusese excelentă, dar cine-ar fi crezut că individa avea s-o pună în aplicare? Dacă Gloria murea? Firește, Sebastian nu se gândise chiar atât de departe. Vrusese să-și bată joc de Kit, nu să omoare pe cineva. Dar nu i-ar fi păsat dacă Dominic ar fi continuat să fie bănuit de tentativă de omor.

În orice caz, acum totul se terminase, iar pulsul îi revenise la normal. Prevedea o primăvară plicticoasă la Opera din Stockholm.

*

Dominic sperase că profesionalismul lui avea să-și spună cuvântul, că avea să cânte la fel de bine în compania Magdalenei. Totuși acum simțea că prestația lui nu mai era cea așteptată. Spera că publicul avea s-o aprecieze, dar el trebuia să fie sincer față de sine însuși. Fără Gloria, trăirea autentică lipsea.

Iar să cânte cu Anna era un adevărat chin. Îi mulțumea lui Dumnezeu că nu era obligat să arate c-o plăcea decât în primul act. Apoi Don José se îndrăgostea atât de tare de Carmen, încât nu mai băga în seamă pe nimeni altcineva.

Poate că totuși trebuia să plece din Suedia. Să se mute înapoi în Londra. Să trăiască în Stockholm, la doar câteva străzi de Gloria, nu era cea mai bună soluție. Sigur, putea să se mute într-un alt cartier, dar Söderul însemna acasă și pentru el. Söderul și Londra.

Dominic s-a simțit ca un trădător când l-a sunat pe Marcus, dar trebuia să afle în ce stare era Gloria.

— Dacă ne gândim prin ce-a trecut, pare să se simtă destul de bine, i-a spus Marcus. Vorbesc cu ea de mai multe ori pe zi. Eu și Bill zburăm către Stockholm mâine. N-a vrut să venim mai devreme. Știi cum e Gloria, a adăugat Marcus râzând. Nu vrea să stea de vorbă cu tine din unicul motiv că însemni atât de mult pentru ea. Cu toți ceilalți vorbește fără nicio problemă.

— De unde știi asta?

— Mi-a spus-o chiar ea. Nu poate să discute cu tine, pentru că asta o tulbură.

Dominic a simțit valul de căldură împrăștiindu-i-se în piept.

— Mulțumesc, Marcus. Dac-ai ști cât de mult înseamnă asta pentru mine! Ne vedem sâmbătă! Vii la premieră, indiferent dacă Gloria o să fie acolo sau nu, nu-i așa?

— Bineînțeles! Voi fi acolo pentru tine!

Dominic era acum mai sensibil decât oricând și, după ce a închis, și-a șters lacrimile. Marcus îi era mai apropiat decât i-ar fi fost un fiu. Îi era recunoscător tatălui biologic al lui Marcus că-i dăduse voie ca, de-a lungul anilor, să lege cu băiatul o relație atât de strânsă.

E ca și cum în sfârșit mi s-a aprins beculețul, s-a gândit el. Acum înțelegea.

Nu putea să renunțe la Gloria, dar trebuia să-i acorde un anume spațiu de mișcare. S-o lase pe ea să vină către el. Încercase totul, în afară de asta.

Era o provocare să stea în tribună, era inconfortabil să renunțe la control. Nu era obișnuit cu asta, dar, dacă voia să aibă o șansă, trebuia să accepte situația.

Dominic știa că libertatea însemna totul pentru Gloria. Crezuse că libertatea era totuna cu refuzul de a fi împreună cu el.

Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Gloria voia doar să nu fie controlată, manipulată sau ademenită. Voia să hotărască singură când, unde și cum.

Dominic știa că, înainte, el hotărâse aproape totul: ce filme trebuia Gloria să vadă, cum trebuia să se comporte, ce roluri trebuia să accepte.

El propusese și ea acceptase. Văzuseră doar filmele care-i plăceau lui, mâncaseră în restaurantele pe care el le preferase și zugrăviseră apartamentul în culorile dorite de el. Ceea ce înțelegea acum era dureros. Dominase relația și abia acum realizase asta.

Și în călătoria din Irlanda o dusese la același hotel unde stătuseră în luna de miere, fără s-o întrebe dacă și ea voia asta.

Ticălosule, s-a gândit Dominic. *În loc s-o cucerești, ai pierdut-o, poate pentru totdeauna.*

A PATRUZECI ȘI NOUA ZI

Nu mai merge-așa, trebuie să mă pregătesc să-l iau pe Marcus, s-a gândit Gloria, când a văzut cât era ceasul.

O sunase multă lume, dar nu le răspunsese decât lui Agnes și Lenei. Dominic îi trimisese flori. „Te las în pace acum. Dar nu uita că sunt aici."

Și-a prins părul cu o agrafă, și-a pus puțin rimel și luciu de buze și, înainte să stingă lumina în baie, a constatat că arăta destul de bine, dacă se gândea că aproape fusese omorâtă, că-și părăsise slujba și că-l pierduse pe singurul bărbat pe care-l iubise vreodată.

Dacă la toate astea adăuga că plângea necontenit, de când citise povestea mamei, trebuia să admită că era o minune că mai putea să se ridice din pat.

*

Stătea chiar în fața ușilor, să-l vadă când sosea.

Marcus al ei.

Marcus își declarase homosexualitatea la 15 ani și totul decursese fără urmă de dramatism. Deși nu-i cunoștea viața intimă, Gloria înțelesese că Marcus trecuse prin multe experiențe neplăcute, înainte să-l întâlnească pe Bill. Dar Marcus și Bill formau un cuplu deja de mulți ani, iar Gloria își iubea ginerele din toată inima. Nu în ultimul rând pentru că-l făcea fericit pe Marcus.

— Aici, a strigat ea agitându-și brațele.

Zâmbetul larg al lui Marcus a umplut tot aeroportul.

Gloria și-a întins brațele către ei.

— Dragii mei copii, ce fericită sunt să vă văd din nou! a spus ea cu lacrimi în ochi. Iertați-mă, a continuat printre suspine, lăsându-i din brațe, ca să-și caute o batistă în geantă. Nu știu ce-i cu mine. Lucrurile prin care-am trecut în ultima vreme au fost puțin prea mult pentru mine. Și sunt atât de bucuroasă c-ați sosit! Cum se simte Fabian?

— Bine! A început să vorbească o engleză foarte afectată, de parc-ar fi un lord pitic din senat. Yes, *sir; no, sir,* asta spune toată ziua. Îți vine să crezi c-a crescut deja mare? Are 3 ani! De neînchipuit!

— Nu, nu pot să cred!

Gloria a zâmbit și i-a luat geanta lui Marcus.

— Haideți, mergem acasă să-mi arătați poze!

— Nu trebuie s-o cari tu, i-a replicat Marcus, luându-i geanta din mână. Dar ce-am auzit? N-o să te vedem la premieră?

Cu cealaltă mână, Marcus a cuprins-o pe după umeri.

— Cine-a zis asta? Ah, Dominic, desigur! După tot ce s-a întâmplat, mi-am cam pierdut cheful de cântat. Altă explicație nu am.

— Încă nu înțeleg ce s-a întâmplat. Kit? Mie îmi plăcea de ea!

— Toată lumea o plăcea pe Kit! E înfricoșător cât de puțin îi cunoaștem pe oameni, nu-i așa?

Ajunși la mașină, au pus valizele în portbagaj. Gloria a pornit motorul și a dat drumul la încălzire. Bill s-a așezat în spate, iar Marcus în față, lângă ea.

— Cu siguranță, ești încă șocată, a remarcat el, punându-și centura de siguranță.

— Poate. Dar mai mult simt că am pierdut motivația de a cânta. E atât de ciudat, dar asta a fost întotdeauna un fel de forță motrice interioară, ca și cum, dacă nu cântam, nu puteam să supraviețuiesc. Dar acum puteam să mor în mijlocul scenei, iar asta mi-a ridicat multe semne de întrebare.

Gloria s-a uitat peste umăr și a dat mașina înapoi.

— Noi ne-am gândit să mergem la premieră, chiar dacă tu n-o să apari în distribuție. Te-ar deranja?

— Absolut deloc! Dominic e cel mai bun Don José cu care am cântat vreodată! Bineînțeles că trebuie să-l vedeți.

Au vorbit tot restul călătoriei despre alte lucruri, inclusiv despre musicalurile londoneze, care Gloriei îi plăceau foarte mult. Plănuia să meargă la Londra în toamna următoare, să vadă câte un spectacol în fiecare seară. Se gândise să înceapă cu *Cartea lui Mormon*[82].

— Toată lumea vorbește despre spectacolul ăsta, a exclamat Gloria. De fapt, aș putea să-l văd și-n New York! Fără un program de lucru și stresul respectării lui, lumea îți stă la picioare. Dacă vreau, pot să văd tot ce se joacă pe West End, dar și pe Broadway!

---

[82] Comedie muzicală scrisă de muzicienii americani Matt Stone, Trey Parker și Robert Lopez (n. tr.).

Mașina a intrat în tunelul Söder, din Medborgarplatsen, și s-a oprit la culoarea roșie a semaforului. Apoi a continuat pe strada Folkunga, după care a luat-o spre vest, pe strada Östgöta.

— Cât te costă parcarea în fiecare lună? a întrebat-o Marcus, după ce au găsit un loc liber, pe strada Tjärhov.

— Jumătate din moștenirea ta, i-a răspuns Gloria râzând. Dar îmi iubesc mașina, așa că merită!

Le-a deschis portbagajul, apoi a luat-o înainte, către poarta de intrare.

— Vă invit la cină și o să vă povestesc despre bunica, a anunțat ea. Nu e o poveste veselă, dar e importantă pentru familia noastră.

*

— Cred că e sincer, a spus Marcus, după ce a citit biletul care însoțise florile de la Dominic.

Gloria a ridicat din umeri.

— Poate.

— Tu ridici din umeri când e vorba despre cel mai bun bărbat pe care îl cunosc, a continuat el. Nu face asta!

Gloria l-a privit surprinsă.

— Știu că e cel mai bun. Și, crede-mă, aș vrea să am curajul să accept din nou șansa la o asemenea fericire.

— Ce-ar putea să ți se întâmple? Care-ar fi cel mai groaznic lucru?

— Să fiu nefericită.

— Nu cred. Cred că lucrul cel mai groaznic care-ar putea să ți se întâmple ar fi să-ți dai seama că ești fericită.

A urmat o tăcere adâncă.

— Cred că ești mânată de nevoia de a *găsi* fericirea, dar nu știi ce să faci dacă o găsești.

— Ia nu mai fi atât de înțelept, tinere! a zâmbit Gloria.

Orele de psihoterapie pe care i le plătise lui Marcus când fusese foarte tânăr se întorceau acum împotriva ei.

Dar știa că băiatul ei avea dreptate. Doar că vorbele sunaseră atât de brutal! Ca și cum ar fi trăit într-un fel de martiriu.

— Atunci tu ce crezi c-ar trebui să fac?

— Să îndrăznești să fii dependentă, i-a răspuns sfătos. Eu n-aș putea să rezist nicio zi fără Bill, iar asta mă sperie de moarte,

fiindc-am fost educat de tine. Dar merită să simt că un om înseamnă, de fapt, atât de mult, încât pot să las deoparte teama și să mă bucur că iubesc, fără să trebuiască să lupt cu mine până-n pânzele albe.

— Hm, a mormăit Gloria.

Altceva nu mai prea avea de spus.

— Vrea cineva cafea, înainte să vă spun povestea familiei noastre?

*

În seara dinaintea unei premiere, Gloria avea întotdeauna același program. Făcea o baie, se depila pe picioare, își făcea o împachetare la păr, își aplica o mască pe față, își îndepărta firele de păr care creșteau prin părți ale corpului pe unde nu trebuia, își curăța călcâiele și își făcea cu ojă unghiile de la picioare.

Dar seara aceea era cu totul diferită.

Gloria nu știuse că în ea era loc pentru atâtea lacrimi. Citea ce scrisese mama și plângea. Se uita la florile de la Dominic și plângea.

Iar când a deschis cutia de pantofi, lipită cu bandă adezivă, pe care o moștenise de la mama, aceea în care crezuse că se afla o pereche de pantofi din mătase, care nu i se potriveau, aproape c-a leșinat de durere.

Din cutie a căzut tăblița care atârnase de gâtul ei când fusese găsită de Erland.

A recunoscut scrisul mamei și a înțeles perfect spaniola în care fusese scris textul.

O cheamă Gloria.
Împlinește în curând trei ani.
Mama ei nu mai poate s-o întrețină.
În ultimele 24 de ore n-a primit decât apă.
Ajutați-o să-și găsească un cămin cald și iubitor.
Îi place muzica, e cuminte și ascultătoare.
Aveți grijă de ea.
E cea mai minunată fetiță din lume.

Gloria a căutat printre însemnările mamei. Trebuia să vadă dacă scrisese ceva în ziua aceea. Și într-adevăr, iată ce scrisese:

Când eram mică, aveam mereu o panglică roșie în păr. Am purtat-o și mai târziu, ca pe o amuletă. Mă întrebam iar și iar dacă era bine ce făceam, în timp ce prindeam panglica de tăblița pe care scrisesem mesajul.

Gloria știa să vorbească, dar oare ceilalți aveau s-o înțeleagă? Cine putea să-i citească sentimentele și să-i dea ce-i trebuia?

Eu știam că nu mai puteam să fac asta. Un copil are nevoie de mai multe. Trebuia să meargă la școală, să aibă pantofi în picioare, o mamă și un tată, poate frați.

De la mine nu putea să primească nimic din toate astea.

M-am așezat pe vine, în colțul străzii. Pălăriuța îi alunecase într-o parte, peste zulufii întunecați, iar fularul i se desfăcuse. Pantofiorii de lac îi găsisem într-un container. Am scuipat în batistă și i-am șters, ca să-i fac să lucească. Apoi i-am îndreptat pălărioara și i-am înnodat fularul. După aceea i-am agățat tăblița de gât.

„Fetița mea dragă și frumoasă, te iubesc, ești tot ce am mai scump pe lume! Dar acum trebuie să fii foarte cuminte. Curând, o doamnă o să aibă grijă de tine. Să faci așa cum îți va spune ea. Cântă-i ceva! Atunci ea o să se înveselească și-o să poți să rămâi cu ea pentru totdeauna”, i-am șoptit zâmbindu-i printre lacrimi.

Gloria s-a uitat la mine, și-a pus mânuțele pe obrajii mei și a început să cânte.

ULTIMA ZI

Auzea murmurul publicului amestecându-se cu instrumentele care erau acordate în fosa orchestrei. Mama, împreună cu prietena ei, erau acolo. Le comandase taxiul cu puțin timp înainte. Marcus și Bill stăteau în salon, mult în față. Lângă ei se aflau Agnes și Stefan. Erau și ei prezenți, deși Gloria nu avea să cânte în seara aceea.

Cu toate astea, spera că totul avea să iasă bine.

Magdalena era o cântăreață talentată și intrase repede în rol. Oricum ar fi fost, Anna cânta totuși fantastic, iar francezul făcea și el un rol foarte bun. Robertino își anulase călătoria în ultimul moment, iar Dominic simțea o mare ușurare. Nu știa cum ar fi putut să stea de vorbă cu prietenul lui în clipele alea.

Era primul dintre cele douăzeci și trei de spectacole planificate.

Trebuia să le facă față.

Când publicul a început să aplaude, a înțeles că Piotr, îmbrăcat în frac, își făcuse apariția și saluta sala, înclinându-se.

Primul act putea să înceapă.

*

Când Gloria a intrat în scenă, inima lui Dominic a început să bată cu putere. Venise! Ea cânta la premieră! El a scuturat din cap și a zâmbit. *Gloria, nu știi ce faci cu mine,* a gândit Dominic.

A fost nevoie de câteva secunde pentru ca sala să înțeleagă că Gloria era cea care apăruse pe scenă, dar, când oamenii au realizat asta, în sală s-a iscat o adevărată furtună. Dominic nu asistase niciodată la ceva asemănător.

Lumea s-a ridicat de pe scaune, a început să fluiere de bucurie, să bată cu picioarele în podea și, în general, să se comporte de parc-ar fi fost la un concert rock, nu la operă.

Piotr a oprit orchestra până când ovațiile s-au stins.

Zâmbetul Gloriei nu fusese niciodată mai seducător decât atunci când a început să danseze în jurul lui. Dominic nu s-a putut abține să nu zâmbească – inclusiv în momentele când ar fi trebuit să fie serios. Gloria a remarcat asta și a ridicat ușor dintr-o sprânceană. Dar și ea zâmbea, înțelegea.

Firește!

N-au vorbit unul cu celălalt în pauze. De altfel, nu făcuseră asta niciodată. Această strategie făcea parte din magia spectacolului, era un mod de a rămâne în rol, de a nu ieși din el.

Dominic știa că făcea rolul vieții lui și că, pentru Gloria, Carmen era mai mult decât un rol.

Nu putea să mai existe vreodată o interpretă mai strălucită a lui Carmen decât Gloria.

Dominic văzuse opera de multe ori. La La Scala, în Londra și, ultima dată, în New York, unde Elina Garanca cântase perfect rolul la The Met[83].

Crezuse că le văzuse pe cele mai bune, dar pierduse din vedere ce putea să facă această femeie. Fiecare secundă în care era pe scenă împreună cu ea îi dădea fiori. Și nu doar lui.

[83] Metropolitan Opera (n. tr.).

Dominic era convins că asta era ceea ce simțeau și oamenii aflați în sală.

Înainte de intrarea pentru scena finală, a controlat cuțitul cu atenție. Nu se simțea confortabil să joace scena respectivă, dar când a întâlnit privirea Gloriei, a înțeles că ea nu era deloc speriată. Ochii ei l-au liniștit. Aveau să treacă împreună și peste hopul ăsta.

Apoi, când cortina a fost coborâtă, sala a izbucnit într-o explozie de ovații, ceva ce Dominic nu mai auzise niciodată. S-a ridicat și a ajutat-o și pe Gloria să se ridice.

— Vino, cred că publicul vrea să te aclame!

Lacrimile îi curgeau, dar nu-i păsa. Seara nu era a lui. Era doar a Gloriei.

*

Stătea acolo singură. Dominic rămăsese în spatele ei și puțin într-o parte, dar numai ca un punct de sprijin. Când cortina grea s-a ridicat pentru a zecea oară în seara aceea, Gloria i-a întins mâna. Voia să împartă cu el acea clipă. Cu el și cu Marcus, pe care-l văzuse în public. Și cu Agnes, buna ei soră. Apoi a privit spre plafon și le-a trimis un gând mamei și tatei.

Când publicul i-a văzut mână în mână, s-a dezlănțuit din nou. Aplauzele răsunau acum la unison și publicul striga, îndemnându-l s-o sărute.

Publicul din acea seară nu avea de gând să urmeze vreo regulă sau vreo tradiție. Era clar.

— Îmi dai voie? i-a șoptit el la ureche.

— Apleacă-mă pe spate într-un sărut de film, i-a răspuns ea zâmbind. Și fă-o pe-ndelete! Dar stai puțin, a adăugat ea, în timp ce publicul continua să-i ovaționeze. Cine e Laura, cea căreia i-ai dedicat cartea?

— Asistenta mea, cu care am lucrat timp de cincisprezece ani.

— OK, acum poți să mă apleci pe spate, i-a zis Gloria.

Dominic a prins-o de talie, a tras-o către el și a zâmbit către publicul în extaz, apoi s-a aplecat peste ea.

Și-a apropiat încet fața de a ei.

— Stop, a exclamat Gloria, punându-i mâinile pe piept.

— Acum ce mai e?

— N-am de gând să redevenim un cuplu, dacă asta îți închipui.

— Bineînțeles că nu.

Gloria a surâs, l-a înlănțuit cu brațul pe după gât și l-a tras spre ea.

DUPĂ O JUMĂTATE DE AN

Gloria mergea înainte, umplând sala cu zgomotul tocurilor înalte, iar în spatele ei venea Dominic, cărându-i valiza roșie, umplută până la refuz.

— O vezi? l-a întrebat ea, plimbându-și privirea peste mulțimea de oameni.

— Nu, i-a răspuns el. Poate c-ai ajuns înaintea ei.

— Imposibil! Asta nu s-a întâmplat niciodată!

Cu coada ochiului a văzut pe cineva care-și agita brațele și a zâmbit larg.

— Uite-o acolo! Vino!

S-au întâlnit la jumătatea drumului.

Agnes s-a oprit brusc și a arătat cu mâna.

— Serios, Gloria? Tocuri înalte și valiză?

— De ce nu?

— Dar o să călătorim *cu trenuri ieftine.*

— Și?

Agnes a surâs și-a clătinat din cap.

— Ia-ți rămas-bun de la hamal. E timpul să ne îmbarcăm.

Gloria s-a aruncat de gâtul lui Dominic. Hotărâse să nu plângă.

— Să nu mă uiți, a suspinat ea după un minut, când machiajul îi dispărea sub torentul de lacrimi.

Dominic a prins-o de bărbie și s-a uitat în ochii ei, în timp ce-i ștergea obrazul cu batista.

— Cum aș putea să fac asta vreodată?

— Și ne așteptați în Cracovia, peste patru săptămâni?

El a încuviințat din cap.

— Și eu, și Stefan o să fim acolo. Acum însă grăbește-te, iubito! Trenul urmează să plece dintr-o secundă-n alta. Sună-mă din Sevilia. Sau când vrei, de pe drum.

A sărutat-o pe obraz.

Gloria s-a întors către Agnes și și-a ridicat ochii spre cer, descoperind adidașii comozi și rucsacul verde, militar, cu care sora ei era echipată.

— Dacă ai de gând să scoți din rucsac și o pijama în același stil, te rog să te gândești să dormi în altă cușetă, i-a spus Gloria și-a început să râdă cu atâta poftă, încât toată lumea din Gara Centrală a știut imediat că persoana care se amuza atât de copios nu putea să fie decât o vedetă din lumea operei.

Åsa Hellberg s-a născut în 1962.

A încercat mai multe meserii, de la stewardesă la vânzătoare și șefă de producție, experiențe care au ajutat-o la scrierea savuroaselor romane cărora li se dedică acum, cu care a cucerit cititorii din lumea largă.

POVESTEA IERTĂRII, A ÎMPĂCĂRII
ȘI A ACCEPTĂRII PROPRIULUI TĂU TRECUT.
UN ROMAN FEELGOOD

Gloria, celebră primadonă a Operei Regale din Stockholm, nu a putut să îl uite niciodată pe Dominic, marea ei dragoste, pe care l-a iubit fără rezerve și după despărțire, când ea s-a hotărât să își creeze o seducătoare imagine de femeie fatală. Deși a încercat din toate puterile să îl evite, în ziua în care amândoi au primit rolurile principale din noul spectacol cu opera *Carmen*, au fost nevoiți să ajungă unul în brațele celuilalt, ceea ce le-a tulburat cu totul echilibrul consimțit. Pentru că și Dominic încercase zadarnic să o uite și își dorea din toată ființa lui să o recâștige.

Dar admiratorii Gloriei sunt atât de mulți, iar ea este tot atât de hotărâtă să nu-i cedeze lui Dominic. Pentru început.

ISBN 978-606-8977-79-9

www.baroquebooks.ro

GLORIA de ASA HELLBERG , 20
UNU238618
20.00 RON